

සිත්ධර් සුඡීව ප්‍රසන්න ආරච්චි

"ප්‍රේමයේ

වත්කම් වෙනුවෙන් ජීවිතයේ සන්තකම

පූජා කරමි."

සින්දූර්

ප්‍රථම මුද්‍රණය 2002 ජූලි 23

දෙවන මුද්‍රණය 2002 ජූලි 31

තුන්වන මුද්‍රණය 2002 අගෝස්තු 15

හතරවන මුද්‍රණය 2002 ඔක්තෝම්බර් 07

ISBN 955-97363-9-6

SINDOOR

A Sinhala Novel

By

Sujeewa Prasanna Arachchi

Published By

Sujeewa Prasanna Arachchi

18, Old Kasbawa Rd,

Nugegoda.

Tel: 074-305976

සිනදුර්

සුඵව ප්‍රසන්න ආරච්චි

බෙදහැරීම

සුඵව ප්‍රසන්න ආරච්චි

අංක 18, පරණ කැස්බෑව පාර,

නුගේගොඩ.

දු.ක. 074-305976

කරතෘ ප්‍රකාශනයකි.

(සින්දුර් නවකතාව ඇසුරින් කරන කවර නිර්මාණ කටයුත්තකදී හෝ උපුටා
ගැනීමකදී කරතෘ සුපීව ප්‍රසන්න ආරච්චිගේ අනුමැතිය
ලබිතව ලබාගත යුතුය.)

මුද්‍රණය -

**තරංජි ප්‍රීත්වීෂ්
506 හයිලෙවල් පාර,
නාවින්න මහරගම.**

සම්බන්ධීකරණය හා

කළමනාකරණය

මධාරා වඩුගේ

පරිගණක පිටපත

නලීන් රණවිර

කවරයේ රූප සංස්කරණය

සමීර ආසිරි

කර්තෘගේ ඡායාරූපය

මහේෂ ගුණතිලක

නමස්කාරය..!

පීචිතයට අදුර රැගෙන එන කළුවර මිනිසුන් මිසක, පීචිත අද්දරින්
පහන් වැටී තබනා මිනිසුන් ගිගය...

පීචිතය හරහා හමන සැඩ සුළි සුළං හමුවේ ඇල්බිසියා ගස් වැනි
මිනිසුන් වැඩක් නැත. අවශ්‍ය වන්නේ තද අරටුවක් ඇති වණ්ඩ
මාරුතවල පවා ඉදිරි ගරා නොවැටෙන උත්තූග මිනිසුන්ය...

එක් හිම හිමණ සමයක පීචිතයට අවි අමෝරාගෙන ආ පුහුදුන් රුහු
කැළකට එරෙහිව සටන් කරද්දී මට ගැමුණු කුමාරයෙක් වන්නට
ආශීර්වාද කළ මිනිසෙක් උන්නේය...

මගේ සටන පිටුපස සද්ධන්ත කුණ්ඩලේ ඇත් රපෙක් විය. ඔහු ශරීර
ප්‍රමාණයෙන් මෙන්ම ආත්මයෙන්ද හදවතින්ද කඩොල් ඇතෙක්ම විය.
කළුතර බෝධියත් ඔහුත් මට එකක් වන පමණට ඔහු මගේ පීචිතයත්
සමග බැඳී උන්නේය...

ඔහු නම් දයාවංශ කරුණාමුණිය...

මිතුරුදම හදවතේ ලේ නහර වලට බද්ධ කළ

ආදරණීය දයා අයිසේ...

කටුක ගිම්හානයෙන් පසු පීපෙන මේ ප්‍රථම වසන්ත කුසුම "මවාං.."
ගාගෙන මගේ පීචිතයට එබෙන උඹේ සෙනෙහසට මම පූජා කරමි.

පූජාම වේවා...!

සින දුර්වර මරියාවතේ මහිදුන් කළ ආදරයේ ප්‍රථම ප්‍රාණය
සුචිව ප්‍රසන්න ආරච්චිගේ මුලුග නවකතා ව්‍යාසාමය

2002 සැප්තැම්බර් 1 වනදා
නිකුත් කෙරෙන වගයි.

ද්වේරකඩ දෘෂ්ටි

සෑම වසන්තයක්ම එන්නේ කටුක ගිම්හානයකට පසුය. වියළි කරවි පිවිවි ගිය තුරුලතා මත අළුත් දළුමල් පුබුදින්ගේ ගිම්හානයේ කටුක වණ්ඩ පළිගැනීමෙන් පසුය. වසන්තය අත් විඳින්නට පින් ලබන්නේ ගිම්හානය දරා ගන්නට පසුවත් ඇති අයටය. මම මගේ නවකතා පිටිතයේ ගිම්හාන සමයක් පසු කළෙමි. හිම හිමණ මරණයේ සිතල අත් විඳි ප් ගිම්හානය මම ජය ගත්තෙමි. මේ රට පසුව අතු කිණිති මත නිර්මාණ කුසුම් පොකුරු පිටින් පිපී සැලෙන ඒ කුසුම් මත රොන් සුණු වැහි සුවද ගලන වසන්තයයි... මගේ වසන්තයේ පිපුණු සුන්දරම කුසුම 'සින්දුරය'... මේ කුසුම් පුබුදින්ගේ ගසක් වී මා විඳි දුක් සියල්ල මේ මලේ පුෂ්පධානියේ නිධන් ගතව ඇත... අනේ ඒ කදුළු වල සුවද ඔබට දැනෙනවානම්...

'සින්දුර' යනු හින්දුස්ථාන් පවිත්‍ර පරිනිසකගේ ආත්මය හා සමාන රත්පැහැගත් රේඛාවකි.... හින්දුස්ථාන් පරිනිසක සිය මංගල සුත්‍රය තරමටම මේ 'සින්දුර' තිලකයටත් දැඩිව ආදරය කරන්නීය... සොදුරු පරිනිසකගේ නළල් පටය ඉහළින් වරලසේ මධ්‍ය බෙදුම් රේඛාව මැදින් ඇඳෙන මේ 'සින්දුර' සටහන ආදරය හා දෙවියන්ගේ බැඳීම දක්වන සංකේතයකි...

'ප්‍රාර්ථනා' නම් වූ සිංහල පරිනිසගේ ආත්මය ආත්ම කතාවට සින්දුර කියා මා නම යෙදුවේ ඇයි දැයි ඔබ මගෙන් අසන බව මම දනිමි. අපේ නවකතාවේ අවසන් කොටස කියවනා තුරු ඔබට ඒ රහස පළි නොකරන්නට මම සිතාගත්තෙමි. මේ නවකතාව කෙළවර වන්නේ එවන් සුන්දර 'සින්දුර' සටහනකින් දැයි ඔබ මගෙන් පුත් අසනු ඇත... සියල්ල අනාගතයටත්... නවකතාව මගේ පැනටත්... මේ ආදරණීය චරිත වල හැසිරීම ඔවුන්ගේ පුද්ගලිකාර දෛවයටත් බාර දෙන්න යැයි මම ඔබට කියමි.

ආදරය නම් වූ මල් පිපුනේ දෙවියන්ගේ මල් උයනේය. එහි ඇත්තේ මිනිස් සුවද ඉක්මවා ගිය දේවමය සුවදකි. එහෙත් ඒ දෙවියන්ගේ ආදරය පිපෙන්නේ මේ කුරිරු මිනිස් අඩවියේය... ආදරයේ සියළු දේවමය වත්කම් අපට විඳින්නට නොලැබෙන්නේ ඒ නිසාය...

ආදරය දෙවියන්ගේ නම් 'විවාහය' ඒ දෙවියන්ගේම එක් කිරීමක් විය යුතුය... හදවත පවසන සියල්ල ඒ ලෙසටම ඉටු වේ නම්... අප ආදරය කරනා සියල්ල අපට ම හිමි වේ නම්... දෙවිය කියා දෙයක් ලොව නොතිබෙනු ඇත. එහෙත් දෙවියක් ඇත. පිටිතයෙන් පතන සියල්ල කෙසේ වෙතත් පැතු සියල්ලගෙන් කාලක් අරික් කාලක් වත් පිටිතයට නොදෙන අවස්ථා ඇත..

‘ප්‍රාර්ථනා’ ඒ අනුවේදනීය පීචන ඉරණම ආත්මයෙන්ම ප්‍රශ්න කළ යුච්චියකි.. පරිනියකගේ මෘදු වසන්ත ආත්මය සතපවන මල් යහනක් විය යුතු විවාහ පීච්භය කටු යහනක් වී නම්... ඒ කටු යහනේදී ආදරය හැරෙන්නට අන් සියල්ලම හිමි වේ නම්... ඒ යුච්චිය කුමක් කළ යුතුද... ඒ පරිනියගේ ආත්මය කුමක් පැතිය යුතුද...

ලොව්තුරුව පෙම් කළද සිදුහත් වත්කම් පීච්භයට හිමි නොවෙන අවස්ථා ඇත.. හැම යශෝධරාවකටම බෝසත් සැමියමක් ලැබෙන්නේද නැත... හඳුවන සන්තක වූ සියල්ලම පුද දී රැකි පීච්භයක් මඟ ලෝකයකට බිලි දිය යුතුද... තමා පීච්භයෙන් පතනා දේ රැගෙන එන්නට පරිනියකට මේ කුලගෙදර බැඳීමෙන් අභිනිෂ්ක්‍රමණය කළ නොහැකිද... නැතහොත් මේ ආත්මයේ ලද පීච්භයම පුද දී සොහොන් පිටියක් රැකිය යුතුද... නොවේනම් ඒ බැඳීමේ නපුරු පීච්භ ඉරණම දැක ඇය වේලාසනින්ම ඒ දෛවය වෙනස් කර ගත යුතුද.. ප්‍රාර්ථනා නෙළුම්දෙණිය මේ සියල්ල ප්‍රශ්න කරයි... ඒ ඇගෙන්මය...

සින්දුර් නවකතාවට පසුතලය වන්නේ අපේ ඉතිහාසයේ පින්බරම වත්කම් පිරුණු සොදුරු අනුරාධපුරයයි.. මහ මෙව්නා උයනේ සුවද පිරුන... රුවන්වැලි සැයේ සළපතල මළුවේ පින්බර ආලෝකයෙන් එළිය වූ... ශ්‍රී මහ බෝධියේ ලොව්තුරු සිලි සිලියෙන් නාද නිමිනාද වූ අසිරිමත් රජරට වෙහෙර බිමි අතරින් ගලා යන මේ කතාන්දරය මා අතින් ලියවෙන අපූර්වතම නවකතාවද වෙයි.

මේ නවකතාව ලියන්නට පටන් ගත්තේද අනුරාධපුර නිසා වැවේ සොදුරු වැව් තාවුල්ලක පිහිටි කුඩා නිකේතනයක ගත කළ රාත්‍රියකය... වැව් බඳ සිපගෙන එන මෘදු සීතලක් රැගත් පවන් රැළි නිදහසේ දහ කළ මැදියම් රැයක මම හෝටල් කාමරයේ කුඩා බැල්කනියේ තැබූ කුඩාම මේසයක් මතට වී ‘සින්දුර්’ ලියන්නට පටන් ගත්තෙමි.

සියල්ල තළ ඇත්තේ පීච්භයම පමණකැයි මම ඔබට කියමි. නැවත වතාවක් මගේ සිංහල වචන වලට ආදරය කරන ඔබට මම ආචාර කරමි. සුපීව ප්‍රසන්න ආරවිච්චි නම් වූ මේ නවකතාකරුවා රැකුනේ ඔබ නිසාය... ඒ නිසා ඔබටම ලියන්නට හැර අන් දෙයක් මම නොදනිමි.

මගේ නවකතා පීච්භය මතු නොව සකල විධ නිර්මාණාත්මක පීච්භය හරහා හඹා ගිය සැඩ වණ්ඩ කුණාටු සමයක හිම ශේෂයන් තවමත් මා වටා හොල්මන් කරයි. සියල්ල තීරණය කරන එකම නිර්ණායකය මුදල් යැයි ඇදහූ දරුණු ව්‍යාපාරික ප්‍රචණ්ඩත්වයකට මම තනිවම මුහුණ දුන්නෙමි...

මේ අදුරු හිම සමයේ යම පල්ලන් පිළිබඳව මීටත් වඩා අනාගතයේ දිනයක මම කතා කරමි... සාමාන්‍ය දෙමාපියන්ට දව අභියස සාමාන්‍ය දරුවෙකු ලෙස සිංහල ගෙදරක ඉපිද මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයකින් අධ්‍යාපනය ලබා ශ්‍රී ලංකා විශ්ව විද්‍යාලයකින් දැඩි සේ දුක් විඳ උපාධියක් ලැබ නිර්මාණාකරණයට පිවිසි මගේ පීච්භය සන්තකව තිබුනේ අභියස පව්තු මුලයන් හා භාවයන් පමණි. මා වැනි අභිංසක නවකතාකරුවෙකු ඝාතනය කරන්නට ආයුධ සන්නද්ධ මැරයන් මා වටා උන්නායැයි කිවහොත් ඔබ පුදුම

වනු ඇත...

එහෙත් සත්‍යය එයයි...

සියල්ල පරද මම නැගීටිටෙමි. ඒ කතාව ආත්ම ධෛර්යය, මිනිස්කම, දයාව හා පිටත්වීමේ දුක පිළිබඳ කතාන්දරයකි.

ඔවුහු මාව ආදහනය කළෝය. මම ගිනිගත් අළුටලින්නම නැගීටිටෙමි. ඔවුහු මාව හුම්දනය කළෝය. මම වලවල් භාරාගෙන නැගීටිටෙමි.

බොලිවියානු විජලවයේදීද උත්කෘෂ්ට කියුබානු සඳුර විජලවයේදීද වේ ගවේරා විසින් අනුගමනය කළ ගරිල්ලා සටන් ක්‍රමයට මම පිවිතය සමග සටන් කළෙමි. ඔහු ඉගැන්වූයේ අසියක් පස්සට අඩි දෙකක් ඉදිරියට යනුවෙනි...

නවකතා පිවිතයේ රැඳීරය හෙළා මා නිමවු මගේ පාදරණිය වර්ත... නවකතා... බල්ලන් බළලන් වැනි පාදඩ පඩංගු ලේඛකයෙකු විසින් සැනැසී ලෙස විනාශ කරද්දී මම අභියාසා යරලව ඒවා දරාගත්තෙමි.

“දරුවනි... කුඩා දෙරටුවෙන් ඇතුල් වන්න... විනාශයේ දෙරටුව විශාලය...” යනුවෙන් ජේසු ස්වාමි දරුවෝ කියූ සේක...

මම කුඩා දෙරටුවෙන් යළිත් නිර්මාණාකරණයට පිවිසුනෙමි.

මිනිසෙකුට ඝාතනය කළ හැක. එහෙත් ඔහුට පරාජය කළ නොහැකි යැයි අර්නස්ට් හෙමින් වේ කීවේය. අමත ව්‍යාපාරික රැළකට මාව ඝාතනය කරන්නටත් බැරි විය. පරාජය කරන්නට කොහොමත්ම බැරි විය...

වසර 2002, 2003, 2004 වසර වල පළ කිරීමට දැවැන්ත නවකතා පෙළක් මම ලියාගෙන යන්නෙමි...

මේ පුනරුප්පත්තිය පිටුපස උන් දයාබරම වර්තය මධාරා විය. අය ගැහැණු ළයකින් උණුලාගත නොහැකි තරම් ගින්දරද... කරදරද... දුකද... විඳිමින් මාත් සමගම මේ සටන් බිම සටන් කළාය...

ව්‍යාප්ත බෝම්බ සිදුවීම් අමුණා අභියාසා මාව අත්අඩංගුවට ගැනීමට පාහර ප්‍රයත්නයක් ක්‍රියාත්මක කරද්දී... කොළඹ වාණිජ මහාධිකරණයේදී මගේ නමට නඩු එක දෙක තුන වැටෙද්දී, පොලිසි හය හතක මට එරෙහිව පැමිණිලි ගොඩවෙද්දී අසී දෙකයි දෙකේ යකඩ ආම් එකක් වැනි මිනිසෙකු මා අසළ උන්නේය. ඔහු පුද්ගලිකව සෙනෙගාසකින් හා දැවැන්ත ආත්මයකින් පිරි මිනිසෙකි. ඔහු නම් දයාබර දයා අයියාය.. සිරසේ දයාවංශ කරුණාමුණිය. එවැනි මිතුරෙකු ලබන්නට වාසනා කළ යුතුය...

මේ සටන් බිම පුරා දයාබර මාමණ්ඩිය වන අර්නස්ට් වඩුගේ මහතා මට යෝධ ශක්තියක් විය...

පාදඩ බල්ලන් අපට අවි අමෝරාගෙන එද්දී දයාබර අම්මාත් නැන්දණියත් අප වෙනුවෙන් පන්සල් කෝවිල් ගියෝය...

මේ සියළු දුක් සංකා මැද දියණිය දෙවිමිණි භාන්තිට කරදරයිනේ... අපි පස්සේ පාක් යමු නේද... යි කියමින් මගේ උකුල් නිදහත්තාය.

පුවත්පත් කලාවෙන් නවකතා පිවිතයෙන් අභිමානවත් දෙවන සමය අරඹද්දීම

මට සුන්දර මිනිසුන් ටිකක් හමු විය. අද මධ්‍යරා නිවිස් පේපර්ස් ආයතනයේ කර්තෘ මණ්ඩලයේත්, බෙදහැරීමේ අංශයේත් දිවා රූ නොබලා වෙහෙසෙමින් මට හඬයක් වුණේ ඔවුන්ය. අපි එකම අරමුණක් වෙනුවෙන් දුක් විඳින්නෙමු. බෙදහැරීමේ කළමනාකරු ආදරණීය ඩුලේ (රොහාන් ශාන්ත ඩුලේගොඩ), සමන් ධම්මික, මහේෂ් කුමාර, සමීර නවරත්න, සංඛ රත්නායක, ප්‍රියන්ත ප්‍රනාන්දු, නලින් රණවිර, රොෂාන් කළු ආරච්චි, මංජු, දුමින්, සංගීත්, දසුන්, ගිහාන්, මංජුල, සුමිත්, ප්‍රසන්න, කිෂාන්, සේන මම දයාබරව මේ මොහොතේ සිහි කරමි...

එසේම නිරන්තරයෙන්ම මා සමඟ බැඳී උන් දයාබර වන්දු ඩන්දුල, ඩන්දුල ගුණරත්න, ගාමිණී වාසලසූරිය දයාබරව සිහිපත් කරමි. දුෂ්කර අවස්ථාවල සැම මිනිසාම දමා නොයන බව ඔවුන් ඔප්පු කර පෙන්වුවෝය...

මගේ නවකතා පිළිතයේ සැම සන්ධිස්ථානයකදීම මට ප්‍රථමයෙන්ම ආශීර්වාද කරන දයාබරම දයාවංශ ජයකොඩි මහතාටද උතුම් සත්ගුණයෙන් මම සිහි කරමි.

උවැන්නව වැඩුණු මුද්‍රණ ලෝකයක් මැද මා අසරණ නොවුයේ මුද්‍රණ කර්මාන්තයේ සදක් වැනි මිනිසෙක් මා අසල උන් නිසාය. ඔහු නම් තරංජි ප්‍රින්ටිස් ආයතනයේ අධිපති පාලිත පෙරේරා මහතාය. තරංජි මුද්‍රණාලය අපේ මුද්‍රණාලයක් තරමට අපේ හදවතට මේ ටික කලට අපට සමීප විය. මම පාලිත පෙරේරා මහතාටත්, තරංජි මුද්‍රණාලයේ සේවක මඩුල්ලන් මේ මොහොතේ දයාබරව සිහිපත් කරමි...

පිළිතයේ දුෂ්කර මොහොතක මට කතා කර 'මල්ලි වැටෙන්න එපා ඔයා ඔය ගමන යන්න... ඔයා දිනනවා... යැයි මට ජයග්‍රහණයේ කමටහන් දුන් ප්‍රසන්න හේන්‍යායක අයියාවද දයාබරව සිහිපත් කරමි.

අතිශය කටුක කාල පරිච්ඡේදයකදී මට සෙනෙහස දැක්වූ, අහන්නර කටයුතු අමාත්‍ය ජෝන් අමරතුංග මහතාටද, වාණිජ කටයුතු පිළිබඳ අමාත්‍ය රවී කරුණානායක මහතාටද, නියෝජ්‍ය මුදල් අමාත්‍ය ඩන්දුල ගුණවර්ධන මහතාටද, නීතිඥ අශෝක සේරසිංහ මහතාටද, ලොතරැයි මණ්ඩලයේ ක්‍රියාකාරී අධ්‍යක්ෂක නිලක් කුමාර රත්නායක මහතාටද, ජනප්‍රිය නළු ලාල් වීරසිංහ මහතාටද හදවතින්ම ස්තූති කිරීමට මම මෙය අවස්ථාවක් කර ගන්නෙමි.

වඩාත් වටින්නේ ජංගම ගිණුම් වල ශේෂය නොවේ. මිනිසුන්ය. ඒ බැව් මම තේරුම් ගෙන ඇත්තෙමි.

මේ සියල්ලමත් හදවතේ තිබූ ආත්ම භාවයත් නිසා මම නොමැරී උන්නෙමි.

මේ ලෙස ලියා මැරෙන්නට මට හැකි වූයේ ඒ නිසාය.

- සුජීව ප්‍රසන්න ආරච්චි -

මධ්‍යරා නිවිස් පේපර්ස් ආයතනය
අංක. 18, පරණ කැස්බෑව පාර,
පට්ටිය හන්දිය
නුගේගොඩ.
074-305976

01

ඉරමල රුවන්වැලි සෑයේ දේවතා කොටුව පහල දැනවිවෙන් නොපෙනී ගියේ මේ දැන්ය. නිසා වැටී තාවුල්ලට ඉහළ අහසේ තවමත් ලා රෝස පැහැගත් අලෝක පද්ම යන්තමින් යන්තමින් සටහන්ව තිබුණි... ලස්සන එය නොවේ.. ඒ රෝස පැහැය තුනියට දිය සරළිති නහන නිසා වැටී තලාව මත සිත්තමිව තටමින් තිබෙන්නාවිටය..

ප්‍රාර්ථනාගේ අඩවත් දෙනෙත් නතරව තිබුනේ ඒ රෝස පැහැගත් දිය සරළිති මතය. සැන්දූ ආලෝක රේඛා වැටුණු වැටී තලාව දෙස කොනෙක් බලා උන්නද ඇති නොවේ... බලා ඉන්නට බලා ඉන්නට සිත හුරු පුරුදු බණ පදයකින් දහැන් ගත කරන්නාක් මෙනි..

ප්‍රාර්ථනා මේ භාවනාවට වැටී දැන් විනාඩි විස්සකටත් වඩා වැඩිය.. වැටී තලාව දෙස බලාගෙන ප්‍රාර්ථනා මේ තරමටම කල්පනා කරන්නේ මොනවාදැයි අනුරාධා සිතුවාය... යුවතියකට මේ තරම් සන්සුන්ව සිත එකඟ කර ගත හැකි නම් එය මහා සුද්ධයකි. අනුරාධා තම මිතුරිය ගැන ඕනවාටත් වඩා දැනී. වසර හතරක් පුරා නුවර පාසැල් නේවාසිකාගාරයේ ප්‍රාර්ථනාගේ තනි නොතනියට උන්නේ අනුරාධාය.. ජීවිතය වෙනස්ම ලෙස විඳින ප්‍රාර්ථනාගේ නිසංසල සිතුවිලි ගැන අනුරාධා කොහොමටත් දැන උන්නාය...

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා ඉඳගෙන උන් කුඩා ගල් තලාවට බරවී ඇගේ උරහිසමත සුරත තැබුවාය... ප්‍රාර්ථනා වැටී තලාවෙන් දෙනෙත් ගත්තේ ලෝබකමිනි.

‘වැවක් දිනා බලාගෙන වැවක දේවල් කල්පනා කරනවා වගේ...
උඹ කල්පනා කරන කොට මට පාඨයි...’

අනුරාධා කීවේ මිතුරියගේ දහන බිඳුවාට සමාව ඉල්ලන්නට
මෙනි.

‘ආත්තේ නෑ කෙල්ලේ.... මෙහෙම හැන්දුවක මෙනතට ආවම හිතට
හරි සතීපයි.... අර උඹට ජේතවද රුවන්වැලි සෑය... බලපත් හරියට
හිතේ තියෙනවා වගේ... තව රෑ වෙද්දී තව ලස්සනයි...’

ප්‍රාර්ථනා පෙත්වූ පසු අනුරාධා එදෙස බැලුවාය. ඇය කියන්නේ
සැබෑවකි. කළුවර රජරට දනව්ව මැද සුදේ සුදු පැහැයෙන් දිලෙන
රුවන්වැලිය හදවතට මහා පින්බර බවක් ගෙන එයි... දේන් මුදුනට
තබා සාදු කියන්නට සිත්වෙයි.

‘මට උඹ ගැන හරි පුදුමයි... උඹ... උඹේ පවුල් පසුබිම.. උඹ
ජීවත්වෙන ලෝකේ... උඹේ ගෙදර කට්ටිය... ඒ ඔක්කොමත් එක්ක උඹ
ගැන හිතද්දී මට හිතෙනවා ඇයි උඹ මෙහෙම උනේ කියලා...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ වතට බරව කීවාය..

‘කොහොම උනා කියලද..’

‘මට තේරෙන්නෑ... හරි වෙනස්...’

‘මගේ වටේ තියෙන හැම දෙයක්ම අමතක කරලා ඉස්සර අර
අපේ හොස්ටල් එකේදී හවසට මාළිගාවට යන්න මල් එකතු කරපු
කෙල්ල ගැන උඹට හිතන්න බැරිද... හොස්ටල් එකේ කෑම හඳුපු
ඇලිසම්මා එක්ක එකතුවෙලා අඹ අව්වාරු දුපු කෙල්ල ගැන උඹට
හිතන්න බැරිද... හොස්ටල් එකේ බැල්කනියේ සිතල බිම වාඩිවෙලා
ඔහේ කියෝ කියෝ හිටපු උඹේ යාළුවා ගැන උඹට හිතන්න බැරිද....’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ දෙනෙත් දෙසම බලා ඇසුවාය...

‘පු...එ....ව...න්...’

‘ඒත් අනුරාධපුරයට ආවට පස්සේ උඹ අපේ ලොකු ගේ දක්කා...
තාත්තගේ පැරණි එක දක්කා... ඊයේ තාත්තගේ දඹුල්ලේ හොටේල්

එකට ගියා... ඊට පස්සේ අර හොස්ටල් එකේදී දකපු ප්‍රාර්ථනාව අමතක උනා... එ...හෙ...ම...ද'

අනුරාධා මඳ හිනාවක් පෑවාය... සැබෑවද එයයි.. අර තරම් සරල වුයේ බොළඳ වුයේ නොවේනම් අහිංසක වුයේ මේ තරම් පොහොසත් කෙල්ලක්ද කියා අනුරාධාට සිතා ගැනීමට බැරිවිය...

'මං එහෙම හිතුවත් වැරදි නෑනේ ප්‍රාර්ථනා...'

'මං ගැන එහෙම හිතන්න එපා අනුරාධා... මම ගොඩාක් වෙනස් වෙන්න ආස නැහැ... මේ ළඟක් වෙනකල් මං උන්නේ හොස්ටල් එකේ කියලා මට හිතෙන්නේ... මට තාම මතකයි විජයන්ති මිස්ට්‍රි බදුගෙන අඩපු හැටි... හොස්ටල් එකේ අපේ කාමරේ අත්තිම දවසේ අඩ අඩා අස් කරපු හැටි...'

ප්‍රාර්ථනාගේ දස් දනුදු බොඳව තිබුණි...

'හොස්ටල් එකෙන් ඇවිත් දන් අවුරුදු පහක් හයක් උනා කෙල්ලේ...'

'ඒත් අද ඊයේ වගේ නේ....'

'මි.. මතකද උඹට උඹයි මායි රැට කද්දී කොච්චි කරල් ළඟ තියාගෙන වුට්ට වුට්ට කනවා... මේ ළඟදී කොච්චි සම්බෝලයක් කද්දී මට ඒක මතක් වෙලා ඇඬුනත් එක්ක. මං උඹට කතා කළේ... ඒ එද...'

'ඇයි අපි වොටර් අත්කල්ට කියලා බිත්තර ආප්පයි මස් හොඳයි ගෙනත් රැට කන්නේ...'

අනුරාධා කියද්දී ප්‍රාර්ථනා කෙළ ගිල්ලාය..

'අනේ අද යන ගමන් කොහෙන් හරි අරගෙන යන්.. අද රැට කන්නේ බිත්තර ආප්පයි මස් හොඳයි...'

'ඒකනේ මං කියන්නේ උඹ වෙනස් කියලා...'

'වෙනස් නෙමේ අනුරාධා... ජීවිතේ ලස්සනයි කියලා කියන්න එව්වරයි ඉතුරු වුනේ.. එක්කෝ ඒ ජීවිතයට දුටලා යන්න ඕන... නැත්නම්...'

'නැත්නම් ඒ අතීතේ මේ වර්තමානේ මවා ගන්න ඕනේ...'

‘උඹ හෝටලේ පටන් ගන්නවා කියලා මාව අනුරාධපුරේට ගෙන්න ගත්තේ ඒ අතීතෙට යන්නද...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසෙමින් අනුරාධාගේ අතැහිලි වල පැටලුණාය..

‘මං උඹට හැමදම කිව්වේ මේ ඉඩම ගැන. මේක අපේ ආවිච්ඡේ ඉඩමක්... පුංචි කාලේ මම ආවිච්ඡමත් එක්ක මේ ඉඩමේ සෙල්ලනුත් කළා... මට හිතෙන්නේ මේ ඉඩම තමයි අනුරාධපුරෙන්ම ලස්සනම ඉඩම... හොස්ටල් එකේ ඉඳලා ආපු දවසේ ඉඳලා අම්මයි තාත්තයි හැදුවෙම මාව බන්දලා දෙන්න... මාත් වෙට්ටු දද උන්නේ... බැරිම තැන තමයි තාත්තා ඇහුවේ වූටි දුටු ආස දෙයක් කියෙනවනම් කියනවා ඒකවත් කරන්න හදලා දෙන්නම් කියලා.. තාත්තා උපහිත්ත හෝටල් කාරයෙක්... මට දවසක් නිකමට හිතුනා මෙතන පුංචි හෝටලයක් හදගන්න... සල්ලි ගොඩාක් හොයන්න නෙමේ... ආසාවට.. අතින් පැත්තෙන් මගේම වූටි ලෝකයක් මට හදගන්න මට ඕන උනා... අහිංසක මිනිස්සු ටිකක් එක්ක අලුත් දෙයක් කරන්න මට හැමවෙලාවෙම හිතුනා. ඒ හිතලා තමයි මේක පටන් ගත්තේ...’

අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් ඉදිවුනේ ඒ ආශාව නිසාය...

‘හෝටලේ හදගෙන යද්දි ඒකට නමක් දන්න ඕන උනා... හැමෝම කිව්වේ මගේ නම දන්න කියලා... ඒත් මේ ඉඩම වටේටම තියෙන්නේ අරලියා ගස්... බලපන්... කොච්චර ලස්සනද... උදේට තණකොළ උඩ සුදුම සුදු අරලියා මල් වැටිලා... මං හිතන්නේ අරලියා ගස් එක සියක් විතර ඇති... මං නිකමට හිතලා තාත්තට කිව්වේ මේ නම...’

‘අරලියා හොලිඩේ රිසෝට්... ලස්සන නම ප්‍රාර්ථනා... සිංහල කමකුත් තියෙනවා.. වූටි මොඩන් පාටකුත් තියෙනවා... ඉතින් ඇයි උඹ මේකට මාව ගෙන්න ගත්තේ...’

අනුරාධා පැමිණ දන් සතියක් ගෙවී ඇත. ප්‍රාර්ථනා ඇයට එක්කගෙන ආවේ කෑගල්ලට ගොස් ඇගේ දෙමව්පියන්ගෙන්ද අවසර ගෙනය.

‘මං ඇන්ට්ටයි අන්කල්ටයි පොරොන්දු වෙනවා අනුරාධව නංගි කෙනෙක් වගේ බලාගන්නවා කියලා.. මට ඉන්නේ එකම යාළුවෙක් විතරයි... ඒ අනුරාධා.... ඒකයි මේ හදිස්සියෙම එක්කගෙන යන්න ආවේ...’

ප්‍රාර්ථනා සමඟ අනුරාධාව යවන්නට ඔවුන් අකමැති වූයේ නැත. එහෙත් මේ හෝටල් කර්මාන්තය ගැන අනුරාධා දන්නා දෙයක් නැත..

‘හෝටලේ කෑම හැදුවාම කාලා හොඳද කියලා බලන්න නම් පුළුවන්.. මං දන්න වෙන ඉටිගෙඩියක් නෑ කෙල්ලේ..’

‘තාත්තා හෝටල් කළාට මාත් දන්න දෙයක් නෑ... ඒත් මේක අපි වුටියට කරගෙන යමු.. මට හෙවනැල්ල වගේ කෙනෙක් ඕන... මාව දන්න... මගේ හැඟීම් අඳුනන.. මං වගේම පිස්සු... කේස් එකක් මට ඕන...’

‘එතකොට මම පිස්සු කේස් එකක්..’

‘එකක් නෙමේ දෙකක්... ඇයි මම..’

මිතුරියන් දෙදෙනා සිනාසුනේ එකටය.. තිසා වැව ඉහළින් අහස දෑත් සම්පූර්ණයෙන්ම කළුවරය. වැඩ නිම වෙමින් පවතින අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් හි දළවු විදුලි පහන් එළිය ඔවුන් ඉන්නා ගල් තලාවට වැටී ඇත.

‘උඹට කොල්ලෙක් ඉන්න තිබුණා...’

අනුරාධා හදිස්සියේ වගේ කීවාය. වැව් ඉවුරේ කොනකින් පිපුණ ගැට පිට්ට මල් සුවඳක් හමා යන තල මුදු සුවඳ හා එක්ව පරිසරය පුරා නටමින් තිබුණි..

‘ඇයි උඹ එහෙම කිව්වේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ කුතුහලයෙනි. එය හදිස්සියේ අසන ලද අහඹු ප්‍රශ්නයකැයි සිතා අහක දමන්නට ඇයට ලෝබ සිතූණි. එය වැදගත් මාතෘකාවකි. කතා කළ යුතු මාතෘකාවකි.

‘නෑ මං කිව්වේ එහෙමනම් මේ වගේ දේකදී මාර ශක්තියක්...’

‘නෑ අනුරාධා... මං කොල්ලෙක් ගැන හිතන්නේ මේ වගේ ඇතිවෙලා නැතිවෙලා යන දේවල් වලදී නෙමේ...’

‘එහෙනම්...’

‘ඊට වඩා ගැඹුරු දේකදී...’

ප්‍රාර්ථනා ඉඳගෙන උන් ගල් පඩියෙන් නැගිට අසල වූ කොහොඹ ගස ළඟට ගොස් එහි බඳට වන බර කළාය...

‘උඹ හිතන්නේ මම ආදරේ කරන්නේ නෑ කියලද...’

ප්‍රාර්ථනා හැඟීමරව කියද්දී අනුරාධා ගැස්සී ගියාය. ඇයට පෙම්වතෙකු ඇතැයි සිහිනෙන්වත් අනුරාධා නොසිතුවාය. මිතුරිය කිසිම දිනයක එවැනි කෙනෙක් ගැන ඇයට කියා නැත.

‘උඹ හරි තරකයි... මෙව්වර මං කතා කරනවා... අනේ කවුද ප්‍රාර්ථනා... මෙහේ කෙනෙක්ද...’

අනුරාධා කොහොඹ ගස ළඟටම පැමිණ ඇසුවේ උනන්දුවෙනි. ඒ උනන්දුව දක ප්‍රාර්ථනාට හිනා යන්නට ආවේය.

‘කොහේ ඉන්නවද කියලා මමවත් දන්නෑ...’

මිතුරියගේ කතාවට අනුරාධා උඩබිම බැලුවාය.

‘මට තේරෙන්නෑ...’

‘එයා ඉන්නේ මගේ හිතේ අනුරාධා.. වෙලාවකට හිත පුරාම ඉන්නවා... කවුද දන්නෑ.. කොහේ කෙනෙක්ද දන්නෑ.. මොන වගේ කෙනෙක්ද දන්නෑ... ඒත් මට හිතෙනවා එහෙම කෙනෙක් මං වෙනුවෙන්ම ඉන්න කෙනෙක් ඉන්නවා කියලා. මං එයාට ආදරේ කරනවා..’

‘කවදවත් දකලා නෑ...’

බලාපොරොත්තු බිඳුණ හඬින් අනුරාධා ඇසුවාය.

‘මිහි... තාම නෑ... හැබැයි දක්ක පළවෙනි මිනිත්තුවේම අඳුනගන්න පුළුවන්....’

‘ඉක්මනට දකින්න කියලා මං ප්‍රාර්ථනා කරනවා...’

ප්‍රාර්ථනා ඇත පෙනෙන රුවන්වැලි සෑයේ යෝධ බඳ දෙස බලා

ලය සැහැල්ලු කර ගත්තාය...

‘ඔව්... ඉක්මනට හම්බ වෙනවනම් හොඳයි තමා... මට හරි පාඨයි...’

ඇගේ වදන් තුළ තිබුනේ දරාගන්න බැරි තරම් වූ පාඨ දුක්බර බවකි. අනුරාධපුරයට ආ මොහොතේ අනුරාධා සිතුවේ ප්‍රාර්ථනාගේ ජීවිතය සැණකෙළියක් කියාය.. ඇයට ඉස්සර උන් ප්‍රාර්ථනා ගැන පුදුම සිතුවේ ඒ නිසාය. දන් ඇයට ඒ පුදුමය නැත. මේ ඉන්නේ ඉස්සරම දිනවල තේවාසිකාගාරයට විදුලි බලය ඇණ හිටි මොහොතක කාමරය පුරාම ඉටිපන්දම් දල්වා ආශාවෙන් එදෙස බලා උන් පිස්සීමය...

‘මතකද දවසක්...’

අනුරාධාට යමක් සිහිවී ඇය ඇසුවාය...

‘දවස් කීයක් මතකද කෙල්ලේ... උඹ කියන්නේ මොන දවසද...’

‘අර ඉටිපන්දම් පත්තු කරලා හවුස් කෝටි එක ගිනිගත්තේ...’

‘අ..ම්...මේ මතක් කරද්දින් මාව හිරිවැටිලා යනවා. එදා උඹ හොඳ වෙලාවට මගේ නයිටිය ගලවලා දෑමිමේ... නැත්නම් ඉවරයි... තාමත් ලයිට් ගිය දවසක ඉටිපන්දම් පත්තු කරද්දී මට ඒක මතක් වෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනා හැරුනේ අවසන් වකාවටත් රුවන්වැලි මහා සෑය දෙස බලා අනුරාධාගේ සුරතීන් අල්ලාගෙනය. අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් හි බොහෝ වැඩ දන් අවසන්ය. එය එතරම් විශාල නොවූ නමුත් තරමක නිවාඩු නිකේතනයකි.. තැන තැන කොටේජ් ක්‍රමයට තනා තිබූ නිකේතනයේ වැදගත්ම දේ වූයේ එහි වාමි සැලසුමයි.

‘රත්නපාල අත්කල් අපිට යන ගමන් උණු බිත්තර ආප්පයි මස් හොඳයි ගන්න ඕන...’

වාහනේ පසුපස ආසනයට බරවෙද්දී ප්‍රාර්ථනා කීවේ අනුරාධා දෙසද බලා සිනාසෙමිනි.

‘පුංචි තෝනට අද බිත්තර ආප්ප කන්න ආස හිතනද...’

‘ඉඳල හිටලා එහෙම ආසාවලුක් එනවනේ රත්නපාල අත්කල්...’

හොඳ තැනකින් ගමු...

ප්‍රාර්ථනා ඇගේ වරලස එක මිටකට බැඳ තිබූ කොණ්ඩ පටිය ගලවා දමා වරලස නිදහසේ වැටෙන්නට දී දස් පියාගත්තාය... මේ යැයි කිව නොහැකි හේතුවකට ඇගේ මුවේ තුනී සිනහුවක් නැඟුනි...

02

හවතු සබ්බ මංගලම්

රක්ඛන්තු සබ්බ දේවතා...

සබ්බ බුද්ධානුභාවෙන...

අටමස්ථානාධිපති පල්ලේගම ලොකු හාමුදුරුවන්ගේ ශාන්ත පිරිත් පද කාගේත් හදවතට ගෙන ආවේ කුළුණු හැඟීමකි... ප්‍රාර්ථනා කතුරුද අතැතිව පල්ලේගම සාදු දෙස හැඟීම්බරව බලා උන්නාය...

සියල්ලෝම බලා උන්නේ නැකත එන තුරුය. විවෘත කිරීමේ නැකත යෙදී තිබුනේ උදේ නමයයි දහ අටටය... ප්‍රාර්ථනාගේ කේන්ද්‍රයට අනුව නැකත සාදු දුන්නේද පල්ලේගම සාදුමය...

හදවත පලා සතුව බැලිය හැකි නම් අද මේ විවෘත කිරීමේ උත්සවයට පැමිණ ඇති පිරිසෙන් වැඩිම සතුවක් ඇත්තේ ප්‍රාර්ථනාගේ හදවතේය... ඇගේ හදවත කොනක තිබූ අභිංසකම ආශාවක මල් පුබුදින්තේ අදය... ඒ සතුව ප්‍රාර්ථනාගේ මුහුණේ කොනක් මෙන් පෙනෙන්නට තිබුණි...

අනුරාධපුර නිසා වැව් කාටුල්ල කෙළවර සොදුරු බිමක ඉඳිවූ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් අභිනවයෙන් විවෘත වන්නේ අදය... සිරිසුමන මහතා හෝටල් කර්මාන්තයට අමුත්තෙකු නොවේ... දඹුළු පුරවරයම එකළ කළ අසිරිමත් හෝටල් දෙකක හිමිකරු ඔහු විය. ඔහු හෝටල් කර්මාන්තය කරන්නේ හැට හැත්තෑවේ අවුරුදු වල සිටය... උපන්දු සිටම අනුරාධපුරයේම හැදී වැඩුණු සිරිසුමන මහතා දස වාරයක් කර

කවා විසි කළද යළි රජරටටම වැටෙන තරමට අනුරාධපුරයට පෙම් කළේය...

ඔහු අනුරාධපුරයටත් ඔහුගේ හෝටල් කර්මාන්තයටත් ඇරෙන්නට තවත් යමකට ආදරය කළා නම් ඒ ඔහුගේ දියණිය වූ පුර්වනාටය. පුර්වනා සිරිසුමන පවුලේ එකම දරුවාද විය.. මේ තරම් ව්‍යාපාර ගොන්නක් හිමි කර ගෙන උන් සිරිසුමන මහතා පුතෙක් නොහැදුවේ ඇයි දැයි අනුරාධපුරයේ හැමෝම ඔහුගෙන් ප්‍රශ්න කරති... 'මගේ දුව කවදහරි මට හොඳ බැනා කෙනෙක් ගෙනෙයි.... බැනා මොකද පුතා මොකද..' ඒ අහන හැමෝටම සිරිසුමන මහතා පිළිතුරු දෙන්නේ මහ හඬින් සිනාසෙමිනි...

පුර්වනා උසස් පෙළ වනතෙක් ඉගෙන ගත්තේ නුවර බාලිකා පාසලක නේවාසිකාගාරයේ නැවතීය.. පාඨවත් තනිකමත් අන්තයටම විඳි ඒ යුගය පුර්වනාගේ ජීවිතයේ නිසංසල යුගයකි... නේවාසිකාගාරයේ බොහෝ සිසුවියන් පාඨව මකා ගැනීමට දහසක් දේවල පැටලුනද පුර්වනා ඒ කිසිවකුට ඇළුම් නොකළාය... නේවාසිකාගාරයේ තනිවෙන හැම සැන්දවකම ඇය කරන්නේ පුස්තකාලයේ ලබා ගත් පොතකුත් අකැතිව නේවාසිකාගාරය පාමුළු බෝගන්විලා හෙවණට ගොස් ඔහේ පොත කියවමින් නොවෙනම් පොත අකැතිව කල්පනා කිරීමය...

පාසල් යුගයට සඳහන් සමුද්‍රී යළිත් අනුරාධපුරයට ආ පසු පුර්වනාට දැනුනේ වචනයෙන් විස්තර කළ නොහැකි තනිකමකි. පාඨවකි. ඒ තනිකම ඒ පාඨව විවාහයට පෙර ඇතිවන පූර්ව ලක්ෂණයකැයි හිතා පුර්වනාගේ දෙමව්පියන් ඇයව විවාහ කර දෙන්නට හිතුවෝය... එහෙත් අලුත් බැඳීමකට අලුත් උණුසුමකට පුද්ගමක් ඇගේ හදවත අහලකවත් නොවීය... විවාහය ගැන කතා කරන හැම විටකම පුර්වනා නැති හුරතලයක් ගෙන ඒ කතාවෙන් ලිස්සා ගියාය.. එහෙත් ළඟදීම දවසක ඒ කතාවට තමාව කොටුවන බව ඇය දනී. මේ කුඩා හෝටල් කර්මාන්තයට ඇය පිවිසුනේ ඒ සියල්ලටම විසඳුමක් ලෙසිනි.

මේ සියල්ල මැදම විවාහ ජීවිතයට අතරින් පතර ඉඟි කෙරෙන රතු එළියක් දල්වෙමින් තිබුණි. පුර්වනා එය ඉවසුවේ අමාරුවෙනි.. ආදරයක් හදවතේ මුල් නොඅදින පැළයක් තම හදවතේ බලෙන් ඉන්දවා ගන්නට ඇය අකමැති වූවාය...

‘නැකත හරි දුටු කපන්න...’

තාත්තාගේ හඬින් ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී ගියාය. ඇය කත පැහැගත් රිබන් පටිය සීරුවෙන් අල්ලා කැපුවාය.. ඊටත් පසුව දෙනෙත් වල යංතමට මතුපිට කපුළු අතරින් රැස්ව උන් පිරිස දෙස බැලුවාය... සියල්ලෝම අත්පොළසන් නැහැවේ එකම විටය...

ප්‍රාර්ථනා අත රැඳුණු කතුර අනුරාධා අතට දී ලොකු හාමුදුරුවන්ට දණ ඔබා වැන්දය..

‘තුණුවන් සරණයි... පුංචි තෝනා මේ අනුරාධපුරයම බබලවන්න ඔන...’

ලොකු හාමුදුරුවන්ගේ පැතුම ඇගේ හදවතට බර වැඩිය... මේ පුංචි නිකේතනය ඇරඹුවේ විශාල අරමුණකින් නොවේ. අතිශය පෞද්ගලික අභිංසක ආශාවකටය...

ප්‍රාර්ථනා ඉන්පසුව බුලත් හුරුල්ල ගෙන අම්මාටත් තාත්තාටත් වැඩිහිටි නෑදෑයින් කිහිප පොළකටත් වැන්දය...

‘හොටෙල් ට්‍රේඩ් එකේ මං තිබ්බ නම ඔයා ඉස්සරහට ගෙනියන්න ඔන.. ඔයාට හරියනවා... මං ඒක දන්නවා...’

සිරිසුමන මහතා දියණියගේ හිස අතගා කීවේ හැඟීම්බරවය. ඇය අම්මා දෙස හොරැහින් මෙන් බලා සිනාසුනාය...

‘මයි කන්ග්‍රැජුලේෂන්දී...’

ප්‍රාර්ථනා තමා දෙසට එල්ල වූ සුරත දෙස බැලුවේ මවාගත් සිනහවක් සමඟිනි.... ප්‍රියලාල්ගේ දෙනෙත් වල රැඳුණු බැල්ම ඇගේ හිතට වදයක් විය...

‘තැන්කියු...’

‘දුවත් හොටෙල් ට්‍රේඩ් එකටම වැදුණ එක හොඳයි... අපේ පවුල් දෙක එකතු වූන දවසට ඔයාලට හොටෙල් ගෘෂ් එකක් දන්න පුළුවන්...’

එසේ කීවේ ප්‍රියලාල්ගේ පියාවූ ගුණවර්ධනය. ප්‍රාර්ථනාගේ යටි පතුලේ සිට පටන් ගත් සිතලක් හදවත දක්වාම ගලා ආවේ ඉබේටමය... තමාගේ අනාගතය ගැන තීන්දු ගන්නට කිසිවෙකුටත් තවම පවරා නැතැයි කියන්නට ඇයට සිතුණි.. එහෙත් මේ ඊට මොහොත නොවේ..

‘දුව ට්‍රේඩ් එක අල්ලගන්නකල් ප්‍රියලාල් පුතා මේ පැත්ත බලන්න
මින... ඔයා ගිරිතලේට වෙලා ඉන්න එපා...’

තාත්තා කියද්දී ප්‍රාර්ථනාට ඇබෙන්නට මෙන් ආවේය... මේ
තරම් සැළසුම් සහගතව තමාගේ දෛවය ගැන සැළසුම් හදන්නට
ඉඩදිය නොහැක.. තම ජීවිතය ගැන තීරණ ගත යුත්තේ තමාය.

‘මං ආස මේක වුවට වුවට දියුණු කරගන්න... මට අමාරු
උනොත් මම තාත්තටයි අත්කල්ටයි කියන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා ඇහට පතට නොදැනීම කීවාය... අනුරාධා ප්‍රශ්න දහසක්
මුහුණේ තබාගෙන තමා දෙස බලා සිටිනු ඇය දුටුවාය...

කෙටි පිරිත් සජ්ජායනයෙන් පසු සියල්ලන්ටම උදේ තේ මේසය
ඇරුණි... අරලියා හොලිඩේ රිසෝට්හි මුළුතැන්ගෙදර කුළුදුල්ලේම සෑදූ
කිරිබතක් ලුණු මිරිසක් සහ වැව්මාලු හොඳ්දක් මේසයට තබා තිබුණි.
ඉතිරිවා ගෙනවිත් තිබුනේ සිරිසුමන මහතාට අයත් දඹුළු හෝටලයෙනි.

‘දන් දුව ස්ටාෆ් එකට තව කට්ටිය ගන්න මින නේද...’

ගුණවර්ධන මහතා කුඩා පිභානක කිරිබත් කැබැල්ලක් තබාගෙන
ප්‍රාර්ථනා ළඟට පැමිණ ඇසුවේය...

‘පත්තරේ ඇඩ් එක දලා තියෙන්නේ අත්කල්. අනික හදිස්සියක්
තෑනේ හිමිහිට තෝරලා ගන්නවා...’

‘හොඳ ෆ්රන්ට් ඔෆිස් මැනේජර් කෙනෙක් තමා ගන්න මින..
මිනිහා අතේ තමා වැඩේ තියෙන්නේ... මොන පත්තරේද ඇඩ් එක
දම්මේ...’

‘ඉරිදි දිවයින පත්තරේ..’

ගුණවර්ධන මහතා මුහුණ අමුතු ආකාරයට සෙලවුවේය...

‘ඉන්ග්ලිෂ් පත්තරේක දම්මනම් තමා හොඳ... සිංහල පත්තර වල
දම්මාම කබ්බොනේ එන්නේ...’

ප්‍රියලාල්ගේ කතාවට ප්‍රාර්ථනා දෙකොල් විකාශයක් කේන්ද්‍රියෙනි.
ව්‍යාපාරය තමාගේය. එය කරන්නට ගත්තේ එය තමාට අවශ්‍ය ආකාරයට
කරන්නට අවශ්‍ය වූ නිසාය.

‘මං රියෝට් එක කරන්නේ ප්‍රියලාල් අයියා ලෝකල් සිංහල බෞද්ධ අයට... මං ආස නැහැ ධුර්වස්ථලා එනවට... අර වැවෙන් නාලා හොඳට සිංහල කෑම වේලක් කාලා හවසට අනුරාධපුර වදින්න යන පියෝ සිංහල ගෙස්ට්ලට ට්‍රීට් කරන්න පුළුවන් හොඳ සිංහල ස්ටාෆ් එකක් ගන්න තමයි මං කැමති...’

ප්‍රාර්ථනා ඉවසිල්ලේ කීවාය... ප්‍රියලාල් සිනාසුනේ අමුතූම ආකාරයකටය..

‘ඕනනම් ඉන්ටර්ව් කරන දවසට මට කෝල් කරන්න.. මාක් එන්නම්... හොටෙල් ට්‍රේඩ් එකේ කොලිලිකේෂන් වෙක් කරන්න ප්‍රාර්ථනා තවම දන්නේ නෑනේ...’

ප්‍රාර්ථනා බිම බලාගත්තේ අසරණවය... අද හොඳ දවසකි.. එවැනි දවසක කේන්තියෙන් හදවත පුරවා ගන්නට ඇයට ආශාවක් නොවිණි..

‘ඕන උනොත් මං කෝල් කරන්නම්...’

‘ඔයා මේ වෙල්ව හොයා ගත්තේ කොහෙන්ද...’

හෝටලයේ ප්‍රධාන සුපර්වයිසර් අහිංසක ගැමි තරුණයෙකි. ඔහුට සොයා දුන්නේ අටමස්ථාන ලොකු හාමුදුරුවෝය. ‘පුංචි තෝනා ඕන සිංහල මෙනු එකක් දීලා කියන්න තන්දනට සියකට උයලා කියන්න කියලා... පැය තුනහතරකදී කොල්ලා උයයි...’ පල්ලේගම ලොකු සාදු තන්දන ගැන කීවේ එහෙමය. ප්‍රාර්ථනා ඔහුට සේවයට ගත්තේ උන්නාන්සේගේ ඒ කතාව විශ්වාස කරය. ඔහුට ඕනවාටත් වඩා අත්ගුණයක් ඇති බව ඔහුගේ ප්‍රථම කෑමවේල කෑ දවසේ ප්‍රාර්ථනා අවබෝධ කර ගත්තාය.

‘අපේ ලොකු සාදු මට හොයලා දුන්නේ..’

‘හොටෙල් ස්කූල් එකේ ට්‍රේන් වෙලාද නැත්නම් හොටෙල් එකකම ට්‍රේන් වෙලාද...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රියලාල් ඇසූ ප්‍රශ්නයට සිනාසුනාය. ඔහු ටයි පටිය සකසමින් බැලුවේ පුදුමයෙනි..

‘ඇයි හිනාවෙන්නේ...’

‘නෑ නිකං... ඒ දෙකම නෙමේ...’

‘එහෙනම්..’

‘කොල්ලා අනාථයෙක්... අම්මා තාත්තා නෑ... ලොකු සාදු ළඟ පොඩි කාලේ ඉඳලා හැදිලා තියෙන්නේ...’

‘ඉතින් ඔයා පටි කියලා ගත්තා...’

‘ටිකක් පටි කියලා... අපි මිනිස්සුන්ට අනුකම්පා කරන්නත් ඕනනේ ප්‍රියලාල් අයියේ. අනික මුළු අටමස්ථානේ හාමුදුරුවරු ඔක්කොටම ඒ කොල්ලගේ අත් දෙකෙන් දුනේ උයලා තියෙනවා. ඒ කොලිටිකේෂන් එකම මට ඇති... තියම රිස්ටන් කුකින්.... කොල්ලා ජේතවනාරාමේ උයනකොට මහා විහාරයට සුවඳ එනවලු...’

ප්‍රියලාල් ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් දෙස බලා උන්නේ යමක් කියා ගත නොහැකිවිය..

‘එතකොට වෙස්ටන් ඩිෂස් මොනාහරි හදන්න උනොත් කවුද හදන්නේ...’

‘මෙහේ ප්‍රියලාල් අයියේ ඩෙවල් දාන්නෑ... ෆ්‍රරඩ් රයිස් දන්නේ නෑ... සිංහල කැකුළු බත්, පොළොස් මාළු, වැටි මාළු, කලවම්පලා මැල්ලුම්, අඹ මාළු ඒවා තමයි අපි හදන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ඇගේ පිහානේ තිබූ ලුණු මිරිස් තලියෙන් බිඳක් ඇඟිලි තුඩටගෙන දිවගේ තබාගනිමිනි. දවල්ලද මිහිරි වන අවස්ථා නැතුවා නොවේ.

‘අනේමන්ද... ඔයා කරන්න යන්නේ පුදුමාකාර හෝටලයක්.. කමක් නෑ... මං සුබ පතනවා... මොකක් හරි කරදරයක් උනොත් මං ඉන්නවා... හරි...’

ප්‍රාර්ථනා හිස වැනුවාය. තමාට කිසිදු කරදරයක් නොවන බව ඇය අත්දැකීමෙන් දන උන්නාය. මිනිස්සු කැමති සරලත්වයටය. නොවෙනම් අව්‍යාජත්වයටය. තමාගේ නිකේතනයේ ඒ සරලත්වයට ඒ අව්‍යාජත්වයට ගොඩනඟන්නට ඇය ආශාවෙන් උන්නාය.

තමාගේ අවන්හල උදේ හවා මස් පුච්චන මස් කඩයක් කරනවාට

වඩා අභිංසක ගැමි කසි බතක ඇඹුලක සුවඳ විහිදෙන ගැමි ගෙයක් කරන්නට ඇය ආශාවෙන් උන්නාය.

ප්‍රාර්ථනා කෝපි කෝප්පයක්ද අතැතිව හෝටලයේ එළිමහනට බැස ඉදිරිපස වූ විශාල අරලියා ගස් යාය දෙස බලා උන්නාය... ඒ අරලියා ගස් යට පසුව හෝටලයේ නවතින අයට නිදහසේ කතා කරන්නට බංකු ටිකක් සෑදිය යුතු යැයි ඇය සිතා ගත්තාය..

කිසිවෙකු තමා පසුපස හිඳිනු දක ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී බැලුවාය. ප්‍රියලාල් පෙලියුලර් දුරකතනයද අතැතිව ඇය දෙසම බලා උන්නේය...

‘මං යන්න කියලා ප්‍රාර්ථනා...’

ඔහු බර වචන වලින් කීවේය...

‘තැන්කිසු ප්‍රියලාල් අයියා ආවට. ආයින් දවසක එන්න...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ සුභදත්තයෙනි.

‘ඔයා ඉස්සෙල්ලා රිලැක්ස් වෙන්නකෝ. ඊට පස්සෙ මම එනවා. කොහොමටත් අපි දෙන්නා ටිකක් රිලැක්ස් එකේ කතා කරන්න ඕන...’

ඇයට හීල්ලින... හදවතේ මෙවැනි කටු අකුල් නිතර නිතර ඇමිණීම වදයකි. ජීවිතයට ඉදිරියෙන් මෙසේ කටු අකුල් තිබීම නිදහසේ ගලා යන ජීවිතයට බාධාවකි.

‘මං ඔයාට කෝල් කරන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා යළි හෝටල් ලොබියට ගොඩවැදුනේ කෝපයෙනි. ඊටත් වඩා ආගන්තුක බියකින් හදවත පුරවාගෙනය.

‘මොකද චූටි මූණ කළු කරගෙන...’

අම්මා ඇහුවේ ප්‍රාර්ථනා මුහුණ අපූරු කරගෙන හෝටලයට ගොඩ වෙද්දීය...

‘මුකුත් නෑ අම්මේ...’

ප්‍රාර්ථනා සියල්ල අමතක කර අභිනවයෙන් විවෘත කළ තම කුඩා හෝටල් සංකීර්ණය දෙස බැලුවාය. තනිකරම වේවැල් ගෘහ භාණ්ඩ වලින් සැරසූ හෝටලය නියම ආරිය සිංහල නිකේතනයක සිරි ඉසිලුවේය.

‘මන්න මං ඔයාගේ ආශාව ඉටුකළා... ආයින් තාත්තා මං ඉල්ලන

මොනවවත් දුන්නේ නෑ කියන්න එපා... දැන් ඉස්සරහට ඔයා ම. ඉල්ලන දෙයක් දෙන්න ඕන. ඉක්මනටම ඔයාගේ වෙඩින් එකත් මේ හෝටලේම ගන්න ඕන.. හොඳද...

කියා වැටේ වෑ කන්දම හිසට පැටව්වාක් මෙන් මහා බරක් ඇයට දනුණි...

‘අනේ තාත්තා... මට මේක ටිකක් දියුණු කරගන්න දෙන්න...’

ඇය අසරණව කීවාය...

‘ඇයි මහත්තයා එක්කම මේක දියුණු කර ගන්නාම හොඳයිනේ....’

ප්‍රාර්ථනා කතා කළේ නැත. දිගින් දිගට ඒ මාතෘකාව දිගේ ඉදිරියට යන්නට ඇයට බිය සිතුවිණි.

‘අ...ම්...මේ ඇ...ති යන්නම්...’

සියල්ලෝම ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා හෝටලයේ නිදහස් පරිසරයට මුහුණ ලා තබා තිබූ විශාල වේවල් කුෂන් සැටියට බරවූවාය... අනුරාධා ඒ අසලම තිබූ කුඩා වේවල් පුටුවට බර වූයේ බිමවැටී තිබූ ප්‍රාර්ථනාගේ සල්වාර් කමිසයේ ලා තිල් පැහැගත් ෂෝල් එකද අඟුලාගෙනය.

‘දැන් තමා මේ හෝටලේ මගේ කියලා හිතෙන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ දිග සුසුමක් හෙළාය. අනුරාධා සුපරික්ෂාකාරීව මිතුරියගේ මුහුණ දෙස බැලූවාය.

‘උඹ නෑයි කිව්වට රජරට කුරුල්ලෙක් වටේ වටේ කැරකෙනවා නේද...’

ප්‍රාර්ථනාගේ මුළු මුහුණම බෙරිවිය.

‘ඒ කුරුල්ලෙක් නෙමේ අනුරාධා... කාක්කෙක්...’

‘ඇත්තටම කවුද ඒ ප්‍රාර්ථනා...’

‘ඒ ගුණවර්ධන අත්කල්ගෙ පුතා.. එයාලට ගිරිතලේ ලොකු හෝටලයක් තියෙනවා... අපේ තාත්තා එක්කම හොටෙල් ෆීල්ඩ් එකට ආපු අය... ඉස්සර ඉඳලා ගෙදර එනවා යනවා...’

‘කතාවෙන් නම් කේරෙන්නේ ඒ එන්නේ යන්නේ ලොකු දේකට

කියලා....

‘උඹට එහෙම හිතෙනවද...’

‘මි... එහෙම දෙයක් වේලාසන කතා කරලා තියෙනවද...’

‘කනින් කොතින් මටත් ඇහුණා... ඒත් කෙල්ලේ මම තම ඒ ජීවිතේ ගැන තීරණයක් අරගෙන නෑනේ.... තාත්තලා හිතාගෙන ඇති...’

ප්‍රාර්ථනා උතුල මත තිබූ ඇඟිලි එකට ගැටගසා වේදනාවෙන් කීවාය...

‘ඇයි උඹ උමේ අනාගතේ ගැන හිතන්නේ නැත්තේ....’

‘හිතන්න දෙයක් තවම මට නැති නිසා... වටේ තියෙන කොකු බලෙන් පසුවට අමුණ ගන්න කියලද උඹ මට කියන්නේ....’

‘ඒත් අපි කෙල්ලෝ ප්‍රාර්ථනා... දෛවය හරි පුදුම විදිහට ජීවිත ගැන තීන්දු ගන්නේ...’

‘මං ඒක දන්නවා... ඒ හින්දා කමයි මොනවා හරි වෙන්න ජීවිතයට මම කල් දෙන්නේ... ඒත් මොනවවත් වෙත් නෑනේ...’

‘නො...වූ....නො....ත්..’

ජීවිතයට එන හැටියකට මුහුණ දෙන්නට ප්‍රාර්ථනා අකමැති වූවාය... හදවතේ ඇතුළු නහර වැල් වලට ආගන්තුකවූ බැඳීමකට මුළු ආත්මයෙන්ම යා නොහැක. එවන් අසීරු බැඳීමක් වෙනුවෙන් ජීවිතය එහෙම පිටින්ම ආයෝජනය කිරීම මෝඩ වැඩකි.

‘මං බඩුවක් අහන්නද...’

‘මෙනතට ඇවිත් අහපන්...’

ප්‍රාර්ථනා සැටියේ වම්පස පෙත්වා කීවාය. අනුරාධා එතනට පැමිණ ඉඳගත්තේ ප්‍රාර්ථනා වෙත හැරී හරහටය.

‘අර උඹට නිතරම මැවෙනවා මැවෙනවා කිව්වේ කෙනෙක්... මේ එයා නෙමේද...’

ප්‍රාර්ථනා බිම බලා ගත්තාය... නැත... මේ ඒ ආදරයේ පවිත්‍ර අනුරුව නොවේ. හදවත් මහමෙවුනාවේ ඉඳිවූ ආදර කුටියට ඊට වඩා හැඟීම්බර විය යුතුය. ප්‍රේමනීය විය යුතුය. අවංක විය යුතුය. මේ

බොල් පිළිමයකි.

‘අපෝ නෑ. මගේ හිතේ මැවිලා ඉන්න කෙනා රුවන්වැලි සෑය නම් ප්‍රියලාල් මැටි ගොඩක්... හිතේ ඇඳුන කෙනා සිරිමා බෝධිය නම් ප්‍රියලාල් ඇල්බිසියා ගහක්... ආදරේ මේ තරම් ලාභ නෑ කෙල්ලේ.. ඒක හරි ගණන්...’

අනුරාධා බලා උන්නේ කතාකර ගත නොහැකිවය..

‘උඹට හිතෙන්නේ නැද්ද උඹේ ජීවිතේ ගැන ඉක්මනටම තීරණයක් උඹට ගන්න වෙනවා කියලා. දක්කද තාත්තා අත්තිමට කියපු කතාව...’

‘මං දන්නවා අනුරාධා.. උඹට මතකද අපි ජ්‍යාමිනියේ ගණන් හදගෙන යද්දී සමහර ගණන් වලදී හිරවෙනවා...’

‘මි... හරියට ඔප්පු කරගන්න බැරිවෙනවා...’

‘ඇයි ඒ...’

‘මට මතක නෑ බං... හිරවුනා කියලා නම් මතකයි...’

‘එහෙම හිරවුනාම ඒ ගාණ ඔප්පු කරලා හදන්න අපිට පයිතගරස් ප්‍රමේය ඕන වෙනවා... ඒක නැතුව ඔප්පු කරන්න බෑ.. ප්‍රමේය දපු ගමන් නිකම්ම උත්තරේ එනවා...’

‘මි.. දන් මතකයි...’

‘මගේ ගාණක් දන් හිරවෙලා තියෙන්නේ.. උත්තරේ දෙන්න ලඟ බඩු නෑ.. පයිතගරස් ප්‍රමේය වගේ දෙයක් ඕන..’

‘ඒකට ඉතින් උඹට පයිතගරස් කෙනෙක්ව හම්බවෙන්න ඕන...’

පාර්ථනා වේවැල් සැටිය කෙළවර මැටි බඳුනක බහාලූ සුදුමල් ගෙන පිළිවෙලකට යළිත් තැබුවාය...

‘මේ ලඟදී පත්තරයක් බලද්දී වෘෂභ ලග්නෙට තිබ්බ ගතිගුණ ටිකක් මම මතක තියා ගත්තා. උඹත් වෘෂභනේ...’

‘මොනාද මගේ ගතිගුණ...’

‘මුලින්ම කියලා තිබ්බා වෘෂභ ලග්නේ කෙල්ලේ හරි ලස්සනයි කියලා...’

‘එහෙනම් බොරු...’

‘පලයන් යන්න උඹ ලස්සනයි... මට වර්ණනා කරන්න බෑ ඉස්සර හොස්ටල් එකේදී වගේ...’

‘මි හරි... ඊට පස්සේ...’

‘ටිකක් විතර අහංකාරලු.. ආඩම්බරලු... හැබැයි හදවත හරි කරුණාබරයිලු.. මෘදුයිලු... මි... ආදරේ වෙනුවෙන් පණ උනක් දෙනවලු. ආදරේදී පුදුම කරමි අවංකලු. හරි ලස්සනට ආදරේ කරනවලු... අන්තිමට තිබ්බා කවදහරි බඳින්නේ ආදරය කරලමයි කියලා ලැබෙන්නෙක් හොඳ කොල්ලෙක්වලු..’

ප්‍රාර්ථනා ඇතුළු හදවතින් තම දෛවය විවරණය කළාය.. ඇගේ තුන් හිතම බලා උන්නේ ජේවී ආදරය කරන්නටය. එහෙත් අද වන තුරු ආදරය පිළිබඳ සිහිනයක් මිසක බලාපොරොත්තුවක් ඇගේ හදවත සන්තකව නැත.

‘වරෙන් රවුමක් දමු...’

ප්‍රාර්ථනා නැගිට සුරත දිගු කළාය. අනුරාධා ඒ සුරත අල්ලාගෙන ප්‍රාර්ථනා දෙස බැගෑපත්ව බැලුවාය..

‘ඇ...යි... කෙල්ලේ...’

‘මම ගොඩක් පෝසක් කෙල්ලෙක් නෙමේ. ඒත් උඹ මට සහෝදරියකට වගේ සළකන්නේ.. එකම ඇඳේ මාව තියාගන්නේ.. ඒ ඔක්කොටම මම මුළු හදවතින්ම ගරු කරනවා.. ඒත් ප්‍රාර්ථනා අද ඉඳලා මම ඔයා යටතේ මෙතන වැඩ කරන්නේ. මම කරන්නේ මොනවද කියලා මම දන්නෑ... ඒත් මම මට පුළුවන් උපරිමයෙන් වැඩ කරන්නම්.. එක දෙයක් කරන්න මට ඉඩ දෙන්න ඕන...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා ළඟින්ම ඉඳගත්තාය. අනුරාධාගේ ඇස්වල තිබුනේ හීන් කළුපය.

‘ඇ...යි කෙල්ලේ මේ අඩන්නේ..’

‘මං උඹට හරි ආදරෙයි... අම්මටයි තාත්තටයි පස්සේ මං ආදරේ

උඹට...

‘ඉතින් මං දන්නවනේ ඒක.. ඒකනේ මං උඹව මං ගාවට ගත්තේ...
මොකක්ද එක දෙයක් කරන්න ඉඩ දෙන්න කිව්වේ...’

‘මං ගැන වැරදියට හිතන්න එපා... මම මේක කියන්නේ මුළු
හදවතින්ම... අද ඉඳලා මම ඔයාට මිස් කියන්නම්... මම ආසයි
එහෙම... එතකොට මට හිතෙනවා මාව බලාගන්න කෙනෙක් ඉන්නවා
කියලා....’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෑස් තෙත්ව ගියේ නොසිතූ ලෙසිනි. ඇය වාචාගත
නොහැකි ආදරයකින් අනුරාධාගේ හිසට සුරත තැබුවාය...

‘ඉස්සර කෙල්ලේ උඹ ගෙදර ගිහිල්ලා එතකොට මටත් බත්
එකක් බැඳගෙන එනවා... ඒ බත් එකේ එක එක දේවල් තිබුණා. ඒත්
දෙකක් මට හොඳට මතකයි. ඒ කන්කුත් බැඳුමයි කොච්චි දලා හඳපු
පොල් සම්බෝලයයි.. මතකද උඹ ගෙනාපු ගමන් මම ඒ බත් එක
ඇඳ උඩ තියාගෙන ලෙහාගෙන පෙරේනි වගේ කනවා...’

‘ම...ත...ක...යි’

අනුරාධා අඩමින් මෙන් කීවාය.

‘දවසක් මට අසනීප උනා. නැගිට ගන්නවත් බැරි උනා.. මගේ
යට කලිසම පවා උඹ එපා කියද්දී සේදුවා... මනුස්සකම් කියන්නේ
මොනවද ජීවිතේ වටිනා කියන දේවල් මොනවද කියලා මං තේරුම්
ගත්තේ එද... අනුරාධා... ජීවිතේට අහක දපු කෝමබ වගේ මිනිස්සු
වැඩක් නෑ කියලා අපේ අටමස්ථානේ ලොකු සාදු ඉස්සර
කියනවා...ජීවිතේ අලුතින් පෑදෙන එක එක දේවල් නිසා උඹ වෙනස්
වෙන්න එපා... මට ඕන ඉස්සර මං ගාව හිටපු අභිංසක කෙල්ලව...
මේ හැම දේකටම වඩා ලස්සන යාළුකමක් අපට තිබුණා.. ඒක
වෙනස් වෙන්න ඕන නෑ... හොඳද...’

ප්‍රාර්ථනා දැඩි හැඟීමකින් අනුරාධාගේ මුහුණ අතගා කීවාය.
ඇගේ සුරතේ අනුරාධාගේ කපුළු තැවරිණි.

‘ජීවිතේ ඉස්සරහට දුක් විඳින්න තියෙනවද සැප විඳින්න තියෙනවද කියලා මං දන්නේ නෑ... ඒ මොනා උනත් උඹ මං ගාව ඉඳපත්... මා...ව ද...ලා න...මි යන්න එපා... කියපත් උඹ මාව දලා යනවද...’

අනුරාධා කඳුළු විසිවෙද්දී හිස දෙපසට වැනුවාය.

‘පිස්සි... ආවා මිස් එකක් ගහන්න... දෙනවා මම කණට එකක්...’
කඳුළු අතරින් සිනාසී ඇය කීවාය...

‘මට හිතනාම මං කියනවා...’

‘එදාට තමයි උඹව මං අස් කරන්නේ....’

‘අපෝ එහෙනම් කියන්නෑ...’

‘යන්.. අපි ඔරිස් එක ළගම තියෙන කාමරයක් අපිට වෙන් කරගමු. වැඩක් නැති වෙලාවට ඇලවෙලා වත් ඉන්න බැරියැ...’

‘අරයා අපේ නන්දනටත් කැපිල්ල දම්මා නේද...’

ප්‍රාර්ථනාවද එය සිහිවී අලුතින් තරහක් ඉපදුණි..

‘එයා හොටෙල් ට්‍රේඩ් එකේ ලොකු මිනිහෙක් වෙන්න ඇති. ඒත් මං ආය නැහැ මං ළග ඉන්න අහිංසක කොල්ලෙක්ට ගරහනවට... අනික නන්දනට සහතික නැති උනාට ඒ කොල්ලා හදන කෑම පුදුම රසයි...’

‘ඒකත් ඇත්ත... පව් අහිංසක ළමයෙක්..’

ප්‍රාර්ථනා හෝටලයට පිවිසෙන තැනට පැමිණ ඇගේ කුඩා ඔරිස් කාමරයට ගොඩවී එහි මේසයක් මත තිබූ ඉරිදි දිවයින පත්‍රය අතට ගෙන පෙරළුවාය.

අනුරාධපුර නිවාඩු නිකේතනයක ඇබැර්තු

අභිනවයෙන් විවෘත කරන ලද අනුරාධපුර පූජා නගරයේ නිවාඩු නිකේතනයක පහත සඳහන් ඇබැර්තු ඇත.

ප්‍රමුඛ කළමණාකරුවෙක් - නිවාඩු නිකේතනයක සේවය කර ඇති පළපුරුද්ද හා ඒ පිළිබඳව මනා දැනුමක් තිබිය යුතුය. නැවතී සේවය කිරීමට හැකි විය යුතුය.

ආහාර හා භෝජනාගාර සේවකයන්
මුළුතැන්ගෙයි අත්දැකීම්කරුවන්...
ගිණුම් ලිපිකරුවන්...
සියළු සහතික පත්ද රැගෙන පැමිණෙන්න..
අරලියා හොලිඩේ රිසෝට්
කිසාවැව - වෑකන්ද පාර
අනුරාධපුරය

හෙට කවරාකාර සේවකයන් සම්මුඛ පරීක්ෂණයට පැමිණේවිද
කියා ඇය සිතුවාය... ඇගේ හිතට තුනි බියක්ද පිවිසිණි.. මේ සියල්ලම
තමාම පමණක් පරීක්ෂා කර ගත හැකිද.. වැඩ කරන්නේ තමා නම්
ඔවුන්ව ගත යුත්තේද තමාමය. අවසානයට ඇය එසේ සිතුවාය.

‘අනිත් අයනම් ප්‍රශ්නයක් නෑ ප්‍රාර්ථනා... මැනේජර් කෙනෙක්ව
තමයි පරිස්සමින් ගන්න ඕන... අවංක කෙනෙක් වෙන්න ඕන. ගොඩාක්
මැනේජර්ස්ලා ගහනවා..’

අනුරාධා කීවේ කල්පනාබරවය.

‘මට හිතෙනවා අපිට හොඳ කෙනෙක් ලැබෙයි කියලා අනුරාධා...
හැම දෙයක්ම හොඳ විදිහට කෙරුනනේ...’

‘උඹට හිතෙන දෙයක් වරදින්තේ නෑ...’

එසේ හිතන නමුත් වරදින දේවල් ජීවිතේ ඇත්දයි ප්‍රාර්ථනා
සිතුවාය. දැනට එවැනි දෙයක් නැත.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

කප් සුවහස් කල් පෙරුම් පුරාගෙන..
අනන්ත බාධක දුක් ජීවිත විඳ...
භවෙන් භවය යන මං සලකුණු දක...
ඔබව සොයා ආවා... මම... ඔබව සොයා ආවා...

කොළඹ සිට කුරුණෑගල හරහා අනුරාධපුරයට ළඟා වූ නගරාන්තර බස් රියේ නන්දගේ ඒ ගීතය වාදනය වූයේ නගරයට ඔත්ත මෙන්ත කියා තිබියදීය. තමා වඩාත්ම ප්‍රිය කළ නන්ද මාලතියගේ මේ ගීතය මේ මොහොතේම හදිස්සියේ වාදනය වීම අරවින්දට පුදුමයක් විය. ඒ ගීතයේ නිස්කලංක ස්වර අතර ඔහුගේ හදවත මොහොතකට දහැන් ගත විය. ගීතය අවසාන වන්නට ප්‍රථම බසය ගමනාන්තයට යාවිද්දී ඔහුට බිය සිතුවේ..

තොනීමෙන ගමනක ආශා පොදි බැඳ..

මිරිඟුව පසුපස දිවයන ඉඟිලෙන...

තරු එළියෙන් පියවර මැන මැන...

ඔබව හොයා ආවා.. ඔබව සොයා ආවා...

අරවින්දගේ සිතට සැනසිල්ලක් දැනුණි. ඊටත් පසු අද ආ ගමන ගැන ඔහුට ප්‍රසන්න සුබවාදී හැඟීමක් ඇතිවිය. ප්‍රියතම ගීතයක් වාදනය වීමත් මේ යන සම්මුඛ පරීක්ෂණයත් අතර කිසිදු සම්බන්ධයක් නැත. එහෙත් හදවත එවැනි සුබවාදී සිහිනයක පැටලෙන්නට ආශා කළේය. අරවින්ද හිතට බාධා කළේ නැත.

‘මහත්තයා ටවුන් එකට ආවා බහින්න...’

අරවින්ද බැස්සේ ඊටත් පසුවය.. ඔහු අතබැඳි මරලෝසුව දෙස බැලුවේය. එහි දහවල් එකොළහයි තිහ ලෙස සටහන්ව තිබුණි. මේ වෙද්දී සම්මුඛ පරීක්ෂණය නිමා වී තිබෙන්නට පුළුවනැයි අරවින්දට සිතුවේ. එසේ වුවහොත් අද කොහේ හෝ නැවතී හෙට උදේට යළි සම්මුඛ පරීක්ෂණයට යා යුතුය.

අරවින්ද ගෙදරින් ආවේ හිස්බඩමය. තාත්තා පාන්දරම ඇහැරි අරවින්දට කෝපි සෑදුවේය. එහෙත් එය බොන්නට ඔහුට අමතක විය. අරවින්දට කෝපි එක සිහිවුවේ තාත්තාට වැඳ පාරට බැස්සාටත් පසුවය. ඔහුට තාත්තාට සිහිවී අලුතින් ළය පිවිච්ඡි. අරවින්දගේ අම්මා නැති වූවේ ඔහුට වයස අටක් තමයක් පමණ කාලයේය.. ඒ සෙනෙහස අහිමි වී යාමෙන් කුඩා අරවින්දගේ හදවතේ ඇතිවූයේ දැවැන්ත හිඩැසකි.

තාත්තා ජීවිත කාලය පුරාම කළේ ඒ හිඩැස ඔහුගේ දුප්පත්

කෝටු අත්වලින් වසා දමන්නට මහන්සි වීමය. අරවින්ද හැමදම දක්කේ තාත්තා බැගයත් ගෙන උදේ වැඩට යන අයුරුය. හවස එළවළු මල්ලත් ගෙන එන අයුරුය. ජීවිතේ කරුමය ආදරණීය උරුමයක් කරගෙන ජීවත්වෙන තාත්තාගේ උපේක්ෂා සහගත ජීවන දෘෂ්ටියට අරවින්ද දේත් මුදුන් තබා වැන්දේය. ඔහු මහා ආත්මයක් ඇති යෝධයෙකු ලෙස ඔහුට පෙනුණි.

අරවින්ද කළමනාකරණ උපාධියක්ද සහිතව සරසවියෙන් පිටවී දූතට වසර තුනකටත් වැඩිය. ඒ අතරතුර කාලයේ ඔහු ස්ථාවර රුකියාවකට උනන්දු නොවුනේ තවාකාලික රුකියාවල් කිහිපයක තිරත වූ නිසාය. රුකියාවකට කියා පිළිවෙලකට අයදුම් පතක් දමුයේ මේ රුකියාවටය. හෝටල් ක්ෂේත්‍රය පිළිබඳව විශේෂ දනුමක් අරවින්ද සතු නොවිණි. එසේ වී තිබියදී අනුරාධපුර වැනි කොළඹින් බැහැර පළාතක නිවාඩු නිකේතනයක රුකියාවකට අයදුම් පතක් දමන්නට සිත් දුන්නේ ඇයිදැයි ඔහුවත් නොදනී.

අරවින්ද කලිසම් සාක්කුවේ තිබූ රතු ඩොට් වැටුණු ටයි පටිය ගෙන දමා ගත්තේ හෝටලයකට වැදී තේ එකක් බොන අතරවාරයේය. රතු පසුබිමට සුදු බිංදු වැටුණ ඒ ටයි පටිය ඔහු ඇඳගෙන උන් කහ පැහැගත් කමිසයට මතාව ගැළපුනි.

‘ඉන්ටර්ව් එකකට අදින්න තිබුනේ සුදු කමිසයක්නේ පුතා...’

රු මේ කමිසය මදිද්දී තාත්තා කියූ වදන් අරවින්දට සිහිවිය..

‘එකනම් ඇත්ත තාත්තේ... ඒත් මේ ෂර්ට් එකට මං ආසයි...’

කහපාට වාසනාවන්ත පැහැයකැයි අරවින්දට සිතූණි..

03

ප්‍රාර්ථනා උන්නේ හොඳටම වෙහෙස විය. සම්මුඛ පරීක්ෂණයට ආ කළමණාකරුවන්ගෙන් වැඩි හරියක්ම පිස්සන්ය. නොවෙනම් තමාටද උගන්වන්නට එන බක පණ්ඩිතයන්ය. සමහරු දෙස බලද්දී හෝටලයක් පරිපාලනය කරනවා තබා හරියට ඇදුමක්වත් පිළිවෙලකට ඇඳගන්නට බැරි රස්තියාදුකාරයන්ය.

‘එපාවෙනවා මේ වැඩෙනම් අනුරාධා... මේ දෑත් ආපු මනුස්සයා මෙනත ගෙනලේලා සහතික මිටියක් අදිනවා ඔළුව කැක්කුම හැපුනා මට. ඒක ඇතුලේ මිනිහගේ කසාද සහතිකෙයි ලයිට් බ්ලූයි පරණ ලියුමුයි ඔක්කොම... එයා කියද්දී බලන්න කියා කියා දෙනවා.. මං ගැළවුනේ හරි අමාරුවෙන්..’

ප්‍රාර්ථනා තළලකට ඇඟිලි තුඩු තබා කීවාය. අනුරාධා බලා උන්නේ ප්‍රාර්ථනාගේ වක දෙසය.

‘පින්ක් කලර් සාරියට ඔයා හරි ලස්සනයි...’

ප්‍රාර්ථනා වෙහෙස අතරින් සිනාසුනාය..

‘ඔය පොඩි පොඩි වැඩ වලට නම් ගන්න පුළුවන් තුන් හතර දෙනෙක් ඉන්නවා.. මැනේජර් පෝස්ට් එකට නම් කෙනෙක්ව මවන්න වෙනවා...’

ඇය කීවේ බලාපොරොත්තු බිඳුනු ස්වරයෙනි. ගුණවර්ධන අත්කල්

කීවාක් මෙන් සිංහල පුවත්පත් වල දැන්වීම් දැමුවිට එන්නේ වැඩකට නැති අයදැයි ඇය සිතුවාය.

‘එක මනුස්සයෙක් ආවා තිස්සෙම කලිසම උස්සනවා. මට බය හිතුනා දන් කලිසම වැටෙයි දන් වැටෙයි කියලා... පොර නිකං ඉන්න බැරුවට ඉන්ටවී එනවද කොහෙද...’

අනුරාධා සිතාපෙමින් කීවාය... පාර්ථනා දෙකොල මුව තුළට ගෙන උදේ සිට එකතු වූ අයදුම් පත් ගසිල් කවරය පසෙකින් කැබුවාය.

‘නන්දනට කියමුද පැෂන් ටිකක් හදන්න කියලා.. අර ගහේ ඕන කරම් පැෂන් හැදිලා තිබුණා....’

‘කියන්න ඕන නෑ අන්න කොල්ලා හදනවා.. මං යද්දි බිත්තර පේස්ට් එකක් හදලා ඒකෙන් සැන්ඩ්විච්ස් හදනවා...’

‘මට උඹව ලැබුනා. නන්දනව ලැබුනා... ඒ වගේ මෙතන බාරදෙන්න හොඳ මැනේජර් කෙනෙකුක් ලැබෙනව නම්...’

‘මොනවද ඔයා එහෙම මැනේජර් කෙනෙකුගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නේ...’

පාර්ථනා පෑන් විල්ල කටේ තබාගෙන කල්පනා කළාය.

‘මට කොලිගිකේෂන් වැඩක් නෑ.. සහතික ඕනක් නෑ... මේ තැනට ආදරේ වෙන්න ඕන. අපිට අවංක වෙන්න ඕන... අපේ රටාවක් තියෙනවනේ ඒක කේරුම් ගන්න ඕන... එයාම හිතලා තීරණගන්න ඕන... ඒ තීරණ අපි ගන්න තීරණ වගේම වෙන්න ඕන.. ඔක්කොටම වඩා...’

‘මොකක්ද...’

‘හැම වෙලාවෙම හිතාවෙලා ප්‍රසන්න විදිහට සිරියාවන්නව ඉන්න ඕන.. අපිට බලා ඉන්න ආස හිතෙන්න ඕන... මේ ආපු අය ආයින් එක පාරක්වත් මම දකින්න ආස නැහැ. ඔළුව කැක්කුමයි නැහිටලා යනකල්...’

‘සමහරු කිව්වත් යන්නේ නෑ නේද..’

‘ඔව්.. එක්කෙනෙක් ඉන්ටව්ව් කරලා ඉවර වුනාට පස්සේ අහනවා මිස් කවද ඉඳලාද වැඩට එන්න මින කියලා. මං කිව්වා තාම ඔයාව අපොයිත්ට් කළේ නෑතේ කියලා.. ඒ මිනිහා කියනවා එයාව සිලෙක්ට් වෙනවා කියලා එයා දන්නවලු...’

‘මොනවද මිනිහගේ කොලිට්කේෂන්.’

‘මේ මොකක්ද හොටෙල් කෝස් එකක් කරලා... හරියට කතා කරගන්නවත් බෑ... වචනයක් කතා කරලා පැයක් විතර හිතනවා...’

‘කේන්ති ගන්න එපා කෙල්ලේ... තව දවස් තියෙනවනේ..’

‘අතේ අදට ඇති.. මට පෙනෙමින් දෙකකුත් දෙන්න කෙල්ලේ...’

ප්‍රාර්ථනා එහෙමම මේසයට හිස ගසා ගත්තාය.. මිදුල දෙසින් එන කුරුල්ලන්ගේ කිව් බිවියත් කැරකෙන විදුලි පංකාවේ සනීපයත් නිසා ඇගේ දෙනෙත් එහෙමම පියවී ගියේය...

අරවින්ද පාඨ හෝටල් ලොබියට ඇතුළු වුවේ සැකයෙනි.. තමා වැරදි තැනකට පැමිණ ඇත්දැයි සිතීමෙන් ඔහු දෙවන වතාවටත් නාම පුවරුව ළඟට ගොස් එය බැලුවේය. නැත. තමා පැමිණ ඇත්තේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් වෙතමය.

ඔහු අසරණව වටපිට බැලුවේය. සුදු මල් දඹු මල්විල ඔහුගේ දෙනෙතට ලක්විය. ඊටත් පසු අරවින්ද සෙමෙන් සෙමෙන් හෝටලයේ පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයට යාබදව තිබූ කාර්යාල කාමරය අද්දරට ගියේය.. හිස මේසයේ ඔබාගෙන ඉන්නා ප්‍රාර්ථනාව ඔහු දුටුවේ එවිටය..

ඇගේ මුහුණ නොපෙනේ... මේසය මත විසිරී කෙටි වරලයන් හරහට වැටී ඇති සුදු පුරතක් දෙස අරවින්ද මොහොතක් බලා උන්නේය..

එකවරම කිසිවෙකුගේ සුසුම් හඬක් ඇසී නොයිතු මොහොතක ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් ඇරියාය.. අරවින්දගේ හදවත සන්සුන් කරගැනීමට තවත් තත්පර කිහිපයක් ගත විය.. ප්‍රාර්ථනා ඉඳගෙන උන් සුටුවේ ගල් ගැසුනාක් මෙන් අරවින්ද දෙස බලාගෙනම උන්නාය.. මේ ඇස් හතර තත්පර දහයක් පමණ එහෙමම රැඳී තිබුණි.. අරවින්ද මෘදු ලෙස සිනාසුනේය... ප්‍රාර්ථනා නිදිබරව තිබූ දෙනෙත් පිටි අත්ලෙන් පිසදු

සිනාසි බිම බලාගත්තාය..

‘මිස්.. මේ ඉන්ටර්වි එක කියෙන්නේ මෙතන නේද...’

අරවින්ද මෘදු හඬින් ඇසුවේය. ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ ඔහුගේ කම්පයේ වූ කහ පැහැය දෙසය. ඒ පැහැය හඳවනේ ඇතුලාන්තයට කිඳු බැස යන ගතියක් ඇයට දෙනුණි...

‘ආ... ඔ...ච්... ඉන්ටර්වි ඉවරයි...’

ඇය කලබලයෙන් අපිළිවෙලට කීවාය...

‘අයි ඇම් සොරි මිස්.. කොළඹ ඉඳලා එද්දි මං ලේට් උනා... හෙටත් ඉන්ටර්වි කරනවා නේද..’

අරවින්ද ඇසුවේ ඇගේ දෙනෙත් වෙතට දෙනෙත් තබාගෙනය.. ප්‍රාර්ථනා ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට පිරිමි ඇස් දෙකක් අභියස ගොළුව උන්නාය.. නොවෙනම් ඇතුළතින් දෙඩමළුව උන්නාය...

‘ඔච්...’

ඇය කලබලයෙන් කීවාය.. අරවින්ද හැරුනේ තවත් සිනා මලක් කාර්යාල කාමරයේ දෙරකඩ අභියස මල් විලට දමාගෙනය.. ප්‍රාර්ථනාගේ තුන් හිතම ලෝබකමින් පිරී ගියේය.. ඇය ඒත් සමඟම නැගිටිටාය.. නැග ආ දහදිය බිංදු සාරි පටින් පිසද ඇය හෝටල් ලොබිය දක්වා ආවාය.. ඔහු අරලිය ගස් වලින් හෙවණ වූ මාවතේ බාගයක් දුර ගොස්ය...

‘පොඩ්ඩක් නවතින්න...’

ඇය තරමක් උස් හඬින් කීවාය... නවතින්නට කීවේ ඔහුටද නොවෙනම් තම හඳවතටද කියා ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නේ නැත.

අරවින්ද හැරුණේ චිත්‍රපටයක මන්ද වේගී රූපරාමු පෙළක් මෙනි... පහතට වැටුණ අරලියා ගස් වල අතු අග පිපුණ පොකුරු අරලියා මල් අතරින් මා දුටුවේ ලා රෝස පැහැගත් සාරියක් ඇඳගෙන උන් ප්‍රාර්ථනාගේ පිරුන ගැහැණු රුවයි... ඒ රුවේ මතක තබා ගෙන ගෙදර ගොස් රසවිදිය හැකි නිර්මල කෝමල රේඛා දසදහසක් ඇතැයි අරවින්දට සිතුවේ..

‘මි..ස්...’

ඔහු පියවර කිහිපයක් ඉදිරියට එමින් මිමිණුවිය... ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් ඕනවාටත් වඩා වැඩි වේලාවක් අරවින්දගේ මුහුණ මත රැඳී තිබුණි... පුදුමය ඒ රුවන් දෙනෙත් ගනිද්දී මහා ලෝකකමක් දැනීමය...

‘දුර ඉඳලා තේද ආවේ...’

ලොබියේ පහළ පඩියට අරවින්ද ගොඩ වූ පසු ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය... මය ලස්සන කමිසය ගත්තේ කොහෙන්දැයි ඇයට විහිළුවට අසන්නට සිත්විය..

‘ඔ...ඒ.. මිස්... කොළඹ ඉඳලා ආවේ... ඒකයි ටිකක් පරක්කු උනේ... කමක් නෑ මිස් මම අද කොහේ නරි නතර වෙලා හෙට ඉන්ටර්වි එන්නම්...’

ඔහුව හරවා යවන්නට ප්‍රාර්ථනාට ලෝබ සිතුවා.. අතින් අතට හෙට ඔහු නොපැමිණේයැයි ඇයට බියක්ද දැනුණි... හැමදමත් වූ ලෙස හිතට ඔහේ තීරණ ගන්නට ඉඩ දිය යුතු යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය... ඔහුව පරීක්ෂා කරන්නට ඇය හිතුවේ ඒ නිසාය...

‘කමක් නෑ... එන්න... වාඩ්වෙන්න....’

අරවින්දට ප්‍රථම ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයට ඇතුළු වූවාය.. ඒ යන අතරවාරයේදී ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසේ සාරියක් හැට්ටයක් අමුණා ගසා තිබූ කුඩා සමනලයෙකුගේ පියාපත් දෙකක් ලෙස නිමවූ සාරි කට්ට ගිලිහී බිම වැටුණි.. අරවින්ද වහා එය පහත්වී අහුලා ගත්තේය...

එය ඇයට දෙන්නට තරම් කාලයක් නොවූනේ ප්‍රාර්ථනා ඇගේ පුටුවට ගොස් ඉඳගෙන කෙළින්ම අරවින්ද දෙස බලා පුටුව පෑම නිසාය... අරවින්ද ඉඳගන්නට කළින් ප්‍රාර්ථනාගේ අසුනට පිටුපසින් ගසා තිබූ රුවන් වැලි සෑයේ විශාල ඡායාරූපය දෙස බලාගත්වනම් බලා උන්නේය... ඇයත් ඇයගේ ඇස් පසුපස වූ මේ රුවන් වැලි සෑයත් දෙකම ඔහුගේ හදවතට ගෙන ආවේ එකම පින්බර සිතුවිල්ලකි...

‘ඇ...යි...’

ප්‍රාර්ථනා රුවන්වැලි සෑයේ ඡායාරූපය දෙස බලා ඇසුවාය... එය තුළ තමා මෙතෙක් නොදුටු ලස්සනක් ඔහු දකිනවා ඇතැයි ඇයට සිතුවාය... ඇය අලුතින්ම එදෙස බැලූවේ ඒ නිසාය... ඒ අතරවාරයේ

අරවින්ද එක් වරක් ඇය දෙස බැලුවේය...

‘දක්කහම හිතට පුදුම සැනසිල්ලක් දනෙනවා... තේද මිස්...’

ඔහු හුරුපුරුදු ලෙස අසද්දී හඳවන දඩාස්ගා දෙදරිණි... හිතට පුදුම සැනසිල්ලක් දනෙනවායැයි ඔහු කීවේ තමා දෙස බලාගෙනය... ඇත්තටම ඔහු එය කීවේ රුවන්වැලි සෑයේ පින්තුරයටද, නොවෙනම් තමාටද... එකක් ඇයට පැහැදිලිය.. ඔහුගේ ඇස් අවශාජය. ඒ ඇස් දකින්නේ අභිංසකත්වයය... ජීවිතයේ සැබෑවය...

මේ කාමරයට උදේ සිට දෙසියකට ආසන්න පිරිසක් ආවේය.. ඒ කිසිවෙක් මේ රුවන්වැලි සෑයේ ඡායාරූපයක් දෙස බැලුවේ වත් එය අගය කළේ වත් නැත. ඔහු පය තැබූ හැටියේම කළේ එයය....

‘මි...’

ඔහු ඇඳගෙන විත් තිබූ කහ පැහැගත් කම්පයේ තිබූ ආලෝකය දසකම විසිරී තිබුණි... ලොවේ අනන්තවත් පාට ඇත. වර්ණ පන්දහස් ගණන් වේ.. එහෙත් ඒ සියළු වර්ණයන්ට වඩා කහ පැහැය ලස්සනැයි ආත්මීය යැයි ඇයට සිතූණි...

‘මොකක්ද ඉල්ලුම් කරන්න ආපු පෝස්ට් එක...’

අවතැන්ව යන සිත හැකි ඉක්මනින් ළඟට කරගෙන ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය... ඔහු මෘදුව සිනාසුනේය...

‘මොකක් උනත් කමක් නෑ.. මිස් බලලා දෙන්න...’

අරවින්ද මොලොක් හඬින් කීවේය.. එසේ කීවද ඔහු එන්නට ඇත්තේ කළමණාකාර තනතුරට විය යුතුයැයි ඇය සිතුවාය...

‘පෝස්ට් එකක් හිතාගෙනත් ඉන්ටර්ව් එනකොට එන්න ඕන..’

ඇය අතපය සොළවද්දී අත පැළඳි රත් වළලු හයේ සද්ද ඇසෙනවා වැඩිය.. සම්මුඛ පරීක්ෂණයට ආ දෙසියකට පමණ සැහැල්ලුවෙන් මුහුණ දුන් ඇය ඔහු අභියස උන්නේ කම්පනයට පත් වී මෙනි...

‘අවෙනම් මිස් ෆ්රන්ට් ඔෆිස් මැනේජර් පෝස්ට් එකට... ඒත් මිස්...’

ඔහු යමක් කියන්නට ගොස් ගිල ගත්තේය... ප්‍රාර්ථනාට අසන්නට ආශා හිතුවේ එයමය...

‘ඇයි... ඒත් කිව්වේ...’

ඒ දෙබැම සනය... දස් පුංචිය..

‘නෑ මිස් අර අරලියා ගස් යටින් හෝටලේට ආවට පස්සේ හිතුණා මොකක් හරි කමක් නෑ මෙන න වැඩ ලැබෙනවානම් කියලා...’

‘මි...’

ප්‍රාර්ථනා බොරු කල්පනාවක වැටුණාය. එවැනි ඉරියව්වකින් ඇයට වැඩි වෙලා සිටිය නොහැක. සිනා යයි...

‘ඌරන්ටි ඔෆිස් මැනේජර් පෝස්ට් එකටනම් කෙනෙක් අරගෙන... ඉ...ව...ර...යි...’

ප්‍රාර්ථනා කියන්නේ බොරුය... ඒ තනතුරට ගන්නට තියා ගන්නට හිතන්නට වත් කෙනෙකු ආවේ නෑත..

තමා මෙන හිමිකාරිය බව ඇයට මොහොතකට අමතකවිය.. පාසලේ සම වසරේ පිරිමි ළමයෙකුට විහිළුවක් කරනා සිසුවියකගේ වැනි දහකාර හිතක් ඇයට සැනෙකින් පහළ විය... මේ වෙනසබර මොහොතේ අහිංසක විහිළුවක් කළාට කමක් නෑත... ඔහු තරහ නොවන බව ඇයට විශ්වාසය.. ඒ තරම්ම වැදගත් විනිත බවක් ඒ දෙනෙත් වල විය..

‘ක...ම...ක් නෑ මිස්... වෙන මොනවා හරි...’

ඔහු කීවේ නැහිට යන්නට ඔහුටද ලෝබ හිතුන නිසාය..

‘මි... අපේ කිවත් එකේ හෙල්පර් කෙනෙකුගේ පුරප්පාඩුවක් තියෙනවා... කැ..ම...ති...ද...’

ප්‍රාර්ථනා දෙකොල තද කර ඇසුවාය... දන් දන් බකස් ගා හිනහ යාච් යැයි ඇයට සිතුණි...

‘කැමතියි මිස්... මට පුළුවන් ඒ වැඩේ...’

ඇයගේ පපුව හෝස් ගා ඇවිලිනි.. ඒත් විහිළුව නිමාවී නෑත. ඒ ඔස්සේ දුර යන්නට ඇය කැමති වූවාය...

‘ඔයා කැමති වෙලා බෑ... මොනවද තියෙන සුදුසුකම්... මේක වගකිව යුතු වැඩක්...’

බොරු බැරැරුම් බවක් ඇය මුහුණට ගත්තාය... පලක් නැත. ඒ මුහුණෙන් බොරු සියල්ල අසුවේ... බොරු කරන්නට ඇගේ මුහුණ ළාමක වැඩිය..

‘අවුරුදු විස්සක් උයන්න හෙල්ප් කරලා මට සුදුසුකම් කියෙනවා මිස්...’

ඇයට පුදුම සිතූණි.. මේ කොල්ලාව මඩවන්නට ගොස් තමා ඇත්තෙතොත් කියා ඇය සිතුවාය...

‘ඒ කොහොමද... පොඩි කාලේ ඉඳලා හොටෙල් එකක වැඩ කරාද..’

‘හොටෙල් එකක් වගේ තමා මිස්... අවුරුදු අටේ ඉඳලා තාත්තයි මායි උයන්නේ... මං උයනකොට තාත්තා හෙල්ප් කරනවා... තාත්තා උයනකොට මං හෙල්ප් කරනවා...’

දැන් ඇගේ පපුවෙන් තුන් කාලක්ම සීතලවී හමාරය... ඔහු මේ කියවන්නේ ඇත්තම දෙයක්ද... නොවේනම් තවම බොරු දිග හරිනවාද. එවැනි වංක බවක් නම් ඒ දස්වල නැත..

‘මගේ අම්මා නෑ මිස්... අවුරුදු අටේදී අම්මා මට නැති උනා... ඊට පස්සෙ තාත්තයි මමයි තමා එකතු වෙලා උයාගෙන කන්නේ...’

සීතලට ගිය පුර්වතාගේ පපුව ගිනි අඟුරු ගොඩක් දම්මාක් මෙන් ඇවිලිණි.. ඒ වියෝගයේ දුක්බර සෙවනැලි දන්ද ඔහුගේ මුහුණේ ඇත...

‘සොරි...’

ඇයට කියවිණි... ඔහු එය ගණනකට නොගෙන අසරණව සිනාසුනේය... කොණ්ඩ කට්ට බිම වැටුණ නිසා ඇගේ සාරියේ උරහිස් පට එතනින් ලිස්සා ගොස් අතට වැටී ඇත.. ප්‍රාර්ථනා එය සුරකින් හද ගනිද්දී සාරි කට්ටට කුමක් වුවාදැයි සිතුවාය.. අරවින්ද එතෙක් වෙලා ආසිල් කවරය රැඳී අතේ තබාගෙන උන් සාරි කට්ට ඇය වෙතට දිගු කළේය..

‘මිස් කාමරේට එද්දී බිම වැටුණා.. හරියට කට්ට වැදිලා නෑ...’

ඔහු අතිශයින්ම පුද්ගලික කරුණකැයි ඇයට සිතුවේ.. ඇය ඔහුගේ ලා රත් පැහැගත් අත්ල මැද තිබූ සාරි කට්ට ගත්තේ තවත් වරක් ඒ දෙනෙත් දෙස බලමිනි.. ඇගේ මෘදු ඇඟිලි තුඩු යන්තමින් ඔහුගේ අත්ලේ සපර්ශ විය...

ලැජ්ජාවට ඇය සාරි කට්ට ගත ගත්තේ නැත. එය අතේ ගලි කරගෙන අරවින්ද වෙතට හැරුණාය...

‘මොනවද හෙල්ප් කරද්දී කරන්න දන්නේ...’

අසාමාන්‍ය ලෙස සසල වූ හිතක් ඇය ඇසුවාය..

‘හිතියට පොල් ගාන්න පුළුවන්... පහේ බඳින්න පුළුවන්... ඒවා තුඩු කරන්නත් දන්නවා... මිරිස් කරල් වලට ලුණු කැට දලා තලියට අඹරන්න පුළුවන්... මැල්ලුම් කියෙන්නේ මිස්.. මැල්ලුම් හිතියට ලියන්න පුළුවන්.. කට්ලට් බෝල හදන්න පුළුවන්.. බඳින්නත් පුළුවන්.. රත්කරන් පාට වෙන්න වම්බටු බඳින්න පුළුවන්... ත...ච ආ ගිනි කුරු සයිස් එකට කැරට් ලියන්න පුළුවන්... ගල් කියෙන හාල් ගෙනාවොත් එකගල් කැටයක් වත් නැතිවෙන්න ගරන්නත් පුළුවන්... ඇඟිලි පුරුක් දෙකට වතුර කියලා බත මිනනම් ලිපේ කියන්නත් පුළුවන්...’

ප්‍රාර්ථනා අසා උන්නේ පුද්ගලික ආශාවකිනි.. මේ තරම් ආශාවකින් පිරිමියෙකුගේ කටහඬක් අසාගෙන උන්.. දවසක්... හදවතින් විවරණය කළ දවසක් ඇගේ ජීවිතයේ නැත.. ඔහුගේ වචන කියා වැටේ සුළඟට නැගෙන හීන් දිය රැළි මෙන් පිළිවෙලය.. අහිංසකය.. ඒ තරමටම අවංකය...

‘ත..ච...’

ඔහු කතාව නවත්වද්දී ඇය ඇසුවාය...

‘මයිසොක්කා පියන ඇරලා තම්බලා තැම්බුනාට පස්සේ කොච්චි පොලුයි එකට අඹරලා කවලම් කරලා ගන්නත් දන්නවා මිස්...’

‘ඇයි මයිසොක්කා ඇරලා තම්බන්නේ..’

ඇය විමකියෙන් ඇසුවාය.. එවැන්නක් ඇය අසා තිබුනේ නැත...

‘මයිසොක්කා වල විස කියෙනවා මිස්.. ඇරලා තැම්බුවාම විස

යනවා..’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ හිසට මඳක් පසෙකින් බිත්තියේ කොනක ගසා තිබූ බුදු රුව දෙස බැලුවාය... මේ අපුරු තරුණයාට රජරටට එවන්නට ඇත්තේ උන් වහන්සේ විය යුතුය... අම්මා නැතිඋනේ මොනවා වෙලා දැයි අසන්නට හිතූනද ප්‍රාර්ථනා ගොඵවන රැක්කාය.. ඇයට දුන් සම්මුඛ පරීක්ෂණය අමතක වී ගොස්ය...

‘අල වල පොතු ගලවන්න දන්නවද...’

ඇය ලාමක හඬින් ඇසුවාය... අරවින්ද එය විහිළුවට ගත්තේ නැති එක ඇයට පුදුමය...

‘පුළුවන් මිස්.. අල ගනිද්දි හොඳට බලලා ගන්න මිස්... ඉන්දියන් අල තියෙනවා තැම්බෙනවා හොරයි... වැඩිවෙලා තම්බන්න ඕන. පිටි වගෙන් නෑ. ගන්නකොට ගන්න ඕන වැලිමඩ අල මිස්.. ලුණු කැට ටිකක් දලා තම්බලා ගත්තහම අත තියනකොට පොත්ත ගැලවෙනවා.. පිටිවගේ... අල කරියට නම් ගන්නම ඕනා වැලිමඩ අල...’

ප්‍රාර්ථනාගේ ඇතුළු හදවත මහල් ගෙයක් තරමට පිරිහියේය.. ඇයට අනුරාධාට කතා කරන්නට හිතුණි.. කතා කරන්නට අවශ්‍ය නැත. ප්‍රාර්ථනා මහට ගොස් අරවින්දට කතා කරගෙන ආ මොහොතේ සිට සියල්ලම ඇය බලාගෙනය.. ඇය ප්‍රාර්ථනාට බාධා නොකළේ යමක් පිළිවෙලකට සිදුවෙන බව දුටු හෙයිනි...

‘එන්න...’

අනුරාධාව දක ප්‍රාර්ථනා අඩගැසුවාය... ඇය ආවේ සැන්ඩ්විච්ස් ප්ලේට් එකකුත් හීන් උස වීදුරු දෙකකට පැෂන් දෙකකුත් රැගෙනය... එය මේසය මත තබද්දී අනුරාධා අරවින්ද දෙස ඕනාකමින් බැලුවාය.. තම දයාබර මිතුරියගේ මුහුණේ පහන් දල්වී ඇත්තේ ඔහුගේ මුහුණේ ඇති විදුලියට විය යුතුය.

‘අනුරාධා.. අපට මේ කිවත් එකට හොඳ හෙල්පර් කෙනෙක් නම් ඇවිත්... ටිකක් වැඩ පුළුවන් වගේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඕනවාටත් වඩා විහිළු කිරීමෙන් අපුරු මේ තරුණයා මෙනතට අහිමි වී යද්දැයි ඇයට බිය සිතූණි.. ඔහු පිටුපසට ගොස්

ඇය ප්‍රාර්ථනාට රැවිවේ ඒ නිසාය...

‘එන්න.. ඔයත් ඉඳගන්න...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාව මේසය පැත්තක ඉන්දවා ගත්තාය...

‘ගන්න...’

අරවින්ද එක සැන්ඩ්විච්ස් පෙත්තක් පමණක් ගත්තේය... අනුරාධා මේසය යටින් කකුල දමා මිතුරියගේ වම් පාදය තදින් පෑගුවාය..

‘මොනවද තියෙන වෙන කොලිට්කේෂන්...’

පැෂන් වීදුරුව ආශාවෙන් සුරතට ගෙන ඇය ඇසුවාය.. සීතල වීදුරුව දෙපැත්තේ එකතු වූ ජල බිංදු ඇය ඇඟිලි තුඩින් ඉවත් කළේ කල්පනාබරවය.

‘මට මිස්... මේ ව්‍යාපාර කළමණාකරණ උපාධියක් තියෙනවා.. සෙකන්ඩ් ක්ලාස් අපර් එකක්... ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර යුනිවර්සිටි එකේ...’

යුවතියන් දෙදෙනාම තීක්ෂණව දෙනෙත් එකම මුහුණකට නාභි ගත කළෝය.. මෙතෙක් වෙලා මයියොක්කා තම්බන හැටින් පලා ලියන හැටින් නිහතමානීව කිව්වේ කළමණාකරණ විශේෂ උපාධිධරයාද... ඔවුන්ට සිතා ගන්නට අසීරු විය...

‘බ්‍රිස්තස් ඩිග්‍රියක් තියාගෙන ඇයි කොළඹ කම්පෑනි එකක පෝස්ට් එකකට නොගියේ...’

ඇය අසන්නේ පිළිතුරු සෙවීමට අසීරු ප්‍රශ්නයකි.. එයට පිළිතුරක් තමාද නොදනී..

‘පොඩ් පොඩ් පොඩ් දෙක තුනක් නම් කළා මිස්... ජොබ් එකකට කියලා ඉන්ටර්ව් ආවේ නම් මේ පාරමයි...’

‘කොළඹ තියෙද්දි ඇයි මේ අනුරාධපුරේට ආවේ... මෙහේ අය එහේ යන කාලෙතේ මේක...’

‘ම...ට.. හිතූනා මිස්... මං ආසයි මේ පැත්තට... මේ වැට්ට.. මේ පාරවල් වලට...’

අනුරාධාට බැලුනේ ප්‍රාර්ථනා දෙසය. මේ පැමිණ ඉන්නේ ඇය සොයන කෙනාම බව අනුරාධා දනී... මෙයනම් භාස්කමකින් සිදු

වුවාක් විය යුතුය...

‘පැමන් එක බොන්න...’

ප්‍රාර්ථනා මෘදු ලෙස කීවාය...

‘මං විහිළුවක් කළේ...’

ඕනවාටත් වඩා සමාව ඉල්ලන ප්‍රාර්ථනාගේ මුහුණ අරවින්ද දෙසට යොමුව තිබුණි...

‘නම මොකක්ද...’

ඒ ප්‍රශ්නය අසන්නට තිබුනේ මුලිනි..

‘අරවින්ද... අරවින්ද දිසානායක...’

අරවින්ද කියන්නේ නෙළුම් මල් වලට බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය... මඩේ ඉපදී මඩ තොරතුරු වැඩක උඩට මතුවන නෙළුම් මල් යායක් ඇයට මැවී පෙනුණි...

‘අරවින්ද ගෙන් මම ප්‍රශ්න විකක් අහන්නද...’

තමාගේ නම වඩාත්ම ලස්සනට උච්චාරණය කළේ ඇයයයි ඔහු සිතා ගත්තේය..

‘අහන්න මිස්... මං උත්තර දෙන්නම්...’

මේ කෙල්ල මොනවා අහන්නට සිතනවාදැයි අනුරාධාටද බිය සිතුවිණි... ඕනවාට වඩා අරළු බුළු නැතුව රස්සාවට ඔහුව ගත්තා නම් ඇත්තටම හොඳය... මෙයින් වෙන්වේ ඔහුගේ හිත කුරුවල් වීම යැයි ඇය සිතුවාය...

‘නිකමට හිතන්න හෙට ඉඳලා අරවින්ද දිසානායක අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් එකේ උරන්ටි මැනේජර.. හරිද...’

ඒ තනතුර ලැබුණාක් වැනි සතුටක් ඔහුට ඇතිවිය..

‘හරි මිස් හිතාගත්තා...’

ඔහුට තමාව විහිළුවක් වීද කියා සළිතයෙන් ඇය බැලුවාය.. නැත.. ඒ ඔහුගේ හැටිය...

‘මන්න ඔයාට කොහෙන්හරි කෝල් එකක් එනවා.. මොකටද... හොටේල් එකේ විස්තර දැනගන්න... එයාලා ඉන්නේ මේ වීක් එන්ඩ්

එකේ නිවාඩුවට අනුරාධපුරේ එන්න.. ඔයාගෙන් අහනවා විස්තර.. ඒ විස්තර අනුව තමයි එයාලා හොටෙල් එක බුක් කරන්නේ.. අරවින්ද කොහොමද එයාලට අපේ හොටෙල් එක ගැන කියන්නේ...'

ප්‍රාර්ථනා තමා හිතු තරම්ම සරල යුවතියක් නොවේ යැයි අනුරාධාට වැටහිණි. අරවින්දද සිතුවේ එයමය. සරල නිස්කලංක දෙනෙත් වලින් එපිට පිරුණ කළමණාකාරිත්ව දැනුමක් ඇය තුළ ඇත. එවැනි ව්‍යාපාරිකාවක් වාසනාවකි..

'මං මිස් එයාට කියන විදිහටම කියන්නද...'

'හා..'

ඇය පුටුවේ හරි බරි ගැහි බලා උන්නාය...

'තැන්කිසු සර් රිසර්වේෂන් එකකට අපට කතා කළාට... සර් කොහොමද අපේ නම්බර් එක හොයාගත්තේ.. හරි හරි.. ගිය ටීක් එකේ ඒ සර්ලා ඇවිත් ගියා තමයි... සර් අහලා බලන්න හොඳට ටීක් එන්ඩ් එක ගත කරලා ගියේ... මං හිතන්නේ හිතාගෙන ආවටත් වඩා දවසක් හොටෙල් එකේ උන්නා... මෙහෙමයි සර්... සර් උදෙත්මනේ කොළඹින් එන්නේ... අනුරාධපුරේට එද්දි ටිකක් දවල් වෙයි... මං නම් කියන්නේ සර් මහින් ලන්ච් ගන්න එපා.. සර් එන වෙලාව අපට කියලා කියන්න.. සර් කන්න ආස මොනවද කියලත් අපට කියන්න.. අපි හදලා උණුවෙන්ම කියනවා.. බබාලා ඉන්නවා නම් සුදුවටත් කර දෙක තුනක් හදලා කියන්නම්... මේකනේ සර්.. සර්ලා එන්නේ ටීක් එන්ඩ් එක නිදහසේ ගත කරලා යන්නනේ. ඒකට අපේ හොටෙල් එක තරම් ලස්සන තැනක් අනුරාධපුරේම නෑ.. සර් ගිහිල්ලා කියෙනවද අනුරාධපුරේ මහවෙලිනා උයනට.. හරි හරි අන්න එකත කියෙන නිස්කලංක පරිසරයම තමයි සර් අපේ හොටෙල් එකෙන් කියෙන්නේ. හරියටම කිව්වොත් සර් මේ කාමර සර්ගේ ගෙදර කාමරයක් වගේ සරලයි... සර්ලා ආවට පස්සේ ටිකක් ඉඳලා බබාලවත් එක්කගෙනම වැට්ට ගිහිල්ලා නාන්න පුළුවන්... අපේ හෝටලේ කියෙන්නේ සර්

කිසිවැවේ ලස්සනම ඉවුරක... කිසිම බයක් වෙන්න දෙයක් නෑ... සර්ට හිතෙයි මේ චතුර ටිකක් කොළඹ අරගෙන යන්න පුළුවන් නම් කියලා... සර් පැයක් දෙකක් නාලා එද්දි අපි කෑම මේසේ රෙඩ් කරලා තියනවා.. අපේ මෙනු එක සර් හරි වෙනස්... සර්ට කෑම මේසේ ඉඳගනිද්දිම එයි අපේ වැව් මාළුවේ සුවඳ.. අපි සර් වැව් මාළු විශේෂම ක්‍රමයකට හඳුනවා...'

ප්‍රාර්ථනා කෙළ ගිල්ලාය.. ඇගේ ඇස් යාතමට තෙත්ව ඇත...
'ඉතින් තව...'

'මෙතන ඉඳලා සර් අමමස්ථානෙට ටික දුරයි.. මං නම් කියන්නේ හවස හත ළං කරලා ශ්‍රී මහ බෝධියට යන්න කියලා... එතන ඒ වෙලාවට හරි නිස්කලංකයි... පරිසරයත් හොඳයි... සර්ලට පුළුවන් ශ්‍රී මහ බෝධියට නෙළුම් මල් පූජා කරලා ටිකක් රැ වෙලා රුවන්වැලි සෑය වදින්න එන්න.. රැ වෙන්න වෙන්න එතන ලස්සනයි... ආ සර් මට එක දෙයක් කියන්න අමතක උනා. සර්ලා වදින්න යන්න කළින් අපිට ඩිනර් එකට ඕන මොනවද කියලා කියලා යන්න... අපි සර් රැට හොටෙල් එකේම ඉදිආප්ප තම්බනවා... ඒකට බිත්තර කර් කිරි හොඳි පොල් සම්බෝල කර්විකන් එක්ක කොරළි බඳිනවා.. සර්ට එහෙම ගන්න පුළුවන් නැත්නම් වෙන දෙයක් උනත් ඕඩර් කරන්න පුළුවන්... සර්ලා වැඳලා එනවනේ. ආව ගමන් ඩිනර් අරගෙන නිද ගන්න එපා.. අපේ හොටෙල් එකේ පිටිපස්සේ වැව් තියෙනවනේ.. ටිකක් රිලැක්ස් වෙලා වයිග්‍රයි බබාලයි එක්ක වැව් ළඟට වෙලා ඉන්න... පෝය දවස් වලට නම් සර් හරි ලස්සනයි... හිතට පුදුම සහනයක් දෙනවා... ඒ වෙලාවට සර්ට ඕනනම් බියර් එකක් දෙන්න පුළුවන් නැත්නම් හොඳ ඉඟුරු තේ පොට් එකක් අපට දෙන්න පුළුවන්... අනුරාධපුරේට සර් එනවානම් වෙන කොහේවත් යන්න එපා අපි ළඟට එන්න... මං හිතන්නේ සර් මේ පාර ආවොත් සර් ලබන ලෝන්ග් ඩික් එන්ඩ් එකටත් රූම් බ්‍රැක් කරලම යයි... අපේ සර් ටාගට් එක එන ගෙස්ට්ගේ

සතුට... එක තමයි අපේ ප්‍රොෆිට් එක.. දැනටමත් සර් රුමි දෙළහක් බුක් කරලා තියෙන්නේ. සර් එනවානම් අදම අපි රිසවේෂන් එක දමු.. මං දන්නද සර්...'

අරවින්ද තීරණාත්මකව ප්‍රාර්ථනා දෙස බලා ඇසුවේය.. ඇගේ ඇස්වල කළුපය.. ඔහුගේ ළය මොහොතකට නැවතුණි...

'ඔ...ඒ මට රුමි ඔක්කොම ටික ඕන...'

ඇය හැඟීම්බරව කීවාය.. අරවින්දගේ මුහුණේ අතිශය ආලෝකමත් සිනහවක් සටහන් විය.. තමාගේ මේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් එක විස්තර කළ තරමට රමණීය ලස්සන අසිරිමත් නිකේතනයක්ද කියා ඇය පුදුමයෙන් සිතුවාය.. සමහර විට එසේ නැතිවෙන්න පුළුවන.. එහෙම ඒ තත්වයට පත් කළ හැක. ඒ මේ තමා ඉදිරිපිට ඉන්න ඔහුට පමණි...

අනුරාධාද දෙනෙත් නොසොල්වාම අරවින්දගේ කතාව අසාගෙන උන්නාය. මිතුරියගේ දෙනෙත් වල කළු ඉපදුනේ ඇයි දැයි ඇය දැනී...

'අරවින්දට පුළුවන්ද ඔයා ඔය දත් හරි ලස්සනට විස්තර කරපු හෝටලේ මට හදලා දෙන්න...'

ඒ ප්‍රශ්නය තීරණාත්මකය... ඔහු අභියෝග වලට කැමතිය.. ඒවා බාරගන්නටද කැමතිය..

'මි..ස්..'

ඒ හඬ තුළ පුදුමයකුත් හිතුවක්කාරකමකුත් ඇත. වෙනවෙනම නොවේ. එකටය.

'මේ හෝටලේ ඔයා විස්තර කරපු ඔක්කොම මවන්න පුළුවන්ද... ඔයාගේ කතාව අහගෙන හිටිය ගෙස්ට් මම නම් මම අදම එනවා...'

'තෑන්කියු මිස්... බොරුවට හිතලා ලස්සන වචන දලා දෙයක් විස්තර කරන්න ලේසියි මිස්... ඒ ගෙස්ට් ආවට ඒ තත්වයටත් වඩා දෙයක් දෙන විදිහට මෙතන හදන්න වෙනවා...'

'මං දන්නවා.. මං අහන්නේ අරවින්දට එහෙම හදන්න පුළුවන..ව..න්...ද කියලා විතරයි....'

ඔහු අතමිට මොළවා දෙකොලට තට්ටු කරමින් බලා උන්නේය..
ඒ තරම් වගකීමක් තමාට පවරන්නට ඇය සිතුවේ ඇයි...

‘අපි දන්මම මිස්ට වචනයක් දෙමු අරවින්ද...’

අනුරාධාද පිළිතුර ලබාගන්නට ආශාවෙන් උන් නිසාම කීවාය...

‘මිස්ට මාව විශ්වාසද... මං ඒ තත්වයට ගෙනෙයි කියලා...’

‘විශ්වාසය කියෙන්නේ වචන වල නෙමෙයි නේ... නේද...’

‘මං දන්නවා...’

‘මොනා වලද..’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගෙන්ම එය දනගන්නට සිතුවාය..

‘හදවතේ...’

මේවා සුදුසුමාකාර වචනය.. නොවේනම් ජීවිතේ ප්‍රථම වරට අසනා වචනය...

‘තවම හරි උත්තරයක් නම් ලැබුනේ නෑ...’

‘මිස් මට ඒ දේ පවරනවානම්... මගේ ජීවිතය මේ කියලා හිතලා මං ඒ දේ කරනවා...’

වසරකට එක් වරක් පමණ කෙල්ලෙකුගේ දෙකොල මත පිපෙන දුර්ලභ සිතාවක් ප්‍රාර්ථනාගේ දෙකොලතර විය... ඇය දෙවන තුන්වන දහස්වන වතාවටත් රජරට ශ්‍රී මහ බෝධීන් වහන්සේට පින් දුන්නාය.. ඒ පින් දුන්නේ තමාගේ හෝටලයට හොඳ කළමණාකරුවෙකු එවූ නිසාම නොවේ... වෙනත් කිව නොහැකි නොතේරෙන ආගන්තුක කාරණාවකටය..

‘අරවින්දට අනුරාධපුරේ නවකින්න පුළුවන්ද... මැනේජර් මේ හෝටලේ නවකින්න ඕනා... ගෙදර දුවන්න නම් බෑ හැම කිස්සෙම...’

ඇයට දනගන්නට අවශ්‍ය වූවේ ඔහු විවාහකද නැද්ද යන වගය... ඒ ප්‍රශ්නය කෙළින්ම අසන්නට තරම් ප්‍රබල හිතක් ඇයට නොවීය.

‘නෑ මිස්.. මට දිගටම නවකින්න පුළුවන්... මං ආසයි එහෙම නැවතිලා වැඩ කරන්න...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රශ්නකාරී ලෙස අනුරාධා වෙත නෙත් හෙළවයි. මිතුරියට දනගන්නට අවශ්‍ය දේ ඇයට ඉවෙන් මෙන් තේරුණි...

‘ඔය කිව්වට වැඩට ආවට පස්සේ වයිග් දිගටම කතා කරනකොට අපි දන්නෙම නැතුව ගෙදර ගිහින් ඇති...’

අනුරාධා අසද්දී ප්‍රාර්ථනා හිතුවේ එක් දෙයක් ගැනය. ඒ අනුරාධාගේ තේරුම් ගැනීම ගැනය.

‘වයිග් කතා කරනවනම් ගිහිල්ලා බලන්න ඕන තමා මිස්... පටිනේ නැත්නම් එයා...’

ඇතුළු හදවතේ යකඩ ඇණයක් වැනි යමක් වැදෙනු ප්‍රාර්ථනාට දනුණි.. ඇය අසරණව බිමට තෙත් බර කර ගත්තාය...

‘එතකොට වැඩ...’

‘එහෙම ප්‍රශ්නයක් තාම මට නෑ මිස්... මං මැරී කරලා නෑ...’

මේසය මත ඇති වීදුරු බෝලයකින් ඔහුට දමා ගසන්නට ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි... මේ නම් පිස්සෙකි..

‘ගැණු ළමයටත් කියන්න ඕන හම්බවෙන්න පුළුවන් මාසෙකට වතාවයි කියලා..’

ඒ අණක් අනුරාධාගෙනි... ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් ඔසවා දස් අඩවත් කර බැලුවාය..

‘හම්බ උතොත් කියන්නම් මිස්...’

‘හම්බ උතොත් කිව්වේ...’

‘එහෙම කෙනෙක් ගැන තවම ආරංචියක් නෑ...’

ඇය දෙතොල්පට මුව තුලට ගෙන හිතාට දරාගත්තාය.. අනුරාධා කකුල පාගනවා වැඩි යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි..

‘මට ඉන්නේ තාත්තා විතරයිනේ මිස්.. තාත්තා උනත් කැමතියි මම මෙහෙම පිළිවෙලකට ජොබ් එකක් කරනවට...’

සියළු විහිළු නවතා අරවින්ද බැරූරුම්මි කීවේය..

‘අම්මා මොනවා වෙලාද නැති උනේ...’

‘මට අවුරුදු අටක් ඇති... අම්මට නංගි කෙනෙක්ව ලැබෙන්න ඉඳලා තියෙනවා... එයාට ලැබෙන්න යඳ්දි තමයි අම්මා තැනි උනේ... නංගින් ඒත් එක්කම නැති වෙලා...’

මිනිස්සු ජීවත් වන්නේ විශාල අහිමිවීම් පසුවේ කබාගෙනය.. ඒ අහිමිවීම් වල මතකය සදකාලයටම ජීවිතය පාරවමින් කොණහමින් යනවා නොවේද...

‘අරවින්ද අනුරාධපුරේට ආවොත් තාත්තා තනියමනේ...’

‘තාත්තාට ඒක ගාණක් නෑ... තාත්තා මාව බලන්න එයි...’

සම්මුඛ පරීක්ෂණය අවසාන දැයි අසන්නට අරවින්දට සිතුණද ඔහු ඇසුවේ නැත..

‘මිස් මගේ යුනිවර්සිටි සට්ටිකට්ස්...’

ඔහු පෑ ගයිල් කවරය ප්‍රාර්ථනා අතට ගත්තේ විශේෂ උනන්දුවකින් නොවේ.. ඇයට ඔහුගේ අධ්‍යාපනික සුදුසුකම් අවශ්‍ය නැත. ඒ සියළු සුදුසුකම් ඉක්මවා යන මානුෂික සුදුසුකම් ඔහු මනාව දනටමත් පෙන්වා ඇත.. රැකියාවකට නොව ඊට වඩා වැඩි දෙයකට වුවත් සිතා බැලිය හැකි මානුෂික විවිධාංගීකරණයක් ඔහු තුළ ඇත.. ප්‍රාර්ථනා ඊට මුළු හදවතින්ම නැමී උන්නාය...

‘නන්දනට වැඩක් දුන්නා මම බලලා එන්නම්...’

අරවින්දවත් ප්‍රාර්ථනාවත් තනිකර අනුරාධා පිටතට ගියාය.. කැරකෙන විදුලි පංකාවේ ශබ්දයත් මිදුලේ පොකුණේ චතුර බොන්නට ආ දෙමලිච්චන්ගේ කිව් බිවියත් ඇරෙන්නට අත් ශබ්දයකට තිබුණානම් ඒ ප්‍රාර්ථනාගේ පසුවෙන් ආ හඬය..

‘ආ...’

ගයිල් කවරය දෙන අවසරයෙන් ප්‍රාර්ථනාට ඔහුගේ වත දකගන්නට අවසර ලැබිණි... සිහිකරන්නට අවශ්‍ය නැත. මේ තමා දුටු නිර්මලම පිරිමි මුහුණය...

‘අරවින්ද සැලරි එක කොච්චර විතර බලාපොරොත්තු වෙනවද...’

සරලත්වයෙන් රාජකාරි මට්ටමට බැස ඇය හඳුන්වන සිත නිස්කලංක කර ගන්නටය...

‘මිස් මාව ගත්තොත් මං ඉස්පෙල්ලා මේ වැඩේ කරන්න බලන්නම්...
පඩිය නිසා නෙමේ.. මට මේ ඉලක්කයට යන්න ආසයි...’

‘මොකක්ද අරවින්දගේ ඉලක්කය..’

ඒ රුව දෙසම බලාගෙන පිළිතුරු ගොනු කිරීම දුෂ්කරය. මේ හිතුණ දේ මේ අමතක වේ...

‘අනුරාධපුරේට කවුරු හරි චිත් එන්ඩි එකක් නිවාඩුවක් ගත කරන්න එනවා නම් එයාට ශ්‍රී මහ බෝධියටයි රුවන්වැලි සෑයටයි නිසා වැට්ටයි පස්සේ මතක් වෙන්න ඕන අරලියා හොලිඩේ රියෝටි එක... හැම චිත් එන්ඩි එකකම මේ හැම රූමි එකකම සෙනඟ ඉන්න ඕන... එක්කෙනෙක් වත් අපේ හොටේල් එකේ ඉඳලා ගියා නම් එයා දහදෙනෙකුට කියන්න ඕන... මොකක්ද අනුරාධපුර මාර ඡෝක් හෝටලයක් තියෙනවා පිස්සු හැදෙනවා කියලා...’

ඔහු කතා කරද්දී කතා කරන්නට හිතක් නැත... දිගටම අසාගෙනම.. බලාගෙනම ඉන්නට හිතෙයි...

‘මි...’

‘එහෙම උනොත් පපි දිනුම්... එහෙම නේද මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා හැඟීම්බරව හිස වැනුවාය..

‘එක දෙයක් අහන්නද...’

‘අහන්න මිස්...’

‘රැට මේ හෝටලේ වත්ත මෙව්වර ලස්සනයි කියලා අරවින්ද දන්නේ කොහොමද.. හෝටලේ පිටිපස්සේ වැටි ළඟට වෙලා වැටි දිහා බලාගෙන ඉන්න පුළුවන් කියලා අරවින්ද දන්නේ කොහොමද...’

ඒ දස් බිමට බරවිය.. ප්‍රාර්ථනා මේසය මත තිබූ ඇඟිලි එකට පටලවා ගත්තාය..

‘මට හිතුනා මිස්... නිකම්ම හිතේ මැවුනා...’

‘ඔයා මවා ගන්න දේ ඇත්තටම මේ හෝටලේ තියෙනවා... ආවට පස්සේ රැට බලන්න...’

තමාට නිශ්චිතවම සේවයට ගත්තාදැයි අසන්නට ඔහුට නොහැක...
කීරණයක් නොදන යන්නටද නොහැක...

‘ම..ම එහෙනම් මිස්...’

‘අපි ලබන සපුද ඉඳලා හෝටලේ වැඩ පටන් ගන්නවා... ඊට
කළින් අරවින්ද මාව හමිබ වෙන්න ඕන...’

‘මිස් කියන්න මං එන්නම්...’

‘හෙ...ට... උදේ... හරි හවස හරි... මේ හෝටලේ මැනේජර් වෙලා
ඔයා එනවා නම් මේ හෝටලේ හැම දෙයක්ම ඔයා දනගන්න ඕන...
තේද...’

‘ඔව් මිස්.. මං අද ගෙදර ගිහිල්ලා හෙට උදේට එන්නම්...’

‘හො...ද...යි...’

අරවින්ද යන්නට නැගිටිද්දී ඇයට මහා ලෝබකමක් දැනුණි...
ඔහු නැගිටිටද ගියේ නැත. මේසය මත දැනම තබා ඇය දෙසම
බැලුවේය..

‘මිස් වගේ මාව කවිරුවක් විශ්වාස කරලා මේ වගේ වගකීමක්
දුන්නේ නෑ... එහෙම මාව විශ්වාස කරන මිස්ට මගේ මුළු ආත්මයෙන්ම
මම මහත්සි වෙලා වැඩ කරනවා...’

ප්‍රාර්ථනාට ඉඳගෙන ඉන්නට අසීරු ගතියක් දැනුණි.. ඇය පුටුවේ
උන්නේ අපහසුවෙනි..

‘අරවින්ද හෙට එනව තේද...’

‘එනවා මිස්...’

‘ටිකක් වෙලාසනින් එන්න...’

‘හොඳයි මිස්...’

ඔහු යන්නට හැරී යළිත් දස් ඇය දෙසට පා කළේය...

‘පො...ඩි...ඩි...ක්....’

තමා අරවින්දව නැවැත්වුවේ ඇයි දැයි ඇයට මොහොතකින්
අමතක විය...

‘මේ.. අ... අර මොනවද අර එන ගෙස්ලට රැට කන්න දෙන්නේ..
ඕනර් එකට...’

ඔහු සැහැල්ලුවෙන් සිනාසුනේ දත්ය...

‘ඉඳි ආප්පයි... තව මොනවද...’

‘ඉඳි ආප්ප අපි හෝටලේම තම්බනවා මිස්... පාන් පිටි ඉඳි
ආප්ප... පස්සෙ ඒ ඉඳි ආප්ප වලට බිත්තර බොරට කරියකුයි.. කිරි
හොඳියි කරි චිකන් එකයි පොල් සම්බෝලයි...’

‘තව එකක් කිව්වා...’

‘මේ වැවේ කොරළි බඳිනවා මිස්...’

‘හරි...’

අනුරාධා කාමරයට ආවේ අරවින්ද දොරකඩ හිටගෙන ඉඳිද්දීය..

‘මං යන්නම් මිස්...’

ඔහු ඇයටද කීවේය...

‘මේ.. මේ.. මම මිස් නෙමේ... මම අනුරාධා... අර ඉන්නේ මිස්...
ඒ ප්‍රාර්ථනා... අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් එකේ එකම ඕනර්...’

ඔහු අරලියා මල් අතු ඉති අතරින් ඇත යනු යුච්ඛියන් දෙදෙනාම
කවිඵවෙන් බලාගෙන උන්නෝය.. අරවින්දගේ කහ පැහැගත් කම්පයේ
වර්ණය කොළ අරලියා අතු ඉති අතරින් මැකී ගියද ප්‍රාර්ථනාගේ
දෙනෙත් ඒ දෙසම කල්පනාබරව යොමුව තිබුණි.. අනුරාධා පරිස්සමින්
මිතුරියගේ මුහුණ බැලුවාය..

‘ප්‍රාර්ථනා...’

අනුරාධා මේසය අද්දරටම පැමිණ ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසට සුරත
තබා කතා කළාය.. එතෙක් වෙලා ප්‍රාර්ථනාගේ ළය තුළ තිබූ දිග
සැනසුම් සුසුමක් විවෘතවම ඇගේ මුවින් පිටවීය...

‘හිතට සැනසීමක් දෙනෙතවද නැත්නම් හිතට වෙනද නැති බරක්
දෙනෙතවද...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනාය.. පිළිතුර නම් ඒ දෙකම යන්නය...

‘මට හිතෙන දෙයක් මම කියන්නද..’

අනුරාධා යමක් කියන්නට කට හැදුවාය...

‘ඊ..ට කළින් මම කියන එකත් අහනවද...’

‘හා...’

‘මේ අද ආවේ ඇත්ත කෙනෙක් නෙමේ... නිකං මායාවක් වගේ කෙනෙක්.. නිකම් පෙනිලා යන්න... මම එහෙම හිතනවා..’

මිතුරියගේ හිත අසාමාන්‍ය ලෙස පිරි ඇති බව පමණක් අනුරාධා තේරුම් ගත්තාය..

‘ගන්නවානම් කෙනෙක් ගන්න ඕන මේ වගේ කෙනෙක් කියලා මට අභවන්න කවරු හරි බලවේගයක් නොපෙනෙන බලවේගයක් අරවින්දව එවලා ඇති.. මට නම් පුදුමයි...’

‘උඹට පුදුම ඇයි කියලත් මං දන්නවා..’

‘ඇ...යි.. ඒ...’

‘මං වෙන වෙලාවක කියන්නම්... මං උඹට කිව්වනෙ උඹට හොඳ කෙනෙක්ව මැනෙන්න පෝස්ට් එකට ලැබෙයි කියලා.. දැන් ආවම ඇයි ඒක අදහන බලවේගයක් කියලා හිතන්නේ...’

‘දන්නෑ අනුරාධා...’

ඇත්දට බරවී ප්‍රාර්ථනා දැස් පියාගත්තාය..

‘මේක ගහපත් කෙල්ලේ හරියට... හැම නිස්සෙම ගැළවෙනවා...’

සාරි කට්ට පෙන්වා ප්‍රාර්ථනා කීවාය..

‘වැටිලා තියෙද්දි කොල්ලා නේද අහුලලා දුන්නේ...’

‘මි.. උඹට මොනවද හිතුනා කිව්වේ...’

‘දැන් මතක නෑ...’

‘අනේ...’

‘මතක නෑ කිව්වනේ...’

කියන්නට ගිය දේ අනුරාධාට හොඳට මතකය. එහෙත් ඇයට දැන් එය කියන්නට අසීරුය...

‘උඹ තීරණයක් ගත්තද...’

‘මොකක් ගැනද...’

‘තීරණ ගන්න දෙක තුනක් තිබ්බේ නැතේ... මම ඇහුවේ මැනේජර් පෝස්ට් එක ගැන...’

ප්‍රාර්ථනා පුටුවෙන් නැගිට විත් කාර්යාල කාමරයේ ග්‍රිල් වලට දෑතම තබා අරලියා මල් යාය දෙස බලා උන්නාය..

‘ගන්නා... මම හිතනවා මේ අරවින්ද මගේ හෝටලයට හොඳ මැනේජර් කෙනෙක් වෙයි කියලා.. ඒ මම නොයපු කෙනා...’

‘අර උඹ දවල් මට අරවින්ද එන්න කළින් කිව්වේ මැනේජර්ගේ නොයන සුදුසුකම් ටිකක්... ඒ ටික අරවින්දගේ තියෙනවද...’

‘මොනවද කියපන්...’

‘උඹ කිව්වා මේ තැනට ආදරේ වෙන්න ඕන... අපිට අවංක වෙන්න ඕන.. අපේ රටාව තේරුම් ගන්න ඕන... එයා හිතලම තීරණ ගන්න ඕන... ඒ තීරණ අපි ගන්න තීරණ වගේ වෙන්න ඕන... ඔක්කොටම වඩා ලස්සනට සිරියාවන්නව ඉන්න ඕන කියලා...’

‘ඉතින්...’

‘අරවින්දගේ ඒ සුදුසුකම් තියෙනවද...’

ඇය එකින් එක කල්පනා කළාය.. ඒ මුහුණේ සමීප රූපයක් ප්‍රාර්ථනාගේ හඳවනේ ඇඳුනි...

‘මං හිතන්නේ ඕනවාටත් වඩා තියෙනවා...’

‘අර අන්තිම එකතම් වැඩිත් එක්ක...’

‘මොකක්ද...’

‘හරි සිරියාවන්න පාටයි.. ඔයා එක්ක ඉන්නකොට ළඟ ඉන්න අයගෙන් මුණ හරි පාටයි...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා දෙස බැලුවේ සඟවාගත් සිතහවකිනි...

‘පිරිමියෙක් අනුරාධා සරල වෙනකොට හරි ලස්සනයි... අවංක වෙනකොට හරි ශක්තිමත්.. ටිකක් හරි දක්ෂ කෙනෙක් වෙනකොට

හොඳට බැබළෙනවා... ඔක්කොටම වඩා පිරිමියෙක් යථාර්ථවාදී වෙන්න ඕන.. බොළඳ විදිහට ජීවිතේ දිහා බලන සෝබන පිරිමියෙකුගෙන් එන්නේ ජෝකර් කෙනෙක්ගේ පාට... මේ ඉන්ටර්විව් එකේ හොඳම දේ අරවින්ද එයාගේ ජීවිතේ සෑහෙන කොටසක් අපට කියලා ගිය එක.. ඒ විකත් හරි සරල විදිහට කිව්වේ.. ඒකයි වටින්නේ..'

අනුරාධා කිසිවක් කීවේ නැත. ඇය ප්‍රාර්ථනා වෙත ගොස් ඇගේ උරහිසට අතතබා ඒ මුහුණ මත පිපී ඇති අලුත් මදහස රස වින්දය..

'උඹේ කෝරගැනීම් වරදින්න විදිහක් නෑ.. අරවින්ද කවද ඉඳලද අපි ළඟ වැඩ...'

'මං හෙට එන්න කිව්වා.. ආවම එයාට තේරුම් කරලා දෙමු... මේක ලොකු වගකීමක්නේ...'

ප්‍රාර්ථනා යළිත් පුටුවට පැමිණ ඉඳගත්තාය.. අරවින්දගේ ජීව දත්ත සටහන ඇය ටයිල් කවරයෙන් පිටතට ගෙන පරීක්ෂා කළාය...

'මොකද අරවින්ද අරම කියවගෙන යද්දි ඇස්වලට කළු එ ආවේ... ඒ කොල්ලා මොනවා හිතුවද දන්නේ නෑ...'

'මමවත් දන්නෑ අනුරාධා... ඒක ඉබේටම වුනේ... ඒකෙන් මගේ හෝටලේ ගැන සුදුම ආඩම්බරයක් ඇතිවුනා... ලොකු ලෝබකමක්... මම හදසු හෝටලේ කොට්ටර ලස්සනද කියලා මට හිතුණා.. කොහොම උනත් මේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් ගැන ඒ තරම් ලස්සනට කියන්න සුළුවන් අරවින්දට විතරයි... ඒක මටත් බෑ...'

'ඒකට අඩන්න ඕනැ...'

'කළු එන හැම පාරකම අඩලා කියලා හිතන්න එපා හරකි.. අඩන්නේ නැතුව ඕන තරම් ඇස් වලට කළු එනවා...'

ප්‍රාර්ථනා කීවේ එතෙක් වෙලා ඇය දමාගෙන උන් පටි සෙරෙප්පු දෙක ගලවා දමා නිරුවත් යටි පතුල් ලණු කාපට් දමූ බිම සතීපයට තබනා අතරතුරය.... අනුරාධාටද ඒ දෙස බැලුනේ ඉබේමය..

'හවසට කියුටෙක්ස් ගාමු.. මං ගාන්නම්...'

‘අනේ පව් උඹ....’

‘යන ගමන් ලස්සන පාටක් අරගෙන යන්...’

‘මොකද මාව හැඩ කරන්න හිතුවේ එකපාර...’

‘උඹව හැඩ කරන්න දෙයක් නෑ... මොනවා නැතුව උන්නත් උඹ ලස්සනයි...’

ප්‍රාර්ථනා අත තිබූ පෑනෙන් අරවින්දගේ ජීව දත්ත සටහනේ ඔහුගේ නම යටින් දිග ඉරක් ඇන්දය...

04

හීතල මේ තරමටම දැනෙන්නේ සැන්දුවේ හීතල වතුරින් ඇඟසේදු නිසාය.. ප්‍රාර්ථනා ඕනවාටත් වඩා වතුර මල යටට වී ඉහිරි යන ජල බිංදු වලට ගත සිප ගන්නට ඉඩ දුන්නාය...

හිතම අද වෙනස්ය.. එහෙම වෙනසක් කාලාන්තරයකින් හිතට දැනී නැත.. හවස සිටම හිත මාන බලන්නේ තනිවෙන්තටය... නොවෙනම් හුදෙකලාවේ දෙඩමළුවන්නටය...

ප්‍රාර්ථනා නාන කාමරයේ සිට ආවේ විශාල තුවායද ගත දවටා ගෙනය.. කැඹිලි පැහැගත් තුවායට ඇගේ නව යොවුන් සිරුර අනුරාගී ලෙස මතුකර තිබුණි.. කැඩපත ඉදිරියට ගිය ප්‍රාර්ථනා එකට බැඳ තිබූ කොණ්ඩයෙන් කොණ්ඩ පටිය ඉවත් කළාය... හීතල වතුරින් තෙමී ගිය මුහුණ පුරා තවත් මොනවා හෝ සටහන්ව ඇත්දැයි සොයන්නට මෙන් ප්‍රාර්ථනා කැඩපතේ ඇඳෙන තව රුව දෙසම බලා උන්නාය... මුහුණින් එවැනි යමක් පැහැදිලිව වෙන් කර ගන්නට ඇය අපොහොසත් වූවාය...

ලා රතු පැහැයට හුරු රූ ඇඳුමක් ඊටම සකසා තිබූ තවත් කෝටි එකක් ඇඳගත් ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා කොහොට වී දැයි බැලුවාය...

‘ඉතින් හොඳ අය ඉන්ටවීව් එකට ආවද...’

අම්මා අනුරාධාව අල්ලාගෙන තොරතුරු අසමින් උන්නාය... තුනී සිනහවක් සහිතව එතනට ගිය ප්‍රාර්ථනා සැහැල්ලුවෙන් සැටිය මතට වැටුනාය...

‘අපි හිතුවටත් වඩා හොඳ කට්ටිය ගන්නා නේද ප්‍රාර්ථනා..’

ඇන්ටි දන්තූ අපිට හොඳ මැනෙන්නර කෙනෙක් හම්බ උනා...'

අනුරාධා එය කීවේ හොරැහින් ප්‍රාර්ථනා දෙසද බලාය... මේ කෙල්ල ඕනවාට වැඩි යැයි ඇයට සිතූණි..

'කෙල්ලෝ දෙන්නෙක් කොහොම ඔය පිරිමි එක්ක වැඩ කරයිද දන්තූ... කෝකටත් පරිස්සමින්...'

අම්මා කියන්නේ ඇත්තය.. පිරිමින් හැමෝම එකවගේ නෑන. ඔවුන් සමඟ වැඩ කළ යුත්තේ පරිස්සමිනි. බොහෝ පිරිමින් හදන්නේ දුටු තැන ජීවිතයෙන් යමක් කොල්ල කා ගන්නටය. කඩා වඩා ගන්නටය.. ඔහුත් එවැන්නෙක් විය හැකියි ප්‍රාර්ථනා කල්පනා කළාය..

'ඔය වැඩ වලට අර ළමයවත් ටිකක් හවුල් කර ගත්තා නම් ලේසිනේ වුටි...'

අම්මා කියද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ මුහුණ අපුරු වී ගියේ ඉබේටමය...

'කවුරුවත් හෝටල් කරන විදිහට මට හෝටල් කරන්න බෑ අම්මේ... අනික ප්‍රියලාල් අපේ කවිරුවත් නෙමෙනේ.. මට පුළුවන් මගේ වැඩ ටික කරගන්න...'

'තවම අපේ කවිරුවත් නම් නෙමේ තමා... ඒත් පවුලට හිතවත් ළමයෙක්නේ...'

'මට මගේ පාඩුවේ මේ වැඩේ කරගන්න දෙන්න අම්මේ...'

'ඒ ළමයා දවලුත් මෙහෙට කතා කළා... මං කිව්වා හෝටලේට ගෝත් කරන්න කියලා...'

ප්‍රියලාල් සම්බන්ධ මේ කතාව දිගින් දිගට යවා මේ අපුරු සැදුව බොඳ කරගන්නට ප්‍රාර්ථනා අකමැති වූවාය..

'තාත්තා තාම ආවේ නැද්ද අම්මේ...'

'ඇපිල්ලා මේ කෑමත් දීලා ආයින් ගියා.... මට ඇඳගෙනත් ඉන්න කිව්වා ඔන්න කොහෙද බණ ගෙදරක යන්න කියලා...'

'මාත් ආයින් හෝටලේට යනවා අම්මේ...'

'මේ රූ...'

‘රත්නපාල අත්කල් එක්කනේ යන්නේ...’

‘අනේ මන්ද ඔයා පිළිවෙලක් වෙච්ච දවසට කොහොමද ඔව් කරන්නේ... යාදෙක නොරත රත ළමයෝ...’

‘අම්මා මං ගැන හිතන්න එපා.. මට ආසයි මමම පිළිවෙලක් වෙන්න... එකකොට මේ මුතුන් අපිළිවෙලට යන්නේ නෑ...’

‘හිතනවද තාත්තා ඒ වෙනකල් ඉවසයි කියලා. මාත් ආසයි ඔයා කෑමකි දෙයක් කරගන්නව නම්...’

ප්‍රාර්ථනාට අම්මා ගැන ඇතිවූවේ දරාගත නොහැකි ආදරයකි... ඇය හැමදමත් එහෙමය... ජීවිතයේ බොහෝ තැන්වලදී අම්මා ගත්තේ ප්‍රාර්ථනාගේ පැත්තය.. එහෙත් ඒ තාත්තා විරුද්ධ නොවූ කාරණා වලදී පමණි...

‘ආයින් හෝටලේට යන්නේ ඇයි...’

අම්මා කාමරයට ගිය පසු අනුරාධා ඇසුවාය..

‘මට ආස හිතුණා... මහ රැ හඳළිය යන්නමට වැටිලා තියෙන රැක හෝටලේ පිටිපස්සේ වැව ළඟට වෙලා ඉන්න... ඉහුරු තේ එකක් බොන්න...’

‘ඔක්කෝම කළේ අර කොල්ලා තමයි...’

‘කතාව තියලා ගිහිල්ලා ඇදගනිත්... එක්කෝ ඕන් නෑ... ඔය නයිටිය පිටින් යන්... අර කොල්ලා චිතරයි ඉන්නේ.. උෟ අහිංසකයා...’

අනුරාධා යමක් කියන්නට ගොස් නැවත එය ගිලගත්තාය.. ඉහළ මාලයට යන පියගැට පෙළේදී ප්‍රාර්ථනා එය දැනගන්නට මෙන් දස් දෙසම බලාගෙන පිය එසෙව්වාය...

‘මං ආස නැහැ මොනවා හරි කියන්න ගිහිල්ලා නොකියා ඉන්නවට...’

ප්‍රාර්ථනා තෝක්කාඩුවෙන් කීවාය..

‘ඉස්සරහට හැමදම රැට හෝටලේට යනවද...’

‘ස...ම...හ...ර වි...ට..’

‘හෝටලේම නිද ගත්ත නම් හරි...’

‘උඹ මට විහිළ කරනවා...’

‘විහිළුවක් කරන්නත් ආසයි කෙල්ලේ.. ඒවා දිගේ එව්වර දුර හිතන්න යන්න එපා...’

ප්‍රාර්ථනා යළිත් කොණ්ඩය ඇහිලි තුඩු වලින් සකසා විලවුන් කුප්පිය ගෙන ගෙලටත් පපුවටත් ඉස විද්දය.. කාමරය පුරා අච්ඡා නෙලූ සමත් පිච්ච මල් සුවඳක් මෙන් එය පැතිරී ගෙන ගියේය...

‘කාටද කෝල් කරන්න යන්නේ...’

ඇඳ මත ඉඳගෙන ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය අතට ගනිද්දී අනුරාධා ඇසුවාය.. ප්‍රාර්ථනා කතා කළේ නැත. සිනාසුනාය..

‘මාත් ආස නැහැ මොනවාහරි ඇහුවාම කතා නොකර හිනාවෙනවා...’

‘අඩන්නද කියන්නේ...’

‘හිනාවෙන්නේ මොකටද කියලා කියලම හිනාටුනා නම් හිනාව සාධාරණයිනේ...’

‘කතා කරන්නේ හෝටලේට.. නන්දනට...’

‘ඇයි ඒ... ඉහුරු තේ හදලා තියන්න කියන්නද...’

‘ඒකත් එක්ක රැට ඉඳි ආප්පයි කිරි හොඳයි පොල් සම්බෝලයි බිත්තර හොඳයි හදන්න කියන්න...’

‘අරවින්ද කියපු ඒ මෙනු එකට එව්වරටම ආසද.. වැඩ ළඟට වෙලා ඉහුරු තේ බිබි ඉඳලා පස්සේ ඉඳි ආප්ප කාලා එන්නද හදන්නේ...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසට බරවී ඇසුවාය...

‘මි...’

‘ඒ කොල්ල හෙට තව මොනාහරි කිව්වොත්...’

‘සමහර විට ඒකත් කරයි...’

‘යන්... මං ලෑස්තියි...’

ප්‍රාර්ථනා නැහිට්ටේ නන්දනට කෑම හදන්නට කීමෙන් පසුවය..

හිත කොහේදේ රටාවකට ලතාවකට අනුගත වන්නට යන බව ප්‍රාර්ථනා ඉවෙන් මෙන් තේරුම් ගත්තාය..

ජීවිත පද රචනයට කොහොමත් කාගේ හෝ තනුවක් අවශ්‍යයය... මේ කුඩා කුඩා සිදුවීම් හරහා හදවත සුදුනම් වන්නේ එසේ වාදන වෘන්දයක් හිතටම ඕනාලෙස තනා ගන්නටද...

ජීවිතයේ සතර අත පැතිරී ගිය හුදෙකලාව විසින් හදවත තුළ ඇතිකළ පාඨව රස විදිය හැකි යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි... එහෙත් ඒ රසවිත්දනය කිසිවෙකු විසින් හිතට පුරුදු කළ යුතුය.. පුරුදු ප්‍රශූණ කළ යුතුය... හදිස්සියේ අද හමුවූ ඔහු වැන්නෙකු කියූ ආදරණීය වචන පොකුරක් ඔහුගේ හදවත එවන් විත්දනයකට දුටු යන බව ඇයට තේරුම් ගියාය..ජීවිතයට විශාල හානියක් බරපතල පාඩුවක් නොවන්නේ නම් එවන් හැඟීමක් ඔස්සේ ටික දුරක් ගියාට කමක් නැත...:

‘අනුරාධපුර ටවුන් එක රැට ලස්සනයි නේ...’

එය අසුනේ කල්පනාබරව උන් ප්‍රාර්ථනා වෙත හැරී අනුරාධා කීවාය...

‘මි... හරි නිස්කලංකයි.. රත්නපාල අත්කල් අපි හිමින් යන්... හදිස්සියක් නෑ...’

‘මං හිතුවා පුංචි තෝනලා ගෙදර හිටිය ඇළුමින් යනකොට හදිස්සියක් කියලා...’

‘හදිස්සියක් නම් තමයි හිතට.. නේද...’

අනුරාධා එය කීවේ ප්‍රාර්ථනාගේ උකුලට අතක් දමා ඇය වෙතට බරවී රත්නපාලට නොඇසෙන්නටය...

‘ආසාවට හෝටලයක් තාත්තට කියලා දුගත්තම හිතේ ලොකු බයකුත් තිබුණා.. මට සෙනඟ නාවොත් ඉතින් ස්ටෑෆ් එකකුත් අරගෙන පාඩු පිටතේ යන්න වෙන්නේ... අනික පණ්ඩිතකමට කාගෙන්වත් ඇහුවේ වත් නෑ...’

වාහනයට පහුවන අනුරාධපුර නව නගරයේ කඩසාප්පු දෙස බලාගෙන ප්‍රාර්ථනා කීවාය...

‘මටත් ඒ බය නම් තියෙනවා... ලේසියට හිතුවට ලොකු වැඩක්... සීයකට එකසිය පනහකට එකපාර කෑම දෙනවා කියන එකත් ලොකුම වැඩක්... ඒ කෑම හදන්න බඩු ගන්න ඕන... ඒවා පිළිවෙලට ගබඩා කරන්න ඕන... එන ගෙස්ට්ලාගේ අතින් අවශ්‍යතා ඉටු කරන්න ඕන...’

‘ඒකනේ... ඔක්කොටම වඩා එයාලගෙන් බැහැම් අහන්නේ නැතුව සර්විස් එක දෙන්න ඕන...’

‘උඹට තාම බයද...’

වෙනස් හිතාවක් මුඛනිව ප්‍රාර්ථනා බැලුවාය...

‘ද...ත් නම් බයක් ඇත්තෙම නෑ...’

‘අරවින්ද ඔය ඔක්කොම බලාගනිව්ද... එයා අතේ තමයි ඔක්කොම තියෙන්නේ... කළින් හෝටලේක වැඩ කරලා පුරුද්දකුත් නෑ... කට්ත් කියන්න පුළුවන්... ඒත් වැඩ කරද්දී...’

ප්‍රර්ථනාට එවන් බියක් දනුනේවත් නැත...

‘නෑ... මං විශ්වාස කරනවා අනුරාධා... මිනිස්සුන්ගේ වචන හුළං වගේ තමා. මේ තියෙනවා මේ යනවා.. ඒත් අන්තිමට අරවින්ද කිව්ව දෙයක් මට හොඳට මතකයි...’

‘මොකක්ද..’

‘අනුරාධපුරේ කිව්වහම ශ්‍රී මහ බෝධියටයි රුවන්වැලි සෑයටයි මහ මෙවුනාවටයි පස්සේ අරලියා හොටෙල් එක මතක් වෙන විදිහට අපි මේක හදමු කිව්වා... හැම මිනිහෙක්ම අනුරාධා අභියෝග බාර ගන්න කැමති නෑ...’

‘අපේ ස්ටාෆ් අපට ඇතිවෙයිද... අරවින්දයි... නන්දනයි.. නන්දනට උදව්වට ළමයි දෙන්නයි රූමි බෝයිස්ලා දෙන්නයි ස්ටුවඩ්ලා තුන් දෙනයි.. සිකිසුරිට්යි රත්නපාල අත්කලයි මායි ඔයයි...’

‘වැඩිත් එක්ක... අපි ඔක්කොම හදවතින්ම වැඩ කළොත් ලබන පොයොන් සීසන් එක එනකොට මේ රූමිස් ඔක්කොම එක මාසෙම ෆුල් කරන්න පුළුවන්...’

‘වාහනේ වැඩ නැති වෙලාවට මටත් හැම දෙයකටම උදව් කරන්න පුළුවන් පුංචි තෝනා...’

රත්නපාල කීවේ වාහනයේ ඉදිරිපස අසුනේ සිට පසුපස හැරී බලාය...

‘අනේ ඔව් රත්නපාල අත්කල්... ඔයා උදව් කරන්න...’

අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් වෙත යන මාවත තිබුනේ තිසා වැවේ වෑකන්ද හරහාය.. තරමක් උස කොහොඹ ගස් යායක් එක පෙළට සිටවා තිබූ ඒ මාවත එක් පැත්තකින් සම්පූර්ණයෙන්ම බරවී තිබුනේ තිසා වැවටය... මේ මාවතේ යඳ්දී ඇතින් සුදේ සුදු පැහැයෙන් දියුලන අරලියා හෝටලය මනාව පෙනේ...

‘මේ ටිකේ තව හිමිහිට යත්... මට ආසම හරිය තමයි මේ... යඳ්දී බැහැලා පයින් යන්න හිතෙනවා...’

රත්නපාල වාහනයේ වේගය අඩු කළේය.. වෑ කන්ද පුරාම තිබූ කළුගල් වැටි දෙසත් ඉන් ඔබ්බේ වූ වැව දෙසත් ප්‍රාර්ථනා කල්පනාබරව බලාගෙන ගියාය.. ඇය වාහනයේ වීදුරුව සම්පූර්ණයෙන්ම පාත් කර ගත්තේ වැවකින් එන සුළඟ ලෝබකමක් නැතුවම විඳින්නටය...

කිසිවෙකු වාහනයට පාස් විය... ඔහු උන්නේ වැව ඉවුරේ තිබූ කළුගලක් මත සමාධිගතව ඉඳගෙන ඇත වැව් තීරය දෙස බලාගෙනය. ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී මෙන් හැරුණාය...

‘රත්නපාල අත්කල් ඔහොම ටිකක් නවත්තන්න...’

ඇය හදිස්සියෙන් කීවාය... අනුරාධා බැලුවේ සුදුමයෙනි...

‘ඇයි පුංචි තෝනා...’

‘චුට්ටක් රිවස් කරන්න.. යාර විස්සක් විතර...’

එවැන්නක් දුටුවේ හිතේ සැකයට වන්නට ඇත.. එහෙත් ඒ සැකය විසඳ නොගෙන යෑම මෝඩ වැඩකි... රත්නපාල වාහනය රිවස් කර කොහොඹ හෙවණ යට නැවැත්තුවේය.. අනුරාධා බැලුවේ ප්‍රාර්ථනා බලන දෙසය...

‘අරවින්ද තේද... මේ රූ... ගෙදර ගියේ නැද්ද මිස්...’

යුවතියත් දෙදෙනාගේ මුහුණේ තිබුනේ සැකයකි...

‘පුංචි තෝනල බිහින්න එපා මං බලන්නද...’

‘එපා.. මං කතා කරන්නම්...’

කතා කරන්නට පෙර ඇය මොහොතක් බලා උන්නාය...

‘අරවින්ද...’

ඔහු හැරී බැලුවේ ගැස්සී මෙනි... එතෙක් වෙලා දෙනෙත් ගැලී තිබුනේ අරලියා හෝටලය වෙතමය... ඔහු අනුරාධපුර නවහින්නට හිතුවේ කොළඹ යන්නට දෙවරක්ම අනුරාධපුර ස්ටෑන්ඩ් එකට ගොස්ය...

‘මිස්...’

ඔහු ඇඳගෙන උන් කමිසයේ විවරව තිබූ උඩ බොක්කම දමමින්ම කීවේය.. ප්‍රාර්ථනා මද කළුවර අතරින් අරවින්ද වෙත දෙනෙත් දල්වා ගෙන උන්නාය...

‘මිස් මේ රැ...’

ප්‍රශ්න ඇසිය යුත්තේ තමාය.. ඔහු වාහනය අසලටම පැමිණ විනිත ලෙස කවිඵව අද්දරට පාත්විය.. ඒ මුහුණ වඩාත් ළඟට දක්කේ දැන්ය..

‘අපි හෝටලේට යනවා.. ඇයි අරවින්ද කොළඹ ගියේ නැන්ද...’

මේ රාත්‍රිය ඔහුව මෙතන තැබුවේ කවර බලවේගයකින්ද.. ගෙදර තිදගන්නට ගිය තමාට මේ රැ හෝටලයට ගෙන ආවේ ඒ බලවේගය විසින්මද...

‘යන්න කියලා තමයි මිස් ගියේ.. ඒත් මං ටිකක් නැවතුනා...’

‘කොහෙද නැවතුනේ...’

‘මේ එහා පැත්තේ ලේක් වීචි එකේ...’

ඔහු බොරු කරන්නෙකු නොවන බව දැන් ප්‍රාර්ථනාට විශ්වාසය... ඔහු වචන වලින් පිට කරන්නේ ඇත්තටම ඔහු විඳින දේය.. කිසිවෙකුත් ගැනි මේ වැඩි පරිසරයට වී ඔහු කල්පනා කළේ මොනවාද...

‘අපි හෝටලේට යන්නේ... අරවින්දත් එන්න...’

‘මිස්ලා වාහනේ යන්න.. මං පයින් මේ ටික එන්නම්...’

‘ඕන් නෑ මහත්තයා නහින්න...’

රත්නපාල හිස්ව තිබූ ඉදිරිපස අසුනට යාබද දොර විවර කළේය..
අරවින්ද එයට ගොඩ වූයේ අසරණයැයි කිවහැකි සිතහවක්ද සමඟය..

අප්‍රේම යුවතියන් දෙදෙනා මුහුණට මුහුණ බලාගත්තේය. හදවතේ
ඇති ආගන්තුක බව වචනවලින් කියාගන්නට බැරි නිසාදේ ප්‍රාර්ථනා
සිය සුරත අනුරාධාගේ උකුලට දමා ගත්තාය..

05

වාහනය අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් හි මිදුලේ නතර විය.. පොසොන් පෝයට කල් පිරෙන සඳු යංතමට විහිද වූ සඳරැසින් හෝටල් බිම පෙහෙවත්ව තිබුණි... මුලින්ම බැස්සේ අරවින්දය... ප්‍රාර්ථනා රැ ඇදුමටම උඩින් ඇඳගෙන උන් හවුස් කෝට් ඇඳුමේ බොක්කම් එකත් එක පියවා ගෙන කල්පනාබරව බැස්සාය...

‘අරවින්ද ඉඳගන්න...’

අනුරාධපුරයෙන් අද හවස ගත් බකික් සරම අලුත් නිසාදේ ඇවිදින විට ඉන් සිරිස් සිරිස් හඩක් නැගේ.. පිරිමියෙකුට කලියම් ඇන්ද කල නොවන ලස්සනක් සරමක් ඇන්ද කල මතුවේ... ඒ ලස්සන වඩාත් තීව්‍ර වන්නේ අරවින්ද වැනි තරමක් උස තරුණයෙකු එය ඇන්ද විටය...

‘මිස්ලා හදිස්සියකටද ආවේ...’

හෝටලයේ විවෘත ලොබියේ තබා තිබූ වේවැල් කුෂන් සුටු සෙට් එකේ සැටියට යුවතියන් දෙදෙනා බරවෙද්දී අරවින්ද ඇසුවේය.. ප්‍රාර්ථනා මෘදුව සිනාසී බිමට නෙත් බර කර ගත්තාය...

රාත්‍රියක සියළු ආටෝප ඉවත් කළ යුවතියකගේ මුහුණ සඳ දියෙන් දෙවූ අහසක් මෙනි.. එහි ඇත්තේ අතිශය පවිත්‍ර බවකි.. අරවින්ද උන්නේ ඒ මෘදු චමත්කාරයෙන් එකලස් කර ගත නොහැකි හිතකිනි...

‘අපි නිකම් හෝටලේ බලලා යන්න ආවා.. ඇයි අරවින්ද කොළඹ

නොගියේ...

ප්‍රාර්ථනාට ඒ ප්‍රශ්නයට උත්තරයක් අවශ්‍යය... ඔහු කොළඹ නොයා අනුරාධපුරයේම නැවතී මේ රැ කියා වැටී කාටුල්ලට ආවේ ඇයි.. රාත්‍රිය හුදෙකලාවේ තනිවී වැටී ඉවුරට වී කළේ මොනවාද...

‘මං ඇත්තම කියන්නම් මිස්... මිස් දවල් මාව හෝටලේ මැනේජර් පෝස්ට් එකට ගන්නවා කියලා කිව්වට පස්සේ මට පුදුම හිතුනා... මං අමාරුවෙන් ඉගෙන ගත්ත බව ඇත්ත... කළමණාකරණය ගැන හොඳ දණ්ඩක් තියෙන බවත් ඇත්ත... ඒත් මං හොටෙල් ඊල්ඩ් එක ගැන මෙලෝ දෙයක් දන්නේ නෑ.. මං ඇත්තමයි කියන්නේ...’

ඔහුගේ නිහතමානී බව ප්‍රාර්ථනාගේ හදවතේ අලුත් ලෙන්ගතුකමක් ඇති කළේය... මිනිස්සු ලස්සන අවසාන වූ විටය... නිරහංකාර නිහතමානී වූ විටය...

‘අරවින්ද හොටෙල් ඊල්ඩ් එක ගැන දන්න ටික ඇති මට... මං මදි කිව්වේ නෑනේ...’

‘මං දන්නවා මිස් එහෙම හිතන්නෙ කියලා.. ඒත් මට ඒක මදි... දවල් අනුරාධපුර ස්ටෑන්ඩ් එකෙන් ගෙදර යන්න කියලා දෙපාරක්ම ගිහිල්ලා මම හැරිලා ආවා.. මට හිතුනා මීට වඩා මේ ගැන හිතන්න... ඒකයි ගෙදර නොගිහිත් මේ හෝටලේ ළඟම තිබ්බ ලේක් වීචි එකේ හිටියේ...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්ද වෙතින් දෙනෙත් ගෙන අනුරාධා මත තැබුවාය.. තමා හිතුවා හරි තේදයි ඇය අනුරාධාගෙන් දෙනෙතින් ඇසුවාය..

‘අරවින්ද නැවතිලා ඉන්න හෝටලේ හොඳයිද...’

ඔහු සිනාසුනේ සමච්චලයට වගේය..

‘තරකක් කියනවා නෙවේ මිස්.. ඒත් එතන ඇති පරිපාලනයක් නෑ... ඒත් සෙනඟ... මං නිකමට ඇහුවා විස්තර. හැම වීක් එන්ඩ් එකකම රූමිස් තිහම උල් වෙනවලු... එච්වර ජරාවට ගෙනිහිල්ලත් සෙනඟ...’

‘ඇයි අරවින්ද ඒ හෝටලේ තියෙන අඩුපාඩු මොනවද... ලේක් වීචි එකක් ලොකු හෝටලයක් නේද...’

‘ලොකු නම් තමයි මිස්... ඒත් මිනිස්සු අනුරාධපුරේ එන්නේ ලොකු බිල්ඩින් ඇතුළේ ඉන්න නෙමේ... ඉන්න කිසිම සේවකයෙක් වැඩක් කෙරෙන විදිහට නෙවේ කතා කරන්නේ... ගෙස්ට් කෙනෙක් ආවම එයාට කතා කරන්නේ උඹට ඕනනම් ඉඳපත් නැත්නම් පලයන් කියන්න වගේ... හරියට අනුරාධපුරේ තියෙන එකම රිසෝට් එක ඒක කියලා එයාලා හිතනවා වගේ... රුමි එක ගන්න දෙයක් නෑ.. බෙඩ් ෂීට් කිඵටු වෙලා... බාත් රුමි අපිරිසිදුයි.. සමහර ඒවල ලයිට් නෑ... කොමෝඩිවල ජලෂ් එක කැඩිලා... පයිප්ප වලින් චතුර එනවට වඩා හැලෙනවා... කොට්ට උර ගිය පොයොන් වල ඉඳලා මං හිතන්නේ මාරු කරලා නෑ... ඒකේ ඉන්න අය ඇත්තටම පටි කරලා තියෙනවා මිස්...’

සැටියේ ඇලයට බරවී නිකටට අතක් තබාගෙන ප්‍රාර්ථනා ඔහේ අහගෙන උන්නාය... ඔහු හරියට අලුත් පංතියකට ආ අලුත් ගුරුවරයෙකු මෙනි.. අහගෙන ඉන්නට මිසක සටහන් කැබීමට ඇය ආශා නැත.

‘ක...ව..’

‘තේ එකක් ගේන්න කිව්වා තේක නිකම් උණු චතුරට සීනි දලා වගේ... ඉඟුරු ටිකක් මේ අනුරාධපුරේ කොට්ටර ලාබද මිස්. ගෙනල්ලා කැල්ලක් තලලා රස ප්ලේන්ටියක් හදපත්... නෑ... තේ ගෙනාපු කෝප්පේ හරියට පඩික්කමක් වගේ කහට බැඳිලා... තේ එක අරගෙන ආපු කොල්ලා ඊට වඩා ජරා බාසියෙක්. මිනිහව දක්කම තේ නෙවේ චතුරත් බොන්න එපා වෙනවා... මං ඇහුවා රූට මොනවද ඩිනර් ගන්න පුළුවන් කියලා... ග්‍රයිඩ් රයිස් දෙන්නම් ලු ඩෙවල් දලා... මං පස්සෙ ඇහුවා වෙන මොනවත්ම නැත්ද කියලා.. බැහැලු... අද සීයක් කාමර වලට ආවත් ඒ ඔක්කොම කන්න ඕන ඩෙවල් විකනුයි ග්‍රයිඩ් රයිප්පයි... මොනා කරන්නද මං කිව්වා ඒකවත් තියන්න කියලා.. පස්සේ කියනවා

ඩිනර් ගන්නවා නම් නවයාමාරට කළින් ගන්නලු. නමයාමාරට කිවත් එක වහනවලු.. ඒකත් පිස්සුවක්නේ මිස්... මෙහේ එන අය රැට නිදහසේ ශ්‍රී මහ බෝධියට ගිහිල්ලා රුවන්වැලි සෑය වැදලා ටවුම පැත්තේ වටයක් කැරකිලා හෝටලේට එද්දී රැ දහයාමාර විතර වෙනවා... මෙයාලා නීතියක් දනවා නමයාමාරට එන්න කියලා.. ඒත් ඉතිං කට්ටිය එනවා...'

අරවින්ද අවසානයට කීවේ දුකෙන් දෙනෙන් පුංචි කරගෙනය.. ප්‍රාර්ථනා ඉනුත් තත්පර තිහ හතළිහක් යන තුරු කල්පනාවේම උන්නය.. ඇය කල්පනා කළේ අරවින්ද කියූ දේවල්ම නොවේ...

'එව්වර ජරා වෙලත් ඇයි අරවින්ද කට්ටිය එන්නේ...'

'නැතිකමට මිස්... මිනිස්සු ඔය තත්වේ දන්නේ ආවට පස්සේ... එද්දී රැ වෙලා... ඉතින් හොයන්නේ බලන්නේ නැතුව රූමිස් බුක් කරනවා... හොඳ උනත් නැති උනත් ඉන්න වෙනවා...'

නන්දන කුස්සියේ වැඩ නිමකර පැත්තකට වී සියල්ල අසාගෙනය.. ඔහු සියල්ලන්ටම වඩා අරවින්දට වගීච්චි උන්නේය...

'එන්න දරුවෝ ඇවිත් වාඩිවෙන්න...'

ප්‍රාර්ථනා ඔහුටද කතා කළේය.. ඇගේ කටහඬේ තිබූ මෘදු තෙත් බව අරවින්දගේ පපුව අලුතින් දවා අළු කළේය.. තමාටද එසේ ඇය කතා කරනවානම්...

'අරවින්ද මේ තමයි අපේ වෙග්.. හැබැයි හොටෙල් ස්කූල් ගිහිල්ලා නෑ. කුකින් කෝස් කරලා නෑ... අටමස්ථානේ ලොකු සාදු ළඟ දනේ උයලා තියෙනවා...'

'එහෙනම් මල්ලිට රසට උයන්න පුළුවන් ඇති... ලේසි පාසු කෙනෙකුට දනේ උයන්න බෑ...'

අරවින්ද කියද්දී නන්දනගේ මුහුණට වැටුනේ හඳ එළියකි...

'අරවින්ද මතකද දවල් ඔයා කිව්ව ඩිනර් මෙනු එක.. අර ඉඳි ආප්ප මෙනු එක...'

ඇගේ මදහසේ වූවේ දහකාර දිරිවියකගේ කෝල කෝමල බවය...

‘මතකයි මිස්...’

‘අපේ නන්දන අද රැට හැදුවේ ඒ ඉඳි ආප්ප මෙනු එක...’

අරවින්දට පුදුම හිතුණි.. තමා කියූ දුප්පත් කෑම වට්ටෝරුව ඇය අදම හදන්නට අණ කළේ ඇයි.. එය ඒ තරම්ම වටිනා කෑම වට්ටෝරුවක්ද...

‘මෙතන රස්තෙයි... අනූ අපි යන්ද වැව පැත්තට...’

ප්‍රාර්ථනා රැ ඇඳුමේ පපුවට අතක් තබා ඇසුවාය...

‘මම එහෙනම් යන්නද මිස්...’

ඇය හරි කෙළින් ඔහු දෙස බැලුවාය... ඔහුට ඒ බැල්ම මහ හැරිය නොහැකි විය...

‘ග්‍රයිඩ් රයිසුයි ඩෙවල් විකනුයි කන්නද...’

ඔහු බිම බලාගත්තේ අහිංසකව සිනාපෙමිනි..

‘මං හිතන්නෑ මිස් ඒකවත් රසට ඇති කියලා.. කැරට් ලික්ස් ශුණු මල් හීනියට කපලා දලා ග්‍රයිඩ් රයිස් හැදුවනම් ටිකක් රසයි...’

‘අරවින්ද ඉඳලා රැට කාලම යන්න... ඔයාගෙ මෙනු එකතේ තියෙන්නෙත්...’

හෝටලය මැදින් වැටුනු කොරිඩෝව දිගේ වැව් තීරය වෙතට යන්නට පෙර ප්‍රාර්ථනා කීවාය...

මේ පොසොන් දවස්ය... ඒ නිසාමදේ කොහොඹ ගහේ අතුපතර අතරින් සඳරැස් වැටුනේ කිරි පැහැයෙනි. සඳ ඇබින්දක් දේතට ගෙන පපුවේ උත්තර මණ්ඩපයට තබා ගත්තාක් මෙන් නිසංසල ශාන්තියක් ප්‍රාර්ථනාට දෙනෙයි.... එය මේ යැයි විස්තර කිරීමට අසීරු සිතුවිල්ලකි...

ප්‍රාර්ථනා තනිවම පැමිණ වැව් තීරයට මීටර් විසි පහක් පමණ මෙහායින් තැනූ සිමෙන්ති බංකුවක් මත වාඩි වුණාය... ඇඳගෙන උත්තේ රැ ඇඳුමක් පමණක් නිසා පරිසරයේ ඇති සිසිලය නොකියාම ඇගේ පපුවටත් දෙපා වලටත් මෘදුව දූනෙමින් තිබුණි...

‘ඇයි අරවින්ද කොරිඩෝ එකේ නැවතුනේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ අනෙක් බංකුවේ වාඩිවූ අනුරාධාගෙනි.. මිතුරියගේ මුහුණ අද රුවන්වැලිසෑයේ සළපතල මළුවේ තැබූ පහන් වැටියක් වැනිය. එය දිගටම රෑය පුරා දල්වී තිබේ...

‘නන්දන එක්ක කතාව... මං හිතන්නේ දෙන්නක් එක්කම කුස්සියට ගියා... රෑ උයපු ඉඳි ආප්පයි බිත්තර හොඳයි වෙක් කරනවා ඇති...’

ප්‍රාර්ථනා දැනම බැඳගත්තාය. වැටී තීරයෙන් හමා එන සුළඟේ හිතල කෙළින්ම දැනෙන්නේ පපුවටය...

‘හ..රි සුවඳක් එනවා නේ...’

වගී වී ගිය හැඟීමක් ජීර්ණය කර ගත නොහැකිවාක් මෙනි. ප්‍රාර්ථනා සාමාන්‍යයෙන් හැඟීම් සහවන යුවතියක් නොවේ.

කොහොමත් අද වත් යෞවන රාත්‍රියක ඒවා සැඟවිය නොහැකිය.

‘මොන වගේ සුවඳක්ද... මටත් එනවා... මොකක්ද කියලා තේරෙන්නේ නෑ...’

අනුරාධා පහන් හඬකින් කීවාය...

‘මලක සුවඳක් වගේ.... ඒත් අපි දන්න මලක සුවඳක් නෙමේ වගේ...’

‘නොදන්න මල් කොච්චර තියෙනවද...’

‘නෑ අනු... දිව්‍ය හවත් වල වැඩ ඉන්න දෙව්වරු රැටලු බුදුන් වදින්න එන්නේ... ඒ එද්දි ඒ දෙව්වරු දිව්‍ය ලෝකයේ පිපෙන මල් අරගෙන එනවලු... රුවන්වැලි සෑයට හරි ශ්‍රී මහා බෝධියට හරි වඩින දෙවියෙක් මේ කොහොඹ ගහක නැවතීලා ඇති... ඔය එන්නේ ඒ දෙවියෝ අරගෙන එන මල් වල සුවඳ...’

ප්‍රාර්ථනා කියූ දේ ඒ ලෙසම අනුරාධා පිළිගත්තාය...

‘මොනාද ඒ මල්...’

‘මධාරා මල්... ඒවා පිපෙන්නේ දිව්‍ය ලෝකයේ විතරයි.... කවදවත් පර වෙන්නේ නෑ.. ඒකනේ කවදවත් වෙනස් වෙන්නේ නැති උතුම් ආදරයක් මධාරා මල් වලට සමාන කරන්නේ...’

අනුරාධාගේ මුවේ තුනී සිනහවක් ඇළුණි...

‘මේ එන සුවඳ මධුරා මල් වල සුවඳ දන්නේ නෑ නේද... එහෙම නැත්නම් ඒ මල වගේම පර වෙන්නේ නැති ආදරයක් වටේ කැරකෙනවා ඇති...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනා මිසක එයට පිළිතුරක් දුන්නේ නැත... පතනවා නම් පැතිය යුත්තේ එවැනි ආදරයකි.. එහෙත් එවැනි ආදරයක් ලැබෙන්නේ ආත්ම හත අටකට එකකි.... ජය ශ්‍රී විජය ශ්‍රී ජය ශ්‍රී මහා බෝධීන් වහන්සේටත් උන් වහන්සේ රකින දේවතා කළු බණ්ඩාර දේවතා වහන්සේටත් සත් දිනක් පේව් බෝධී පූජා පවත්වා හෝ පැතිය යුත්තේ එවන් ප්‍රේමයකි...

‘මොනවද දෙවියනේ හුල්ල හුල්ල කල්පනා කරන්නේ.... මට පාළයි ඔහොම තනියම කල්පනා කරනකොට...’

‘දැනට කල්පනා කරන්න දෙයක් නෑ... එහෙම දෙයක් හොයාගන්න ඕන... නැත්නම් මටත් පාළයි....’

අරවින්දන් නන්දනන් හෝටලයේ මුළුතැන්ගෙය දෙසින් ඔවුන් වෙතට පාවේ ඒ මොහොතේය.. නන්දන හදගෙන ආ තේ කෝප්ප තුන හිස්ව තිබූ සිමෙන්ති බංකුවක් මත තැබුවේය...

‘අපේ වැඩට පොඩි එකා නම් රත්තරන් වගේ... මිස් හරි වාසනාවත්තයි මේ වගේ කොල්ලෙක්ව මේ හෝටලේ පටන් ගනිද්දීම ලැබෙන්න...’

අරවින්ද වාඩි නොවී පැත්තක සිට කීවේය... තමා වාසනාවත්ත බව ඇය කොහොමත් දනී. ඒ නන්දන ලැබුණ නිසාම පමණක් නොවේ... අනුරාධා වත් සහායකාවක් ඔහු වත් කළමණාකරුවෙක් ලද නිසාය...

‘කොල්ලට උයන්න පුළුවන්ද අරවින්ද...’

‘ශ්‍රී මහා බෝධියට බුද්ධ පූජාව හදන අත් දෙකනේ මිස්... වරදින්න විදිහක් නෑ....’

ප්‍රාර්ථනා හැරී රත්තපාලත් සමඟ උන් නන්දන දෙස බැලුවාය..

ඔහුගේ මුහුණේ අලුත් වැටකෙයියා මලක් පිපී ඇත්තාක් මෙනි...

‘ඇත්තද නන්දන මේ කියන්නේ...’

‘අරවින්ද අයියා තමයි මිස් කියන්නේ... මට කේරෙන්තේ නෑ හොඳද නරකද කියලා...’

ප්‍රාර්ථනා තවම මේ සඳරැස් වැස්සේ තෙමුණ අරවින්දගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ නැත...

‘අනේ දරුවෝ... මැනේපර් මහත්තයට අයියා කියලා බෑ... සර් වත් කියන්න ඕන...’

අනුරාධා කරුණාබරව කීවේ පසුව මතුවන පරිපාලන ප්‍රශ්න අවම කර ගැනීමේ චේතනාවෙනි.

‘මං කිව්වා... අරවින්ද සර් තමයි කිව්වේ එහෙම කියන්න එපා කියලා...’

ප්‍රාර්ථනා කොහොඹ ගහට බරවී ඉන්නා අරවින්ද දෙස දෙනෙත් ඇර බැලුවාය.

‘ඇයි අරවින්ද ඒ...’

ප්‍රාර්ථනා අසද්දී අරවින්ද කුළුණුබරව නන්දනට සිනාසුනේය...

‘මට අයියා කියනවානම් මං ආසයි මිස්....’

ඔහු කීවේ එපමණකි... ඔහුට අයියා කියන්නට ඇයටද ආශාවක් ඇතිවිය...

නන්දන තිදෙනාටම තේ තුන ඇල්ලුවේය... ප්‍රාර්ථනා එක තේ උගුරක් කොලඟා ඉත් නැත ආ මෘදු ඉඟුරු රසය දිවහේදීම රස වින්දය... අරවින්ද දවල් කියුදේ ඇත්තටම හරිය... මෙවන් නිස්කලංක පරිසරයකදී මේ ඉඟුරු තේ එකේ රසය දෙගුණ තෙගුණ වී දූනෙයි. ඇයට ප්‍රශ්නයක් වූවේ ඔහු මේ අපුරු සොයාගැනීම කෙසේ කළාද යන්නය...

තේ එකක් යනු රස විඳිය හැකි දෙයකැයි ප්‍රාර්ථනා සැබැවටම වටහා ගත්තේ අදය. මෙතුවක් ඇය සිතුවේ තේ එකක් යනු තිබෙන බොන දෙයක් පමණක් කියාය...

‘තේක හරි රසයි... මං බිට්ට රසම තේක...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ එහි අන්තිම උගුර බිට්ට පසුය... නන්දන අරවින්ද දෙස බලා සිනාසුනේ දස් වලිනි...

‘තේ හැදුවේ මම නෙමේ මිස්...’

නන්දන අභිංසකව සිනාවක්ද සමඟ කීවේය...

‘එහෙනම්...’

‘අරවින්ද අයියා... මං එපා කියද්දී හැදුවා...’

ප්‍රාර්ථනාට ලැජ්ජාවක් දනුනේ නැත. ඇය තේක ගැන වර්ණනා කළේ එය හැදුවේ අරවින්ද බව නොදනාය. පිරිමියෙකුට මේ කරම් රස තේ කෝප්පයක් සෑදිය හැකි නම් එය පුද්ගලයෙකි...

‘අපේ මැනේජර් මහත්තයා හිතුවට වඩා දක්ෂයි වගේ... තේද අනු...’

අරවින්ද දස් බර කර ගත්තේ නිහතමානී සිනාවක්ද සමඟිනි...

‘කෙල්ලෙක් වෙලා මට නම් මෙව්වර රස තේකක් හදන්න බෑ අරවින්ද... ඇත්තමයි...’

‘අනුට බැරිනම් මට කොහොමවත් බෑ... අපේ අම්මත් මට බනිනවා බැඳපු දවසක මහත්තයාගෙන් බැනුම් අහනවා කියලා... මං කිව්වා බදින්න කළින් තේ කෝප් එකක් කරන්නම් කියලා...’

මේ කතා කරන්නේ තමාගේ ආයතනයේ සේවකයන් සමඟ බව ප්‍රාර්ථනාට අමතක වී තිබුණි. ජීවිතයේ ඉතාමත්ම කිට්ටු මිතුරන් කිහිප දෙනෙක් මැද ගෙවන නිමේෂයක් ලෙස හිතා ඇය සරල සාමාන්‍ය ලෙස හඳවන විදහරින්නීය...

‘ඒක සුළු දෙයක් මිස්... මිස්ගේ වෙඩින් එකට දවසක් තියලා මං විතාඩි පහෙන් මිස්ට තේ එකක් හදන්න උගන්නන්නම්...’

ඔහු කතාකරද්දී දනෙන්නේ ජීවිතයේ ගෙවුන අතීතය පුරාම ඔහු ළඟ උන් ලෙසිනි. එය එසේ නොවේ යැයි සිතන්නට තර්ක කරන්නට ප්‍රාර්ථනා නොගියාය... හඳවනට හිතෙන දෙයක් හිතාගන්නාදෙන්... ඇය සිතුවේ එහෙමය...

‘ඊට වඩා ලේසි ක්‍රමයක් මං කියන්නද....’

අනුරාධා හදන්නේ මොකක් හෝ කට කැඩිවිට කතාවක් කියන්නට බව ප්‍රාර්ථනා හිතුවේ ඇගේ දෙකොල් පුරා තිබූ මනමාල සිතාව දැකීමෙනි.

‘මො...ක...ක්..ද...’

‘ඔයා බඳින්න මේ වගේ රසට තේ එකක් හදන්න පුළුවන් මහත්තයෙක්ව... ඕන නම් එයාට වුට්ටක් වැඩිපුර ආදරේ කරන්න... තේද අරවින්ද...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාපුනේ වැට්ටය...

‘එහෙම මහත්තරු දැන් නෑ අනුරාධා නෝනා...’

මෙතෙක් වෙලා නිහඬව උන් රත්නපාල කීවේය... රත්නපාල කියූ දේ ප්‍රාර්ථනා පරිස්සමින් සිතුවාය. ඔහු කියන්නේ බොරුවක් නොවේ. ජීවිතය වැට්ට දගැබ මෙන් සංසාරිකව බෙදගන්නා අය අද අඩුය.

‘නෑ රත්නපාල අත්කල් ඉන්නවා...’

අනුරාධා සපළ කර කීවාය... අරවින්දගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් දස් ඒ මේ අත යඳ්දී තත්පරයක් හමුවිය...

‘පුංචි නෝනලා ඔහොම හිතන්න යන්න එපා... අත්තිමට දුක පුංචි නෝනලටමයි...’

‘රත්නපාල අත්කල් අපිව බය කරනවා තේද ප්‍රාර්ථනා...’

රත්නපාල දෙස බලා උපේක්ෂා සහගතව සිනාසෙනු විනා ප්‍රාර්ථනාට කිව හැකි කිසිවක් නොවීය...

‘හරි අපි අරවින්දගෙන් අහමු....’

ප්‍රාර්ථනාගේ ළය ගැහෙන්නට පටන් ගත්තේ හෙමිත් හෙමිත්ය... ඔහු කුමන පිළිතුරක් දේව්ද.... ඔහු කවර පිළිතුරක් දුන්නද එය සමස්ථ පිරිමි සංහතියේම පිළිතුර ලෙස පිළිගත හැකිද....

‘ආ අරව්ද්ද... ඔන්න ඔයා මැරී කරනවා. වයිෆ්ට මොනවත් බෑ... සොරි සොරි... සමහර ඒවා පුළුවන් මේ උයන්න පිහන්න බෑ...’

අනුරාධාට ගහන්නට තරම් තරහක් ප්‍රාර්ථනාට එයි. ඇය

කුණුහරුප කියන්නේ ඇහට පතට නොදැනීය. ප්‍රාර්ථනා හොරැහින් කොහොඹ බඳට බරවී ඉන්නා අරවින්ද දෙසට නෙත් හෙළවාය. කොහොඹ කොළ සෙලවෙන නිසා ඔහුගේ මුහුණට වැටෙන සඳ සෙවනැල්ල සෙළවෙයි...

‘ඉස්සෙල්ලම කියන්න එහෙම උයන්නත් බැරි තේ එකක් වත් හදගන්න බැරි වයිත් කෙනෙක්ව බඳින්න ඔයා කැමතිද...’

තත්පරයකට දෙකකට පරිසරය නිසල විය. වැව් දිය මත දිය කාවෙකු පිරිස් ගා යට ගිය ගබ්දය පමණක් ඇසුණි.

‘අරවින්ද මහත්තයා එහෙම කෙනෙක්ව බඳින්න ආස නෑ... ද...ක්..ක...ද...’

රත්නපාල ජයග්‍රාහී ලෙස කීවේය. ප්‍රාර්ථනා බිම වැටුණු දිරාපත් කෝට්ටක් ගෙන ඉන් සිමෙන්ති බංකුව මත බලි රූප අන්දය.

‘උයන්න දන්නේ නැති උතාට කමක් නෑ... මට ආදරේ නම් මාත් ආදරෙයි...’

ප්‍රාර්ථනා කෝට්ටෙන් සිමෙන්ති බංකුව මත හරියක් ඇන්දය...

‘රත්නපාල අත්කල් දක්කද... හරි දැන් ඔන්න උයන්න බැරි මනමාලි ගෙදර ගෙනල්ලා... අරවින්ද කැමතිද එයාට උයලා දෙන්න....’

ප්‍රාර්ථනාගේ අත රැඳී කෝටුව එකතැන නැවතී.

‘කැමතියි... එයා ආස දෙයක් තියෙනවනම් හදලා දෙනවා... තේද නන්දන....’

එවර ප්‍රාර්ථනා රත්නපාල දෙස බැලුවාය...

‘හැමෝම අරවින්ද මහත්තයා වගේ නෙමෙයිනේ පුංචි නෝනා...’

රත්නපාල කීවේ පරාජය බාරගෙන නමුදු අභියෝගයක්ද තබාය.

‘ඒක මාත් පිළිගන්නවා...’

ලොව හොඳ පිරිමි අඩු බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය... සායක් නිරාවරණය වී පෙනෙන යුවතියකගේ දෙපාවල මස් ටිකක් දෙස ලෝබකමින් බලනා සමහර පිරිමි බඩ දරු අම්මා කෙනෙකුට ඉඳගෙන ඉන්න ආසනය පරිත්‍යාග නොකරති...

‘මිස් අඩු වියදමකින් මෙතන කරන්න පුළුවන් පොඩි වැඩක් තියෙනවා...’

අරවින්ද කොහොඹ තුරු බදිත් මඳක් මැත් වී වටපිට බලා කීවේය...

‘ඒ මොකක්ද...’

‘මෙතන වැඩිපුර ඉඩක් තියෙන නිසා පොල් අතු වලින් ටිකක් ලොකු වහලක් හදන්න පුළුවන්....’

ප්‍රාර්ථනාද වටපිට ආශාවෙන් බැලුවාය. එවැන්නක් හදන්නට ඕනෑතරම් එළමහනේ ඉඩකඩ වැටී ඉටුරේ තිබුනද ඒ කුමකටද කියා ඇයටම ප්‍රශ්නයකි...

‘මොකටද අරවින්ද ඒ...’

‘එකක් මිස් වැස්ස දවසකට මෙතනට වෙලා වැටට වහින හැටි බල බල කෙනෙකුට ඉන්න පුළුවන්... වැස්ස වෙලාවට පොල් අතුවහලවල් යට හරි සනීපයි... අනික අපිට ඉරිද වගේ දවසක මේස ටිකක් දලා මේ එළිමහනේ කෑම අරින්න පුළුවන්නම්... වැට දිනා බල බල හොඳට හුළං පාර විඳ විඳ කෑම ටිකක් කන්න මිනිස්සු ආස වෙයි.... පොල් අතු නිසා දඩියත් නෑ ෆෑන් ඕනෙන් නෑ...’

ඔහු කියනා දේ මවා ගැනීම පහසුය. ඒවා මවා ගන්නට අසීරු නොවන්නේ සියළු චිත්ත රූප ඔහුම දෙන නිසාය...

‘අරවින්ද කිව්වට පස්සේ මටත් ආස හිතුනා පොල් අතු මඩුවකට වෙලා කන්න..’

ප්‍රාර්ථනා අවංක හඬකින් කීවාය.

‘මිනිස්සු ආස සරල දේවල් වලට තමා ප්‍රාර්ථනා... ඒකනේ ට්‍රිප් එන මිනිස්සු ඔය වැටි ළඟ තියෙන ලොකු ගස් යට හැළී වළං තියලා උයාගෙන කන්නේ....’

අරවින්ද ගෙනෙන යෝජනා සම්මත කරන්නට ඕනෑ තරම් අය වේ. මේ සුබවාදී දැකීමට ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය...

‘වැඩි වියදමකුත් යන්නැති එකේ අපි හදමු නේද පුංචි තෝනා....’

අරවින්ද ගැන උපන් දිවි ආඩම්බරයකින් ප්‍රාර්ථනා දීස් දල්වුවාය.

‘දන් සළඳ වැඩ බාරගන්නවානේ... ඊට පස්සේ අරවින්ද බලලා කරන්න...’

ඔහු තුළ ඇති වූවේ දිවි ආත්ම විශ්වාසය සමඟ මුසුවූ ලෙන්ගතු හැඟීමකි. කාරණා දෙකක් නිසාය. එකක් ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට තමාගේ සංකල්ප වලට පණ ලැබීමය. අනෙක ඒවා ඉතාම සුන්දර යුවතියකගේ හදවතින් ඇතිවන විටය.

‘රෝහණ ඇයි අර දුවගෙන එන්නේ...’

හෝටලයේ ආරක්ෂක නිලධාරියා වූ රෝහණ හෝටල් කොරිඩෝවේ සිට වැටී කීරය දෙසට දුවගෙන එනු දක ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

අනුරාධා ඉඳගෙන උන් සිමෙන්ති බංකුවෙන් නැගිට සිනාමුසුව කීවාය.

‘නෑ තාත්තා බණ ගෙදර ගියා අම්මත් එක්ක... කවුද රෝහණ...’

‘ප්‍රියලාල් මහත්තයා ඇවිත්...’

ප්‍රාර්ථනාට හිල්ලින... සුන්දරව ගලා ගිය සොළුරු මොහොතක් බොදවී ගියාක් වැනි හැඟීමක් ඇයට ඇතිවිය.

‘රෝහණ කිව්වද මං ඉන්නවා කියලා...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘ගෙදරත් ගිහිල්ලා ඇවිත් තියෙන්නේ පුංචි තෝනා... අනික වාහනේ තියෙනවානේ....’

‘දන් කෝ...’

‘ඇවිත් ලොබි එකේ ඉඳගෙන ඉන්නේ... මං එන්න කියන්නද පුංචි තෝනා..’

‘එපා... එපා... රෝහණ යන්න මං එන්නම් කිව්වා කියන්න...’

රෝහණ ගිය පසු තත්පර තිහක පමණ නිහඩතාවයක් විය...

‘මිස් මාත් හොටේල් එකට යන්නම් මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා දුක්බරව දෙනෙත් එසෙව්වාය... මිතුරිය ඉන්නේ තරහින්

බව අනුරාධා ඇගේ ඉරියව් වලින්ම කේරුම් ගත්තාය... මේ රාත්‍රියේ මෙනතට ආවේ නිස්කලංකව ඉන්නටය.

‘එතකොට ඉඳි ආප්ප... චූට්ටක් ඉන්න... මං ගිහිල්ලා එන්නම්... යන් අනු...’

‘අනේ... ඔයා ගිහින් එන්න...’

ගලවා දමා තිබූ බාටා සෙරෙප්පු දෙකද දමාගත් ප්‍රාර්ථනා දඩි අසිරුකාවයෙන් ඉහළට ඇවිදගෙන ගියාය... ඊ ඇළුම ඇඳගෙන ඉඳීම ගැන මෙකෙක් වෙලා ඇයට අසිරුකාවයක් නොදුණි. අරවින්ද සිටීම පවා ඇයට සාමාන්‍ය දෙයක් විය.... ඕනවාටත් වඩා අසංවර දෙනෙකක් අවට නොවූ කල ගැහැණියකට මතු වී පෙනෙන ගැහැණුකම ගැන බරක් නැත.

ප්‍රියලාල් උන්නේ කොට කලිසමකුත් වී ෂර්ට් එකකුත් ඇඳගෙනය... කොට කලිසමට වී ෂර්ට් එක යට කර සපත්තු වැනි සෙරෙප්පු දෙකක් පැළඳ උන් ඔහුගේ පෙනුම මේ අනුරාධපුර තරුණයෙකුට නොගැළපේයැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. කුමක්දේ හේතුවක් නිසා බිහිකි සරමකුත් කම්පයකුත් ඇඳගෙන උන් අරවින්දව ඇයට සිහිවිය. පිරිමියෙක් වාමි වෙද්දී කොතරම් ලස්සනද...

ප්‍රාර්ථනා දුටුවනම ප්‍රියලාල්ගේ දෙනෙත් දිව ගියේ ඇගේ වත දෙසටය... ප්‍රාර්ථනා දඩි අපහසුකාවයකින් පසුවට දැන් බැඳගත්තාය.... මේවා ඇත්තේ දවෙන ඇස් වලින් ඉඳුල් කරන්නට නොවේ...

‘ඇයි... ඊ...’

ඇය පුටුවක ඇන්දක් අල්ලාගෙන ඇසුවාය...

‘මාත් අහන්න හිටියේ ඒක තමා... දන් දිගටම ඊත් හෝටලේ වැඩද...’

ඔහුට එසේ අසන්නට කිසිදු අයිතියක් නැත. එවැනි අයිතියක් ඔහු වැනි කෙනෙකුට දෙන්නටවත් ප්‍රාර්ථනා සිතා නැත.

‘මේ මගේ බිස්නස් එක... මගේ හෝටලේ.. ඒකට ඊක් දවලක් ඕන නැතේ ප්‍රියලාල් අයිතියේ...’

ඔහු සිතාපුනේ ‘අනේ උඹ දන්න බිස්නස්’ වැනි දෙයක් කියන්නාක්

මෙනි. එවන් අසංවර සිතාවකට නිමිත්තක් වෙන්නට කිසිසේත්ම ඇය කැමති නැත.

‘හදිස්සියේ ඇයි ආවේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ ඔහුව ඉක්මනට යැවීමේ ඕනෑකමිනි. එහෙත් ඔහු සැටියේ ඉඳගෙන උන්නේ තව පැය දෙක තුනකට වත් යන්නට හිතා නොවේ.

‘මං ගෙදරත් ගියා. අම්මා තමයි කිව්වේ හෝටලේට ආවා කියලා.... කොහොමද අද ඉන්නව්වි එක...’

මේ පිළිතුරු බැඳීම හිත කුපිතවන වැඩකි. ප්‍රාර්ථනා එය අමාරුවෙන් ඉවසා දරා ගත්තාය.

‘හො..ද..යි....’

‘හොඳයි කිව්වේ කොලිගයිඩ් අය ආවද... හොටෙල් ව්‍රේඩ් සැට්ටිකට් කියෙන...’

‘සැට්ටිකට් කියෙන කොලිගයිඩ් නැති අය ආවා. මං එයාලා හරවලා ඇරියා.. සැට්ටිකට් නැති හොටෙල් ස්කූල් වල ඇවෝඩ් විනිත් නැති නමුත් කොලිගයිඩ් අය ආවා. මං එයාලගෙන් තෝරගත්තා...’

‘සැට්ටිකට් නැතුව කොහොමද කොලිගයිඩ් වෙන්නේ... ඔයා කොහොමද එයාලා ගැන දැනගන්නේ... මිනිස්සු ගත්තට පස්සේ අස් කරන්න බෑ ප්‍රාර්ථනා...’

‘මං දන්නවා.... මං ගන්න අය අස් කරන්නෙත් නෑ අස්වෙන්න එයාලට’ දෙන්නෙත් නෑ. එයාලා අස් වෙන්නෙත් නෑ... අතික ප්‍රියලාල් අයිසේ මේ මගේ හෝටලේනේ... මං නේ මේක පාලනය කරන්නේ. ඉතින් මට ඕන අය තමයි මම ගන්නේ...’

‘මං එදත් ඔයාට කිව්වා.. ඔයා ඔය ඇණ ගන්න පොටක්...’

ප්‍රාර්ථනාගේ සුරත තදවිය. ඔහු කිසිම වැදගත් කමක් නැති කෙනෙකි... ව්‍යාපාරය පටන් ගනිද්දීම එය ඇණ ගන්නවා කීම කොතරම් නරකද....

‘එහෙම වෙන්නැ කියලා මට හොඳටම ළුවර්.... ඒත් ඔයා කියපු ඔය කතාව මම ලියලා තියාගන්නවා. මිස්ටර් ප්‍රියලාල් ගුණවර්ධන... මෙතනදී මේ දවසේ මේවෙලාවේ මෙහෙම කිව්වා කියලා...’

ප්‍රියලාල් ඉක්මනටම යනවා නම් හොඳය.. ප්‍රාර්ථනා උත්තේ එය කියා ගත නොහැකිවිය...

‘යන්.. මං එක්ක යන්.... යන ගමන් කතා කරමු...’

ඔහු යතුරුද අතට ගෙන කීවේය...

‘ප්‍රියලාල් අයියා යන්න.... මට තව වැඩ ටිකක් තියෙනවා.... ඒක කරලම තමයි මං යන්න ඕන... අනික රත්නපාල ඉන්නවා මට යන්න...’

‘තවත් රූ වෙලා මොන වැඩද... වැඩේ කොරළි අල්ලනවද දෙකුත් දෙනා එක්ක වැඩ ගාවට වෙලා.... ඔයාට එකක් කියන්නද මම... සේවකයන්ව මෙතන තියාගන්න එපා...’

ප්‍රියලාල් කීවේ හිසට ඇඟිල්ලක් තබාය.

‘එහෙනම්...’

‘එයාලව නිතරම මෙතන තියාගන්න... එතකොට පාලනය කරන්න පහසුයි.... එපා උන ගමන් පයින් දෙකක් දෙනවා...’

ප්‍රියලාල් කියන්නේ සේවකයින්ව සපත්තුව උඩ තබාගත යුතුයි කියාය. ඒ අමානුෂික සම්ප්‍රදයට ප්‍රාර්ථනා එකඟ නැත. දුප්පත් කම් නැති බැරිකම් අසරණකම් ඇති බව ඇත්තය. එහෙත් සියල්ලටම වඩා මිනිස්කම්, ලෙන්ගතුකම් උතුම්ය... වඩාත්ම වටින්නේ ඒවාය.

‘මං තියාගන්නේ මෙතනිනුත් නෙමේ මෙතනිනුත් නෙමේ...’

‘එහෙනම්...’

‘මෙතන...’

ඇය පපුවට අතක් තබා කීවාය...

‘තියාගෙන බලන්නකෝ... මං යනවා. ඩිරෙක්ටර් තෝනට එක දෙයක් කියන්න ඕන... මෙහෙම හොටේල් කරලා අන්තිමට අත්කල්ගේ නමත් කැතවෙයි... ඒක මටත් හොඳ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා අල්ලගෙන උන් පුටු ඇන්ද මිරිකා ගත්තාය... එය එහෙමම ඔසවා ප්‍රියලාල්ට ගහන්නට තරම් ආවේගයක් ඇයට දැනුණි... මේ තරමට තමා වැන්නියක වට්ටන්නට ඔහුට අයිතියක් නැත.

‘ඔයාට ඇයි හොඳ නැත්තේ...’

‘හොටේල් ව්‍රේඩ් එකේ අය හිතන්නේ මේක පිටිපස්සේ මාත් ඉන්නවා කියලා.. එහෙම හිතන්න කාරණාවක් තියෙනවනේ.. හ...රි... මං යනවා... ගුඩ් නයිට්....’

කේන්තියටත් දුකටත් ආත්මානුකම්පාවටත් ප්‍රාර්ථනාගේ දස් තෙමී ගොස් තිබුණි. ප්‍රියලාල් වාහනයේ නැගී ගිය පසුත් හිත සන්සුන් කර ගත නොහැකිව ප්‍රාර්ථනා ලොබිය පුරා ඒ අතට මේ අතට ඇවිද්දාය....

ඇත්තටම ඔහු කියන්නාක් මෙන් මේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් එක අසාර්ථක හෝටලයක් වෙයිද... ඒ දෙයම පුන පුනා කියන්නේ එසේ බව ඔවුන්ට දැනිලාද.... තමා මේ කරගෙන යන ආකාරයට මේ හෝටලය සාර්ථක කරන්නට බැරිද... .

ප්‍රාර්ථනා දැඩි ආත්මානුකම්පාවකින් බිත්තියට බරවී අපමණ දුකකින් හෝටල් සංකීර්ණය දෙස බලා උන්නාය...

‘ඇයි කෙල්ලේ...’

අනුරාධා පැමිණ ප්‍රාර්ථනාගේ සුරතට අත තබා ඇසුවාය... ප්‍රියලාල් පැමිණ ගිය පසු ඇගේ මුහුණේ සැලකිය යුතු වෙනසක් ඇති වූ බව අනුරාධා තේරුම් ගත්තාය... මොහොතකට කළින් මේ ඇස්වල කළුළු දිබෙන්නට ඇත... එවැනි දිස්නය දෙන තෙතමනයක් ඒ දෙනෙන් වල විය.

‘මේ මිනිහා මාව අවුල් කරනවා අනු...’

ප්‍රාර්ථනා ඇඬුම්බරව කීවාය... හදිස්සියේ ඇස් කළුළුත් තෙමී යාම ගැන අනුරාධාට දුක සිතූණි... මේ අඩන්නේ මොහොතකට කළින් ඔය අගේට නිස්කලංකයේ දෙඩමළුවෙමින් උන් කෙල්ලමය...

‘අපි රැට කතා කරමු... දන් ඔය කළුළු පිහිදගන්න.... යන් අපි කන්න...’

ඇය මිවර කෝටි එකේ කොනකින් කළුළු පිහිද ගත්තාය... එය

සිල්ක් නිසා තෙතමනය උරා ගත්තේ නැත...

‘අපි කාලා ඉක්මනට ගෙදර යන්....’

හෝටලේ අවන්හල් කොනේ මේසයේ ඉඳි ආප්ප ඇර තිබුණි... අරවින්ද ප්‍රාර්ථනා එද්දී ගෞරවපූර්වකව පැත්තකට වී බලා උන්නේය... ඇය පුටුවේ ඉඳගෙන අරවින්ද දෙස බැලුවේ ‘ඔයා අතේ තමා ඔක්කොම තියෙන්නේ... පුළුවන් නම් මාව බේරගන්න...’ වැනි හැඟීමක් ළයේ තෙරපාගෙනය...

ප්‍රාර්ථනාට මහා බයක් දැනුණි... එය හිතා මතා ඇය ඇති කර ගත් බොරු බයක් නොවේ. ප්‍රියලාල් විසින් හිතට දමූ බියකි. ඔවුන් හෝටලේ කළමණාකරණයේ කෙළ පැමිණියවුන්ය. ප්‍රියලාල් උපදින්නට ඇත්තේද හෝටලයක විය යුතුය... තමාමේ ව්‍යාපාරය ඇණ ගන්නා බව කීවේ එවැනි අත්දැකීම් ඇති ප්‍රියලාල්ය...

ප්‍රාර්ථනා කෑවේ නැත. ඇය අත ගැවා පමණි. ඉඳි ආප්ප දෙක තුනක් කද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ පපුව දවෙන්නට විය... හෝටලයක් අසාර්ථක වූ පසු එය පාඨ සොහොන් පිටියක් වැනිය.... අනිත් අතට හෝටලයක් සාර්ථක වන්නට නම් එය සෙනහින් පිරී ඉතිරි යා යුතුය... ඒ අභියෝගය කොතරම් බැරැරුම්ද කියා ප්‍රාර්ථනාට හිතෙන්නේ දත්ය.

ගෙදරට වී සිටිනවා වෙනුවට අනවශ්‍ය හිසරදයක් දමා ගත්තා නොවේදැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි. සියල්ලෝම බලා ඉන්නේ තමාගේ ජයග්‍රහණය නොව අන්ත පරාජයයි.... අද ප්‍රියලාල් ගියේ මේ හෝටලය අසාර්ථක වන බවට අභියෝග කරය...

මේ ව්‍යාපාරය ගොඩ ගන්නට ඔහු වැනි හෝටල් ක්ෂේත්‍රයේ අත්දැකීම් ලත් කෙනෙකුගේ උදව් අත්‍යාවශ්‍යද...

ප්‍රාර්ථනා ඉඳි ආප්ප දෙක තුනක් පමණක් දමාගෙන එය අතගානු අරවින්දත් අනුරාධාත් නන්දනත් බලා උන්නේ දුකෙනි. හිසවත් නොඋස්සා නෙත් පිඟානට බර කරගෙන ඇය ඉඳි ආප්ප අනන්තේ දැඩි කල්පනාවකිනි. මොහොතකට කළින් වැව අද්දරදී පිපී තිබූ වත කමල මේ දත් පරවුවාක් වැනිය...

‘ඇ...යි මිස් ඉඳි ආප්ප රස නැ...ත්...ද....’

නන්දන ඇසුවේ දුකෙනි. ඔහු සිතුවේ ඉඳි ආප්ප වල රසයේ

අඩුවක් නිසා ඇය අතගාන බවය.

‘අනේ රසයි දරුවෝ.... මේ... තේ බීලා බඩගින්න ගියා...’

ඇය කුමකට හෝ කලබල වී ඇති බව පමණක් අරවින්ද තේරුම් ගත්තේය...

‘මයාලා කන්නකෝ...’

එසේ කියා ප්‍රාර්ථනා අත යෝද්‍යගෙන හෝටලේ ඉදිරිපසට ගියාය... හදිස්සියේ ඇයට වූවේ කුමක්දැයි තේරුම් ගන්න නොහැකිව අනුරාධාත් අරවින්දත් නන්දනත් රත්නපාලත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේය...

‘කෑම හදන්න කියලා මිස් ඉඳි ආප්ප දෙක තුනක් වත් කෑවේ නෑ...’

නන්දන දුකින් කීවේය...

‘ප්‍රියලාල් මහත්තයා ආවනේ. මොනාහරි ඔළුවට දන්න ඇති... එයා එනකල් අගේට හිටියා...’

රත්නපාල දිග සුළුමක් හෙළා කීවේය... අරවින්දද ඉඳි ආප්ප හය හතකට වඩා කෑවේ නැත. ඔහු අත යෝද්‍ය ගනිද්දී අනුරාධාද අත යෝද්‍ය ගත්තාය.

‘මේ කොල්ලා බයවෙලා කෑම රහ නැහැ කියලා... කොච්චර කෑම රහට තිබුනත් නන්දන හිතේ ලොකු ප්‍රශ්නයක් තියෙද්දී කෑම කන්න බෑ... තේරුනාද... අපි වෙන දවසක මේ මෙනු එක හදලා හොඳට කමු...’

අනුරාධා අරවින්ද දෙසද බලා කීවාය.

‘එදටත් ප්‍රියලාල් මහත්තයා ආවොත්...’

‘අපි මිස්ගෙන් අහලා බලමුකෝ...’

අනුරාධාත් අරවින්දත් කොරිඩෝවේ ඇවිදගෙන ඉදිරියට ආවේ එකම විටය... අනුරාධා එද්දී ඔහු දෙස හැරී බැලුවාය...

‘අරවින්දට ප්‍රයිඩ් රයිස් කන්නත් නෑ ඉඳි ආප්ප කන්නත් නෑ....’

‘එක්කෙනෙක් හරි බඩගින්නේ ඉඳිද්දී එහෙම කන්න බෑ අනුරාධා...’

‘මං එක දෙයක් කියන්නද අරවින්දට යාළුවෙක් වගේ...’

‘කියන්න...’

‘මේක අපි කොහොම හරි ගොඩ ගන්න ඕන.... ඒක වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් හැම දෙයක්ම හිතන්න. අද රූ හරි කමක් නෑ... මිස් කෙල්ලෙක් එයාට ආත්ම ශක්තිය කියෙනවා... ඒත්... ඔයාට තේරෙනවනේ...’

අරවින්ද කිසිවක් කීවේ නැත. ඒ ඔවුන් ප්‍රාර්ථනා සමීපයට ඇවිත් තිබූ නිසාය...

‘රූ වුනා අපි යන් අනු...’

ප්‍රාර්ථනා අඩි දෙක තුනක් පියමැන ඔහු ඉදිරියට ආවාය...

‘අරවින්ද හෙට උදේ හයාමාර වෙද්දී මෙතනට එන්න... අපි හෙට උදේ ඉඳලම වැඩ පටන් ගමු...’

බොහෝ දේවල් සිතා ගත් ලෙස ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘හරි මිස්... මං හයාමාරට මෙතන...’

‘කැවතේ නෑ නේද... නන්දනට කියලා කිරි කෝපි එකතුත් හදගෙන බීලම යන්න..’

කාරුණිකත්වය මෘදු බව හා ලෙන්ගතු බව සම සමච මුසුවූ අතිශය දයාර්ද බවකින් ඇය කීවාය... කාලාන්තරයක් ගැහැණු ළයකින් කරුණාව නොවිඳි ඔහුගේ ළය ඇකිළී ගියේ ඉබේටමය...

ප්‍රාර්ථනා වාහනයට නැඟ එහෙමම දෙනෙත් පියාගත්තාය... අනුරාධා ඇයට බාධා කළේද නැත...

ඔවුන් ගිය පසු අරවින්ද හෝටල් ලොබියට වී දත් බැඳගෙන මොහොතක් කල්පනා කළේය...

‘මං යන්නම් නන්දන...’

අරවින්ද නන්දනගේ උරහිසට අතක් තබා කීවේය..

‘අරවින්ද අයියට අද රූ මෙහෙම ඉන්න තිබුනා...’

‘ඒක අපි පස්සේ කරමු... මොකද තනියම නිදගන්න බයද...’

‘අනේ නෑ.... මම මහමෙවුනා උයනේ ගල්උඩ තනියම නිදගෙන

තියෙනවා...'

අරවින්ද හෝටලයෙන් ගියේ හිතේ බරෙනි.. අද ජීවිතයේ දෙවෝපගත දවසකි. ඒ දෙවය ඔහු විශ්වාස කළේය. ඇදහුවේය. දෙවය මෙතනට තමන් ගෙන ආවේ නිකමට නොවන බව ඔහු දනී...

06

ප්‍රාර්ථනාට රාත්‍රිය පුරාම ඒ හැටි තිත්දක් නොවීය.. රාත්‍රියේ ප්‍රියලාල් එතෙක් ඇගේ සිත වස්සාන සමයේ තිසා වැව මෙන් පිරී තිබුණි. පිරි පමණක් නොව ඉතිරි යමින් තිබුණි. එහෙත් ප්‍රියලාල් ඒ සියල්ල හිස් කළේය... එය ඔහුගේ කපටිකමක්ද නොවේනම් සැබෑම දෙයක්ද යන්න ඇය නොදනී.

ප්‍රාර්ථනා පාන්දර හතරට පමණ ඇහුරුණි. ඇය මුහුණ සෝදගෙන පැමිණ කාමරයේ වූ කුඩා වේවැල් පුටුව මත ඉඳගත්තාය... කොයි පැත්තකින් හිතුවද හිතට මත අවුලක් සේ යමක් දැනෙයි. එවැනි අවුලක් පෙනෙන්නට නැත. එහෙත් එහෙම සිතෙයි.

අරවින්ද ඉතාම හොඳ කළමණාකරුවෙකු බව ඇය දනී. එහෙත් මේ සියල්ල ඔහුට කළ හැකිද...? මේ හෝටලය තවත් එක වැසිගිය හෝටලයක් නොකර සෙනඟ උතුරා යන හෝටලයක් කරන්නට ඔහුට හැකිවෙයිද....

ප්‍රාර්ථනා අවදි වී පුටුවට වී කල්පනා කරනු අනුරාධා සිහිනෙන් මෙන් දක්කාය. ඇය දෙනෙත් ඇර මිතුරිය දෙස මහා අනුකම්පාවකින් බලා උන්නාය. පෙරද රාත්‍රියේ බඩගින්නේම ආ ඇය එහෙමම ඇඳට වැටුණාය. අනුරාධා ඇයට බාධා කරන්නටද නොගියාය...

‘ඇයි කෙල්ලේ...’

අනුරාධා ඇඹරී ගොස් තිබූ රෑ ඇඳුම සකසාගෙන ඇසුවාය...

‘උඹ නිදහනින් අනු...’

අනුරාධා බිත්තියේ ගසාතිබූ ඔරලෝසුවෙන් වෙලාව බැලුවාය. එහි සටහන්ව තිබුනේ හතරයි කාල ලෙසිනි. මේ මහා පාන්දර ඇහැරි මද අඳුරේ ඇය මොනවා කල්පනා කරනවාද...

‘ඇයි මේ... මොකද ප්‍රශ්නේ...’

‘මට නින්ද යන්නෑ බං... මං ටිකක් මෙහෙම එළිවෙනකල් ඉන්නවා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ කටහඬ තිබුනේ අන්ත වේදනාබර ස්වරයකි. ඇඳෙන් බැස ප්‍රාර්ථනා වෙතට ආ අනුරාධා ඇගේ උරහිසට අතක් තැබුවාය.

‘රියෙ රූ ප්‍රියලාල් එනකල් නෙළුම් මල වගේ පිපිලා උන්නා. එකපාර මොකද උනේ... ප්‍රශ්නයක් නම් මටත් කියපන්... අපි කතා කරලා විසඳුමක් හොයාගමු...’

‘මට රූ ඉඳලා හිසරදේ කෙල්ලේ... මේ පැත්තම රිදෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනා හිස් මුදුන පෙන්වා කීවාය. ඇත්තටම ඇගේ හිස කකියමින් තිබුණි.

‘කෝ මං මසාප් කරන්නම්...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ වරලස යටින් ඇඟිලි තුඩු යවා ඇගේ හිස මුදුන මාදු ලෙස පිරිමැද්දය. ප්‍රාර්ථනා අසීමිත සනීපයකින් අනුරාධාගේ උදරයට හිස තබා ගත්තාය...

‘ඔයා බයවෙලා වගේ රත්තරන් ඉන්නේ... නේ...ද...’

හිස පිරිමදින සුරත ප්‍රාර්ථනාගේ කම්මුල දක්වා ගෙන ආ අනුරාධා ඒ කම්මුල සෙමෙන් පිරිමැද කීවාය.

‘ඇත්තටම මං හරියට බයවෙලා ඉන්නේ අනු.... ලොකු බයක් මට දෙනෙනවා...’

ඇගේ හඬ තුළ වුවේ අවංක වේදනාවකි.

‘මොකටද බය වෙන්නේ...’

‘මාව අර බු...රු...වා... බය කළා...’

‘ඇ...යි එයා රූ උඹව කිස් කරන්නවත් ආවද...’

අනුරාධා ඇසුවේ විහිළුවටය. එහෙත් එය ප්‍රාර්ථනාට විහිළුවක් නොවීය.

‘ප්‍රියලාල් වගේ බොල් කොල්ලෙකුට මගේ මුණ ඉඳුල් කරන්න මං දෙන්නේ නෑ අනු... එහෙනම් මීට කළින්ම මේවා දික් කරගෙන මං ගිහිල්ලා... මට ආදරේ හොඳට දෙනෙවා. පැලෙන් ආදරේ කරන කොල්ලෙක්ව ලැබුණු දවසට ඒ කොල්ලා මාව ඉඹින්න කළින් මං එයාව ඉඹිනවා...’

මේ කතා කරන්නේ මෙතෙක් තමා දුටු ප්‍රාර්ථනාටත් වඩා ගැඹුරු ප්‍රාර්ථනා කෙතෙක් බව අනුරාධා තේරුම් ගත්තාය... ඇගේ කතාව සහතික ඇත්තය... ප්‍රාර්ථනා එවැනි ලුහු කෙල්ලෙක් නොවේ.... පුජා වට්ටියක් පත්තර කඩදසියකින් වැසිය නොහැක. ඒවා වසන්නේ සුදු පිරුවට වලිනි.

‘ප්‍රියලාල් මට අභියෝග කරලා කියනවා මේ හෝටලේ මං ඇණ ගන්නවලු. මම මුකුත් දන්නෑලු. සේවකයන්ව ගන්න දන්නෙත් නෑලු... එයාලව කියාගන්න දන්නෙත් නෑලු... මම අනිවාර්යයෙන්ම අසාර්ථක උනාම ලැජ්ජ එයාටයි අපේ තාත්තටයිලු... බලපං....’

අනුරාධා හිස පිරිමැදීම නවත්වා ප්‍රාර්ථනයේ දෙසා මත සුරත තබා ඇය අසලම ඉඳගත්තාය.

‘එයාලා හෝටල්ම කරපු අය නිසා උඹටත් ටිකක් බයයි... එහෙම නේද...’

අනුරාධාට ඉව ඇතැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය...

‘ඔව්... බිස්නස් එක්ක දෙකුත්පාර සෙල්ලම් කරන්න බෑ කෙල්ලේ... කඩා වැටෙන්න ගත්තොත් කඩාගෙන වැටුණා තමයි. නැගිටිනවා බොරු... නඟින්න ගත්තොත් එහෙම තමයි නඟින්න පුළුවන් උඩම තැනට නැගලා පස්ස බලන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනයේ හිත හැඳෙන්නට කතාවක් කියා වැඩක් නැත. වඩාත්ම අවශ්‍ය දේ මේ ව්‍යාපාරය තනන්නට හොඳට ඇපකැප වී ඇයට සහයදීමයි...

‘අරවින්ද... අපි ඒ කොල්ලා ගැන විශ්වාස තිබ්බා නේද...’

‘ඔව් පොඩ්ඩක් නෙමෙයි මම සැහෙන්න තියලා තියෙන්නේ....
ඒක නොතිබ්බා නෙමේ අනු... ඒත් මාව මේ යකා බය කරනවනේ...’

අනුරාධා බොහෝ වෙලාවක් ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිස් තලය පිරිමදිමින් කල්පනා කළාය. ව්‍යාපාරයක් පමණක් නොව ආදරයක්... ජීවිතයක් පවා ගොඩනගද්දී කඩා වැටීම් අනන්ත අප්‍රමාණව ඇතිවේ. පිරිමියෙකුට නම් එය මුද්‍රාගතවම හැක. එහෙත් ප්‍රාර්ථනා තවමත් යොවුන් තරුණියකි. ඇයට ඇත්තේ අධිෂ්ඨානය පමණි. අත්දැකීම් නැත. අරවින්දටද එහෙමය.

‘උඹ බයවෙන්න එපා... අපිට හරියනවා හරියනවා හරියනවාමයි...
ඒක ගැන ලොකු විශ්වාසයක් මට තියෙනවා...’

‘කොහොම හරි කරලා නැගගත්තොත් කී දෙනෙක් ඉන්නවද ගහන්න බලාගෙන...’

‘අපි අරවින්දට මේ කාරණා ඔක්කොම කියමු...’

‘අදම වැඩ පටන් ගමු... අරවින්දත් උදෙන්ම එනවනේ... අපි කතා කරමු... හිතේ තියෙන ප්‍රශ්නත් අපි විවෘතව කතා කරමු. එතකොට ඒ කොල්ලටත් හැඟීමක් එයි නේද...’

ප්‍රාර්ථනාටද තිබූ එකම ශක්තිය අරවින්දය. තවත් ප්‍රශ්න ආවද ඔහු එය විසඳවියැයි ආත්ම විශ්වාසයක් ඇයට තිබුණි.

‘විශ්වාසය නැති කර ගන්න එපා ප්‍රාර්ථනා.. ඒක උතුම් දෙයක්... අධිෂ්ඨාන ශක්තිය තරම් වටිනා ඵලයක් නෑ කියලා බුදු භාමුදුරුවොත් කියනවනේ... අපි ඉස්පෙල්ලා කොනකින් හරි පටන් ගමු. රේස් එක පටන් ගන්නත් කළින් ප්‍රියලාල් කොහොමද දිනන්නේ කවුද කියලා කියන්නේ...’

අනුරාධා පුටුවෙන් නැගිටිවේ ප්‍රාර්ථනාගේ හිසද අතගාගෙනය... මේ සම්බන්ධව පසු දවසකදී අරවින්දට වෙනමම කියන්නට ඇය සිතාගත්තාය...

ප්‍රාර්ථනා සාරිය ඈඳගන්නට ගත්තේ පාන්දර පහමාරට පමණය... තවම සාරිය අඳින්නට ගෙන දවස් දෙක තුනක් වත් නැත. ඒ නිසා

එහි කරදර ගොඩකි. හිතේ ඇති කරදර වලට මේ කරදරත් එක් වූ කල ජීවිතයට නිදහසක් නැත...

සරලම ගවුමක් හෝ ජින්ස් කලිසමකට ටී ෂර්ට් එකක් ඇඳගෙන හෝටලයට යන්නට ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය... එහෙත් එයට තවම වේලාසන වැඩිය...

සාරිය කෙසෙල් දල්ලේ පාවිත් වූ නිසා ඇයට ආවේ අලුත්ම පෙනුමකි.... කොණ්ඩයට කිසිදු විලාසිතාවක් නොයොදා ප්‍රාර්ථනා එය උරහිස් දක්වා කඩා වැටෙන්නට දුන්නාය...

‘විශේෂයෙන් හැඩවෙන්නේ විශේෂ හේතුවක් කියෙනවද...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ සාරි හැට්ටයෙන් එළියට පැන තිබූ යට ඇඳුමේ පටිය හැට්ටයට යට කරමින් ඇසුවාය...

‘මොකක්ද විශේෂය... ඊයේත් මම ඇන්දේ මෙහෙමම තමයි...’

‘ඇත්ත... ඒත් අද ඊයේ තිබ්බේ නැති මොකක්ද මොකක්ද...’

‘පිස්සු කියවත් නැතුව ඉක්මනට ඇඳගනිත්... මට වේලාසන හොටේල් එකට යන්න ඕන...’

අනුරාධා යමක් කියන්නට ගියද එය කීවේ නැත. ප්‍රාර්ථනා කාමරයෙන් ඉවත් වුවේ ඇගේ ඇඟ කොනිත්තාගෙනය...

‘මං අද ටිකක් වේලාසන යන්න අම්මේ...’

අම්මා දියණියගේ හැඩ බැලුවාය... මේ තරම් ලස්සන දුවක් තමා හැදුවාද කියා ඇයට පුදුම සිතූණි... යමක් ලඟකදී සිදු නොවුණොත් එය මහා පුදුමයකැයි ඇයට සිතූණි...

‘ඇ...යි අම්මේ...’

අම්මා එක දිගටම බලා ඉදිද්දී එය දරාගත නොහැකිව ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘මේවිවර කාලයකට නම් මම ඔය මුතුන් හංඟලා නෑ... ඒත් මට අද හිතුනා ඔයා මොනවා හරි මට හංගනවා කියලා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ සාරි පොටේ එළියට ආ කොටසක් ඇගේ මෘදු ඉහට තද කරමින් අම්මා කීවාය.

‘මම අම්මට හංගයි... වැඩිම උනොත් දවසක්... දෙකක්... කෝ මොනවත් වෙන්තේ නෑනේ කියන්නවත්...’

ප්‍රාර්ථනා පරිස්සමින් දෙනෙත් අම්මා වෙතින් ඉවත් කර ගත්තාය.

‘මේවිටර් පාන්දර ඇයි හෝටලේට යන්නේ... කාම පාන්දර කළුවර...’

‘මේක ගොඩගන්න මට ටිකක් දුක් විදින්න වෙනවා අම්මේ... මට හරි බයයි මේක වහලා දන්න වෙයි කියලා...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ අවංක බියකිනි...

‘ඇ...යි හදිස්සියේ එහෙම හිතුවේ...’

‘එහෙම විශේෂ දෙයක් නෑ... මට නිකම් හිතනා...’

‘බිස්නස් ගොඩ ගන්නත් දුක් විදින්න ඕනතමා... නොසැහෙන දුක් විදින්න වෙනවා... ඒත් පුතේ ඔයා තවම කෙල්ලෙක්...’

‘කෙල්ලෙකුට හොඳට දුක් විදින්න පුළුවන්...’

‘කෙල්ලන්ට දුක් විදින්න පුළුවන් ආදරේ කරද්දි විතරයි. වෙන දේකට බෑ...’

ප්‍රාර්ථනා අම්මා දුන් කෝපි කෝප්පය අතට ගත්තාය.

‘මේ මගේ ආදරේ කියලා හිතලා මම දුක් විදිනවා...’

ප්‍රාර්ථනා කට හැදුවේ තවත් යමක් කියන්නටය...

‘ඇ...යි...’

‘ප්‍රියලාල් ගැන අම්මයි තාත්තයි මං නොදනුවත්ව මොකක් හරි තීරණයක් අරගෙනද ඉන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා පැන්ට්‍රියේ බඳට බරවී ඇසුවාය. අම්මා සාමාන්‍යයෙන් තමාට බොරුවක් නොකරන බව ප්‍රාර්ථනා දනී...

‘කවදුවත් ඔයාට නොකියා තීරණයක් ගන්නේ නෑනේ... ඇයි එහෙම අහන්නේ...’

‘නෑ අම්මා එයා හරියට මට බලපෑම් කරනවා... මේක මගේ ජීවිතේ.. මං ජීවත් වෙන විදිහක් තියෙනවා... රටාවක් තියෙනවා. මං ආස නැහැ ඒක තේරුමක් නැතුව වෙනස් කරන්න...’

‘ඒත් පුතේ... කෙල්ලෙකුට එහෙම කරන්න වෙනවා...’

‘මං ඒක දන්නවා අම්මේ... මේ ජීවිතේ එහෙමම කන පිට පෙරලන්න උනත් මම කැමතියි... ඒත් ඒ මට මේන් මෙව්වර විතර ආදරේ කරන අහිංසක කොල්ලෙක් වෙනුවෙන්...’

ඇය දත් දෙපසට විහිද කීවාය... දියණියට එසේ කියන්නට බැරි කමක් නැති බව පමණ දන උන්නාය... දරුවෝ දෙයාකාරය. සමහර දරුවෝ හැඟීම් වලින් ජීවත් වෙති. සමහරු කපටි කමින් ජීවත් වෙති. ප්‍රාර්ථනා හැඟීම් වලින් උතුරමින් ජීවත් වූ යුවතියකි... ආදරය සම්බන්ධයෙන් ඇගේ රචනාව ඒ තරම් රළු එකක් නොවන බව අම්මා දනී...

‘ජීවිතේ ගැන ඔයා තීරණයක් ගන්න. මං නම් හිතන්නේ දුනටමත් පරක්කු වැඩියි... උදේ ඔයාව දක්ක ගමන් මට ඒක හිතනවා... ඔයාගේ මොනවද උතුරනවා.. මේ දවස් වල කවිරුවක් ඒක බලන්නේ නැත්නම් අපරාදේ...’

ප්‍රාර්ථනා ලැජ්ජාවෙන් නමුදු යමක් කියන්නට වෙර ගත්තාය.

‘කවිරුහරි පස්සෙන් එන නිසා දුටුගෙන දුටුගෙන ගිහිල්ලා කාව හරි බදුගන්න මට බෑ අම්මේ...’

‘ඔයා බදුගන්න ඕන නෑ... ඔයාව බදුගන්න කවිරුවක් නාව එකයි පුදුමේ...’

ඇය පහත් වී අම්මාගේ දෙපා වැද කොරිඩෝව දිගේ සාලයට ආවාය. තාත්තා තවමත් නිදිය. ප්‍රාර්ථනා කාමරයේ දොර රෙද්ද මඳක් මැක් කර තාත්තා නිද උන් අයුරු බැලුවාය...

‘පට්...’

අද හැන්දුවේ වත් තාත්තා සමඟ නව හෝටලයේ වැඩ ගැන කතා කළ යුතුයැයි ප්‍රාර්ථනා පිතෘ ගත්තාය... ඔහුද තමා මෙන්ම තමාට ආවේනික ශෛලියකින් හෝටල් පාලනය කළ ව්‍යාපාරිකයෙකි. ප්‍රාර්ථනාට ප්‍රියලාල් කියපු හොටෙල් මැනේජමන්ට් සිස්ටම් එක වදයක් වුවේ ඒ නිසාය... අරවින්ද වැනි කළමණාකරුවෙකු හෝටලයට බඳවා

ගැනීම ගැන තාත්තා කවර අදහසක් දරයිද කියා ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය.

‘උඹ හිතුවෙලා උන්නට හිතේ ලොකු බරක් තියාගෙන ඉන්නේ...
ලස්සන දෙයක් ගැන නම් ඔහොම කල්පනා කළත් කමක් නෑ...’

වාහනය අනුරාධපුර නගරයට සේන්ද්‍ර වෙද්දී අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ
සුරතට වමන තබා කීවාය.

‘කොතනින් පටන් ගන්නද කියල මට තේරෙන්නේ නෑ අනු....
මේ වැඩේ පටන් ගනිද්දී ඇත්තමයි ලොකු ආත්ම ධෛර්යයක් තිබ්බො.
ඒත් අර ගල් මුසලයා ඒක දිය කරලා දමිමා...’

‘මමත් හිතන් ඉන්නේ එහෙමයි... මට හරි බයයි අරවින්දත්
කොයි වෙලාවක හරි පිටිව දලා යයි කියලා...’

ඒ විශේෂය දන් වුවාක් බදු සංතාපයක් ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙන්
වලවිය..

‘අනේ... ඇයි දෙයියනේ ඒ....’

‘ගොඩාක් හොඳ දෙයක් ලැබුනාම සාමාන්‍යයෙන් මම එහෙම
හිතනවා... නැතිවෙයි කියලා බයක් දනෙනවා...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ සුරත සිය උකුලට ගෙන එහි දමා තිබූ
හීන් රන් මුද්‍ර දෙක දෙසම බලා උන්නාය... ප්‍රාර්ථනාගේ සුරත
මොහොතකට සිපගන්නට තරම් ආශාවක් අනුරාධාට ඇතිවිය.... ඒ
පවිත්‍ර යමක් වැළඳ ගැනීමට ඇතිවන නිර්මල ආශාවකි.

‘අහිමි වෙන්න තියෙනවනම් දෙයක් ඒක වළක්වන්න බෑ ප්‍රාර්ථනා...
ඒ වගේම තමයි හිමි වෙන දෙයකුත් බලෙන් හිමි කර ගන්න ඕන
නෑ... පරවින්ද තව ගොඩාක් කාලයක් අපි ළඟ ඉදියි... මට ඒක
හිතෙනවා...’

‘ම..ට...ත් හිතෙනවා... කොල්ල පහිංසකයි... එහෙම කෙනෙක් යන්න
ගියොත් තියාගන්න පුළුවන්...’

‘හැට හතරෙන් එකක් දලද...’

‘නෑ... කෙල්ලේ... මනුස්සකමින්...’

තුනී පොදයක් තිසා වැටි තාවුල්ල වෙතින් හමාගෙන ගියේය... පාන්දර පරිසරය තවත් අඳුරු කළ මන්දරම් ස්වභාවය වාහනය තුළ ඇති සීතල දෙගුණ කළේය... පාසල් යන විශේෂ සිට උදේට වහිනවා දකින්නට ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය...

‘මතකද ඒ දවස්වල... හයියෙන් වහිද්දී අපි ඉස්කෝලේ නොගිහිත් හොස්ටල් එකේ බැල්කනි එකට වෙලා නයිට් පිටින් උන්නා...’

අතීතය බෙදාගෙන රස විඳින්න හැකි මිතුරියක ලැබීම ගැන ප්‍රාර්ථනා සතුටු වූවාය.

‘මි... ඇඳ වල් වල වතුටු වෙලා හොඳට පොරවගෙන ඔළුව විතරක් එළියේ දුගෙන... මොනාද අපි ඒ දවස්වල කතා කළේ...’

අනුරාධා විමසුවාය...

‘මිත් මට මතක නෑ...’

‘කොල්ලා පාන්දරම ඇවිත්... අ...ර...’

අනුරාධා හෝටලේ ලොබියේ උන් අරවින්දව පෙන්වා කීවාය... ප්‍රාර්ථනා පරිස්සමින් වාහනයේ වීදුරු ජනේලයෙන් ඒ රුව දෙසම බලා උන්නාය...

07

වාහනයෙන් බසිද්දී වැහි කෝඩය ගෙන ආ සීතල සුළං පොදක් ප්‍රාර්ථනාගේ ගත හිරිගඩු නංවාගෙන හමා ගියේය... වාහනයේ සිට ලොබිය දක්වාම ආ ආය දෙනෙත් එසවුවේ ඔහු සම්පයටම ආ පසුය...

ඔහු දෙස බලද්දී ප්‍රාර්ථනාගේ ගත් ඇල්පෙනිති තුඩක් වැනි යමක් වේගයෙන් ඇතිගෙන යනු ඇයට දැනෙයි. ඒ වේදනාව සැහෙන වෙලාවකට නතර නොවේ.

‘ගුඩි මෝතින් මිස්...’

‘මෝතින් අරවින්ද... උදේම ආවද...’

‘මං පහමාරට මෙනන මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා ලොබියට යාබදව තිබූ කාර්යාල කාමරයේ යතුර රැ ගෙන යද්දී ඇගේ සුවඳ ලෝබකමක් නැතුවම තෙත සීත පරිසරය පුරා මෘදුව විසිරිණි... ඒ සුවඳ මෙවැනි පාන්දරක සිතක් නිවා සනසාලන්නකැයි අරවින්දට සිතූණි...

‘අරවින්දගේ තාත්තා දන් බයවෙලා ඇති... පුතා අනුරාධපුරේ ගියා ගියාමයි තාම නෑ කියලා...’

ලොබියේ නතර වූ අනුරාධා කීවාය.

‘මං තාත්තට කෝල් කළා අනුරාධා...’

‘දන් අද ගෙදර යනවද...’

‘මිස්ගෙන් අහලා තමයි යන්න වෙන්නේ...’

‘මිස් නම් යන්න දෙන එකක් නෑ...’

අනුරාධා කීවේ ඉතා විමසිලිමත්ව ඔහුගේ දෙනෙන් පරීක්ෂා කරමිනි. ඒත් සමහර වාගේ ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයේ සිට ලොබියට ආවාය. සාරිය ඇඳගෙන ඇය ඇවිදින්නේ ඇයටම ආවේනික ගමන් ලකාවකිනි. එය නියම ලෙසට රස විදින්නට නම් ඇයට ඇවිදින්නටදී ඊට අඩි තුනක් හතරක් පසුපසින් යා යුතුය...

‘මේ කොල්ලා මල් තියලා නෑ අනු බුදු පහනට... ගේන්න තියන්න...’

අනුරාධා නන්දනව හොයාගෙන ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා දෙනත් එසෙව්වාය...

‘මම නැතිඋන දවසට අරවින්ද තමයි බුදු පහන තියන්න ඕන...’

ඔහු සිතාපුනේ කුඩා දරුවෙකු සේ අසරණ ලීලාවෙනි.

‘මිස්ගේ අතින්ම බුදු පහන තිබ්බොත් තමයි හොඳ...’

‘ඇයි ඒ...’

‘මිස් උදේ නාලා පේටෙලා ඇවිත් මෙහෙම පහන් පත්තු කරන කොට සිරියාවයි... ඒ සිරියාව මට දෙන්න බෑ...’

එය එසේ නැති බව ප්‍රාර්ථනා දනී... ඔහු බුදු පහන් දල්වන්නට අවශ්‍ය නොවේ.... එක සිතාවක් පමණක් පා හෝටල් ලොබියේ ඉදිම පමණක් සෑහේ...

‘අද මල් ගොඩක් නෑ... එක සල් මලයි තියනේනේ...’

අනුරාධාගේ අතින් ප්‍රාර්ථනා සල් මල ගත්තේ අතිශය පවිත්‍ර හැඟීමෙනි.

‘ඔය මල ඇතුළේ බුදු හාමුදුරුවෝ වැඩ ඉන්නවා...’

අරවින්ද එය දුටුවනම කීවේය...

‘කෝ...’

ප්‍රාර්ථනා මල දේතින්ම ඔහු වෙතට පෑවේය... ඔහු පහන් වී මලේ පූෂ්ප මංජරිය වැසී ගත් උඩු පියන් විවර කළේය... ඒ අතරවාරයේදී ඔහු ඇගේ ලා රෝස පැහැගත් අත්ල අපුරුවට දෑක ගත්තේය...

‘මේ...’

ඔහු කියන්නේ සැබෑවකි. මල් පියන යට කුඩාම කුඩා බුදු රුවකට සමාන දූෂප්‍රධානියක් වෙයි. කහ පැහැගත් ඒ කොටස දෙස ප්‍රාර්ථනා වික වෙලාවක් ආශාවෙන් බලා උන්නාය... ඊටත් පසු මලන් රැගෙන කාර්යාල කාමරයට ගියාය...

‘අරවින්ද... එන්න වුට්ටක්...’

අනුරාධා පියගැට පෙළ බසිමින් ලොබියේ මෙහා කෙළවරින් හෝටලයේ ඇතුළත උයනට පිවිසුනාය...

‘මිස් ලොකු දුකකින් ඉන්නේ... ඊයේ රැට නිදගත්තේ නෑ... මං ඔයාට නිසා මේ කියන්නේ... මිස්ට් හෝටලේ වැඩ ගැන ලොකු බයක් තියෙනවා... අර ඊයේ රැ ආවේ මිස්ට් ගෙදරින් බන්දවන්න යන කෙනා... එයා හොටෙල් ගිල්වී එකේ ඉන්න කෙනෙක්... එයා ඊයේ කියලා ගිහිල්ලා තියෙනවා මිස් මේක අනාගන්නවා කියලා.... ඔව්ට බයවෙලා දන් ඉන්නේ...’

‘මිස් බොරුවට බයවෙලා තියෙන්නේ...’

අරවින්ද සැහැල්ලුවෙන් කීවේය... ඔහුගේ අනුමානයේ සැහැල්ලු බව ඇයට ප්‍රශ්නයක් විය...

‘බොරුවට නෙමේ අරවින්ද... මට උනත් බයයි...’

‘නෑ... අපිට මේක අනුරාධපුරේ තියෙන හොඳම රිසෝට් එක කරන්න පුළුවන්... මිස්ට් දුක් වෙන්න එපා කියන්න...’

ප්‍රාර්ථනා බුදු පහන තබා පැමිණ කුළුණකට බරවී මේ කතාව අහගෙනය... මේ හෝටලය ඉතා සාර්ථක වන බව ඔහු කියන්නේ කොතරම් ආත්ම විශ්වාසයකින්ද... එය සත්‍ය නම් ඒ සත්‍යානුභාව බලයෙන් වත් මේ හෝටලය සාර්ථක විය යුතුය...

අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් සාර්ථක වීමේ මහා අධිෂ්ඨාන බලය ඇත්තේ තමාගේ හදවතේ නොව අරවින්දගේ හදවතේ යැයි ප්‍රාර්ථනා ප්‍රථම වරට හිතුවාය. දන් කළ යුත්තේ ඒ අධිෂ්ඨාන බලයෙන් බිඳක් ඔහුගෙන් ඉල්ලා ගැනීමය... ඔහු වගේ කෙනෙකු ඇත්තටම එවන්නට

ඇත්තේ දෙවියන් විය යුතුයැයි ප්‍රාර්ථනා මුළු හදින්ම සිතුවාය...

‘අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් එකේ අනාගනය ගැන වැදගත්ම තීරණ ටිකක් අද අපි ගන්න ඕන... ඒත් ඒ ඔක්කොටම කළින් මම ඔය දෙන්නගෙන් එක ප්‍රශ්නයක් අහනවා. මට අවංකව උත්තරයක් දෙන්න ඕන...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රථමව අරවින්ද දෙසත් දෙවනුව අනුරාධා දෙසත් බලා කීවාය. මේ දෙදෙනාගෙන් මේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු ඉල්ලා ගත යුතු යැයි ඇය සිතුවේ ඊයේ මැදියම් රාත්‍රියේ ඇහැරී කල්පනා කරද්දීය...

ප්‍රාර්ථනා අසන්නට යන්නේ කුමක්දැයි දෙදෙනාම සිතුවේය...

‘කන්දක් නගිද්දී හිටපු අය කන්ද උඩට ගියාම මහ ඇරිලා නම් මම ආස නැහැ.... මේ හොටෙල් එක විතරක් නෙමේ.... අපේ ජීවිතයෙන් ලොකු ප්‍රශ්නයක් ආවහම අපි තුන්දෙනාම එකතු වෙලා කතා කරලා තීරණයක් ගන්න පුළුවන් නම් මට ආසයි... මම බොස් ඔයා මැනේජර් ඔයා ඇසිස්සටත්. ඒවා පොඩ්ඩක් පැත්තක තියලා අපි අපි හොඳ යාළුවෝ වෙමු... මේ අද කතා කරන්නේ මගේ සේවකයෝ දෙන්නෙක් කියලා හිතන්න මට ආස නැහැ.... මට ගොඩක් යාළුවෝ නැහැ... අනු ඔයා දන්නවා ඒක... ඔය දෙන්නා මගේ හොඳම යාළුවෝ දෙන්නා කියලා හිතලා මම මේ ප්‍රශ්නය අහන්නේ...’

අරවින්ද හුස්මවත් නොගෙන ප්‍රාර්ථනාගේ මුව දෙස බලා උන්නාය... පාන්දර පරිසරයේ තිබූ සීතල තවමත් එසේමය. ප්‍රාර්ථනාගේ වඳන ඒ සීතල මොහොතකට අමතක කර ලිය උණුසුම් කරන්නට තරම් විය...

‘ඔයාලා කවදහරි මාව දලා යනවද...’

ප්‍රාර්ථනා ඒ ප්‍රශ්නය ඇසුවේ ඔවුන් වෙත දෙනෙත් සෘජුව තබාගෙනය... දෙවයේ වැදගත්ම තීරණයක් අහන්නට බලාපොරොත්තුවෙන් ඉන්නාක් මෙන් ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නාය...

‘මං ඇහුවේ අමාරු ප්‍රශ්නයක් නෙමේ නේද...’

බැල්මක් විනා පිළිතුරක් නොවන විට ප්‍රාර්ථනා යළිත් ඇසුවාය.

‘අමාරු ප්‍රශ්නයක් නෙමේ මිස්... දුක හිතෙන ප්‍රශ්නයක්...’

අරවින්ද කීවේ හැඟීමකර හඬනි.

‘ඇ...යි දු...ක...’

‘හොඳම යාළුවන්ව දලා යන මෝඩයෝ කවුද මිස්.... තේද අනුරාධා...’

අනුරාධා ගේ ඇස්වල කළුපිය.... ඇය කළුපි එන ඇස් හරවාගෙන උන්නාය.

‘ඒ...යි ඇයි මේ....’

‘ඔයා මා...ව තේරුම් ගත්තේ නෑ... මං දලා යයි කියලා හිතනවද...’

පෙරළා ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් බොඳවිය... අරවින්ද බලා උන්නේ ඒ තෙත්වූ දෙබස් දෙසය...

‘මට පොරොන්දු වෙන්න... එතකොට ආයි ජීවිතේ කවදවත් මම මේ ප්‍රශ්නේ අහන්නෙ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්ද දෙසට වම් අතද අනුරාධා දෙසට දකුණු අතද පෑවාය... අරවින්දට තිබුනේ ඒ අත ඇල්ලීමේ අභිංසක ලෝබකමය...

‘ඔයා මාව හිතලා එලෙව්වත් මම ඔයාව දලා යන්නේ නෑ....’

ඒ අනුරාධා දිවුරුම් දුන් හැටිය.... පපුවේ ඒ පැත්ත දෑත් නිදහස්ය... වමතට තවම ඔහුගේ සුරත වැටුනේ නැත...

‘මිස් අපිව දලා යනකල් අපි මිස්ව දලා යන්නේ නෑ...’

අරවින්දගේ දිග සුරතීන් ඇගේ කුඩා අත්ල වැසුණි... ඇගේ ඒ පැත්තම නැතිවී ගියාක් වැනි විය... ප්‍රාර්ථනා විනාඩියකට වැඩි වේලාවක් ඒ දස්වල දීප්තිය රස විඳිය...

‘මං ඔයාලව දලා යන්නේ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ සුරතීන් වමත මුද්‍රා ගත්තේ හෙමිත් හෙමිත්ය... තවත් දෙක තුනකට ඔහු ලවා පොරොන්දු ලබා ගන්නට තිබුනානම් යැයි ඇයට සිතුවේ...

‘අපි කොතනින්ද වැඩ පටන් ගන්නේ අරවින්ද...’

සාමාන්‍ය තත්වයට පත් වූ පසු ප්‍රාර්ථනා විමසුවාය.

‘මේක අසාර්ථක වෙයි කියලා ඔයාගේ හිතේ බයක් සැකයක්

නියෙනවා නම් ඒක හිතින් අයින් කර ගන්න මිස්...

‘සමහරු එහෙම කියනවා අරවින්ද.. ඒ වෙලාවට හිතට ලොකු බයක් එනවා...’

‘මිස්ට රියෙ රැන් ඒ වගේ ආවා නේද...’

ප්‍රාර්ථනා හිස සැලුවාය.... ඇය හිස සලන සලන පැත්තට ඇගේ දෙකන් පෙති හැඩකළ කුඩා රිත්ගිස් කරාබු දෙකද ඒ අතට මේ අතට සෙලවෙයි...

‘එහෙමනම් මිස් ඔක්කොටම කළින් නෙළුම් මල් වට්ටියකුත් අරගෙන ශ්‍රී මහා බෝධියට ගිහිල්ලා අපි බාරයක් වෙමු... එතකොට ඔය හිතේ නියෙන බය නැතුව යයි....’

ඔහුට ඇත්තේ පුදුමාකාර සිතුවිලිය.. සාමාන්‍යයෙන් පිරිමි ළයකට එවැනි මෘදු ජීවන කල්පනා නැත. පුදුමයකට ඔහුට ඇත්තේම එවැනි කල්පනාය...

‘ඔයාලත් එනවද මා එක්ක යන්න... සාර්ථක උනාම අපි තුන්දෙනාම ගිහිල්ලා ඔප්පු කරමු...’

‘හැබැයි මිස් තමයි බාරේ වෙන්න ඕන...’

‘බාර වෙන්න තනියම පුළුවන්... ඒත් ඔප්පු කරන්න තනියම බෑ... එතකොට දුකයි...’

ප්‍රාර්ථනා මේ කතා කරන්නේ අතකිබු පෑනෙන් උයිල් කවරයේ බලි කුරුටු ගාමිනි. ඒවා අරවින්දට නොපෙනේ.. එහෙත් පැත්තක උන් අනුරාධාට පෙනෙයි. ඇයට වැඩිපුරම ඇදෙන්නේ මල්ය...

‘හරි ඔන්න බාර වුණා... ඊට පස්සේ...’

‘හෝටලේ පටන් ගන්න අපිට ඒක ඇති මිස්... තව කට්ටිය ගන්න එපා... ඒක බොරු වැඩක්. වැඩිම උනොත් නන්දනට තව හෙල්පර් කෙනෙක් අරගෙන දෙමු...’

‘අපි තුන් හතර දෙනා ඇත්ද හෝටලේම ගෙනියන්න...’

‘හො...ද...ට...ම ඇති.... පළවෙනි මාසේ මිස්ට අතේ සල්ලි වලින්

පඩි ගෙවන්න වෙන්නේ. මේ ලයිට් බ්ලේ චතුර බ්ලේ ගෙවන්න වෙන්නේ...
එහෙම එකේ තව කට්ටිය දගෙන බෑනේ...

‘ඒත් අරවින්ද...’

‘මම ඒ වගකීම ගන්නම් මිස්... අනුරාධා මට උදව් කරනවා
නේද...’

‘ඒ ගැන හිතන්නෙපා අරවින්ද...’

අනවශ්‍ය සේවකයන් පුරවා ගන්නට ප්‍රාර්ථනාද බිය වූවාය...
සේවකයන් වැඩි වූ කල ප්‍රශ්නද වැඩිය.. ඒවාට විසඳුම් දීම දුෂ්කරය...
අපි මේකට පුංචි සැලසුමක් හදමු මිස්...

‘ම...’

ඔහු කතා කරද්දී ඇය කතා කරන්නට ආශා නොකළාය...

‘අපි දැනට සතියකට ගෙස්ට්ලා දහයක් බලාපොරොත්තු වෙමු...
මේ සති අන්තේ පත්තර වලට දන්න පුංචි ඇඩ් එකකුත් හදගමු...’

අරවින්ද දිගටම නියවාගෙන ගියේය. ඔහු මේ රැකියාවට කොතරම්
හදවනින් බද්ධ වී ඉන්නවාද කියා ප්‍රාර්ථනා තේරුම් ගත්තාය... ඊයේ
රාත්‍රියේ හෝටලයට එද්දී ඔහු නිසා වැටී ඉවුරට වී කල්පනා කරමින්
ඉන්නට ඇත්තේ මේවා විය යුතුය... අනුන්ගේ පපුවකින් තමාට හුස්ම
ගත හැකිද... නොහැකි වුවද මේ වන්නේ එයයි... ප්‍රාර්ථනාගේ ජීවන
බලාපොරොත්තු වලට පණ දුන්නේ ඔහුය...

ඊයේ හෝටලයෙන් යද්දීත් අද හෝටලයට එද්දීත් තිබූ හිතේ බර
දත් නැත.

‘හරි... මම මොනවද අරවින්ද කරන්න ඕන...’

ඔහු ප්‍රථම වරට සැහැල්ලුවෙන් දයාබරව සිනාසුනේය. ප්‍රාර්ථනාට
ඒ සිනාව දක පුදුම සිතූණි. ඇය සිතුවේ එසේ සිනාසිය හැක්කේ
කෙල්ලන්ට පමණකැයි කියාය...

‘ඇයි අරවින්ද හිනාවෙන්නේ...’

‘අතේ නෑ මිස්... මිස් මොනවත් කරන්න එපා... හැමදාම උදේට
මිස් ඔය වගේම ලස්සන සාරියක් ඇඳගෙන පැවිල්ලා බුදු පහන

කියලා ඔතනට වෙලා ඉන්න.... ඒ ඇති නේද අනුරාධා...

‘මංද ඔයා කියනවා නම් මිස් එහෙම ඉඳියි...’

‘මිස් නැති උනොත් අපිට වැඩ කරන්න හිතක් නෑ...’

අරවින්ද කීවේ අවංක වේදනාවකිනි. ප්‍රාර්ථනාගේ ළයේ පතුරු ගැලවී ගියාක් බඳු විය... ඔහු ආ දවසේ සිට පපුව දහ දෙළොස් පාරකට ලෙඩ වෙයි...

නන්දන දෙරකඩට පැමිණ ඇතුළට යන්නට කියන තුරු දෙරකඩ ළඟ රැඳී උන්නේය...

‘එන්න ළමයෝ...’

ප්‍රාර්ථනා කාරුණිකව නන්දනට කතා කළාය...

‘බිරෙක්ෆස්ට් ලෑස්තියි මිස්...’

‘දෙයියනේ උදේට කෑවේ නෑ නේද... මටත් දෙනුයි මතක් උනේ...’

අනුරාධා කෑ ගැසුවාය...

‘දන් දහයත් පහුවෙලා මිස්...’

‘ඉස්සරහට අපිට කොහොමත් කන්න වෙන්නේ ඒ වෙලාවට තමයි... ගෙස්ට්ලා පිටවෙනකල් අපිට කන්න බෑ...’

අරවින්ද කීවේ පුටුව මඳක් පසෙකට කරගෙනය...

‘මෙනු කාඩ් එක හදන්නත් ඕනා නේද අරවින්ද...’

හදිස්සියේ මතක් වූ දෙයක් ප්‍රාර්ථනා කීවාය...

‘මං ඒක අද රූට හදන්නම් මිස්... හදලා මං මිස්ට දෙන්නම් වැරැද්දක් කියෙනවනම් හදලා මට දෙන්න...’

‘ඔක්කොම වැඩ අරවින්ද බාරගෙන අත්තිමට ඇවිත් කියයි මට හරි අමාරුයි මිස් මම අස්වෙනව කියලා...’

‘වැඩ වැඩි උනත් දුක් වැඩි උනත් මං මිස්ලව දලා යන්නේ නෑ මිස්...’

එවැනි දෙයක් ඔහුගෙන් කියවුනු පසු විනාඩි පහකට පමණ හිත හදගත නොහැකි ලෙස කලබල විය...

‘මොනවද දරුවෝ උදේට හැදුවේ...’

අවතැන්ව කැළඳුණු හිත සන්සුන් කර ගන්නට මෙන් ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය...

‘කිරිබත් මිස්... කිරිබතයි ලුණු මිරිසුයි කරවල බැදුමයි...’

අනුරාධා කෙළ ගිල්ලාය... ඒ ඇගේ හැටිය...

‘අපි එන්නම්... කේ විකකුත් හදන්න නන්දන...’

ඒත් සමහම වාගේ වාහනයක් හෝටලේ මිදුලේ නවත්වන හඬ ඇසුණි. පුටුව අසළම වූ ජනේල තිරය මැත් කර ප්‍රාර්ථනා බැලුවාය. ඇගේ හිත මොහොතකට විසිරී ගියේය... හිත අමාරුවෙන් හද ගන්නා හැම විටකම ඔහු පැමිණ එය විනාශ කරයි... ප්‍රාර්ථනා තියුණු දෙනෙතින් අරවින්දන් අනුරාධාත් දෙස බැලුවාය...

‘ඔයාලා ඔය ඉන්න තැන්වලම ඉන්න... එයා ආවා කියලා නැගිටලා යන්න එපා...’

ඔහු එවිට වැඩි වේලාවක් නොසිටිනු ඇතැයි අයට සිතූණි. ප්‍රියලාල් ආවේ වාහනයේ යතුර කරකවමින් අවිකන්තාඩිය ගලවා කම්පයේ ගසාගෙනය...

ප්‍රියලාල් හදවතේ එකි එකී ඒ හදවතටම වද දෙන කටු කම්බි පොටක් වැනි යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි... පිරිමියෙක් ගැහැණු හදවතකට එබිය යුත්තේ මේ තරම් රළු ලෙස නොවේ... යුවතියක් ආත්මයෙන්ම බැතිබරව පේවී එකක් පසුව හිඳින්නේ පිරිත් මණ්ඩපයක් වැනි පිරිමි හදවතක් වෙනුවෙන් විනා වදකාගාරයක් වැනි ජීවිතයක් වෙනුවෙන් නොවේ...

08

අරවින්ද මේසය මත තිබූ කැල්කියුලේටරය අතට ගෙන ඔබන්නට පටන් ගත්තේය... අනුරාධාද පෑනක් අතට ගෙන මේසය මත තිබූ ටයිල් කවරයක් බැරැරුම්ව පෙරළමින් නෙත් බර කර ගත්තාය... ප්‍රාර්ථනා අසරණව කාමරයට ඇතුළු වූ ප්‍රියලාල් දෙස බැලුවාය... ඔහු ආවේම ගෙළ බැඳි ටයි පටිය ඇඟිලි තුඩින් බුරුල් කරමිනි...

‘ආ යු බීසී බබා...’

ඒ ලෙස තමාට කතා කරනවාට ඇය කොහෙත්ම කැමති නොවුණාය... හදවතේ නොරඳන ලෙන්ගතුකම් වචන වල ඇති කල දැනෙන්නේ අප්පිරියාවකට සමාන හිස් හැඟුමකි...

‘ටිකක් විතර... ඉඳගන්න ප්‍රියලාල් අයියේ...’

ඔහුට ඉඳගන්නට තිබුනේ එක් අසුනක් පමණි. එයද තිබුනේ අරවින්ද සම්පයේය... අරවින්ද ඔහු ඉඳගෙන උන් පුටුවෙන් නැගිට කොතේම පුටුවට ගියේ ප්‍රියලාල් දෙසද බලා සුහද සිතාවක් පාය...

‘ඉඳගන්න සර...’

අරවින්ද ප්‍රියලාල්ට මේ තරම් ගරුත්වයක් දී කතා කළ යුතු නැතැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය... ප්‍රියලාල් අරවින්දට වඩා උසස් වෙනවා නම් ඒ මුදල් වලින් වත් පොහොසත් කම් වලින් පමණි. පිරිමියෙකුගේ ජීවිතයක් තක්සේරු කිරීමේදී ඒවා වැටෙන්නේ අත්තිම කාරණා වලටය...

‘මම මැනෙන්නර් පෝස්ට් එකට හොඳ කොල්ලෙක්ව එක්කගෙන

ආවා... ගිය අවුරුද්දේ හොටෙල් ස්කල් එකේ හිටපු හොඳම ප්‍රධානියා...
දඹුල්ල හොටෙල් එකක අවුරුද්දක් ගතවී ඔරිස් ඉඳලා තියෙනවා...'

ප්‍රියලාල් කීවේ ප්‍රාර්ථනාවද අසිරුකාවයකට පත් කරමිනි. ඇයට
නිකම්ම අරවින්ද දෙස බැලුනි. ඔහු මෘදු මදහසක් සහිතව
කැල්කියුලේටරය ඔබමින් උන්නේය...

'මං මැනේජර කෙනෙක් ගත්තනේ ප්‍රියලාල් අයියේ... මං ඔයාට
රියේ කිව්වේ...'

හදවතේ නැඟ ආ කේන්ද්‍රීය අසිරුවෙන් මැඩ පවත්වා ගෙන
ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

'ඒකට කමක් නෑ... ඔයා ටිකක් මෙයාව ඉන්ටර්විව් කරලා
බලන්න... බබාට ආප හිතෙයි...'

ප්‍රාර්ථනාට ප්‍රියලාල් කෙරේ ඇති වූයේ දැඩි අප්‍රසාදයකි... මේ
තරමටම තමාට බලපෑම් කරනවා දකින්නට ඇය අකමැති වූවාය....
තමාගේ තීරණ වලට බලපෑම් කරන්නට තරම් ඔහුට අයිතියක් නැත.
ප්‍රියලාල් වැනි කෙනෙකුට එවැනි අයිතියක් දෙන්නට ප්‍රාර්ථනා සූදනම්ද
නැත...

'මං හිතන්නේ නෑ ප්‍රියලාල් අයියේ.... තව මොනාටද ඉන්ටර්විව්
කරන්නේ...'

ප්‍රාර්ථනාට දුක හිතුවේ අරවින්ද ගැනය... ඔහු තමා ගැන
මොනවා හිතනවා ඇත්ද...

'හරි... ඔයා මං එක්කගෙන ආව මිනිසා එක්ක ටිකක් කතා
කරන්න... හොඳ නෑනේ...'

ප්‍රාර්ථනා පිළිතුරක් දෙන්නටත් ප්‍රථම ප්‍රියලාල් කාමරයෙන් ඉවත්වී
ලොබියට ගියේය... ඔහු ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා කෙළින්ම බැලුවේ අරවින්ද
දෙසයි... ඔහුගේ මුහුණේ තුනී වේදනාවක සේයාවක් විනැයි ඇයට
සිතුවේ.

'අරවින්ද... මං එයාව ගන්නද...'

ඇය ඇසුවේ විහිළුවටය... ඔහු නෙත් ඔසවා සිනාසුනේ අහිතක්

කහටක් නැතුවය...

‘මිස් හිතනවද මං ඒත් මෙනෙ දලා යයි කියලා... මාව මැනෙප්පර පෝස්ට් එකට හොඳ නැත්නම් කිවත් එකට දන්න... ඒත් මම වැඩ කරන්නම්... මට ඕන මිස් එක්ක වැඩ කරන්න...’

අරවින්දගේ වදන් වලට ඇගේ පපුවේ පතුරු පවා ගැලවී යන්නට විය... ජීවිතයේ ගත් තීරණ මෙනෙක් කා වෙනුවෙන් වත් වෙනස් කර නැත. වෙනස් කළද මේ තීරණය කොහොමත්ම වෙනස් කළ නොහැක. ඒ තීරණය ගත්තේ පපුවෙනි...

ප්‍රියලාල් රැගෙන ආ තරුණයාට දකිද්දී ප්‍රාර්ථනාට නිකමට සිතාවක් ගියේය. ඇය ඒ සිතාව පාලනය කර ගත්තේ අසිරුවෙනි. ප්‍රියලාල් මොනතරම් පිස්සෙක්දැයි ඇයට සිතුවේ ඔහු කළමණාකරු ලෙස රැගෙන ආ පුද්ගලයාට දකිද්දීය... ඔහුගේ කොණ්ඩය පිටෙන් බාගයක් පුරා විසිරී තිබුණි. මැදදී එය මිටකට වන්නට රබර් බෑන්ඩ් එකකුත් බැඳ තිබුණි... ටී ෂර්ට් එකක් උඩින් දමාගෙන සාක්කු දෙකට අත් දෙකම දමාගෙන උත් ඔහුව දකිද්දී ප්‍රාර්ථනාට මහා තරහක් ඇති විය... කළමණාකරුවෙකු ශාන්ත විය යුතුය. ඔහුගේ පෙනුම අත් අයට නිවනක් විය යුතුය. ඔහුව දුටු මුල්ම මොහොතේ ඔහුගැන ආදරයක් ඇති විය යුතුය... තමාටවත් පිළිවෙලක් වෙන්නට නොහැකි කෙනෙකුට ආයතනයක් පිළිවෙලට සෑදිය නොහැක.

‘ඉඳගන්න...’

ප්‍රාර්ථනා මෘදු ලෙස කීවාය... අනුරාධා අරවින්ද දෙස හොරැහින් බලා බිම බලා ගත්තාය...

‘සරුත් ඉඳගන්න...’

අරවින්ද නැහිට ප්‍රියලාල්ට පුටුව දුන්නේය... ප්‍රියලාල් ඉඳගත්තේ ඔහු දෙසවත් නොබලාය... ඔහු කොහොමත් උද්දව්ව, හදවතක් නැති පරම්පරාවක පුරුකකි.

‘නම මොකක්ද...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ විකාර රූපී දේහ ලක්ෂණ රසවිඳිමින් ඇසුවාය..

‘බොබ්...’

අනුරාධාට සිතා යන්නට ආවෙන් ඇය යටි තොල සපාගෙන අරවින්ද සමඟම කාමරයෙන් එළියට ආවාය.

‘මේ... නම බර්න් සැට්ලිකට් එකේ තියෙනවද...’

‘නෑ මෙයා... ඒක මගේ පෙට් නේමි එක... නම සන්තුෂ්...’

ඔහු කතා කරන්නේ තමාට ගරු සරුවක් නැතුවය... ප්‍රාර්ථනා එවැනි දේ ඒ තරම් පතන යුවතියක් නොවේ. එහෙත් ඇයට මොකක්දේ හේතුවකට අරවින්ද තමා සමඟ කතා කළ මුල් දෙබස් කිහිපය සිහිවිය. ඔහු තමාට මිස් කියා කියද්දී හදවතට මොනවාද වෙනවා නොවේද...

‘ඔයාව මෙහේ මැනේජර් විදිහට මම පත් කළොත් ඔයා කොහොමද මේ හොටේල් එක හදන්නේ...’

ඔහු මුව එහාටත් මෙහාටත් ගෙන ගොස් ව්‍යාජ කල්පනාවක වැටුනේය... අරවින්ද කියූ සියල්ල මතක තබාගෙන ප්‍රාර්ථනා මේ බොබ් කියන්නට යන්නේ මොනවාදැයි සිතුවාය...

‘කොච්චර ටිකර ගෙවන්න බලාපොරොත්තු වෙනවද...’

ඔහු මෙපමණ වෙලා කල්පනා කළේ එයද... ප්‍රාර්ථනා ප්‍රියලාල් දෙස බැලුවේ හුල්ලමිනි...

‘කාට ගෙවන ගාණද...’

‘ම...ට...’

ඇය බැලුවේ ඔහුගේ ඉහට ඉහළින් ලොබිය දෙසය... අරවින්දත් අනුරාධාත් එහි තබා තිබූ වේවැල් සැටියේ කතා කරමින් උන්නේය...

‘මොනවටද මම ඔයාට ගෙවන්නේ... මොනා කරනවටද...’

ප්‍රාර්ථනා සෘජුවම ඔහුගේ දෙනෙත් දෙස බලා ඇසුවාය... ඇගේ තියුණු නෙත අතරත් ඔහු කැපී ගියේය...

‘මට ගොඩක් දේවල් කරන්න පුළුවන්...’

සියල්ලටම පෙර මුදල ඉස්සර කර ගන්නා මිනිසුන්ට ප්‍රාර්ථනා කැමති වූවේ නැත. ජීවිතයේ ඇති සියල්ල මතින හොඳම මිණුම් දණ්ඩ මුදල් නොවේ... වඩාත් වටින්නේ මුදලින් මැනිය නොහැකි දේවල් ළඟ

ඇති අම්ම මිනිසුන්ය.

‘මයාට කියක්ද මින...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ නිකමටය... ඔහු ඊට පිළිතුරක් සොයාගන්නට විනාඩි පහක් පමණ ගත්තේය. ප්‍රියලාල් මහා වස්තුවක් තමා රැගෙන ආවා යැයි සිතාමෙන් ආඩම්බරව පුටුවට වී උන්නේය...

‘මිනිමම් ටුවෙන්ටි ගයිවි වත් මින... නැත්නම් අමාරුයි... මට හරියට ඔතරස් තියෙනවා... මේ ළඟදින් දඹුල්ලේ හොටෙල් එකකින් කතා කළා ෆෝර්ට් වලට...’

මොහු කෝම්බයකි... මෙවැන්නෙකුට රුපියල් හතළිස් දහක් නොව සත හතළිස්දහක් වත් දෙන්නට කිසිවෙකු කැමති නොවෙනු ඇත... ප්‍රාර්ථනා ඉවසා උන්නේ අසිරුවෙනි.

‘අපරාදෙන් යන්නෙන් තිබුනේ... එතන හතළිහට කතා කරලා ගියේ නැතුව ඇයි මං ළඟට විසි පහට එන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ ඇඟට පතට නොදැනිය... ප්‍රියලාල්ගේ මුහුණ අඳුරු වෙනු ඇය අසුරුවට බලා උන්නාය...

‘ප්‍රියලාල් මගේ බෙස්ට් ග්‍රෙන්ඩ් කෙනෙක්... ඉතින් බ්‍රව්‍යාගේ ගර්ල් ග්‍රෙන්ඩ්ට උදව්වක් නොකර බෑනේ...’

තමා කාගේවත් ජීවිතයක් වෙනුවෙන් වැරදිලාවත් පොරොන්දු දී නැත. එසේ වූ කල මෙසේ ප්‍රචාරය කරන්නට ප්‍රියලාල්ට ඇති අයිතිය කුමක්දැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය.

‘උදව්වට තමා විසි පන්දහට එන්නේ නේද...’

‘ඔව්... අමාරුයි. ඒත් මම උදව්වක් විදිහට ඒ ගාණට එන්නම්...’

හිතට නැඟෙන කේන්තිය කොතරම්ද යත් ඇයට කඳුළු එන තරම්ය... සියල්ලටත් වඩා මේ ලෝකල් වන භූතයාටත් බැණ වැදී එළවා දමන්නට තරම් කේන්තියකින් ප්‍රාර්ථනා දැවුණාය.

‘බොබ්ට මොනවද හිතෙන්නේ මේ හෝටලේ ගැන...’

ප්‍රාර්ථනා හදවතේ නැග ආ අප්‍රසාදය මැඩගෙන ඇසුවාය... ඔහු කතා කරන වචනයක් වචනයක් පාසා ඇය අරවින්ද වෙතට තව

තවත් කිට්ටු කළාය... මෙවැනි බාල මිලක් ඇති හිස් මිනිසුන් අසළදී
ඔහු කොතරම් පිරුණු සඳක් දැයි ඇය හඳවතින්ම සිතුවාය... මොවුන්
මැටි ගොඩක් නම් අරවින්ද රුවන්වැලි සෑයකි...

‘මි... ටිකක් ස්ලීපි ටයිප් නේද...’

ඔහු කීවේ වටපිට බලාය.

‘නිදිමත පාටයි... ලයිට් නෑ...’

‘ඒක මටත් හිතුනා බබා...’

මෙතෙක් වේලා නිහඬව උන් ප්‍රියලාල් කීවේය... ප්‍රාර්ථනා හැඟීම්
වාචාගත්තේ අසිරුවෙනි. මීටත් වඩා මොවුන්ට තම හෝටලය හැල්ලු
කරන්නට ඉඩ දිය යුතු නැතැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය. එය වාචාගැනීම
දුෂ්කරය... හෝටලයේ වැරදි කියද්දී ආදරය කරන කෙනෙකුට ගරහනා
විටකදී මෙන් ප්‍රාර්ථනා වේවිලුවාය...

‘හරි... ආවට තෑන්කියු... මං ප්‍රියලාල්ට පණිවිඩේ කියන්නම්..’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුට නොකියා යන්නට කීවේය...

‘ඔ...කේ... සීයු...’

ප්‍රාර්ථනා තොල් පට පෙරලා පිටි අත්ලෙන් මුව වසාගත්තාය...

‘හිටපන් මං උඹව ඩ්‍රොප් කරන්නම්...’

ඔහු ගොස් ටික වේලාවක් යන තුරු ප්‍රාර්ථනා කතා කළේම
නැත. හෝටලයේ අනාගතය ගැන අරවින්දන් අනුරාධාත් සමඟ කළ
කතාව නවත්වන්නට වීම ගැන ප්‍රාර්ථනා තැවුණාය...

‘මිනිහා ළඟ මරු අයිඩියාස් තියෙනවා... හොඳ මිනිස්සු ටිකක්
ඩිමාන්ඩ් තමයි ප්‍රාර්ථනා... කබ්බෝ තමයි දෙකයි පනහට එන්නේ...’

‘ප්‍රියලාල් අයියේ... මම මේ අනුරාධපුර හද්ද පිටිසර තලාවේ
ගමක හැදුනු කෙල්ලෙක් නෙමේ... තුවර හොඳම ගර්ල්ස් ස්කූල් එකක
ඉගෙන ගත්ත කෙල්ලෙක්... කබ්බෝ කවුද හොඳ මිනිස්සු කවුද කියලා
මම හොඳටම දන්නවා... ඔයා කරන චෙන්න එපා... මේ වගේ උන්ට
අපි කියන්නේ කෝම්බ් කියලා... ගන්න දෙයක් ඇත්තෙම නෑ... ඔයා
කොහෙන්ද මෙයාව අහුලගත්තේ... උදව්වක් විදිනට විසිපන්දහට

එන්නම්ලු... එයා මට මොනවද උදව් කරන්නේ... මට කට අරින්න දුන්නේ නෑ අහන්නේ ගෙවන ගාන ගැන... සල්ලි වලින් ඔක්කොම මනින්න බෑ කියලා මෙයාලගේ අම්මලවත් මෙයාලට කියලා දීලා නැතුව ඇති... අතික මැනේජර් කෙනෙක්ගේ පෙනුම එයාට තියෙනවද... මේ අනුරාධපුරයට එන්නේ කාගෙන්වත් තෙම්පරාදු වෙන්න කැමති මිනිස්සු නෙමේ... රිලැක්ස් වෙන්න කැමති මිනිස්සු. ඒ මිනිස්සුන්ට ඕන ලයිට් ඉම්පෙෂන් එකක් තියෙන හරි ඩිසන් අවංක මැනේජර් කෙනෙක්... මෙයාට හොඳයි හික්කඩුවේ නාකි සුද්දන්ට ගයිඩ් කරන්න... ඔයා මට උදව් කරන්න ආවට ඇත්තටම තෑන්කියු... ඒත් මේ වගේ මාවයි මගේ අභිංසක හෝටලයයි බාල්දු කරන්න පාංකඩ උස්සගෙන එන්න එපා... සොරි මෙහෙම කියන්න උනාට...

ප්‍රාර්ථනා කීවේ හිතට ආ සියල්ල නොවේ. ඉන් දහයෙන් පංගුවකි. සියල්ල කිව්වා නම් තමාට ඇඳෙන්නට තිබුණි. සියල්ලෝ ඉදිරියේ ඒ තරම් බාල්දු වන්නට ඇයට හිතක් නැත.

ප්‍රියලාල් අතවු පෙලියුලර් දුරකතනය අරමුණක් නැතුව එබුවේය.

‘බොබ්ව ගත්තෙ නැති එක ගැන ඔයාට කවදහරි පසුතැවෙන්න වෙයි...’

ප්‍රාර්ථනා කට කොනකින් සිනාසුනාය. මේ වදන් සියල්ල කියන්නේ තමාට බය කරන්නට බව ඇය දනී...

‘ප්‍රියලාල් අයියා අනුරාධපුරේ දලා යන්නේ නෑනේ... මාත් යන්නේ නෑ... අපිට බලාගන්න පුළුවන් නේද...’

පෑන් තුඩින් දඹරැගිල්ලේ මුදුනට විදගෙන ප්‍රාර්ථනා කීවාය... ඇයට දනුනේ අසීමිත වේදනාවකි...

‘බිස්නස් එකක් හදන්න බැරි විදිහට කඩා වැටුනට පස්සේ ගොඩ ගන්නවා බොරු බබා...’

‘මං දන්නවා... කවුද කිව්වේ අරලියා හොටේල් එක කඩා වැටෙනවා කියලා... ඔයා හිතනවද මම කඩා වැටෙන්න දෙයි කියලා...’

ප්‍රියලාල් උන්නේ මෙතනින් එකවර ගැලවෙන්නට ලැජ්ජාවෙනි.
ඔහු ඉක්මනට යනවානම් හොඳයැයි ප්‍රාර්ථනාද සිතමින් උන්නාය...

‘හෝටල් ගැන කතා පැත්තක කියමු... අපි කවද්ද අපේ ලයිෆ්
එක ගැන සීරියස් විදිහට කතා කරන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඒ ප්‍රශ්නයෙන් අසරණ වූවාය... ඇය අත තිබූ පෑනෙන්
විශාල කතිරයක් ෆයිල් කවරය මත ගැසුවාය...

‘මං තාම මගේ ජීවිතේ ගැන හිතන්න ඕන කියලා හිතලවත්
නෑ... ළඟදි හිතන්න බලාපොරොත්තුවකුත් නෑ...’

‘මාත් හිතලා නෑ... දෙන්නත් එක්කම හිතමු...’

නැත. එසේ හවුලේ තීරණ ගත නොහැක. දෛවයෝගයකදී ජීවිතය
ගැන තීරණ ගත යුත්තේ අතිශය පෞද්ගලිකවය.

‘දුනට මගේ ජීවිතේ මේ හෝටලේ.. ඒක ගැන ඇර වෙන කිසිම
දෙයක් ගැන මට මේ දවස්වල හිතෙන්නේ නෑ...’

ප්‍රියලාල් නැගිටිවේ යන්නටය... ප්‍රාර්ථනාට සැනසිල්ලක් දෙනුණි...

‘මැනේජර් කෙනෙක්ව ගත්තා කිව්වේ අර මෙනත හිටිය පෙත්දද...’

ප්‍රියලාල්ගේ වචන පිහි තුඩක් මෙන් ප්‍රාර්ථනාගේ පපුව හරහා
ගියේය... ඇයට අත තිබූ පෑන තදවිය...

‘මං ආස නැහැ මගේ මිනිස්සු ගැන ප්‍රියලාල් අයියා ඔහොම
කතා කරනවට...’

ජීවිතේ සකලවිධ වටිනාකම් වලට ගරහන ප්‍රියලාල් වැනි
කෙනෙකුට මීට වඩා තදින් කතා කරන්නට නොලැබීම ගැන ප්‍රාර්ථනා
තැවුණාය...

‘ඔයා පොඩ්ඩක් අනුරාධපුර ටවුන් එකේ ගිහිල්ලා බලන්න...
එතේ බිල් ලියන්න ඉන්නෙත් මේ වගේ කේස් තමයි... කරලා බලන්නකෝ...
මං යනවා...’

ප්‍රාර්ථනා නැගිටිවේ වෙවිලමිනි... ඇය කාමරයෙන් ඉවතට යන
ප්‍රියලාල් දෙස බලා උන්නේද ඒ වෙවිලන හැඟීමෙන්මය... මේ හිස් බලි
රූපය තමාගේ ජීවිතය මත අදින්නට තාත්තා සිතාගත්තේ ඇයිදැයි

ආයුධ තේරුම් ගත නොහැක. මේ හිත නිදහස් වූ විගස තමාගේ ජීවිතය ගැන මීට වඩා සිතිය යුතු බව පමණක් ප්‍රාර්ථනාව අවබෝධ විය...

මෙවැනි බොල් පිළිරුවක් හදවතේ මළුවට කවරු හෝ ගෙනත් තබන්නේ ඒ මළුවේ සැබෑ පිළිමයක් නැති වුවහොත්ය... එහෙත් ඒ මළුවට තැබිය යුතු පිළිමය තවමත් දෛවය නොතබන්නේ ඇයි... මේ සියළු ගැරහුම් ඒ නිසා නොවේද...

ප්‍රාර්ථනා එහෙමම පුටුවට කඩා වැටී හිස මේසයේ ගසා ගන්නාය... ඇගේ නළලතෙත් පටන් ගත් කැක්කුමක් පපුව දක්වා විහිදී යන්නට විය. ප්‍රියලාල් මේ අද ඇවිත් අවුල් කර ගියේ උදේ අමාරුවෙන් නිස්කලංක කරගත් සිතය...

‘ඇයි කෙල්ලේ... ඔළුව රිදෙනවද...’

අනුරාධා මිතුරියගේ හිස සෙමෙන් පිරිමැද ඇසුවාය... ඒ වෙද්දීත් ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනුවත් තෙමී ගොස් තිබුණි...

‘අ..නේ ඔහොම ඔළුව ටිකක් අත ගාන්න රත්තරන්...’

ප්‍රාර්ථනා ඇඬුම්බරව කීවාය. අඩන්නේ ඇයිදැයි අනුරාධා නොඇසුවේ මොහොතකට කලින් සිදු වූ දේ දුටු නිසාය... ඇය මේසයට බරවී ප්‍රාර්ථනාගේ මෘදු හිසකෙස් අතර ඇඟිලි තුඩු යවමින් දිගටම පිරිමැද්දය...

අරවින්ද කාමරයට ආවේ තරමක චකිතයෙනි... අනුරාධා ඔහු දෙස බැලුවේ මේ බලන්න මේ කෙල්ල දුක් විඳින හැටි යැයි කියන්නාක් බඳුව ප්‍රාර්ථනාව දෙනෙතින් පෙන්වමිනි... අරවින්ද ආ බවක් ප්‍රාර්ථනා දුටුවේ නැත.

‘ඔක්කොම ඉවසන්න පුළුවන් මේ මිනිසා මේ කොල්ලට බනිද්දි මට වාචන්නේ නෑ අනු...’

ප්‍රාර්ථනා හිස ඔබාගෙන සිටිද්දීම කීවාය. අරවින්දගේ ඇතුළු ප්‍රිය හිරිවැටී ගියේ ඉබේටමය. අනුරාධා ඔහු වෙත නෙත් හෙළුවේ මෘදුව සිතාසෙමිනි...

‘නම ඇහුවම කියන්නේ හුරතලේට කියන නම... බොබීලු... මං’

දන්ත බල්ලෙකුත් හිටියා බොබ් කියලා... උඹ හිතන්න ඇති මම හරි
ලපටි කෙල්ලෙක් කියලා... හැබැයි ඒකා ආපු එකෙන් එක හොඳක්
වුනා...'

අරවින්ද කාමරයෙන් යන්නට හැදුවේය. අනුරාධා ඔහුව අතින්
තැවැත්වුවාය... ඔහු මේ හිත හඳුනා ගත යුතුය... දයාබර මිනිසුන්ගෙන්
හැඟීම් සැඟවිය යුතු නැත.

'මොකක්ද කෙල්ලේ...'

'මගේ තෝරගැනීම් ගැන මට තවත් ආස හිතුනා... මං ගැනම
ලොකු ආඩම්බරයක් ආවා... ඇත්තටම අනු අපිට මේ ගෙන්දගම්
පොළොවේ තෙම්පරාදු වෙච්ච කපටි මැනේජර් කෙනෙක් හම්බ උනානම්
අපි පරාදයි...'

'කොහොම කෙනෙක්ද හම්බ උනේ...'

අරවින්දගේ ළය ගැහෙන්නට විය... ඔහු කාමරයේ රැඳී උන්නේ
අසීරුවෙනි... අනුරාධා කොල්පට විකාශන අතින් අරවින්දව
වැළැක්වුවාය... අරවින්ද මෙතන ඉන්නා බව දන්නවානම් ප්‍රාර්ථනා
මේ බවක් කියන්නේ නැත.

'උඹ දකලා තියෙනවද පත්තු කරපු නැති අළුත් මැටි පහන්... අර
මැටි පාටට තියෙන්නේ...'

එය මවා ගත යුත්තේ අරවින්දය...

'ඔ..වි...'

'අරවින්දත් ඒ වගේ...'

තමාගේ දස් කෙත්වන්නට ආසන්න බව අරවින්දට දැනුණි...
මේසයේ හිස ගසා ගත් ප්‍රාර්ථනා දෙස ඔහු බලා උන්නේ අතිශය
පවිත්‍ර බැතිබර හැඟීමෙනි. මේ ඉන්නේ තමාගේ ජීවිතය අපුරුම වස්තුවකට
ආදේශ කළ එකම යුවතියයි...

'ඒත් පත්තු කරලා නෑනේ කෙල්ලේ...'

'අපි පත්තු කරමු...'

ප්‍රාර්ථනා එසේ කියා හිස එසෙව්වාය. අනුරාධා මුව තද කොට

පියාගෙන ප්‍රාර්ථනා පිටුපසට වී සිනාව සඟවා ගත්තාය. අරවින්දගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් දෙනුවත් මොහොතකට හමුවිය.

‘මැනේජර් මහත්තයා හරි නරකයි. අපේ කතා අහගෙන උන්නා...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගෙනය...

‘සමාවෙන්න මිස්... අනුරාධා මාව නවත්ත ගත්තා...’

මොහොතකට තිදෙනාම නිහඬ විය...

‘හැබැයි මැනේජර් කමට බොබි නරකත් නෑ අනු... අපි ගමුද එක්කෝ...’

ඇය මේ කියන්නේ විහිළුවට බව අරවින්ද දැනී... ඇයට එසේ කළ නොහැක...

‘මි... එතකොට අරවින්දව...’

‘අරවින්දව වෙන තැනකට දමු...’

‘මාව කිවත් එකට දන්න මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා මොහොතකට ඔහුගේ රුව රස වින්දය... එය මෙසේ විදිය හැකි ලස්සනක් නොවේ. මතක තබාගෙන ගෙදර ගොස් රස විදිය යුතු තරම් ලස්සනකි...

‘අරවින්ද ඉඳගන්න...’

මොහොතකට පසු ප්‍රාර්ථනා බැරෑරුම්ව කීවාය.

‘ඔයාට ජේනවා ඇති නේද... මිනිස්සු මාව විවේචනය කරනවා. මගේ හෝටලය විවේචනය කරනවා. ඔයාට ගරහනවා... මේ ඔක්කොටම අපි තුන්දෙනා උත්තර භෝයන්න ඕන...’

‘තේරෙනවා මිස්... එක උත්තරයයි කියෙන්නේ...’

‘මොකක්ද...’

ප්‍රාර්ථනා කීරණාත්මකව ඇසුවාය...

‘අපි සඳු ඉඳලා අපේ සටන පටන් ගමු මිස්... කවුරුහරි අපිට බණින එක අපිව විවේචනය කරන එක හොඳයි මිස්... එතකොට තමා යමක් කරගෙන යන්න පුළුවන්...’

‘අරවින්ද හරි... අපි වැඩ කරමු...’

‘මම මිස් අද ගෙදර යනවා... ගිහිල්ලා ඉරිදි හවස එන්නමි...’

ඔහුව ගෙදර යවන්නට ප්‍රාර්ථනාට ලෝබ සිතූණි. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට ඇයට පාච්චක් දුනුණි. කා නිසාවක් එවැනි පාච්චක් අත් විඳි නැත...

‘ක...ම...ක්... නෑ ගිහින් එන්න...’

‘මං තාත්තට කියලා වැඳලා කළුතර බෝධියට පඬුරකුත් දලා එන්නමි මිස්... ඊට පස්සේ මට නිවාඩු එපා...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා දෙස බලා පැහැබරව සිනාසුනාය...

‘ඇයි කළුතරට පඬුරු...’

‘මං ඕලෙවල් ලියද්දී තාත්තා එක්ක කළුතර ගිහිල්ලා පඬුරක් දලා වැඳලා ආවා... ඉහළින්ම පාස් උනා... ඒ ලෙවල් විහාගෙට කළුනුත් තනියම කළුතර ගිහිල්ලා පැය තුන හතරක් බෝධිය ළඟට වෙලා ඉඳලා ආවා... එදත් ඒ ලෙවල් වලින් හොඳම රිසාල්ට් මට ලැබුණා... කැම්පස් එකේ උසිනල් කරද්දීත් කළුතර බෝධියට රැ එකොළහට විතර ඇඳගෙන හිටපු සරම පිටින් ගියා... ගෞරව පාස් එකක් එක්කම මම උපාධිය ගත්තා...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ මුව දෙස බලා උන්නේ ආශාවෙනි...

‘වෙන මොනාටවත් බාර වෙලා නැත්ද...’

ප්‍රාර්ථනා කම්මුලකට අතක් තබාගෙන පුටුව සමීපයේම උන් අනුරාධාගේ වතට බරවී ඇසුවාය...

‘ඊට පස්සේ ජීවිතේ විශේෂ දෙයක් උන් නෑ මිස්...’

‘මාත් පඬුරක් අරවින්දට දෙන්නද...’

ඔහු සිනාසුනේ පිරුණු නෙහිනි...

‘එපා මිස්... එකම බලාපොරොත්තුවකින් දෙකුත් දෙනෙක් ඉන්නකොට පඬුරු දෙක තුනක් ඕන නෑ... මං මිස්ගේ බලාපොරොත්තු ගැනත් හිතලම පඬුරු දන්නමි...’

ප්‍රාරථනා කිසිවක් කීවේ නැත. කියනවානම් කිවයුතු දේවල් දහසක් ඇත... සඳක් පසොළොස්වක වන්නට කලාසොළොසම පිරිය යුතුය...

‘අරවින්ද ඛස් එකේ කොළඹ යන්නෙපා... රත්නපාල අන්කල් එක්ක යන්න...’

ඔහුට විපතක් අනතුරක් වෙතැයි ඇයට බියක් දැනුණි... බොහෝ වටිනා දේවල් සද්දර සන්නකයන් ඉක්මනින්ම දෙවියන් පවා පැහැර ගන්නා බව ප්‍රාරථනා අසා තිබුණාය...

09

හදවත් මළුවේ ඇත ඇත මණ්ඩපයකින් අළුත් පිරිත් සජ්ජායනයක් වෙන්නාක් බඳු උතුරන පින්බර හැඟීමක් ප්‍රාර්ථනාට දෙනයි. ජීවිතයේ මෙනෙක් නොසිතන යමක් දන් දන් හිතන්නට පැමිණ ඇතැයි ඇයට දෙනයි... පසුවේ උත්තර මණ්ඩපයට කහ වතුර ඉස මේ අළුත් හැඟීම් වැඩම විය යුතු පින්බර නැකැත් දවස දන් දන් ළඟ එතැයි ඇයට සිතෙයි.

හදවත අට විසි බුද්ධ සූචු වැනි... අසු භාර දහසේ පහන් පින්කම වැනි උතුම් මංගල කටයුත්තකට ජේ වන බව ප්‍රාර්ථනා දැනී. ඇය ජීවිතයේ කෙදිනකවත් හදවතේ හැඟීම් වලට එරෙහි වී නැත. ඔළුවෙන් නොව පසුවෙන් කීරණ ගන්නට කවදත් ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය. තම පසුව වැරදි කීරණයක් නොගන්නා බව ඇයට සහතිකය...

වෙනදා පැත්තකට වී කල්පනා කරන්නට යමක් තිබුනේ නැත. නිදන්නට යද්දී ඇහැරී ඇඳමත පෙරළි පෙරළි සිහින දකින්නට යමක් තිබුනේද නැත... අද හිත තමාගේ නොවේ වාගේය. කිසිවෙකු පැමිණ මුළු හදවතම යටත් කර ගත්තාක් මෙනි.

ජීවත් වූවේ හදවතේ එක් කොටසක් තනිකරම අමතක කරය... හදවත් නිවසේ එවැනි කොටස් ඇති බවක්වත් ඇය දන උන්නේ නැත... එකවරම පසුවේ සියළු දෙය කවිළු විවර වී අළුත් එළියක් අඳුරු ගෙට වැටෙද්දී ප්‍රාර්ථනා ඇතුළතිනුත් පිටතිනුත් සන්සුන් වූවාය...

පෝද හදිත් තම අහස් තලය පිරෙමින් තිබෙනා බව ප්‍රාර්ථනාට

අරුමයක් නොවේ.

ගැහැණු මලක පෙති පිපෙන්නේ ලතාවකට කලාවකට විකෙන් වික ර්ටම ආවේනික අරුමැසි බවකිනි. තමා ආවේ උණුසුම් වසන්ත මල් වාර හය හතක් පසු කරය. ඒත් පිපුනේ නැත. මලේ පෙත්තක් වත් සෙලවුනේ නැත. පිපෙන්නට ඕනා කරමි ඉඩ තිබියදී නොපිපුනේ ඇයිදැයි ප්‍රාර්ථනා කිසි දිනක හිතුවේද නැත...

දෙවයේ හැටි එහෙමය... මලකටද දෙවයක් ඇත. වසන්ත මල් වාර සිය ගණනකදී වත් නොපිපුන කුසුමක් එක ආදරණීය සමනල බැල්මකට අවාරයේදී පිපෙන අවස්ථා ඇත.. එක ආදර බැල්මකින්... කැල්මකින් මලේ සියක් පෙතිම විකසිත වී සමනල හඳවනටම පුජා වෙන අවස්ථා ඇත...

හඳවනට මේ දැන් දැනෙන වමන්කාරය ඒ මල පිපෙන්නට අර අදිනා නිසාද කියාවත් ඇය නොදනී... හඳවනේ පෙති දෙපෙති එහාට මෙහාට සෙළවෙන බවත් ඇයට දැනෙයි... තවමත් නොපිපී ඉන්නේ ඇයිදැයි මල අසන්නාක් මෙනි...

නින්ද අහලකවත් නොවුනු තැන ප්‍රාර්ථනා ඇඳ මත වාඩිවී මේසය මත තිබූ කුඩා කැසට් රෙකෝඩරය උකුලට ගත්තාය... ඇය මඳ අඳුරේම අනුරාධා දෙස බැලුවාය... ඇය උන්නේ නින්දත් නොනින්දත් අතරය... මොහොතක් අනුරාධා දෙස බලා උන් ප්‍රාර්ථනා වමන යවා ඇගේ හිස මෘදුව පිරිමැද්දේ මිතුරිය කෙරේ උපන් අපරිමිත සෙනෙහසින් යුක්තවය...

වික කාලයකට පෙර ප්‍රාර්ථනා උන්නේ පාළුවෙනි... ඇය හෝටලය ගැන අදහස තාත්තාට දැමීමේ ඒ පාළුවෙන් තුන්හිතම අවතැන් වෙමින් තිබූ කාලයකය... ජීවිතයට ලැබුණ සුන්දරම වස්තුව ඒ හෝටලය යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය... නැත. වඩාත්ම ලස්සන ජීවිතය වටා පියාඹන මේ කුරුළු පැටවුන් වත් සෙනෙහෙබර මිනිසුන්ය...

අරවින්ද හවස කොළඹ ගිය මොහොතේ සිට ප්‍රාර්ථනා උන්නේ හිතක් සමඟ මෙසේ දහැන් ගත විය... හිත ඇයට වෙන මොනවාටත් හිතන්නට ඉඩ දෙන්නේ නැත. සිතුවිලි දහසක් ඉපදුනා නම් ඉන් නමසියක්ම ඔහු සම්බන්ධයෙනි.

අඳුරේම නැඟුනු තුනී සිනහවද සමඟ ප්‍රාර්ථනා කැසට් රෙකෝඩරය

එබ්බවාය... ඇය එහි ශබ්දය පහළටම ගෙන ආවාය... සියල්ලන්ම තද නින්දේය.. මේ සුන්දර රැස්දේ තමාව කවිරු හෝ ඇහැරවා තැබුවාක් මෙනි.

මුළු නුවරම... නිදිගත් මේ මොහොතේ...

ඔබ පමණක් අවදිව ඇත යහනේ...

එකම හඳක් එක තරුවක් යට

ඔබ ඔබේ පැලේ

මම මගේ පැලේ...

නන්දගේ ඇඬුම්බර ගී පද ප්‍රාර්ථනාගේ හඳවන දෙකුත් පළකින් ඉරා දමුවාය... ඇත්තටම ඒ ගීපදවල අරුතින් ඇයව හිරි වැටී ගියේය... මේ ගීතය මේ තරමටම හිත හිරිවට්ටන බවක් ප්‍රාර්ථනා අත් කවර දිනයකදීවත් සිතා නැත...

හෝටලය ඇරඹුණ පසු පැය විසි හතර පුරාම ඉන් සිංහල ගීත වාදනය වන ලෙස ස්ථීකර් කිහිපයක් තැන තැන සවි කර තිබුණි. සඳුද සිට එසේ වාදනය කරන්නට නන්දගේ කැසට් පට කිහිපයක් ගත යුතු යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතා ගත්තාය...

‘ඩිරැක්ටර් තෝතා අදත් නිදි නැද්ද...’

අනුරාධා යංතමින් දස් ඇර සිනාසී ඇසුවාය... කොට්ටය එක ගුලියකට ගුලි කර එය මත කම්මුලක් තබා අනුරාධා බලා උන්නේ මිතුරියගේ මුහුණේ අළුත් පාට දෙසය...

‘මත්... නිදිගන්න ගියාට නින්ද යන්නැ...’

‘හින්දි ෆිල්ම් එකක සින්දුවක් තියෙනවා.. ඒක උඹට හොඳයි...’

‘මං දන්නවා ඒක...’

‘මොකක්ද...’

‘වො මෙරේ නින්ද මෙරා වේන මුජේ ලෝටාදේ..’

ප්‍රාර්ථනා ලකාවකට කීවාය.

‘එහෙනම් ඒවත් දන්නවා... දන්නවද ඒකේ තේරුම...’

‘මි... මගේ නින්දයි... හිතේ සැනසීමයි මට ආපසු දෙන්න...’

අනුරාධා කොට්ටය තවත් තුරුල් කරගත්තාය...

‘ඇයි ඒකේ ඉතුරු ටික මතක නැද්ද...’

‘මතකයි.. මට ආදරේ කරන්න... ආදරේම කරන්න...’

‘ඒක තමා කරන්න තියෙන්නේ... එතකොට ගිය තිත්දයි සැනසීමයි ආපහු එනවා...’

ප්‍රාර්ථනා කැපටි රෙකෝඩරය ක්‍රියා විරහිත කර රූවා විත් යළිත් කොට්ටයටම හිස තිබ්බාය...

‘මට මේ දවස්වල හරියට ආස හිතෙන දෙයක් කියන්නද...’

ඇදේ උඩුබෙළි අතට නිදගෙන දෙනෙත් පියාගෙන ප්‍රාර්ථනා මිමිණුවාය.

‘හා...’

‘මට කාටහරි පැළෙන්න ආදරේ කරන්න ආසයි...’

අනුරාධාට පුදුමයක් දනුනේ නැත. මිතුරිය ඉන්නේ හැඟීම් වලින් ගැබ්බරව බව ඇය දනගෙන උන්නාය. අරවින්ද වැනි ගුණ සුවඳින් පිරුණු පිරිමියෙකු ඉදිරිපිටදී යුවතියකගේ හදවතේ විවර නොවූ පෙති පවා විවර වෙයි...

‘ඒ ආසාව උඹේ ඇස් වලින් බේරෙනවා... උඹ කියන්න ඕන නෑ... මට ඒක තේරෙනවා... තව මොනවද උඹට හිතෙන්නේ...’

‘සමහර දේවල් ගැන...’

‘ඔව්...’

ප්‍රාර්ථනා කොට්ටයෙන් හිස ගෙන අනුරාධාගේ වම් බාහුවට බර කළාය...

‘මෙව්වර කාලයකට තීරණයක් නොගෙන හිටපු එක කොව්වර හොඳද කියලා හිතෙනවා...’

‘සමහර දේවල් සිද්ධ වෙන්න පමා වෙන අය ඉන්නව නේද...’

‘ඔව්... මේ මට වගේ...’

‘ඔව්... ඒ අයගේ ජීවිතේ සමහර දේවල් වෙන්න ගත්තහම හරි

ඉක්මනට වෙනවා...

‘මගේ ජීවිතෙන් ඉක්මනට මොන මොනා හරි වෙලා යනවනම් හොඳයි. මේ ජීවිතේ හරි පාඨයි අනු...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ හිසකේ පුරා අතැහිලි යවා එය මෘදුව පිරිමැද්දය.

‘සනීපයි...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ආදරයත් ආශාවත් කැට්ට ගිය හදිනි.

‘මට බඩ්ඩක් මතක් උනා...’

අනුරාධා හදිස්සියේ කීවාය.

‘මොකක්ද...’

‘නුවර හොස්ටල් එකේ ඉන්න කාලේ මතකද උමේ පස්සෙන් ආපු අර මිශ්‍රපික් කාරයා....’

‘රෙකෝඩ් බාර එකේ... ඒ පිස්සෙක්...’

‘මිනිහා කොට්ටර දුකක් වින්දද... එක පාරක් උඹව බලාගන්න ඉස්කෝලේ ළඟින් කීපාරක් යනවද... පව්...’

‘නෑ අනු... ඒක ආදරේ නෙමේ... සමහර විට ආසාව වෙන්න ඇති... ආදරේ කියන එක එව්වර ලාබ නෑ... කෙල්ලෙක් ආදරේ කරන්න ඕන ඒ කෙල්ලගේ ජීවිතයට අළුත් වටිනාකමක් දෙන කොල්ලෙකුට...’

අනුරාධා ඇහිලි තුඩකින් ප්‍රාර්ථනාගේ නිය තුඩට ඇහිල්ලෙන් ඇණ බලා උන්නාය...

‘එහෙම කෙනෙක් උඹට ලැබෙනවා... ඒ නිසා රූ ඇහැරිලා දුක් විදින්න එපා...’

ජීවිතයට රැකවරණයක් හවිහරණයක් වන සෙනෙහසක් තමාට උරුම වන බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය... ඇයට දුක තිබුණේ දෙවිය ඒ කීරණය ගන්නට තවත් කල් ගතීද කියාය... එසේ වුවහොත් මේ පාඨවෙන් තවත් කාලයක් ඉන්නට සිදුවෙනු ඇත. එක අතකට ආදරයක් හදවතට වඩිනා තුරු බලා ඉන්නා දවසක්ද ලස්සනයි.. බලාපොරොත්තු

කප්පරක් සිහින කෝටියක් මවමින් ආදරණීය සෙනෙහසකින් ගෙවන
ඒ දවස් ඇත්තටම සුන්දරය...

තමාගේ දෙවියේ මේ ගෙවෙන්නේ ඒ දවස්ද... ප්‍රාර්ථනාව ඒ
ගැන හෝච්චාවක් තිබුනේ නැත.

‘ප්‍රියලාල් අනාගතේදී ලොකු ප්‍රශ්නයක් නෙමේද ප්‍රාර්ථනා...’

අනුරාධාව ගහන්නට තරම් කේන්ද්‍රීයක් ඇයට ආවේ මෙවන්
මිහිරි රැයක ඔහුට සිහිකිරීම නිසාය...

‘මං එයා ගැන තීරණයක් අරගෙන නෑ අනු...’

‘උඹ නොගත්තට අම්මයි තාත්තයි අරගෙන නම්...’

‘ඔව්... මටත් ඒ ගැන ලොකු බයක් තියෙනවා... එහෙම ලේසියෙන්
ඒ ප්‍රශ්නේ මහ ඇරලා යන්න බෑ...’

‘ප්‍රියලාල් ගැන මුකුත් හිතන්නම බැරිද...’

ප්‍රාර්ථනා එතෙක් උන් සුවබර ඉරියව්ව වෙනස් කර ඇද මත
වාඩිවී අනුරාධාව රැව්වාය...

‘උඹට පිස්සුද... ඔව්වර ගොන් විදිහට මිනිස්සු දිහා බලන්න
එපා... අනු... කෙනෙක්ව බේරෙනවා කියන්නේ එකක්. එයා එක්ක එකට
ජීවත් වෙනවා කියන්නේ තව එකක්... එයාට පාදරේ කරනවා කියන්නේ
ඔය ඔක්කොටම වඩා වෙනස් දෙයක්....’

‘මං දන්නවා... ඒත් උඹ කිව්ව අන්තිම එක නැතුව මුල් දෙක හරි
ප්‍රියලාල් වෙනුවෙන් කරන්න උනොත්...’

‘ඊට කළින් ඔය තුනම මම වෙන කා එක්ක හරි කරගන්නවා.
චූඩේ හරිනේ... ටක් ගාලා කොල්ලෙක්ව බැඳලා මේක පුරවගන්නවා...
එතකොට මං රත්තරන් උනත් කරගහන්න එන්නෙ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසී කීවේ ඇගේ උදරය පුම්බා පෙන්නාය. අනුරාධා
යටි තොල සපාගෙන මිතුරියගේ අදහස අනුමත කළාය...

‘ඒකට හරි හදිස්සි වගේ...’

නිකට මෘදුව කිහි කවා අනුරාධා ඇසුවාය...

‘පලයන් යන්න...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ බාහුවට තදින් පහරක් ගසා අතින් ඇලයට හැරුණාය. නැත. හිත තවම නිදාගන්නට සූදනම් නැත.

‘හෙට හෝටලේට යන්න බෑ අනූ... යනවනම් වෙන ගමනක් තියෙනව යන්න.... එහේ යන්න...’

අඩ අඳුරට දෙනෙත් දල්වා ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘මේ කෙල්ල මට නිදාගන්න දෙන්නේ නෑ... මොකද හෙට යන්න බැරි පා...එ...ද...’

‘මි... වෙන ගමනක් තියෙනවා යන්නද..’

‘කොහෙද...’

‘මිහින්නලේ අපේ පවුලට ගොඩාක් හිතවත් පොඩි සාදු කෙනෙක් ඉන්නවා... අපේ ඔක්කොම කේන්දර බලන්නේ ඒ පොඩි සාදු... මට හරි හිතවත්... කේන්දරේ ගත්තාම බලා ඉන්නවා වගේ කියනවා...’

කේන්දර මතක් වන්නේ අනාගතය ගැන හිතනා විටය. දෛවය ඉරණම සම්බන්ධ කාරණා ගැන හිතනා විටය...

‘දැන් උඹට ඕන සිද්ධ වෙන දේ හරියටම බලාගන්නද...’

‘නෑ කෝකටත් හොඳනේ.... කවුද දන්නේ මේ දවස්වල මොන ග්‍රහයා නිව වෙලාද කියලා...’

‘බයවෙන්න එපා... මේ දවස්වල හොඳ වැඩු මංගල යෝගයක් යනවා ඇති... ඒකනේ මේ අපිටත් නිදාගන්න නොදී මහ රූ ඇහැරගෙන ඉන්නේ...’

අනුරාධා කියද්දී ප්‍රාර්ථනා ඇගේ තට්ටම රිදෙන්නට කෙතින්කුවාය.. අනුරාධාට එය හිතුවාට වඩා රිදුණි.

‘බලපන්... මට රිදුනත් එක්ක...’

‘අනේ සොරි... හෙට යන්නද...’

‘යන්... මගේ කේන්දරෙන් ගේන්නද..’

‘ලඟ තියෙනවද..’

‘නෑ මං ඩයරියේ ඇඳගෙන ඉන්නේ...’

අනාගතයේදී මොනවායින් මොනවා වෙයිද කියා පාර්ථනා හිතුවේ බියමුළුවය. ජීවිතය තමා හිතනා තරම්ම මෘදුව මොලොක්ව ගලා යයි යැයි සිතීම අසීරුය. එසේ වුවහොත් අනාගතය වෙනුවෙන් මීට වඩා යමක් කිරීමට සිදුවෙනු ඇත... හදවත ආශා කරන යමක් දිනා ගැනීම වෙනුවෙන් යමක් කළාට කම් නැත.

සටන් කර දිනා ගන්නට තරම් හදවතට ආශා හිතෙනා දේ කුමක්ද.. හදවත උමතුටී ඇත්තේ ඒ නිසාද...

10

සුදු පැහැ ගත් කොරොල්ලා කාර් රථය ගාලු පාර දිගේ කළුකර දෙසට ධාවනය වෙමින් තිබුණි. ප්‍රාර්ථනා තමාට මේ වාහනයක් දී රත්නපාලක් සමඟ කොළඹ එව්වේ හදවතේ තිබූ විශ්වාසයට බව අරවින්ද තේරුම් ගත්තේය... දුප්පත් තාත්තා ඇරෙන්නට ඔහුව කිසිවෙක් මේ තරම් විශ්වාස කර නැත.

අරවින්ද උන්නේ ජීවිතය පටන් ගන්නට තැනක් නැතිවිය... අනුවෙන තැනකින් ජීවිතය එසේ පටන් ගන්නට අරවින්ද කැමති වූවේ නැත. ජීවිතය පටන් ගන්නට හිතා උන්නද ඒ ජීවිතය අනුරාධපුර කිසා වැව් තාවුල්ලේ සුන්දර අරලියා හෙවණක් යටින් පටන් ගන්නට ඔහු හිතා උන්නේ නැත. දෛවය ජීවිතය මෙන්ම පුදුමාකාරය.

අරවින්ද සිහිනයෙන් පිබිඳෙන කලෙක මෙන් ගැස්සී වට පිට බැලුවේය... ඔහුට ප්‍රාර්ථනයාගේ සුවඳ මේ ළඟ ඉන්නාක් මෙන් දැනුණි. ඒ සුවඳ හමන්නේ වාහනයෙන්ද නොවේනම් තම හදවත ඇතුලාන්තයෙන්ද කියා ඔහුට තේරුමක් නැත.

ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට පවිත්‍ර ගැහැණු සුවඳක් තම ආත්මයේ දුප්පත් වපසරිය පුරා බැතිබර ධූපයක් මෙන් විහිදෙනා බව පමණක් අරවින්ද තේරුම් ගෙන උන්නේය...

‘ඇයි අරවින්ද මහත්තයා..’

රත්නපාල සිනාසී ඇසුවේය...

‘නෑ මුකත් නෑ රත්නපාල අත්කල්...’

‘අපි හෙට උදේම යනවා නේද මහත්තයා...’

‘ඔව්... අපි පාන්දර තුනට විතර මෙහෙත් යන්... නැත්නම් ට්‍රැෆික් එකට අහුවෙනවා... පාන්දර ගියාම ගමන සරිපයි...’

‘මාත් ආසයි පාන්දර එළවන්න... උදේ හය වෙද්දී අපි කුරුණෑගල...’

පළමුද රාත්‍රියේ අනුරාධපුරේ සිට කොළඹ එද්දී රත්නපාල නෙළුම්දෙනිය පවුල ගැන බොහෝ විස්තර අරවින්ද හා කීවේය... එහෙත් ඔහුට ප්‍රියලාල් ගැන විශේෂයෙන් අහන්නට බැරිවිය.

‘අපේ මිස් බදින්න ඉන්නේ ප්‍රියලාල්වද...’

අරවින්ද ඇසුවේ සැකමුසුවය... ප්‍රාර්ථනා වැනි සඳක් ඔහුගේ අහසේ නතර වෙනවානම් එය පුදුමයකි. ඔහු තනිකරම සැලෙලයිඩ් වර්තයකි... ඔහුව දුටු හැටියේම ඔහුගේ හදවතේ වර්ණයක් නැතැයි අරවින්දට සිතූණි.

‘කතාව නම් යන්නේ එහෙම තමා... අපේ බේබිගේ නම් එච්චර කැමැත්තක් නෑ... එයා බේබ්ට ගැලපෙන්නේ නෑ...’

රත්නපාල කීවේ තරමක වේදනාවෙනි.

‘ඇයි ඒ...’

‘කසාද ජීවිතේ කියන්නේ මහ පුදුම ජීවිතයක් මහත්තයා... ඒක සාර්ථක වෙන්න දෙන්නගේම අදහස්, වැට්ට දගැබ වගේ ගැලපෙන්න ඕන... මං අවුරුදු තිස් දෙකක් පවුල් කාපු මිනිහෙක්... මම ඒ අත්දැකීම් වලින් කියන්නේ... හදිසියේවත් බේබ් ප්‍රියලාල් සර්ව බැන්දෙත් බේබිගේ ජීවිතේ අතඇරලා දපු වැට්ටක් වගේ ජරාවෙනවා... ඒක ඒකාන්තයි.. ඕවා අපිට කියන්න බෑ... මහ මිනිස්සුන් ගොන්නු නෙමේනේ... එයාලා තේරුම් ගන්න ඕන...’

‘තරුණ කාලේ කවිරුක් ඔහොම තමයි.. බැන්දට පස්සෙ ඒවා හරියනවා රත්නපාල අත්කල්...’

‘බොල් වී තියෙනවා නේද මහත්තයා... ඔය පැල ගෙයම ගන්නේ...’

‘ඉතින්..’

‘ඔය බොල් වී යල කන්නේ ඉස්සන් මය කන්නේ ඉස්සන් බොල්ම තමයි... කන්නේ වැරදුනා කියලා බොල් විය පැල දරන්නේ නෑ...’

ඔහු බොල් වී අහුරක් බව පරවිත්ද දන උන්නේය... ප්‍රාර්ථනා කරන දෙක තුනක් නොව කරන දෙකත් සියක් අස්වැද්දවිය හැකි සාරවත් කුඹුරු යායකි... අවශ්‍ය වන්නේ ඒ කුඹුරට හොඳින් වතුර බැඳ සරු බීජ වී ටිකක් ඉසීම පමණි...

‘මහල තීන්දු කරලා නම් තියෙන්නේ මිස්ට එයාට බදින්නම වෙනවා නේ රත්නපාල අන්කල්...’

‘ගැණියෙක්ගේ දෛවය ගැන එහෙම තීරණ ගන්න බෑ මහත්තයා.. මහබඩා නළලේ කොටලා තියෙන විදිහට හැම දෙයක්ම වෙයි...’

‘එහෙම හැම වෙලාවෙම වෙන්නෑ රත්නපාල අන්කල්... තමන්ට කැමති විදිහට ජීවිතේ හැම දෙයක්ම වෙනවා නම් පපි ඔක්කොම සතුටින් ඉන්නේ.. ඒත් ලෝකෙ දුක් විදින මිනිස්සු වැඩියි...’

‘මහත්තයා කියවලා තියෙනවද සඳ කිඳුරු ජාතකය...’

‘ඔව්... කිඳුරයි කිඳුරිගෙයි කතාවනේ...’

‘විදින භීයකින් කිඳුරා මැරිලා වැටෙනවා... සඳ කිඳුරු දවෙ ඔය හරිය කියද්දී ඇස්වලට කළු එනවා... මහත්තයා අහලා ඇති. සිබ බඳ කොමළකින් මුළු මී කවා පොවා... පුරහඳ ලෙසින් උන් මගෙ හිමි මරා පියා කියලා කියන්නේ...’

රත්නපාලගේ දනුම ගැන අරවිත්ද පුදුම වූයේ නැත. ඉස්සර මිනිස්සු අප මෙන් නොවේ.

‘ඉතින්...’

‘කිඳුරගේ මළකඳ බදුගෙන කිඳුරි අඩනවා.. කෑ ගහන අඩනවා... මළකඳ උකුලේ තියාගෙන කිඳුරි සත්‍ය ක්‍රියා කරනවා... එයාලගේ ආදරය ඒ තරම් බලවත් නම් පින්බර නම් මගේ ස්වාමියාගේ ජීවිතය යළි ලැබේවා කියලා... මොකද වෙන්නේ...’

‘කිඳුරා නැගිටිනවා...’

අරවින්ද මුව අයාගෙන කීවේය...

‘ඇයි ඒ...’

‘ආදරේ බලේ...’

‘ඔව්... ඒක තමා... ඒකට ගහන්න දෙයක් ලෝකෙ තවත් නෑ අරවින්ද මහත්තයා... ආලවත්තකම කියන්නේ පෙරුම් පුරාගෙන කරන දෙයක්. මහත්තයා දන්නවද ඒ සඳ කිඳුරි කවුද කියලා... සඳකිඳුරි උනෙක් එයා... වෙස්සන්තර දේවි උනෙක් එයා...’

‘අන්නිම ආත්මේ යශෝධරා වුනෙක් ඒ සඳ කිඳුරිමනේ...’

රත්නපාල හිස වැනුවේය.

‘එයා පතාගෙනම ආවා... ආත්ම ගාණක් ඒ ආදරේ පතාගෙන සංසාරේ පුරා ආවා...’

‘අන්නිම ආත්මයේදීත් යශෝධරා දේවිට තනිවෙන්න උනා...’

‘එයා හීන කුලේ ඉඳලා පතාගෙන ආවෙම ඒකම තමා... මං කියන්න ගියේ ආදරේ කියන්නේ පතාගෙනම එන දෙයක්... ඒ වගේ උනාම සත්‍ය ක්‍රියා කරන්න පුළුවන්... ඒවා හරියනවා...’

රත්නපාලගේ වදන් අරවින්ද අසා උන්නේ භාවනාවකට සම වැදුනාක් මෙනි. ආදරය ගැන මේ තරම් ගැඹුරට ඔහු කෙදිනකවත් හිතා නැත.

‘හැමෝටම ඉන්නවා මේ සංසාරේ පතාගෙන එන අය... මහත්තයටත් ඇති...’

‘කොහොමද එයාව අඳුනගන්නේ...’

ඔහු ආශාවෙන් කුකුහලයෙන් ඇසුවේය...

‘අඳුනගන්න දෙයක් නෑ... ඒක ඉබේටම වෙනවා... ඒ වෙනකල් ඉතින් දෙවිය කරකව කරකව එක එක තැන්වලට ගෙනියනවා... එක වෙලාවක සසර පුරුද්දට එක තැනකට ඇවිත් නවතිනවා... ඊට පස්සෙ මැරුනත් එතනම තමා...’

ඉන්පසු බොහෝ වේලාවක් යන තුරු අරවින්ද කතා කළේ නැත. සංසාරය පුරා තමා පතාගෙන එන්නට ඇත්තේ කාවදියි ඔහු සිතුවේය. ඇයව හරියටම සොයා ගත හැකි නම් යැයි අරවින්දට සිතුණි.

සමහර විට ඒ සංසාර බැඳීම වැඩිකල් නොයා හදවතට ලැබේ යැයි අරවින්දට සිතුණි.

කළුතර පාලම පසු කරගෙන ගිය වාහනය නැවතුනේ බෝධිය අද්දරම වාහන නැවතුමේය... මේ බෝධිය අසලට පැමිණ අනන්ත වාරයක් පඬුරු දමා ඇත. එහෙත් අද තරම් බැහිරි බවක් එද නොතිබුණ බව අරවින්ද හිතුවේය... ඔහු වාහනයෙන් බැස රත්නපාලක් සමඟම සුදු මකර තොරණ යටින් බෝ මළුවට පිවිසියේ තුන් හිතට අරක්ගත් අනුපමේය ප්‍රාර්ථනාද සමඟිනි...

බුදුන් නමැදීමෙන් අනතුරුව අරවින්ද පඬුරක් ගෙන එය සුදු රෙදි කඩකින් බෝධියේ පහළටම බර වූ අත්තක ගැට ගැසුවේය... තමාගේ නොව තමාට ජීවත්වන්නට පාර කියා දුන් ප්‍රාර්ථනාගේ බලාපොරොත්තු ඉටු කරදෙන්න යැයි ඔහු පැතුුවේය...

අනෙකෙකුගේ බලාපොරොත්තු වෙනුවෙන් ඔහු බාරවූ ප්‍රථම අවස්ථාව මෙය විය...

පඬුරු ගැට ගැසීමෙන් පසුවද අරවින්දට බෝ මළුව හැර යන්නට ලෝබ සිතුණි. ඔහු නිස්කලංකයේ බෝ මළුව වටා ඉදිවූ දේවතා තාප්පයට බරවී නිසංසල් සෙලවෙන ලා දළ බෝ පත් දෙස බලා උන්නේය...

තැන තැන විසිරී ගිය ජීවිතය එක තැනකට රැස් වූ බවක් ඔහුට හැඟුණි... හැමෝටම ජීවිත තිබේ. එහෙත් එය දේන පාගෙන රසවිදිය හැක්කේත් හැඩ බැලිය හැක්කේත් ටික දෙනාටය. අද තමාට තම ජීවිතය එසේ දේනට ගෙන රසවිදිය හැකි යැයි අරවින්දට සිතුණි.

‘හෙට එනවා කියලා බේබ්ට කෝල් කරලා කියන්නත් ඕන මහත්තයා...’

කළුතර සිට එද්දී රත්නපාල කීවේය...

‘එහෙනම් මහ නවත්තලා කෝල් එකක් අරගෙන යන්... ඒත් දන් මිස් නිදික් ඇති... දහයටත් කිට්ටුයි...’

‘බේබි මෙව්වර වේලාසනින් නිද ගන්නේ නෑ... පහුගිය දවස් ටිකේම මං දක්කා රූ එකොළහ දෙළහටත් කාමරේ ලයිට් දන් ඉන්නවා...’

විශාල ව්‍යාපාරයක බර එක ගැහැණු පසුවකට පමණක් දරා ගත නොහැක... ඒ බැව් අරවින්ද දැන උන්නේය. ඇය තමාට ගන්නේ දැඩි විශ්වාසයකිනි. ප්‍රධානම දේ හෝටලය සම්බන්ධයෙන් ඇගේ හිතේ ඇති බර නිදහස් කිරීමය... අද දහවල් අරවින්ද හෝටලයක කළමණාකරුවෙකු ලෙස සේවය කරන මිතුරෙකුද හමුවන්නට ගියේය... ඔහු හමුවී අරවින්ද පැය දෙක තුනකට වඩා උපදෙස් ගත්තේය.

‘අපිට කස්ටමර් කෙනෙක් එනවා නේද... එයාට සැටිස්ෆයි නොකර කවදන් හොටෙල් ට්‍රේඩ් එකේ දිනන්න බැහැ. ඒ මේ ව්‍යාපාරේ හැටි. එක් කෙනෙක්ව තෘප්තිමත් කරනවා කියන්නේ දහ දෙනෙක්ගේ බිස්නස් අල්ලා ගන්නා කියන එක. ඒකම තමා මම අතින් පැත්තටත් වෙන්තේ... උඹ එක කස්ටමර් කෙනෙක්ව හොඳට ට්‍රීට් නොකර යැව්වොත් උඹට කස්ටමස්ලා ජියක් නැතිවෙනවා... හොඳට වඩා තරක ඉක්මනට පැතිරෙනවා...’

හේමන්න කීවේ ඔහුගේ අත්දැකීමෙනි.

‘උඹගේ හෝටලේට එන කස්ටමර්ට සළකන්න ඕන වචනයෙන්. මිනිස්සු ආස නැහැ මම. පුප්පන ගොරවන ගණන් ගන්නේ නැති මැනේජර්ලට... මෙහෙම හිතපන්... ඔන්න උඹේ හෝටලේට පාපු ගෙස්ට්ලා තුන්දෙනෙක් ඩිනර් ගන්නවා... කන්න ඉඳගනිද්දී උඹෙන් නිකමට අහනවා අද පපඩම් බැඳ්දේ නැන්ද කියලා... උත්තරේ ලේසියි. උඹට පුළුවන් නෑ කියන්න. ඒත් එහෙම කරන්න එපා... පලයන් කිවත් එකට... පපඩම් තුන හතරක් බැඳගෙන උඹේ අතින්ම ගෙනත් තියපන්... මොනවද මම. ඕනනම් රූපියල් හතක් යයි පපඩම් තුනට. ඒත් උඹ දන්නවද ඒකෙන් කස්ටමර්ට අල්ල ගන්න ඇල්ලිල්ල..’

අරවින්ද මේ සියල්ල හිතට ගත්තේය... සඳුද්‍ර සිට සටන අරඹන්නට මේ උපදෙස් රත්තරන් හා සමානය.

‘මං උඹට මගේ සෙල් නම්බර් එක දෙන්නම්... ඕන වෙලාවක කතා කරපන්... මොන ප්‍රශ්නයක් ආවත් ඒකට උත්තර තියෙනවා... උඹ බයවෙන්න එපා... උඹ හරි ඉක්මනට මට වඩා හොඳ හොටේල් මැනේජර් කෙනෙක් වෙයි... ඒක ඉවර...’

හේමන්ත කීවේ අවංක ආදරයකිනි.

‘මටත් ඒක හිතෙනවා හේමන්ත. හොඳ කටකින් කිව්ව නිසා හරියයි..’

රත්නපාල ගාලු පාර ආසන්නයේ තිබූ දුරකතන කුටියක් අසල වාහනය නැවැත්වුවේය...

‘මං කියලා එන්නම් මහත්තයා...’

රත්නපාල බැස ගිය පසු අරවින්ද දෑස් පියාගෙන ආසනයේ දිග ඇදුනේය. ඔහුගේ හිත පුරා ප්‍රාර්ථනාගේ විශාල ඡායාවක් ඇදී ගියේය. ඒ ඡායාවේ දෑස් මුළුමනින්ම තමා දෙසට යොමුව ඇති බව අරවින්ද දුටුවේය...

අදින් පසු තිත්ද අවශ්‍ය නැත. ඒ හැම පැයක්ම මේ හෝටලයේ ජයග්‍රහණය වෙනුවෙන් කැප කරන බවට අරවින්ද තමාටම පොරොන්දු වුනේය. ඇය තමා ගැන තැබූ විශ්වාසය එලෙසම රැක ගැනීම අභියෝගයකි. ඒ අභියෝගයට මුහුණ දීමට ඔහු ආශාවෙන් බලා උත්තේය. තමා දිනන බව අරවින්දට සහතිකය...

‘බේබි.. මම...’

ප්‍රාර්ථනාට රත්නපාලගේ හඬ ඇසෙද්දී සැහැල්ලුවක් දනුණි.

‘ඇයි දවල් කතා කළේ නැත්තේ. මං බලාගෙනත් උන්නා...’

ප්‍රාර්ථනා කරුණාවෙන් නමුදු නොරිස්සුමින් කීවාය.

‘වෙලාවක් උනේ නෑ බේබි... අරවින්ද මහත්තයා එක්ක අරහෙ මෙහෙ ගියා...’

‘කොහෙද අරහෙ මෙහෙ...’

‘අළුත් රොබ් එකට ඕන උපදෙස් ගන්න වාද්දුවේ හෝටලයක් කරන යාළු මැනේජර් මහත්තයෙක් හම්බවෙන්න ගියා... පස්සෙ ඒ

පැත්තේ තව හෝටල් තුනකට ගිහිල්ලා ඒ තුන් පොළින්ම තේ බිලා හෝටලේ වැඩ කෙරෙන හැටි බලලා ආවා... පුදුම උනන්දුවකින් ඉන්නේ...

ප්‍රාර්ථනාගේ පපුවේ පැත්තක්ම පිරි ගියේය... සමහර විට තමාට හිතන්නට දෙයක් ඉතිරි නොවන්නට පුළුවන. ළඟ තබා ගත යුත්තේ එහෙම මිනිසුන්වය...

‘මොකද මැනේජර් මහත්තයා කියන්නේ...’

‘බේබිගේ පුදුම තේරීමක්... ඒ වගේම ලැබීමක්... මං ගෙදරත් ගියානේ... තාත්තත් අභිංසක මනුස්සයෙක්... හරි ඉඟ් යහපත් උදවිය. මිනිහෙක් හොඳ වෙන්න බේබි එයාගේ පදනම හොඳ වෙන්න ඕන...’

ඔහු තමා ගැන මොනවා කීවාදැයි දනගන්නට ප්‍රාර්ථනා ආශාවෙන් උන් නමුදු එකවර රත්නපාලගෙන් එය ඇසිය නොහැක.

‘අපිත් එක්ක වැඩ කරන්න අරවින්ද කැමතිද දිගටම...’

‘සමහර වෙලාවට අපට හම්බවෙන්නේ බේබි පැයේ දෙකේ මිනිස්සු. භයට හම්බලනා හතට ගියා... සමහරු දවසක් දෙකක් ඉන්නවා.. බොහොම විකක් අවුරුද්දක් දෙකක් ඉන්නවා... දෙතුන් දෙනෙක් අවුරුදු පහ භයක් ඉන්නවා.. එක් කෙනෙක් ජීවිත කාලෙටම ඉන්නවා.. හරිම කලාතුරකින් එක් කෙනෙක්...’

ප්‍රාර්ථනාට දැන ගන්නට අවශ්‍ය වූයේ ඔහු ඉන්නේ කවර කාලයකටද කියාය... එය අනිශ්චිත වැදගත්ය...

‘අපේ මැනේජර් මහත්තයා කොච්චර කල් ඉන්නවලද... අවුරුද්දක්... දෙකක්...’

‘නෑ බේබි... මහත්තයා එහෙම කියන්නෑ... ජීවිත කාලය පුරාම ඉන්න මිනිස්සු එහෙම කාලයක් දක්වන්නේ නෑ... අරවින්ද මහත්තයා දිගටම බේබි ළඟ ඉඳී...’

ඒ වචන දුරකතන රැහැන දිගේ විත් පපුවේ රැහැන හා බද්ධ වූ බවක් ප්‍රාර්ථනාට දැනුණි.

‘කෝ දන්...’

‘වාහනේ ඉන්නවා... ඉන්න තැන පාඨ නෑ...’

‘රත්නපාල අත්කල්ට අරවින්දව හිතට අල්ලලා වගේ...’

ප්‍රාර්ථනා විහිළුවට මෙන් කීවාය...

‘මට විතරක් යැ...’

ඔහු කීවේ එපමණකි... ප්‍රාර්ථනා කමාටම සිනාසුනාය... ඇය ඔහුගේ හඬ අසන්නට ලෝබකමකින් උන්නාය...

‘මං අරවින්ද මහත්තයට කතා කරන්නද...’

ඇගේ හිතැහි හඳුනාගන්නාක් මෙන් රත්නපාල ඇසුවේය...

‘හා...’

රත්නපාල කොමිට්ටිකේෂන් කුටියෙන් ඉවත්වී වාහනය වෙතට ආවේ ඇමතූම් විසින්ටි නොකරන ලෙස ක්‍රියාකරුට පවසාය...

‘මහත්තයට බේබි කතා කරනවා...’

අරවින්ද දුරකතන කුටියට ගියේ නිසංසල වූ පැහැබර සිහිනි.

‘මිස්...’

එපමණකි. ප්‍රාර්ථනා තුනී රූ ඇළුමෙන් පමණක් වැසුනු ළය මඬලට සුරත තබා ගන්නාය...

‘කළුතර ගියාද අරවින්ද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ තත්පර කිහිපයක් නිහඬව සිටීමෙන් අනතුරුවය...

‘ඔව් මිස්... මේ දැන් කළුතර ඉඳලා ගෙදර යන ගමන්...’

‘පඬුරු ගැට ගැහුවද...’

ඇය ඇසුවේ දුරකතනය උකුලට ගෙන සැටියට බරවෙන අතරතුරය..

‘ඔව් මිස්...’

‘හවස රවුම් ගහලා කියලා ආරංචියි..’

ඔහුගේ සුසුම් හඬ පවා ඇය අසාගෙනය...

‘ටිකක් එහාට මෙහාට ගිහිල්ලා උපදෙස් ටිකක් ගන්නා මිස්...’

‘එක හොඳයි... අපිට පැරදි පැරදි දිනන්න වෙලාවක් නෑ.. එකපාර ගින්නලේ රේස් එකට තමයි යන්න වෙන්නේ...’

‘එක හිතන්නෙපා මිස්... මිස් කප් එක ගන්න යන්න හොඳ ඇප්ටක් ලැස්ති කරගන්න. අපි දිනනවා...’

ජීවිතයට පිරිමියෙකු අවශ්‍ය වෙන්නේ මේ ටිකටය. ගැහැණියක් ඔය ටික හිතන්නටද කියන්නටද පමාවෙයි. පිරිමි අභියෝග බාර ගනිද්දීම ප්‍රතිඵල කියති. එහෙත් ඒ හැම පිරිමියාම නොවේ.

දෙපැත්තම නිහඩ වී තත්පර තුන හතරක් ගෙවී ගියේය... ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ ඔහු යමක් කියනා තුරුය. ඔහු බලාඋන්නේ ඇය යමක් කියනා තුරුය...

‘රැට කෑවද...’

ස්වාමී දුවක් මේවා ඇසිය යුතු නැත.

‘තාම නෑ මිස්... එව්වර බඩගින්නක් නෑ...’

‘හෙට ඉක්මනට එන්න...’

‘අපි පාන්දර තුනට පිටවෙනවා මිස්...’

රිසිවරය තබන්නට දෙදෙනාටම ලෝබ සිතූණි. එහෙත් කිසිවෙකු තැබිය යුතුය...

‘ගොඩක් රැ වෙන්නැතුව ගෙදර යන්න... මං තියන්නම්... බුදු සරණයි...’

ඒ පැතුම අරවින්ද වෙත ආවේ පසුවේ අළුත් ගින්නේද ඇති කරය... ගැහැණු මුවකින් ආශිර්වාද ලබා ඔහුට පුරුදු නැත. මේ එසේ ලැබූ ප්‍රථම චතාවය.

‘බුදු සරණයි මිස්...’

අරවින්ද රිසිවරය තබා වාහනයට ගොඩ වී නිහඩවම පාර දෙස බලා උන්නේය... රත්නපාල ඔහුට බාධා කළේද නැත... පානදුර පාලම අසල සිට මොරටුව දක්වා විහිදී ගිය අළුත් ගාලු පාර දිගේ ඔහු මදක් වේගයෙන් වාහනය පැදවීය.

11

ප්‍රාර්ථනාත් අනුරාධාත් වාහනය තුළම පාවහන් ගලවා දමා එක පෙළට වැඩිනු මිහින්තලේ අරලියා හෙවණ යටින් පිය මැත්තේය... දිග ගල් පඩි උඩ තැන තැන කහ පැහැගත් අරලියා මල් වැටි තිබුණි... ප්‍රාර්ථනා ඉන් දෙක තුනක් ගෙන සිප බැලුවාය...

‘මං ආසයි මේ අරලියා මලේ සුවඳ කියෙන පරිගිසුම් එකක් ගන්න... පුදුම සුවඳක්... මේ...’

ප්‍රාර්ථනා මල අනුරාධාගේ නහයට ළං කළාය.

‘මි... පින් සුවඳ කියන්නේ ඔය සුවඳට... ඉංග්‍රීසියෙන් අරලියා මලට ටෙම්පල් ෆ්ලවර් කියන්නේ ඒකනේ...’

ඒ සුවඳ කාගේදේ වැනියැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුණි.

‘පොඩි සාදු ඉන්නවද දන්නෑ...’

‘දන් වෙලාව ළඟ තියා ඇති...’

‘මේ සාදු එහෙම නෑ අනු... දනේ වැරදුනත් මිනිස්සුන්ට උදව් කර කර ගම පුරා යනවා...’

ප්‍රාර්ථනා උඩ මළුවට පිහිස ආවාස ගේ දෙස බැලුවාය.

‘පුදුම කරම් නිස්කලංකයි... හිතක් මේ මළුව වගේ වෙනව නම්...’

සුනන්ද පොඩි හමුදරුවෝ ආවාස ගේ පැත්තේ පෙනෙන්නට උන්නේ නැත. ප්‍රාර්ථනාට බියක් දැනුණි...

‘කෝ පොඩි සාදු...’

මල් ආසන පිරිසිදු කරමින් උන් ඇබික්ක දරුවෙකුගෙන් ඇය ඇසුවාය...

‘පොඩි සාදු දන් ගෙයි ඇති... දන් වැඩියේ... නෝනලා එහෙට යන්න...’

‘කමක් නෑ පොඩි සාදු දුනේ වළඳලා එනකල් අපි ඉන්නම්...’

‘ඕත් නෑ... නෝනලා යන්ට...’

ප්‍රාර්ථනා ආවාස ගේ අසළිත්ම වැටුන ගල් පඩිපෙළ නැග ගියේ අනුරාධාගේ සුරතීන්ද අල්ලාගෙනය.. පොඩි භාමුදුරුවෝ දන්ගෙට යාබදව තිබූ අඹ ගසක් යට වූ ගල් කලාවට වී දුනේ වළඳමින් උන්නෝය...

ප්‍රාර්ථනා උන්නාන්සේ දෙස මොහොතක් බලා උන්නාය...

‘ඔබ වහන්සේ දුනේ වළඳනවට වඩා ලේන්නුන්ට දුනේ දෙනවනේ...’

පොඩි භාමුදුරුවෝ ප්‍රාර්ථනාව දුටුවේ එවිටය...

‘ප්‍රාර්ථනාව දක්ක කල්... මගේ වැඩ මෙහෙම තමා ප්‍රාර්ථනා...’

ගල් කලාව අසළටම පැමිණි ප්‍රාර්ථනාක් අනුරාධාක් උන්නාන්සේට පහක් වී වැන්දේය...

‘පොඩි සාදු මේ මගේ යාළුවෙක්... මට අර හෝටලේ කරන්න උදව් කරන්නේ අනුරාධා තමයි...’

‘ඒක හොඳයි... දෙන්නක් එක්ක දුනේ ටිකක් කමු...’

අනුරාධාට පුදුම සිතූණි. ගිහියන් ස්වාමීන් වහන්සේලාට දෙන දා මිසක බුද්ධ පුත්‍රයන් ගිහියන්ට දෙන දා ගැන ඇය අසා තිබුනේ නැත.

‘පොඩි සාදු වළඳන්න. අපිට ගිහිල්ලා කන්න පුළුවන්...’

‘මෙව්වර දුනේ තියෙද්දී ගෙදර ගිහිල්ලා මොකට කනවද... යන් ඇතුළට...’

පොඩි භාමුදුරුවෝ ඉස්සර වී දන්ගෙට ඇතුළු වුවෝය... අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා දෙස බලා සිනාසුනේ පුදුමයෙනි.

‘ආසද දන් බත් කන්න...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘ඇත්තටම හරි ආසයි...’

‘මාත් ආසයි...’

පොඩි හාමුදුරුවෝ පන්සලේ ඇබිත්තයෙකුට කැන්ද අනුරාධාටත් ප්‍රාර්ථනාටත් දුනේ බත් බෙද දුන්නෝය.

‘අද ප්‍රාර්ථනා දුනේ ගෙනාවේ මේ පැත්තේ ගොවි මහත්තයෙක්ගේ ගෙදරින්... මාළු පිණි නම් නෑ...’

‘බත් කන්න මාළු ඕන නෑ පොඩි සාදු...’

සුදු කැකුළු බතත් මයියොක්කා කොළ මැල්ලුමකුත් ඇඹරුල්ලා මාළුවකුත් තිබ්බටු මැල්ලුමකුත් මුරුංගා හොඳ්දකුත් කතුරු මුරුංගා මල් බැඳුමකුත් දුනේ බතට විය.

‘පොඩි සාදුට පින් මේව්වර රස බත් එකක් හදිස්සියේ ආව අපට දුන්නට...’

‘ඒ පින මම මේ දන් ගෙනාව දුප්පත් ගොවි මහත්තයට දෙනවා ප්‍රාර්ථනා...’

මේ දුනේ බත කන්නට ඉන්නට තිබ්බේ අරවින්ද යැයි ප්‍රාර්ථනාට මොහොතකට සිතුණි. දවසක හෝටලේ මෙනු එකකට මේ දුනේ බත් වේලක් කදිමය...

‘මොකෝ ගෑණු ළමයට මේ පැත්තේ එන්න හිතුවේ... කෝල් එකක් දන්නනම් පල්ලේගම සාදු හම්බවෙන්න වඩින ගමන් මම වඩිනවා...’

දන්ගෙට යාබබව තිබු බණ මඩුව කොතේ අසුන්ගනිමින් සුනන්ද හාමුදුරුවෝ ඇසුවෝය...

‘අපේ හෝටලේ වැඩ සළඳ පටන් ගන්නවා පොඩි සාදු.. අද අපිට තිවාඩු දවස. මට රූ නිකමට හිතුනා අද ඇවිත් සාදුව හම්බවෙන්න ඕන කියලා...’

පොඩි හාමුදුරුවෝ මොහොතක් ප්‍රාර්ථනා දෙස බලා උන්නෝය.
ඇය එන්නට ඇත්තේ හිතේ ඇති දෙහිඩියාවක් නිසා යැයි උන්වහන්සේ
නිකමට සිතුවෝය...

‘හිතේ මොකක් හරි බයක් වකිතයක් එහෙම තියෙනවද...’

‘ඇයි පොඩි සාදු එහෙම ඇහුවේ...’

‘මට නිකං හිතනා...’

‘එහෙම බයක් නම් තිබ්බො... ඒත් දන් නෑ...’

‘ඒත් මොනවද තියෙනවා වගේ...’

අනුරාධාට සිතා ගියේය... ප්‍රාර්ථනා ඇයව කෙතෙක්කුවාය...

‘ඔයාගේ යාළුවා මොනවා හරි හංගනවා. නේ..ද...’

පොඩි සාදු සිරියාවට සිතාපි අනුරාධාගෙන් ඇසුවෝය... අනුරාධා
එය අනුමත කරන්නට මෙන් හිස වැනුවාය...

‘කේන්දරේ ඇති මං ගාව... මං අරගෙන එන්නම්... කට්ත් නොකිව්ව
දේ මං කොටු දෙළහෙන් හොයාගන්නම්...’

සිවුර කරපට්ත් දමා පොඩි සාදු නැගිට ආවාස ගේ දෙසට
වැඩියෝය.

‘උමේ ඔක්කොම හොර පොඩි සාදු අල්ල ගනී...’

අනුරාධා සිතාපි කීවාය.

‘මොන හො..ර..ද..’

‘හිතේ හො...ර... ඒක නෙමේ දන් බත් මාර රහයි නේ...’

‘ම්... මයියොක්කා මැල්ලුම එව්වර රහ වෙන්නේ කොහොමද...’

‘ගමේ කුස්සිවල පොඩි මැටි හට්ටි වල උයන කෑමනේ ප්‍රාර්ථනා...’

‘අපේ මැනේජර් මහත්තයා උන්නනම් මේ මෙනු එකට ආසවෙයි...’

ඒ වචන හරහා ඉපදුනු සිතුවිලි ධාරාව මිතුරියගේ මුහුණ පුරා
ගලා යනු අනුරාධා බලාගෙනය...

‘කද්දිත් මතක් උනා නේ...’

අනුරාධා විමසුවේ විහිළුවට නොවේ. බැරෑරුම්වය...

‘අවංකවම ඔව්...’

එවැනිම බැරැරුම් බවකින් ප්‍රාර්ථනා උත්තර දුන්නාය.

‘අන්න පොඩි සාදු වඩිනවා..’

උන්නාන්සේ වැඩියේ උපැස් යුවළද පැළඳගෙන පොතක ලියා තිබූ ප්‍රාර්ථනාගේ කේන්දරයද පරීක්ෂා කරමිනි. උන්නාන්සේ පැය කාලක් පමණ එදෙස බලා උන්නේය. ඊට පසු උන්නාන්සේ හිස ඔසවා ප්‍රාර්ථනා දෙස බැලුවේය...

‘පසුගිය විසිහතරවෙනිද මතකද...’

පොඩි සාදු එකවර ඇසුවේය... ප්‍රාර්ථනා පුද්‍රමයෙන් කල්පනා කළාය.

‘ඔව් පොඩි සාදු... එද හෝටලේට මේ සේවකයෝ විකක් ගන්න ඉන්ටර්විව් එකක් කළා... එව්වරයි...’

තවත් විනාඩි දහයක් පමණ උන්නාන්සේ පෑන් තුඩ එහා මෙහා යවමින් හිස වනමින් කල්පනා කළේය... ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා දෙස බැලුවේ පුද්‍රමයෙනි...

‘විසි හතර වෙනිද... එද.. කවුරුහරි විශේෂ කෙනෙක් ප්‍රාර්ථනාව හම්බ වෙන්න ආවද...’

ඇගේ හද හුස්ම පවා නැවතිණ. මේ කතාව අනුරාධාටද පුද්‍රමය...

‘එද ගොඩක් අය ඉන්ටර්විව් ආවා සාදු...’

‘මං දන්නවා.. මං අහන්නේ විශේෂ කෙනෙක්... කවදවත් හම්බ වෙලා නැති කෙනෙක්...’

ඇයට එකවරම සිහිවූයේ අරවින්දවය. විසිහතර වෙනිද පමණක් නොව පසුගිය දින කිහිපය පුරාම හමුවූ අයගෙන් විශේෂත්වයක් උරුම වන්නේ ඔහුට පමණි.

‘පොඩි සාදු තව විකක් මට විස්තර කරන්න...’

‘කේන්දරේ ලොකු බලගතු සම්ප්‍රාප්තියක් ගැන පෙන්නනවා..’

‘එ...ක්... කෙ...නෙ...ක්...’

‘කවුද...’

‘මේ අළුත් හෝටලේට ගත්තු කෙනෙක්. වැඩ බාරදෙන්න...’
‘එයා විශේෂ කෙනෙක් කියලා කොහොමද හිතෙන්නේ...’
ප්‍රාර්ථනා මොහොතකට ගොළු වූවාය. ඇත්තටම එසේ හිතෙන්නේ ඇයි..

‘මං ඒක කියන්නද පොඩි සාදු...’

අනුරාධා මැදට පැන කීවාය.

‘හා...’

‘එදා ප්‍රාර්ථනා කිව්වා මේ ආව නේද කෙනෙක් එයා ඇත්ත කෙනෙක් නෙමේ... නිකං මායාවක් වගේ පෙනිලා යන්න ආව කෙනෙක් කියලා. මට එදා හරි පුදුම හිතුනා...’

‘දැන්මම වැඩිපුර හිතන්න යන්න එපා... එහෙම දෙයක් ඔයාගේ කේන්දරේ පෙන්නුම් කරනවා...’

ප්‍රාර්ථනාට ඒ සම්බන්ධව තව අසන්නට සිතූනද ඇයට අසන්නට බිය සිතූණි.

‘ලබන මාස දහ අට තුළදී ගොඩාක් දේවල් ජීවිතේ වෙනවා. හොඳ පරිස්සමකින් ජීවත් වෙන්න ඕන. ව්‍යාපාරය පැත්තෙන් නම් බයවෙන්න එපා. ඔය අළුත් හෝටලේ හොඳට සාර්ථක වෙයි...’

‘ගොඩාක් දේවල් වෙනවා කිව්වේ පොඩි සාදු...’

‘සමහර විට ජීවිතේ සිද්ධ වෙන්න තියෙන හැම දෙයක්ම වෙයි. ඒක හොඳට වෙයිද නරකට වෙයිද කියලා කියන්න බෑ... ඒත් හිත කලබල කර ගන්න එපා... පරිස්සමින් වැඩ කරන්න...’

ප්‍රාර්ථනා අසරණව සියල්ල අසාගෙන උන්නාය.

‘අර ආවයි කියලා පෙන්නුම් කරන්නේ කවුද පොඩි සාදු...’

‘බලගතු කෙනෙක්... එව්වරයි මට කියන්න පුළුවන්... ලොකු විශ්වාසයකින් වැඩ කරන්න...’

මිහින්නලේ සිට අනුරාධපුරයට එන තුරුම ප්‍රාර්ථනා උන්නේ කල්පනා කරමිනි. පොඩි සාදු කියූ දේ ඇයට පුදුමයකි.

‘අනු...’

‘උඹ අහන්න යන දේ මං දන්නවා. පොඩි සාදා කිව්වේ අරවින්ද ගැනම නමයි...’

‘එයා එව්වර බලගතු කෙනෙක්ද...’

‘වෙනත් ඇති...’

එසේ වී නම් සතුටු විය යුතු නොවේද... අරවින්දව ඉක්මනටම දක ගැනීමේ තදබල ආශාවකින් ඇය දිවී ගියාය.

12

ප්‍රාර්ථනා වතුර මල යටට වී සැහෙන වේලාවක් දෙනෙත් පියාගෙන උන්නාය... වතුර මලින් නික්මී එන පොකුරට විහිදෙන දිය රේඛා කෙළින්ම වැදුනේ ඇගේ මෘදු කම්මුල් වලය... ප්‍රාර්ථනා යටි හිනින් ඒ පහසු රස වින්දය.... සමහර විට හාදුවක ඇත්තේ මෙවන් සිහිලැල් සනීපයක් විය යුතුය... එහෙත් කුළුණුල් හාදුවේ උණුසුම් විඳින තුරු එය හරියටම කිව නොහැක...

අළුත් ආයුර්වේදීය සබන් කැටය ප්‍රාර්ථනා දෙකුත් වරක්ම ගත ගල්වා ගත්තාය. ඉන් නික්මී ආ පවිත්‍ර වෙනිවැල් සුවඳ ඇගේ හදවතට ගෙන ආවේ නැවුම් නිස්කලංක හැඟීමකි... සබන් කැටය ගෙන දැන් අතර තබා ඉන් පෙණ නංවා ඒ පෙණ මුහුණේ තබාගෙන ඇය මොහොතක් උන්නාය... වතුර මලේ ජල බිදුවලට සබන් පෙණ විසිරී යද්දී හිතට වෙනස්ම රසවත් බවක් දැනෙයි...

ප්‍රාර්ථනා නාන කාමරයෙන් එළියට ආවේ තුවාය පමණක් දවවාගෙනය... තරමක සීතලක් කිබුනද හැන්දුවට පැයක් පමණ ඇඟ සෝද ගත් කල හිතට අමුතූම නිර්මල බවක් දැනෙයි. ඒ හැඟීමට ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය....

අනුරාධා තවමත් නිදා සිටිද්දී ඇයට දුක සිතූණි... ප්‍රාර්ථනා ළමැදට ඉහළින් තුවාය අමාරුවෙන් රඳවාගෙන අනුරාධා දෙස බලා උන්නාය...

‘අ..නු...’

ඇඳ මත වාඩිවී සීතල සුරත අනුරාධාගේ නිරුවත් බාහුවට තබා
ප්‍රාර්ථනා කකා කළාය...

‘මගේ ඇඟට ටිකක් හරි නෑ ප්‍රාර්ථනා... අනේ ඔයා යන්නත් ඇඳ
ගත්තද...’

අනුරාධා කීවේ අමාරුවෙන් දෙනෙත් ඇරය...

‘ඇ...යි හිසේ ඇම්මද...’

‘වෙනදා අමාරු වෙන්නෑ.... ඒත් අද අමාරු උනා... මං මේ නැගිට
ගන්න බැරිව කෙල්ලේ ඉන්නේ... අ...නේ සො...රි... මට විනාඩි දහයක්
දීපත්... අරවින්ද ඇවිත්ද...’

‘එන්නැති රත්තපාල අත්කල් දවල් ආවේ.... මං අහගෙන එනවා...
උඹට අමාරුනම් නිදගනින්... මං හොටේල් එකට ගිහිල්ලා එන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ කාරුණිකවය... අසනීප දවස් වල තමාටද
අමාරුවන දවස් ඇත...

‘ඇයි හිනාවුනේ...’

අනුරාධා එකවර සිනාසෙද්දී ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය...

‘අපේ අම්මා කියනවා බැන්දට පස්සේ ඒ දවස්වල වැඩි අමාරුවක්
නෑලු...’

‘එහෙනම් ඉක්මනට බැඳපන්....’

අනුරාධා කිසිවක් කීවේ නැත. ඇය වගීවී ගිය දෙනෙතින් ප්‍රාර්ථනා
දෙස බලා උන්නාය...

‘තනියම යන්න පුළුවන්ද... එක්කෝ මං එන්නම්...’

‘එපා... උඹ නිදගනින්... මං යන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා සැහැල්ලු ජීන්ස් කලිසමකුත් සුදු අත් දිග කමිසයකුත්
ඇඳගත්තාය... අනුරාධා ඇඳ විට්ටමටම කොට්ටය තබා ප්‍රාර්ථනා
දෙස බලාගත්වනම් බලා උන්නාය...

‘පොඩි සාදා කිව්ව කතාව අරවින්දට කියනවද...’

ප්‍රාර්ථනා සුදු කමිසයේ අත් නවමින් අනුරාධා දෙස තියුණු

බැල්මක් හෙළවාය....

‘නෑ... ඒත් මගේ හිතට හරි බරයි....’

‘උඹ තේරුමක් නැතුව කලබල වෙලා.. වෙන්න තියෙන දෙයක් තියෙනවානම් වෙයි...’

‘මටනම් ඒක හිතෙනවා අනූ... ජීවිතේ සිද්ධ නොවෙච්ච ගොඩාක් දේවල් එක දිගට සිද්ධ වෙයි... අඩන්න උනොත් මාව සනසන්න උඹ ඉන්නවනේ...’

‘කෙල්ලෙක්ගේ ජීවිතේ අඩන්නත් මොනවා හරි තියෙන්න ඕන ප්‍රාර්ථනා... ඒ කාලෙට තලවන්නත් අය ඉඳී... උඹට මාව ඕන වෙන එකක් නෑ....’

ප්‍රාර්ථනා කිසිවක් කීවේ නැත... ඇය යන්නට සූදනම් වී නැවතත් ඇඳමන ඉඳගත්තාය....

‘උඹට එනකොට මොනවා හරි ගේන්න ඕනද...’

අනුරාධා සිනාසුනාය...

‘බඩුවක් නම් ඕන.... ඒත් උඹට කියලා ගේන්නගන්න පව්...’

‘ඔය උඹ මගෙන් ගුටි කන්න.... මොනාද අනූ ඕන...’

‘මේවා පැකට් එකක්... මගේ ඒවා ඉවර වෙලා...’

‘ඕකටද ඔව්වර තැට්ටුවේ... වේලාසන කියන්න තිබුනනේ කෙල්ලේ... මං ගාව තියෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනා අත් බෑගයද රැගෙන නැහිට ගොස් අල්මාරිය ඇර එහි තබා තිබූ සතීපාරක්ෂක තුවා පැකට්ටුවක් අනුරාධා අත තබා ඇගේ හිසට ටොක්කක් ඇන්නාය....

‘අවුරුදු ගාණක් ගියා... උඹ ඒකේ වර්ගය නම් මාරු කළේ නෑ නේද...’

අනුරාධා ඇසුවේ කොට්ටයෙන් පසුව වසාගෙන ඒ මතට නිකට තබාගෙනය...

‘මං විශ්වාසයෙන්ම තෝරන්නේ ඒක... ඇන්දම පහසුයි... අදින්න

ලේසියි...

ප්‍රාර්ථනා ඉහළ මාලයේ සිට පහළට බැසගෙන ගියේ මුව පුරා නැගුණු සිනාවද සමඟිනි. ඇගේ සිනහව පියගැට පෙළේ මැදක් හරියේදී විශැකී ගියේ සාලයේ උන් දෙදෙනා දකිමෙනි... ප්‍රාර්ථනාගේ පියා වන නෙළුමිදෙණිය මහතාත් ප්‍රියලාල්ගේ පියා වන ගුණවර්ධන මහතාත් සාලයේ සතුටු සාමිවියක යෙදී උන්නෝය. දෙදෙනාම ප්‍රාර්ථනාව දකි කතාව නවත්වා පැය එන පෙරමහ බලා උන්නෝය. ප්‍රාර්ථනා දඩි අසිරුකාවයකට පත් වුවේකු මෙන් ව්‍යාජ සිනාවක්ද සහිතව ඔවුන් අතරට ආවාය...

‘වූවි කොහේ යන්නද... මේ හැන්දවේ...’

නෙළුමිදෙණිය මහතා ප්‍රාර්ථනා ආ පසු ඇසුවිය...

‘මේ... හෝටලේ පැත්තේ ටිකක් ගිහිල්ලා එන්න තාක්තේ... අත්කල් දන්ද ආවේ...’

ප්‍රාර්ථනා ගුණවර්ධන මහතා දෙස හැරී ඇසුවාය... මේ ගමන යන්නට බැරි වෙනැයි බියක් ඇගේ හිත තුළට පිවිසිණි...

‘ඔව් දුව... කොහොමද ඔයාගේ හෝටලේ වැඩ... අපේ මිනිහා ඇවිත් උදව් කරනවා නේද...’

ඇගේ මුවට කියන්නට දහසක් දේ ආවේය... ඔහු උන්නේ උදව් කරන්නට නොව අවුල් කරන්නටය... එහෙත් ඒ කුණු කන්දල් මෙනත අදින්නට ඇය අකමැති වූවාය.

‘ප්‍රියලාල් අයියා පැවිත් යනවා අත්කල්...’

ප්‍රාර්ථනා අසිරු හඬකින් කීවාය...

‘එක්කෝ ගුණේ මේ දෙන්නගේ වැඩ ඉක්මනටම පිළිවෙලක් කරලා දමු... එතකොට ඉතින් හොටෙල් ගෘෂ් එකම දෙන්නට බලා ගන්න බැරියැ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෙපා පණ නැති වීගෙන ගියේය... තාත්තා තමාගේ ජීවිතය පිළිබඳව මේ තරම් සරලව තීරණවලට එළඹේ යැයි ඇය

සිහිනෙහුදු නොහිතුවාය... තමාගේ දෛවය විසඳන ඉරණම් විවාදයේදී තමාටවත් ඡන්දයක් නැතිවීම මහා අසාධාරණයකැයි ප්‍රාර්ථනා කේන්ද්‍රියෙන් සිතුවාය...

‘ඔව්... එක හොඳයි... අපේ මිනිහගෙන් දුන් දුන් රස්තියාදුව වැඩියි.... පුතා ටිකක් මිනිහට තදට ඉන්න...’

තදට ඉන්නත් බුරුලට ඉන්නත් ඔහු හදවතේ සිටිය යුතුය. නැත. ඔහු මංගල සුත්‍රයක් ඇසෙන මානයකවත් සිටින්නට සුදුසු කෙනෙකු නොවේ...

‘මං ප්‍රියලාල්ගේ අම්මට කියන්නම් කේන්දර බලවන්න කියලා. මොනවද ඕකේ අළුතෙන් කරන්න කියෙන්නේ... දින නියම කර ගන්නා, ඒ හෝටලේ වෙඩින් එක ගන්නා මේ හෝටලේ හෝම් කමින් එක ගන්නා... ඊට පස්සේ ඉතින් හනිමුත් එකට තව හෝටලේකට ගියා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ පපුව අධි ශීතකරණයක් මෙන් සීතල වී තිබුණි... ඇයට පොඩි සාදු කියු සියල්ල සිහිවිය. ඉදිරි මාස දහඅට තුළ ජීවිතයේ සිදුවන්නට ඇති සියල්ල වෙනවා යැයි උන් වහන්සේ කීවේ බොරුවක් නොවේ...

‘මං යන්නම් තාත්තේ... රැ වෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනා දස් හංගා තාත්තාට දණ ඔබා වැන්දය...

‘යන්නම් අන්කල්...’

ඇය ඒ ලෙසටම ගුණවර්ධන මහතාටත් වැන්දේ දස් තෙත්ව යද්දිය...

‘රැ වෙනකල් හෝටලේට වෙලා ඉන්නෙපා වෙලාසන එන්න...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා කීවේ අවවාදයක ස්වරූපයෙනි.

‘රැ නොවී බිස්නස් හදන්න බෑ... පුතා රැ චුනොත් ප්‍රියලාල්ගේ සෙල් එකට කෝල් කරලා මිනිහව ගෙන්න ගන්න...’

ජීවිතයට අවශ්‍ය වන්නේ ආරක්‍ෂාවක් නොව ආදරයකි...

‘ගැහැණියෙක්ව රකිනා එකම බලවේගය ආදරය මිසක ආරක්‍ෂාව නොවේ...’

‘හොඳයි අන්කල්...’

ප්‍රාර්ථනා සාලයේ සිට වාහනය දක්වා ආවේ දුවගෙන මෙනි... දන් දන් ඔවුන් තමාට නවත්වාගත් යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවේ.

‘ඉක්මනට පාරට දන්ත රත්නපාල...’

හනි ලමින් වාහනයට ගොඩ වූ ප්‍රාර්ථනා වේගයෙන් දෙර වසා කීවාය... සාලයේ සිදුවූ සියළු කතා බහ රත්නපාලද අසාගෙනය...

රත්නපාල යමක් කියන්නට ප්‍රාර්ථනා වාහනයට නැගෙන මොහොතේ සිට බලාගෙන උන්නේය. එහෙත් ඇගේ හිත සන්සුන් නැති බව ඔහු දන උන්නේය.... ඔහු ඒ හිතට පැදෙන්නට වික වේලාවක් දුන්නේය... සුභ නගරයට හැරෙන වට රවුම අසල විශාල පිණි මාර ගස යට රත්නපාල වාහනය නැවැත්වුවේ හිතාමතාය...

‘ඇයි රත්නපාල අන්කල්...’

ප්‍රාර්ථනා පුදුම වී ඇසුවාය... රත්නපාල රියදුරු අසුනේ සිටම පිටුපසට හිස කරකවා කරුණාබරව ඇය දෙස බැලුවේය.

‘මේ බලන්න බේබ්... මං බේබ්ට පුංචි කාලේ ඉඳලා ඉස්කෝලේට අරගෙන ගිය මනුස්සයා... මං වයසට ගියෙන් බේබ් ලොකු උනෙත් එකට... බේබ්ට උපදෙසක් දෙන්න කරම් මට අයිතියක් නෑ... ඒත් මේ නාකි වුයිවර් අන්කල්ට මේක කියන එක යුතුකමක් කියලා හිතෙනවා...’

ඇගේ දස් විශාල විය... ඔහු කියන්නේ සැබෑය.. තමාට ප්‍රාථමික පන්ති වලට එක්කාගෙන ගියේද මේ මනුස්සයාමය... හවස එද්දී මිනිස් ගම්මිරිස් දමු අමු අඹ අරගෙන දුන්නේද මේ මනුස්සයාමය....

‘ඔයාව මට වුයිවර් කෙනෙක් නෙමේනේ රත්නපාල අන්කල්... මං එහෙම හිතලා තියෙනවද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇඩ්මිබරව ඇසුවාය...

‘ඒ හින්ද තමයි මැණික මේ කියන්නේ...’

‘මොනවද රත්නපාල අන්කල් කියන්නේ...’

‘ලොකු මහත්තයයි ප්‍රියලාල් මහත්තයගේ තාත්තයි කතා කරනවා මාත් අහගෙන... දන් බේබ්ට තේරෙනවනේ ප්‍රශ්නේ මහ ඇරලා යන්න

බැරි විදිහට තව ප්‍රභටම ඇවිත් කියලා... මේ හෝටල් ගැන බිස්නස් ගැන තීරණ ගන්න කළින් කමින්නේ ජීවිතේ ගැන තීරණයක් ගන්න... බේබි ජීවිතේ පුරා අඩ පඩා ඉන්න ඕන ගැණු දරුවෙක් නෙමේ...'

ඇයට ඇඬුනේ ඉබේටමය... රත්නපාල මහා පසරණ කමකින් බලා උන්නේය. ඇය පොඩ් දවස්වල වාගේමය... දරාගන්නට නොහැකි යමක් කියවුනු කල ඉකිබිඳ බිඳ අඩයි...

'මය ඉතින්.. දන් ඇඬුවාම හරිද....'

'කොහොමත් මට ඉක්මනටම අඩන්න වෙනවා රත්නපාල අත්කල්... දන් ඉඳලාම අඩලා පුරුදු වෙනවා... මට හැම දෙයක්ම එසා වෙලා තියෙන්නේ...'

රත්නපාල හිල්ලුවේය...

'පපි යන් හෝටලේට... මේ මහපාරේ අඩන්න එසා...'

'රත්නපාල අත්කල් මං ගැන හොඳට දන්නවා... මයා මගේ තාත්තාටත් වඩා මං ගැන දන්නවා... රත්නපාල අත්කල්ම මට කියන්න මට ප්‍රියලාල් එක්ක සතුටින් ජීවත් වෙන්න පුළුවන්ද... එයාට මං ගැලපෙනවිද...'

නාසයට පිරුණු හොටු දියර කුඩා ලේන්පුවෙන් පුරා දූමු ප්‍රාර්ථනා වේදනාවෙන් ඇසුවාය.... රත්නපාල අසරණව ගියරය එහාට මෙහාට මාරු කළේය... ජීවිතය පුජා විට්ටියක් නම් එය රැගෙන ගොඩ විය යුත්තේ දේවාලයකට මිස මස් කඩයකට නොවේ...

'රත්නපාල අත්කල්... ඇයි මට මොනවත් කියන්නැත්තේ...'

'බේබි... බේබිගේ දෛවය ඒක නම් මට බෑ ඒක විවේචනය කරන්න... එහෙම කරන්න මට බෑ... ඒත් බේබි ඒ දෛවය වෙනස් කර ගන්න ඕන කියලා හිතනවානම් මේ රත්නපාල අත්කල් මේ සුක්කානමයි මේ රස්සාවයි දමලා ගහලා හරි බේබිට උදව් කරනවා... බේබි මට දුවෙක් වගේ...'

ප්‍රාර්ථනා දහිලි තුඩින් දෑස් මිරිකා ගෙන මොහොතක් කල්පනා

කළාය...

‘මට මේ කරුමක්කාර කසාදෙන් ඇත් වෙන්න බැරිද රත්නපාල...’

ඔහු නිහඬවම වාහනයේ ප්‍රථම ගියරය දමුවේය...

‘ප්‍රශ්න ගොඩක්... නෙළුම්දෙණිය පරම්පරාවම හෙල්ලුම් කන වැඩක්... ලොකු මහත්තයා අනුරාධපුර ටවුන් එක් සුදු කොඩි එල්ලයි... බේබි මැරුණා කියලා හිතාගෙන...’

රත්නපාල කියන්නේ බොරුවක් නොවන බව ප්‍රාර්ථනා දනී... තාත්තා සම්බන්ධයෙන් රත්නපාලට අවුරුදු විසි දෙකක අත්දැකීම් ඇත... ඔහු තාත්තාගේ පැරණිම සේවකයන්ගෙන් කෙනෙකි.

‘ක..ම..ක් නෑ... මොනාහරි සිද්ධ වෙන්න තියෙනවනම් සිද්ධ උනාදෙන්.. තනි මං කියලා මොනවා කරන්නද රත්නපාල අත්කල්... ඒත් වුට්ට දවසක් හරි ඊට කළින් මට ජීවත් වෙන්න තිබුනොත්... මං ආස කරන විදිහට...’

රත්නපාල සිනාසුනේය...

‘එක දවසක් අපි ආස කරන අය එක්ක ආස කරන විදිහට ජීවත් උනාම බේබි දිගටම එහෙමම ඉන්න හිතෙනවා. ඒක ලෝබකමක්... බැඳීම් ඇතිකර ගත්තට පස්සේ ඒ වලින් මිදෙන්න අමාරුයි....’

13

වාහනය ධාවනය වෙමින් පැවතියේ තිසාවැව් තාවුල්ලේය... ප්‍රාර්ථනා පැති වීදුරුව ඇර ගත්තාය... තිසා වැව් බඳ සිපගෙන එන සැන්දූ සුළඟ ඇගේ තෙත කම්මුල් සිපගත්තේ පාදරයෙනි.

හිතේ සියළු බර කාට හෝ දී තිදහස් වෙන්නට පැත්තම් යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතූනි... ඇය වාහනයෙන් බැස හෝටලයේ ලොබියට පැමිණියේ එහෙම කෙනෙක් ඇත්දැයි සොයන්නට මෙන් දෙනෙත් කරකවමිනි. ඇය සෙවූ රුව ඇය බලාපොරොත්තු වූ තරම් ඉක්මනින් ඇගේ දෙනෙත් හා ගැටුනේ නැත...

බිම මදිමින් උත් තන්දන ප්‍රාර්ථනාව දක එය නවතා ඇය කරා ආවේය.

‘මි..ස්... හවස...’

‘හවස රූ උදේ කියලා නෑ දරුවෝ... දැන් ඉතින් මං හිතූනොත් මෙහෙම නවතීනවා...’

තන්දන ඇගේ දෙනෙත් දෙස බලා සිනාසුනේ අභිංසකවය...

‘පරවින්ද අයිසා ආ..ව...’

තන්දන ප්‍රාර්ථනා අසන්නටත් පෙර කීවේය... ප්‍රාර්ථනාට ලැජ්ජා සිතූණි... ඔහු ආවා නම් පෙරමඟට නැවිත් කොහේ ඉන්නවාද...

‘හරි තිබහයි මහත්තයෝ... ඔයාලා හවස තේ බිච්චද...’

‘නෑ... අරවින්ද අයිසත් නාලා එනකල් උන්නේ තේ හදන්න...’

හවසර නාන්තර හොඳ නැති බව ඔහු නොදන්නේද...

‘එහෙනම් මටත් තේ එකක් ඕන... මං යනවා වැඩ පැත්තට...’

ප්‍රාර්ථනා කාමර අතරින් වැටුණු කොරිඩෝව දිගේ ඇවිදගෙන ගියාය.... අරවින්දට වෙන්කර දුන් කාමරය අසලදී ඇගේ ගමන තරමක් අඩාල විය... නාන කාමරයේ වතුර වැටෙන ශබ්දය තවමත් ඇසෙයි... ඇය එතනින් ඉවත් වී පහළ කොරිඩෝව දිගේ වැඩ ඉවුර වෙත ගියේ බරවූ හඳවකිනි...

කොතරම් නිස්කලංකව තබාගන්නට වෙර ගත්තද හඳවන ඕනවාටත් වඩා කලබලය... හඳවන තමාගේ වුව එහි සතුට අනෙකෙකු සතු යැයි ප්‍රාර්ථනා ආස ඇත... තමාගේ හඳවනේ සතුට සැනසීම හරියටම ඇත්තේ කා ගාවදැයි සොයාගන්නට ඇත්නම් යැයි ඇයට සිතුණි...

යන්නම් අඳුර පාත්වූ අරලියා හෙවණ යටින් ඇවිදගෙන ගිය ඇ වැඩ ඉවුර වෙත මුහුණ ලා තිබූ කොන්ක්‍රීට් බංකුව මත ඉඳගත්තේ දිග සුසුමක්ද හෙළමිනි... හිතේ තිබෙනා සියල්ලම කාට හෝ කියා ඉකිබිඳ බිඳ අඩන්නට ඇත්නම් යැයි ඇයට සිතුණි... ජීවිතය ගැන බරපතලව සිතිය යුතු බව ඇයටද වැටහෙයි... එද්දී රත්නපාල කීවේද එයමය.... එසේනම් ඇයට නොතේරෙන එකම කාරණය එසේ හිතන්නට කොහෙත් පටන් ගන්නවාද යන්නය....

‘මි..ස්...’

ඒ කටහඬට ප්‍රාර්ථනාගේ ඇතුළු ළය මොහොතකට නැවතීණි... ඔහු එන්නටත් පෙර ඇයට ඔහු නාද්දී ගැල්වූ සුවඳ සබන් සුවඳ දැනුණි... ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් ඔහු දෙසට පා කර පැහැදිලිව ඒ රුව දෙස බලා උන්නාය... ඇයට පොඩි සාදුගේ ඒ වචන සිහිවිය...

‘මං තේ ටිකක් අරගෙනම ආව මිස්...’

අරවින්ද තේ කෝප්පය ඇය අතට දී මෘදු ලෙස සිනාසුනේය... ඇයට සිනාසෙන්නට පවා අමතක විය...

‘රැට නාන්තර හොඳ නෑ කියලා මැනේජර් මහත්තයා දන්නේ නැද්ද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවේ තවමත් හිටගෙන ඉන්නා ඔහු දෙස බලාය... අරවින්ද ඔහුගේ කමිසයේ තොපියවී තිබුණ ඉහළ බොත්තම් දෙකද

දමා ගත්තේය...

‘පුරුදු වෙලා මිස්.... මොනා හරි ලොකු වැඩක් පටන් ගන්න කළින් මම නානවා... එතකොට හිතට හරි සනීපයි...’

ඒ හැඟීම එහෙමම ඇයද විඳ ඇත...

‘මොනාද දන් කරන්න යන ලොකු වැඩේ....’

ඔහු තේ කෝප්පයද ගෙන කසා දමූ මාර මුලක් මත ඉඳගත්තේය... ඔවුන් දෙදෙනා අවට වූයේ නිසා වැටේ සීතල රැගෙන හමා ආ රජරට හීන් පවනක් අරලියා මල් වලින් නික්මුණු පින්බර පුවඳක් පමණි...

‘මං හිතුවේ මිස් එන්නැති වෙයි කියලා... මං කොළඹින් පොඩි රේඩියෝ ඇඩ් එකක් හදගෙන ආව මිස්... මං උන්නේ ඒක මිස්ට ෆෝන් එකෙන් රැට අහන්න දෙන්න... හොඳ නම් හෙට ඉඳලා සිරසේ දන්න පුළුවන්... මං ඔක්කොම කතා කරගෙන ආවේ...’

ප්‍රාර්ථනා අසා උන්නේ ආශාවෙනි. මේ පැත්ත ගැන ඇය හිතුවේම නැත.

‘රේඩියෝ ඇඩ් එකක් හදන්න ගොඩාක් සල්ලි යනවා නේද...’

‘නෑ මිස්... මගේ යාළුවෙක්ගේ රෙකෝඩින් ස්ටුඩියෝ එකක හැදුවේ... මං මිස්ට අහන්න ගේන්නද... හොඳ නම් විතරක් අපි බලලා දමූ මිස්... ඒක හිතන්න එපා...’

‘මට අහන්න දෙන්න...’

අරවින්ද තේ කෝප්පය කොන්ක්‍රීට් බංකුව මත තබා හෝටලය දෙසට ගියේය... ප්‍රාර්ථනා ඇය බිටු තේ කෝප්පයට ඔහුගේ තේ කෝප්පය මාරු කළාය... ඊටත් පසු ඇය මහා ලොකු හොරවැඩක් කළාක් මෙන් සිනාපුනාය...

මේ සැන්ද්දේ හිත මේ තරමට බොළඳ ලෙස රසවත් වෙන්නට හදන්නේ ඇයි.. අරවින්ද ආවේ කුඩා වෝක්මන් කැසට් රෙකෝඩරයක්ද ඉයර් ෆෝන් කට්ටලයක්ද රැගෙනය... එය ඔහුගෙන් ඉල්ලා ගෙදර ගෙන යන්නට ඇයට ආශා සිතුවේ...

‘මිස් මේක දගන්න...’

ඔහු කොන්ක්‍රීට් බංකුවේ වාඩි නොවී බංකුව පාමුළු බිම අඩමානයට වාඩි වූයේය... ඔහුගේ මුහුණ වූයේ දේහිත් අල්ලා සිප ගත හැකි තරම් ළං ළංවිය... ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී ගිය නිත මොහොතකට සන්සුන් කරගෙන ඔහු දුන් ඉයර් ෆෝන් කට්ටලය විදහල වරලස පසුපසට කර දෙසවන් අතර රඳවා ගත්තාය...

අරවින්ද ඇය එය රඳවා ගන්නා තුරු රෙකෝඩරය ඇය අසලට වී අල්ලාගෙන උන්නේය....

‘ඔන්න මං දනවා මිස්... පහන්න...’

ඔහු කීවේ කුඩා දරුවෙකු මෙන් දෙනෙත් නටවාය... ප්‍රාර්ථනා ඒ දස් ළං ළංව බලාගත්තාය...

දන්වීම වාදනය වෙන්නට ගත්තේ පිරික් රිද්මයට සමාන මෘදු සංගීත රාවයකිනි... ඇයට පුදුම සිතුවේ...

රත්වත් පාටින් දළු ලන බෝධිය...

අපිත් වඳිමු ජය ශ්‍රී මහ බෝධිය...

ජය ශ්‍රී මහා බෝ මළුවේ ප්‍රාර්ථනා පහතක් දල්වන්නට...

පින්බර රුවන්වැලි සැ මළුවේ මලක් පූජා කරන්නට

උතුම් රජරට මහමෙවුනාවට ආ ඔබට...

ආදරණීය විවේක සුවයක් ලබන්නට

බෝ මළුවක් වත් නිස්කලංක නිකේතනයක්...

අනුරාධපුර අරලියා හොලිඩේ රිසෝට්...

වැව් බැඳි රාජ්‍යයේ සුන්දර කිසි වැව් ඉවුරේ රජරට පවත් රැළි මැද ගමේ කෙතක ඇමුලක් රස විඳින්නට ආරාධනාවක්...

අරලියා හොලිඩේ රිසෝට්...

දන් පූජා නගරයේ පූජනීය ඉසව්වක විවෘතයි...

පොසොන් පෝයට මිහින්තලේ එන්න කළින් කතා කරන්න...

දන්වීම අවසාන වුවද ප්‍රාර්ථනා දිගටම ඉයර් ෆෝනය කනේ ගසාගෙන උන්නාය... ‘කේන්දරේ ලොකු බලගතු සම්ප්‍රාප්තියක් ගැන පෙන්වන්නවා...’ ප්‍රාර්ථනයේ දෙසවන් තුළ පොඩි සාදුගේ වචන දේකාර

දෙන්නට විය... ඇය ඔහුගේ දෙනෙත් වෙතින් දෙනෙත් ගත්තේම නැත. දැන්වීම තත්පර තිහකි. ඇය තවමත් ඉයර් ෆෝනය කනේ ගසාගෙන ඉන්නේ ඇයිදැයි ඔහු හිතුවේ පුදුමයෙනි...

ඉයර් ෆෝනයෙන් එන්නේ හිස් කැසට් පටය ධාවනය වන සුස් හඬ පමණි. අරවින්ද ඇය පාමුල ඉඳගෙන බලා උන්නේය...

‘මි...ස් ඇඩ් එක ඉවරයි නේද...’

ඔහු පුදුමයෙන් ඇසුවේය...

‘ආයින් රිවයින් කරලා දෙන්න. මට තව පාරක් අහන්න ඕන...’

ඔහු දැන්වීම යළි ප්‍රතිචාදනය කළේය... ඒ පද... ඒ වචන මොන තරම් නැඟීමිබරද... වෙළඳ දැන්වීම් වල ඇති රළු වචන කම්මුලට ගසන්නාක් බඳුය... මේ වචන හොඳම මිතුරෙකු හොඳම හෝටලයක් ගැන දුන් හොඳ ආරංචියක් වැනිය...

‘හොඳ..ද.. මි..ස්...’

‘හරි ලස්සනයි අරවින්ද... කවුද ලිව්වේ... හරියට කවියක් වගේ...’

ඉයර් ෆෝනය හිමින් ගලවා ඔහු අතට දී ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය...

‘මං ලිව්වේ මිස්...’

ඔහු කොන්ක්‍රීට් පඩිය මත තිබූ තේ කෝප්පය අතට ගෙන කීවේය... දන් අරවින්ද බොන්නේ තමා බිටු තේ එකය... ඇගේ යටි හිතට අහිංසක බොළඳ සතුටක් දනුණි...

‘මැනේජර් මහත්තයගේ රිපෝට් එක මදි මටදත් ලකුණු දන්න... මෙව්වර දක්ෂ වෙලා ඇයි අනුරාධපුරේට ආවේ...’

අරවින්ද කොන්ක්‍රීට් පඩිය පාමුළින් නැඟිට්වේ තරමක කල්පනාබරවය.

‘පොළොව යට හරියට මැණික් කියෙනවා මිස්... ඒත් පතලක් කරලා ඒවා හොයාගන්නකල් ඒවා පොඩ් පාෂාණ කැලි ඒකරයි... කවිරුවක් මිස් වගේ මාව විශ්වාස කරලා නෑ... අගය කරලා නෑ... මම දැන්නම් කියන්නම් මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා තේ කෝප්පය අතට ගත්තාය. ඒ ඔහු බාගයක් බී තැබූ

තේ කෝප්පයයි...

‘කි..ය..ත්..න...’

‘වාහනේ තුවර පාරේ ඉඳලා අඹේපුස්සෙන් කුරුණෑගල පැත්තට ඇදෙද්දී මට හිතෙනවා මට පණ ආවා කියලා... අනුරාධපුර පළවෙනි වටරවුමෙන් වාහනේ කරකවද්දී මට හිතෙනවා මගේ හුස්ම වැටෙනවා කියලා... මේ අරලියා හෝටලේ ගේට්ටුවෙන් ඇතුළු වුනාම මට හිතෙනවා මම ජීවත් වෙනවා කියලා...’

දස් යංතමට තෙත්ව යන්නට ආවෙන් ප්‍රාර්ථනා බිම බලාගත්තාය... මීට මොහොතකට කළින් හෝටලයට එද්දී ඇයට හිතුවේ ජීවිතයේ සැනසීම පෙනෙන තෙක් මානසේවත් නැති බවය... එහෙත් දැන් ඒ වෙනුවට හිත නිස්කලංක වූ බවක් දැනෙයි...

‘ඇඩ් එක දන්න ආයි කොළඹ යන්න වෙනවද අරවින්ද...’

ඇය ඇසුවේ ඔහු යළිත් කොළඹ යාට් යැයි බියෙනි.

‘ඕන නෑ මිස්... මම මේ ඇඩ් එක ඇඩ්වර්ටයිසින් කරන යාළුවෙකුට දීලා ආවේ... හෙට කෝල් කරලා කිව්වම ඇති... දවල් ඉඳලා වදී...’

‘එතකොට සල්ලි...’

‘අපි චෙක් එකක් පෝස්ට් කරමු...’

ප්‍රාර්ථනා මොහොතක් කල්පනා කළාය... ඇයට තවම ජංගම ගිණුමක් නැත.

‘මට චෙක් පොතක් නෑ අරවින්ද... එකවුන්ට් එකක් ඕපන් කළේ නෑනේ... කමක් නෑ මං තාත්තගෙන් ඉල්ලලා දෙන්නම්...’

‘එපා මිස්... මං මාසෙක ක්‍රෙඩිට් ගන්නම්... අපි මාසෙකින් සල්ලි ගෙවමු... මිස් මට සල්ලි දෙන්න එපා... අපි මේකෙන් එන සල්ලි වලින්ම වියදම් කරමු...’

‘එ..හෙ..ම පුළුවන්ද...’

‘ගෙදරින් ගෙනල්ලා බිස්නස් කරන්න ඕන නෑ මිස්... එහෙම කරන්නේ මෝඩයෝ...’

දෙවයනි... අරවින්දව හමුවියේ නැත්නම්... ව්‍යාපාරික ලෝකය තමා හිතු කරම් සරල බොළඳ ලෝකයක් නොවන බව ප්‍රාර්ථනාට තේරුම් ගියාය...

දැන් හාත්පසම අපුර වැටී ඇත... ප්‍රාර්ථනාට ගෙදර යන්නට ලෝබ සිතූණි. තව පැය තුන හතරක් මෙතනට වී ඔහේ කතා කර කර ඉන්නට ඇත්නම්...

‘මිස් හෙට ටිකක් ලස්සන සාරියක් ඇඳගෙන එන්න...’

ප්‍රාර්ථනා තමාගේ පය සැරසූ පාවහන් යුවලේ පටි ගලවා තිරුවක් යටි පතුල් තණබිස්සේ තබා ගත්තාය...

‘ඇ..යි..’

‘ඉරිදු පත්තරේක වැඩ කරනවා මගේ යාළුවෙක්... මං එයාට කිව්වා අපේ ගොටෝස් ටිකක් අරගෙන හෝටලේ විස්තරක් එක්ක එවනවා කියලා... ඉරිදු පත්තරේක එහෙම ගියාම හරි වටිනවා මිස්...’

අරවින්ද කොළඹ ගියේ දවස් දෙකකට පමණි. ඒ දවස් දෙකට ඔහු නොහිතනා කරම් වැඩ කර ඇත.

‘මගේ ගොටෝස් එපා... පත්තරේ ගියාම මට ලැජ්ජයි... අරවින්දගේ ගමු... ටයි එකක් දලා... මං අනුටත් කියන්නම්...’

ඔහු සිනාසෙමින් බිම බලා ගත්තේය...

‘ඇයි හිනාවෙන්නේ...’

‘බෑ මිස්... මිස්ගේ ගොටෝ එකක් ගන්නම ඕන...’

‘ඇයි ඒ...’

‘එතකොට තමා ලස්සන...’

ඔහුගේ වචනයකට එරෙහිව යන්නට තරම් ඇය අකාරුණික නොවුනාය...

‘මැනේජර් මහත්තයා අපිට වද දෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනා යන්නට ලැජ්ජි වී අරවින්ද දෙස අප්‍රමාණ ළෙන්ගතු බැල්මක් හෙළුවාය... ඒ මුහුණ දළකෙන් මතක තබාගන්නට ඇය උත්සාහ ගත්තාය... දවස් තුන හතරක් නොකැපූ රැවුලක් ඒ මුහුණේ

විය...

‘මිස් යන්න.... රූ වෙනවනේ...’

‘රූට ඔයයි නන්දනයි මොකද කරන්නේ...’

‘පොඩි එකා හොඳ හොඳ කතා කියනවා...’

දෙදෙනාම හෝටලය දෙසට ගමන් ගත්තේ සමාන්තරවය... අරලියා හෙවණ නිමා වන තැනදී ඇය ලොබියේ දුල්වුණු විදුලි පහන් එළියෙන් අරවින්දගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය...

‘අද නැවට අතින් දවසේ නාන්නෙපා... ඔය කොණ්ඩේ තවම තෙතයි... ගිහින් පිහදගන්න...’

අරවින්ද වැරැද්දක් කළ කුඩා පිරිමි දරුවෙකු මෙන් තෙත කොණ්ඩය අතින් පිසදමුවේය...

‘මට ඕක දෙන්න... රූට අහන්න...’

ඔහුගේ සුරතේ තිබූ කැසට් රෙකෝඩරයත් ඉයර් ෆෝන් කට්ටලයත් ප්‍රාර්ථනා ඉල්ලා ගත්තාය...

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනා සමඟ හෝටලයේ මිදුල දක්වාම ආවේය... ඔහු ළඟ ඉදිද්දී හිත වටා රූස් වළල්ලක් වැනි යමක් පැතිරී යයි... හිතට මහා දුකක් එන්නේ මෙසේ හුදෙකලාවේ දුකක් තුරුළු කරගෙන යන්නට වූවිටය...

14

ප්‍රාර්ථනා ගිය පසු මුළු හෝටලයම පාච්චි ගියා යැයි අරවින්දට සිතුවේ... පාච්චි ගියේ හෝටලයද තම හිතද කියා ඔහුට තේරුමක් නැත. ප්‍රාර්ථනා ගිය පසු අරවින්ද යළි හෝටලය තුළට නොගොස් මිදුල පුරා සක්මන් කළේය... ඔහු කම්පයේ සියළු බොක්කම විවර කර අරලියා අතු පතර අතර රස්කියාදුවේ යන නල මුදු සුවඳට පසුවට ගලන්නට ඉඩ දුන්නේය...

ඇගේ මුහුණ පොසොන් පෝයට මිහින්තලේ ආරාධනා ගල ඉස්මත්තෙන් දිස්වෙන පොසොන් සඳ මෙනි. එවන් සඳක් තම අහසේ පායා තිබුණි නම්... ඔහු මොහොතකට ඒ සිහිනය සිහිනයෙන් රස වින්දේය... මහත අරලියා බඳකට බරවී ඔහු මොහොතකට දස් පියාගත්තේය...

මහමෙව්නාවේ සමාධි පිළිමයෙන් බුදු රැස් විහිදෙනු සියැසින් දක ගත්තාක් වැනි උතුම් හැඟීමක් ඔහුට දැනුණි... දෙවිය රහසින් හොරෙන් හඳවනේ තත් සෙමෙන් සෙමෙන් පිරිමැද අළුත් ගීතයකට සත්සර රචනාවක් කරනු ඔහුට දැනුණි... මේ පූජා නගරයට පය තැබූ දවසේ සිට හඳවනට වූ සහ වෙන සියල්ලටම එකම නමක් දිය හැකි නම් යැයි ඔහු සිතුවේය...

ප්‍රේමයේ ප්‍රාණ පූජාව තවමත් හඳවත් වෙහෙරේ උඩ මළුවට පැමිණ නැත... දිනෙක ආදරය කරන්නට පටන් ගන්නවානම් ඒ ප්‍රාර්ථනා වැනි යුවතියකට යැයි අරවින්ද සිතුවේය... ආදරයකට අවශ්‍ය මංගල කාරණා සියල්ලක්ම ඇය තුළ ඇත...

එක අතකට එසේ සිතීම පවා පාපයකි. ඇය කාට හෝ හිමි යුවතියකි. කාට හිමි වුවද තමා වැනි දෛවයේ සරණාගතයෙකුට හිමි නොවන බව අරවින්ද දනී. තමා ගැන මහාමෙරකට විශ්වාස කළ ප්‍රාර්ථනා වැනි යුවතියක් දෙස බැලිය යුත්තේ ගෞරවයෙන් විනා ලෝබකමින් නොවේ...

අරවින්දට හදිස්සියේම තාත්තා සිහිවිය. තාත්තාත් නැති වූ දවසකට තමා මේ ලෝකය මැද තනිවෙනවා නොවේදැයි ඔහුට සිතූණි... ඒ හුදෙකලාව මොහොතකට ඔහුගේ පිරිමි ළය අවුළුවා දමීමේය...

‘කාටත් නපුරු ද තනිකම් ඇතිවෙනවා...’ අරවින්දට කපුගේ ගේ ගී පදයක් සිහිවිය... ජීවිතයේ මේකක් වින්ද තනිකම නපුරු තනිකමක් නොවුනේ පපුව පුටුවා දමන විශේෂයක් අහිමිවීමක් ජීවිතයේ නොතිබූ නිසාය. එසේ අහිමි වී යන්නට තරම් ආදර වත්කම් මහාගොඩක් අරවින්ද සතුව නැත... අද අහිමි වෙනවානම් අහිමි වී යා යුත්තේ තාත්තා පමණි. ඔහු තව බොහෝ කාලයක් තමාගේ ජීවිතයේ කොතක නිස්කලංකයේ ඉනු ඇතැයි අරවින්දට සිතූණි..

තන්දන පැමිණ තමාදෙස බලා සිටිනු අරවින්ද දුටුවේ සෑහෙන වේලාවකට පසුය. ඔහු සිනාසී අරලියා බඳිත් මැත්වී තන්දනගේ කර වටා අතක් දමා ගත්තේය...

‘උඹටත් පාළයි මටත් පාළයි...’

අරවින්දට නිකමට කියවිණි.

‘මිස් දිගටම හිටියා නම් පාළි නෑ...’

තන්දන බිම බලාගෙන කීවේය...

එවැනි සඳක් අද රෑ පමණක් අහසේ නවත්වාගෙන වැඩක් නැත. සදකාලයටම නවත්වා ගතද නොහැක. දුක එයයි.

‘දිගටම කවරුවත් ජීවිතේ ඉන්නේ නෑ තන්දන... ඉන්න ආස උනත් ඉන්න බෑ... හැමෝටම දෛවයක් කියලා දෙයක් තියෙනවා... තන්දනට අම්මා තාත්තා දෙන්නම නෑ... මට අම්මා නෑ. තාත්තා විතරයි ඉන්නේ... මේ අපේ දෛවය... මේ පාළුවත් අපේ දෛවයේම කොටසක්...’

අරවින්ද ඔහේ කියවාගෙන ගියේ හෝටලේ මිදුල පුරා සක්මන් කරමිනි...

‘මං ඒක තේරුම් අරගෙන ඉන්නේ අරවින්ද අයියේ... දන් හොඳයි. පන්සලේ හිටපු දවස්වල මම බුදු ගෙට වෙලා අඩලා තියෙනවා... එව්වරටම පාඨයි...’

අරවින්දට තන්දන ගැන ඇති වූයේ මහා දුකකි. පොඩි එකක අහිංසකය... දෙවියන් සියල්ල අහිමි කර තනිකරන්නේ එවන් අහිංසකයන්ව කෝරා බේරාදැයි ඔහු සිතුවේය.

‘දන් එහෙම හිතන්න එපා... තන්දනට මම ඉන්නවා. මට තන්දන ඉන්නවා.... අපි දෙන්නට කවරුත් නැති උනාට අපිට අපි ඉන්නවා කියලා හිතන්න...’

තන්දනට හිල්ලින. අරවින්දගේ වචන තුළ ඇදුණු ආදරණීය සහෝදර බැඳීම ඔහුගේ පසුව හුරා දමුවේය... ජීවිතයට එසේ කිසිවෙකු ආදරණීය වී නැත. අරවින්ද හැරුණු කොට එසේ කාරුණික වූයේ එක්කෙනෙකි. ඒ ප්‍රාර්ථනය. දෙදෙනාම හදවතට ගෙන එන්නේ එකම හැඟීමකැයි ඔහුට සිතුවේ.

‘මීට වඩා හොඳ ජොබ් එකක් අරවින්ද අයියට ලැබුණොත් අරවින්ද අයියා යයි. කොළඹ ලොකු ඔරිස් එකක රස්සාවක් ලැබුණොත්...’

අරවින්ද දයාබර ලෙස සිනාසුනේය...

‘මං මේ රස්සාවට හරි ආදරෙයි තන්දන... අනාගතේ ගැන දෙකුත් පාරක් හිතන්න මං ආස නැහැ... දලා යන්න බැරි ගොඩක් දේවල් මේ අරලියා හොටේල් එකේ තියෙනවා..’

‘දලා යන්න බැරි එක දෙයක් මම කියන්නද...’

තන්දන අරවින්දගේ මුහුණ දෙස බලාගත්වනම ඇසුවේය... ඔහුගේ මුහුණ පුරා වූයේ ළපටි මනමාල පාටකි.

‘කියපන් බලන්න...’

‘අපේ මිස්ටර්...’

අරවින්ද කිසිවක් කීවේ නැත. ඔහු බොහෝ වේලාවක් කල්පනා

කළේය...

‘ජීවිතේ එහෙම අය හම්බවෙන්නේ හරි අඩුවෙන් නන්දන... මේ ලෝකේ කාටවත් කාටවත් තේරුම් ගන්න ඕන කමක් නෑ... හැමෝටම බෑ අපේ හිත් වල දෙවියන් වෙන්න.... ඇත්තම කිව්වොත් නන්දන දන් එන්න කලින් මම හිත හිත හිටියේ මිස් ගැන... ඔයා කියන්නේ ඇත්ත. මේ හෝටලේ දලා යන්න බැරි මිස් නිසා... මට ඒක මේ හෝටලේට ආව පළවෙනි දවසෙම හිතුණා...’

‘ඒත් ගොඩාක් කාලයක් මිස්ට අපි එක්ක ඉන්න ලැබෙන්නේ නෑ... ප්‍රියලාල් සර්ව බැන්ද ගමන් මිස්ට මේ වලින් අයින් වෙන්න වෙයි.... බැන්දට පස්සේ මේ හෝටලේ පාලනයක් ප්‍රියලාල් සර් ගනී... එහෙම වුන දවසට මම ආයෙත් පල්ලෙගම සාදු ළඟට යනව අරවින්ද අයියේ...’

නන්දනයේ වචන අරවින්ද තුළ ආගන්තුක බියක් ඇති කළේය.... ඔහු කියන්නේ විය නොහැක්කක් නොවේ... එසේ වුවහොත් තමාටද මේ අරලියා හෝටලයට සමු දෙන්නට සිදුවෙනු ඇත...

‘එහෙම දවසක නන්දන යන් මා එක්ක කොළඹ...’

‘අපිට එහෙම යන්න වෙන්නේ මිස් ප්‍රියලාල් සර්ව බැන්දෙත් නේ... එහෙම වෙන එකක් නෑ කියලත් මට වෙලාවකට හිතෙනවා... මිස්ව මවල කියෙන්නේ ප්‍රියලාල් සර්ට නෙමේ...’

හැම කෙනෙකුටම තවත් කෙනෙක්ව මවා ඇත. ජීවිතේ කවද කොතැනකදී හෝ ඒ දෙවිය බාර ගන්නට සිදුවේ...

‘එහෙනම් කාටද...’

අරවින්ද කටට ආ ප්‍රශ්නය එහෙමම ඇසුවේය...

‘ඒක මම දන්නේ නෑ අරවින්ද අයියේ... මිස් දන්නවා ඇති...’

‘තමන්ට මවපු කෙනා එක්කම ජීවත් වෙන්න හැම කෙනාටම පිත් නෑ නන්දන...’

‘කවුද දන්නේ අපේ මිස්ට එහෙම පිතක් කියේද කියලා...’

දෙදෙනාම හෝටලයට ඇතුළු වූයේ හැඟීම් වලින් බරවූ හදවත් වලිනි. අරවින්ද විදුරු අතරින් පෙනෙන ප්‍රාර්ථනාගේ මේසය දෙස බැලුවේය... හෙට සිට වැඩ අරඹන්නේ ඒ මේසය අද්දර පිපෙන සුදු නෙළුම දෙස බලාගෙනය... වරදින්නට හේතුවක් නැත...

‘මට රැට කෝපි එකක් නම් ප්ලාස්ක් එකට හදලා දෙන්න ඕන කොල්ලෝ...’

‘ඇයි අද නිදිමරන්නද යන්නේ...’

‘විශ්වාසයක් රකින්න ටිකක් දුක් විදින්න වෙනවා නන්දන...’

‘ඕන නම් මාත් ඇහැරිලා ඉන්නම්...’

‘අද උඹ නිදාගනිත්... සමහර විට ඉස්සරහට උඹටත් ඇහැරගෙන ඉන්න වෙයි. පුළුවන්ද...’

‘අරවින්ද අයියා මට වැඩක් දීලා බලන්නකෝ... පොඩි එකාට පුළුවන්ද බැරිද කියලා...’

අරවින්ද නන්දන දෙස මොහොතක් ආදරයෙන් බලා උන්නේය... සහෝදරයෙක් වන්නේ එක අම්මාගේ බඩ වැල කඩාගෙන ආ පසුව නොවේ. නන්දනත් එවැනි දයාබර මල්ලි කෙනෙකුයැයි ඔහුට සිතූණි... ඔහු ඒ දුප්පත් අභිංසක ජීවිතයට ඇත්තටම ආදරය කළේය... අරවින්දට පුදුම හිතුවේ නන්දනට තමාටත් වඩා ප්‍රාර්ථනා ආදරය කිරීමය.... ඇය තමාටත් එසේ ආදරය කරනවාද... සමහර විට ඇගේ හිතේ තවම තමා ගැන ඇත්තේ ප්‍රසාදයක් විනා ආදරයක් නොවන්නට පුළුවන. නන්දන දිනාගත් ආදරය තමාටද දිනා ගන්නට ඇත්නම් යැයි අරවින්දට සිතූණි...

ඔහු කම්සය ගලවා දමා කුඩා මේසය අසළ ඉඳගත්තේය. කොළ කිහිපයකුත් පෑනකුත් ගත් අරවින්ද හෝටලයේ අවන්හල සඳහා වූ මෙනු කාඩ්පත සාදන්නට පටන් ගත්තේය...

ඔහු හිනිත් වන්දනා නඩයක්ද රැගෙන අනුරාධපුරයට ආවේය... අරලියා හොලිඩේ රියෝට් වෙතටද ආවේය... තමා මේ හෝටලයේ කළමණාකරු බව අමතක කළ අරවින්ද මේ හෝටලයට ආගන්තුකයෙකු ලෙස ආ විට විදින්නට ආශා කළ රසවත් බව මෙනෙහි කළේය...

මොහොතක් දැස් පියාගෙන උන් අරවින්ද හිස් සුදු කඩදියක් මත ලියාගෙන ලියාගෙන ගියේය...

හැම හෝටලයකම මෙනු කාඩ් එක සකසන්නේ ඉංග්‍රීසියෙනි. හෝටලයට එන සියල්ලන්ම ඉංග්‍රීසි දන්නවා යැයි සිතා එසේ කරනවා විය යුතුය... එහෙත් සිංහල කෑම වට්ටෝරුවක් හදවතට දැනෙන ලෙස සකස් කළ යුත්තේ සිංහලෙනි. අල බැඳුමට පොටෑටෝ ටේම්පරඩ් කියූ විට ලස්සනක් නැත. අඹ මාළුවට මැන්ගෝ කරි කියූවිට කටට කෙළ උනන්නේ නැත. සිංහලෙන් මෙනු කාඩ් පත සකසා පසුව එය ඉංග්‍රීසියට පරිවර්තනය කරන්නට ඔහු සිතාගත්තේය...

මෙනු කාඩ් එක සැකසීම කටට කෙළ උනනා වැඩකි. අරවින්දට ප්‍රාර්ථනාව සිහිවිය. නිසැක ලෙසම මෙය කියවද්දී ඇයත් කෙළ ගිලිහු ඇත. එය බලාසිටින්නට ඇත්නම් යැයි අරවින්දට සිතූණි.

උදේ ආහාරය....

ඉදි ආප්ප (පාන් පිටි හෝ කැකුළු පිටි)

තලපත් මිරිස් මාළු

තක්කාලි කරි

පොල් සම්බෝලය

තේ හෝ කෝපි (එළකිරි සමඟ)

පොල් රොට් හෝ පොල් පිට්ටු

කුකුල් මස් කරි

කිරි හොඳි

එළුණු සම්බෝල

ඇඹුල් කෙසෙල්

තේ හෝ කෝපි (එළකිරි සමඟ...)

උදෑසන ආහාරයට තව දිය හැකි දෙයක් ඇත්දැයි අරවින්ද කල්පනා කළේය... ඔහු පාන් අමතක කළේ මේ හැම වට්ටෝරුවක් සමඟම විශේෂයක් නොමැතිව පාන් දිය හැකි නිසාය. එහි ලස්සනක් නැත. විශේෂ රසවත් කමක්ද නැත.

කැකුළු කිරිබත්

ලුණු මිරිස්

මිරිස් මාළු හොඳි

සිතී සම්බෝල

හකුරු සහ ආනමාළු

තේ හෝ කෝපි (එළකිරි සමඟ)

උද්‍යානට ඒ ඇතිය. අවශ්‍ය වුවහොත් වෙනස් කළ හැකිය. බැරැරුම්ම කටයුත්ත දහවල් කෑම සඳහා මෙනු එක පිළියෙල කිරීමය... ලන්ච් එකේ ව්‍යාජන කර කෝරා ගත යුත්තේ සියල්ලන්ගේම රුචිකත්වය සලකා බලාය...

කහ බත්...

කුකුළු මස් කළු කරිය..

අල සුදු කරිය.

වම්බටු මෝජු

මාළු ඇඹුල් තියල්

බෝංචි කරි

සලාද

පපඩම් සහ ගොටුකොළ

සමහරු අල-චිකත් කෑමට කෑමකි නැත. ඔවුන් දවස් පහේම කන්නේ එක්කෝ චිකත් සමඟ අලය. නැත්නම් චිකත් සමඟ පරිප්පුය. අනුරාධපුරය වැනි පළාතකට ඔවුන් එන්නේ ඊට වඩා වෙනස් ගමේ කෑම වේලක් කෑමේ ආශාවෙනි. එවැනි අය සඳහාත් හෝටලයේ මෙනු එකක් පිළියෙල වී තිබිය යුතුය.

සුදු කැකුළු බත්..

වැටි මාළු මිරිසට

අඹ මාළුව

මුරුංගා කිරි හොඳි

මයිසෝක්කා තෙම්පරාදු කරිය

කට්ටා කරවල බැඳුම

කවලම් පලා මැල්ලුම

පොල් සම්බෝල සහ ලුණුදෙහි...

අරවින්ද මෙසේ පාන්දර එක වන තුරු කෙළ ගිලිමින් මෙනු කාඩ් එක සකස් කළේය... ඔහු රස විඳි තිබූ අසා තිබූ රසවත්ම සිංහල කෑම වට්ටෝරු සියල්ලම එහි ලියවී තිබුණි. අත් අකුරු කොළ පනහක් පමණ වූ ඒ මෙනු පත ලියා හමාර කර අරවින්ද නැවත නැවතත් කියවූයේය. මෙවන් මෙනු පතක් තමා අතට පත් වී නම් එය කියවීම පමණක් වේල් දෙක තුනකට සෑහේ යැයි ඔහු සිතුවේය.

තමාගේ නිර්මාණශීලීත්වය පිළිබඳ අභිසක ආඩම්බරයක් අරවින්දට දැනුණි. මේ ආත්ම ශක්තිය තමාට දුන්නේ ඇය විසිනි.

අරවින්ද තවත් පැයක් පමණ ගෙන තුරුටු අකුරින් ලියූ මෙනු කාඩ් පත ඉවසිල්ලෙන් පැහැදිලි අත් අකුරින් ලිවේය... ප්‍රියතම ගුරුතුමියට පෙන්වන්නට ප්‍රාථමික පත්ති වලදී රැ නිදි මරාගෙන ෆ්ලස් කැප් කොළ වල රචනා ලිවේද මේ තරම් ආශාවෙනි. අරවින්ද මේ සියල්ල ලිවේ ප්‍රාර්ථනා මෙය කියවද්දී ඇගේ මුහුණේ මතුවන හැඟීම් ගැන සිතමිනි.

සියල්ලම අළුත් ගයිල් කවරයකට දමා අරවින්ද පුටුවෙන් නැගිටිද්දී පාන්දර තුනක් පැන තිබුණි. ඔහු උණු වතුර බෝතලයේ කප් එකට කෝපි ටිකක් පුරවාගෙන කොරිඩෝර්ට පැමිණ ටයිල් ඇල්ලූ කන්ඩිය මත ඉඳගත්තේය...

වළාකුළු අතරින් පෙර පෙරා උන් සඳරැස් කොරිඩෝර් දිගේ වූ සපත්තු මල් ගස් මතට වැටී ඇත... රජරට සිහිල් පවනැල්ල එහේ මෙහේ ගියේ මනමාල හඬකිනි... අරවින්දට නිදිමක් නොවිණි... එළිවෙන්නට ඇත්තේ තව දෙපැයක් පමණි.

ඔහු කාමරයට පැමිණ ඇඳට වැටුනේ නිදාගන්නට හිනාම නොවේ. මොනවා හෝ කල්පනා කරන්නටය... කල්පනා කළ යුතුම දෙයක් ඇතැයි මොහොතකට කළින් ඔහුට සිතුණි. එසේ සිතූණ ප්‍රථම අවස්ථාවද මෙය නොවේ.

හිතන්නට දෙයක් ඇති බව මිස ඒ කුමක්ද කියා හඳවන නොදනී...

15

අරවින්දට පාන්දරම ඇහැරුණි. ඔහු නිදාගත්තේ පැයකටත් වඩා අඩු කාලයකි... කුළුණු රැකියාවේ ප්‍රථම දවස අදය.... ජීවිතයට මොනවා කරන්නට දුන්නද හදවතේ ඇති කැපකිරීම පෙන්නන්නට එක අවස්ථාවක් වත් ලබාදෙන්න යැයි ඔහු තම දෙවයෙන් ඉල්ලුවේය. ඒ අවස්ථාවෙන් පසු ජීවිතය ගැන දෙවය මොන තීරණ ගත්තද කමි නැත.

මේ තරම් පාන්දර ඇඳගෙන පලක් නැත. ඒ නිසා අරවින්ද සාමාන්‍ය ඇඳුමක් දමාගෙන නන්දන දෙස බැලුවේය. පොඩි එකා තවම නිදිය. ඔහුට ඇහැරවන්නටද ලෝබ සිතුවේ.

‘පොඩ්ඩෝ... නි..දි...ද...’

නන්දන ඇහැරුනේ සරමද කඩාගෙනය...

‘උඹ අද කිරිබත් හදනවා කිව්වා නේද...’

‘ඹා... පරක්කු වෙලාද...’

‘නෑ... නෑ.. ඔන තරම් වෙලා තියෙනවා... මට නන්දනගේ බයිසිකලේ යතුර දෙන්න...’

‘මේ පාන්දර කොහේ යන්නද...’

නන්දන ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

‘ටවුම පැත්තේ රවුමක් ගහලා එන්නම්...’

‘එන ගමන් පැටුල් ටිකකුත් දාගන්න වෙයි. කෙල් අඩියෙ තියෙන්නේ...’

අරවින්ද නිසා වැඩි ඉවුර දිගේ බයිසිකලය පදවාගෙන ආවේය. එය කුඩා සී නයින්ට් වර්ගයේ බයිසිකලයකි. නන්දනට තමාගේ සන්තකයට යැයි කිව හැකිව තිබුනේ මේ බයිසිකලය පමණි...

පාන්දර වුව පුණ නගරය පුරා සෙනඟ උන්නේය... සමහර විට එසේ වූයේ පොසොන් පෝය ළඟ නිසා විය යුතුය... අරවින්ද අනුරාධපුර වට රවුම් වල කැරකි කැරකි පුණ නගරය පුරා සැරි සැරුවේය... මේ තරම් වට රවුම් ප්‍රමාණයක් ඇත්තේ අනුරාධපුරයේ පමණි... එහෙත් අනුරාධපුර මාවත් කොළඹ මාවත් වලට වඩා සන්සුන්ය... නිහඬය....

අරවින්ද ශ්‍රී මහා බෝධියට මැතින් වූ මල් කඩය අසල බයිසිකලය නවතා බැස්සේය... ඔහු දේන් මුදුන්දී වැන්දේ එතන ඉඳගෙනමය...

අඵතෙත්ම ගෙනවිත් තිබූ නෙළුම් මල් දකිද්දී අරවින්දට ප්‍රාර්ථනාව සිහිවිය. ඇය හෝටලයට ආ හැටියේම බුදුන් වදින්නීය... ඔහු නෙළුම්මල් පොකුරක් ගෙන බෑගයක දමා බයිසිකලයේ එල්ලා ගත්තේ ඇයට පුණ කරන්නට දෙන්නට සිතාය...

මල් කඩ පේලිය කෙළවරේ වූ තේ කඩය අරවින්දගේ සිත් ගත්තේය... එහි පාන්දර සිටම ආප්ප දමන්නට පටන්ගෙන තිබුණි. අරවින්ද කුඩා තේ කඩය ඉදිරියෙන් බයිසිකලය නවතා ආප්පයකුත් කෙසෙල් ගෙඩියකුත් ගත්තේය... වාහන දෙකකින් ආ වන්දනා පිරිසක්ද තේ බොන්නට එකැන නැවතී උන්නේය. අරවින්ද නිකමට මෙන් ඔවුන් කලබලයෙන් කේන්තියෙන් කතා කරන්නේ මොනවාද කියා අසා උන්නේය.

‘රියෙ හවස හෝටලේ වාහනේ නවත්තනකොටම මං මෙයාට කිව්වා වෙන හෝටලේකට යන් කියලා... බලන්න ප්‍රියා රූට කැවේවත් නෑ හරියට... තාම බඩගිනියි...’

අරවින්ද තවත් ආප්පයක් ගෙන බංකුව මත ඉඳගත්තේය...

‘මේ මහ මෙව්නාවේ කොහේ හරි පැදුරක් දගෙන නිදගත්තා නම් ඊට හොඳයි... හරියට උෑන් එකක් වත් නෑ... අපේ වූටි දුවත් මුළු රූම ඇහැරිලා... මටත් හරි කේන්තියි...’

එතන ගැහැණු හය හතකුත් පිරිමි දහ දෙළොස් දෙනෙකුත් වූහ... පෙනුමෙන් ඔවුන් තරමක වත් පොහොසත් කම් ඇති අය ලෙස

පෙනුණි.

ඔවුන්ට සිදුවී ඇත්තේද තමා අනුරාධපුරයට පැමිණ නතර වූ ප්‍රථම දවසේ විඳි දුක විඳීමටය.. අරවින්දගේ හදවතට තුනී සතුටක් දෙනුණි. අද නැකැත් දවසක් වන්නට ඇත.

‘හරි හරි දැන් ඔය කතාව නවත්ත ගන්න.... මේ ගැණු කට්ටිය එක්ක බර බරේනේ.... තව දවස් තුනක් ඉන්නවනේ... අපි වෙන හෝටලයක් උදෙත්ම හොයාගමු....’

එතන උන් හැඩි දඩ් බඩ මහත පිරිමියෙක් කීවේය.... දැන් අරවින්ද කන්නේ තුන්වෙනි ආප්පයයි...

‘මං නම් හිතන්නෑ... මට නම් අනුරාධපුරේ එපා වුනා... හොඳම හෝටල් වල ඔක්කොම රුමිස් බුකින්... අපරාදේ අපි බුක් කරලා ආවේ හෝටලයක් නෙමේ... හිර ගෙයක්... දැන් මේ උදේට කන්නේ ආප්ප වාට්ටු....’

තරමක් රුමක් කාන්තාවක් ඇඬුම්බරව කීවාය...

‘පට් අනේ... නයනා මග දිගට කියව කියවා ආවේ රසට රැට කනවා කියලා. මහදි මොනවත් කෑවේවත් නෑ...’

‘ඒකනේ... අනේ අද නම් වැටකින් නාලා රහට බත් ටිකක් කන්න ඕන... පොඩි අයටත් මහන්සියි...’

‘අපි තේ බිලා රවුමක් ගහමු...’

ඔවුන් තවත් ආප්ප ඕඩර් කළේය.... අරවින්ද තේ කඩයේ මුදලාලි හා කතාවට වැටුනේය. ඔහු කාරුණික ගැමියෙකි. අරවින්ද තමාව ඔහුට හඳුන්වා දුන්නේය. හෝටලය ගැනද ඔහුට කීවේය.

‘මං දන්නවා ඒ හෝටලේ... හරි ෂෝක් තැන තේද මහත්තයා...’

‘දවසක ආපු වෙලාවක ඒ පැත්තේ එන්න...’

අරවින්ද ලෙන්ගතුට කීවේය.... කඩ හිමියා උණු තේ කෝප්පය අරවින්ද අත තැබුවේය.

‘මුදලාලි මට පොඩි උදව්වක් කරනවද...’

ඔහු කතා කළේ තරමක පහත් හඬින්...

‘ඉන්න මහත්තයා... කොළුවෝ අර කට්ටියට තව ආප්ප ඕන නම් දීපන්... බිත්තර ආප්පත් ඕන ඇති... ඉතින් මහත්තයා...’

‘මේ කට්ටිය ඉන්නව නේද...’

‘ඔව්.... ජෙනව නේද මහත්තයා මෙහේ ඉන්න සමහර හෝටල් කාරයේ සල්ලි විතරයි බලන්නේ... ඒ මිනිස්සු රැට හරියට කාලත් නෑ... දවල් කෑම දීලා තියෙන්නේ... ඔය පාන්දර ආයින් බඩු පැක් කරගෙන පාරට ඇවිත්... පව් ඉතින්...’

‘මට තේරුනා... සැතපුම් ගාණක් දුර ගෙවලා එන මිනිස්සුන්ට එහෙම සලකන්න හොඳ නෑ... ඒවා බිස්නස් නෙමේ...’

‘එහෙම හිතන අය අද නෑ මහත්තයා... මොකක්ද මහත්තයා උදව්වක් ඉල්ලුවේ...’

අරවින්ද සිනාසුනේය.... ඒ සිනහව කපටි සිනහවක් නොවේ.

‘අද තමයි අපේ හෝටලේ වැඩ පටන් ගත්තේ... මේ උදව්ව මුදලිලා මට කරන්න. මං මේ අනුරාධපුරේ ඉන්නකල් මුදලාලිව අමතක කරන්නේ නෑ... මේ අය දන් හෝටලයක් හොයනවා... මං දන්නවා අපේ හෝටලේට එක පාරක් ආවොත් එයාලට සලකන විදිහ...’

‘මේ කට්ටියව එහාට එවන්නනේ ඕන... මහත්තයා යන්න... මං එවන්නම්...’

ඔහු කීවේ දඩ් විශ්වාසයෙනි. අරවින්දගේ ළය පිරි ගියේය...

‘මුදලාලිට ෂුවර්ද...’

‘ඔකන ඉන්න ලොකු මහත්තයලා දෙන්නා ආපු ගමන් මගෙන් ඇහුවා... මං මුතුන් තවම කිව්වේ නෑ... මහත්තයා යන්න...’

‘ලොකු දෙයක් මුදලාලි...’

‘අපි මේ පිරි මහා බෝධිය පෙනෙන ඉසව්වේ වෙළඳුම් කරන මිනිස්සු මහත්තයා... අපි අපිට උදව් කරගන්න ඕන....’

‘මට තේරෙනවා මුදලාලි... මුදලාලි තැන කියන්න දන්නවද... නම අරලියා හොලිඩේ රිසෝට්...’

‘මං දන්නවා.. බන්ට් එක ඉවර වෙච්ච ගමන් හම්බවෙන හෝටලේනේ...’

‘අන්න හරි... එහෙනම් මං යනවා මුදලාලි...’

අරවින්ද හිස පාත් කරගෙන හෝටලයෙන් පිට වූයේය. තවම ඉර පායා නැති වීම එක අතකට හොඳය. ඔහු හිස් ආවරණය පැළඳගෙන වාහන දෙක දෙස බැලුවේය... සිරි මහා බෝ සම්ප්‍ර තමා දෙස බැලුවා යැයි ඔහුට සිතුවේ... ප්‍රාර්ථනා එන්නට පෙර මේ අය හෝටලයට එනවා නම්... ඇයව පුදුමයට පත් කළ හැක...

අරවින්ද පාන්දර සිත සුළඟ කපාගෙන වේගයෙන් බයිසිකලය පැදවූයේය... පාන්දර ඇහැරුනේ අහම්බයෙනි. නන්දනගේ බයිසිකලය රැගෙන ටවුමට එන්නට සිතුවේද අහම්බයෙනි. මේ තේ කඩයෙන් තේ එකක් බොන්නට සිතුවේද අහම්බයෙනි. ඒත් සියල්ල සිදුවන්නේ සුබවාදීවය... සමහර විට මේ ප්‍රාර්ථනාගේ වාසනාව වන්නට ඇත...

අරවින්ද වේගයෙන් පැමිණ හෝටලයේ දොරකඩ අසල බිරේක් ගැසුවේය... ආරක්‍ෂක නිලධාරියා දුවගෙන ආවේ කලබලයෙනි.

‘ඇයි ස...ර්... කලබලයක්ද...’

අරවින්ද හිස් ආවරණය ගලවා සිනාසුනේය...

‘නෑ... නෑ... තව ටිකකින් ලොකු ඩොල්ෆින් වෑන් එකකිනුයි පැරරෝ එකකිනුයි කට්ටියක් එයි... එයාලා එන්නේ හෝටලේ හොයාගෙන. ඔයා ටිකක් එළියේ ඉන්න. ආපු ගමන් ඇතුළට එවන්න. රූමිස් තියෙනවද කියලා ඇහුවොත් ඔව් කියන්න. තේරුනාද... ගේට්ටු ඇරලා තියන්න...’

ආරක්‍ෂක නිලධාරියා බලා උන්නේ පුදුමයෙනි. හෝටලය පටන් ගත්ත දවසේම සෙනඟ ඒව් යැයි ඔහු සිතුවේ නැත. ඇරත් මේ පාන්දර ඒම පුදුමය.

අරවින්ද බයිසිකලයෙන්ම හෝටලය පිටුපසට ගියේය... නන්දන ලුණු මිරිසට එළු සුද්ද කරමින් උන්නේය...

‘පොඩ්ඩෝ.. ඔක නවත්තපන්..’

‘ඇ..යි අරවින්ද අයියෝ...’

සිදුවූ සියල්ල අරවින්ද නන්දනට විස්තර කළේය... නන්දන සියල්ල අසා උන්නේ දෑස් විශාල කරගෙනය.

‘එතන පවුල් හය හතක් උන්නා.... වැඩ පටන් ගත්ත දවසේ උදේම රූමිය් හය හතක් ෆිල් වෙනවා කියන්නේ ලොකු දෙයක් නන්දන...’

‘මිස් අරවින්ද අයියාව තෝරගත්තේ ඇයි කියලා දන් මට තේරෙනවා...’

ඇත්තටම ඇය තමාව තෝරා ගත්තේ ඇයි... එහෙත් ඒවා සිහිකරන්නට මේ වෙලාව නොවේ. ඒ පිරිස හෝටලයට එන බව අරවින්දට විශ්වාසය. කඩ හිමියා වගකීමක් නැති පුද්ගලයෙකු නොවේ. පරණ ඉස්කෝල මහත්තයෙකි. ඔහු කියනා දෙයක් කෙනෙකු පිළිගනී.

‘දන් මොකද කරන්න ඕන අරවින්ද අයියේ...’

‘ප්‍රදීප් ආවද...’

‘ඔව්... අන්න කොස්ස අරගෙන අකුගාන්න ගියා...’

‘හරි මං... ඇඳගන්න යනවා... ඔයා කෝකටත් ඔය කිරිබත කියලා තව කැකුළු කිලෝ දෙකක් විතරක් අරගෙන තියන්න. කට්ටිය ආව ගමන් මම ඕඩරේ දෙන්නම්. ගෙනාපු මාළු තියෙනවාද...’

‘තියෙනවා... කිලෝ දෙකක් විතර ඇති...’

‘ඒකක් අයිස් යන්න වතුරට දලා තියන්න... ප්‍රදීප්ව අඩගහගෙන පොල් ටිකක් ගාගෙන තියාගන්න. අපතේ යන්නේ නෑනේ.... තේ වලට වතුරත් තියන්න... මොනවා හරි අඩුවක් තියෙනවාද...’

‘උදේට නම් ඡේප් අරවින්ද අයියා. දවල්ට නම් මුකුත් බඩු නෑ...’

‘හරි ඒක දවල්ට බලා ගමු... මෙන්න සල්ලි ඔයා ප්‍රදීප්ව යවලා පාන් ගේන්න...’

‘පාන් ඕන නෑ. මං දන්නම් පොල් රොටි පාරක්. අරවින්ද අයියා යන්න ගිහිල්ලා ඇඳගන්න... මං මේ පැත්ත බලාගන්නම්...’

නන්දන සිනාසී මහපටුහිල්ල උළුක් කර පෙන්වුවේය... ඒ අනුව

අරවින්දද එය කළේය... ඔහු කෙළින්ම ගියේ කාමරයටය... පැය කාලක් තුළ ඇඳගත් අරවින්ද හෝටලේ ලොබිය දිගේ පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය වෙත ආවේ ටයි පටියද දමමිනි.

අරවින්ද හෝටලයේ පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය තිබූ එළිමහන් කොටසේ විදුලි පහන් දල්වූයේ තවමත් පාන්දර තුනී අඳුර යංතමට තිබූ නිසාය...

දුරකතනය නාද වූයේ අරවින්ද ඉඳගන්නටත් පෙරය. ඔහු රිසිවරය අතට ගත්තේ කුතුහලයෙනි.

‘හෙලෝ...’

අරවින්ද ප්‍රාර්ථනාගේ හඬ එකවරම හඳුනා ගත්තේය...

‘ගුඩ් මෝනින් මි..ස්...’

ඔහුගේ වචන වල අපමණ තෘප්තියකුත් ප්‍රසන්න බවකුත් විය...

‘මොකෝ අරවින්ද... කොහොමද මාව අඳුන ගත්තේ...’

හදවතින් එන ඇමතූම් විශේෂයෙන් හඳුනා ගැනීමට මහත්සියක් දරිය යුතු නැත. එය මේ ගැහැණු දරුවා නොදන්නවා ඇත.

‘දන්නෑ මිස්... ඒක හිතෙන්ම අහන්න මි..න...’

මොහොතකට ඒ පැත්ත නිහඬ විය. තමාගේ මුඛින් අනිසි දෙයක් පිටවුනාදැයි අරවින්දට බිය සිතූණි.

‘අහලා වෙලාවක කියන්න. ඒක නෙමේ මොකද මෙව්වර පාන්දර වැඩ පටන් අරගෙන... අපිට ගෙස්ට්ලා එන්න තව මාසයක් වත් යයි.... එතකල් ටිකක් නිදගන්න....’

ඔහු සිනාසුනා පමණි.

‘මැනේජර් මහත්තයා උදේට තේ බිච්චද...’

අරවින්දට එකවර කතා කර ගන්නට අපහසු විය. තම පිරිමි හදවත මෙසේ ගැහෙන්නේ ජීවිතේ ප්‍රථම වරටය.

‘ඔ..ව් මිස්... මිස් බිච්චද...’

‘බොන්න කළින් මං ඇහුවේ... අද වැඩ පටන් ගන්න දවස නිසා මං අරවින්දගෙන් අහන්නේ... මේ ප්‍රශ්නේ ආයෙ මං කවදවත් අහන්නේ’

නෑ... මමත් පොඩි ගැමිමකින් ගෙදරින් පිට වෙන්න ඕන..'

'අහන්න මිස්...'

රිසිවරය දිගේ එන ඇගේ මෘදු හඬ ඔස්සේ ඔහු දහැන්ගත වී උන්නේය. ඇය මේ පාන්දර අසන්නට යන්නේ මොනවාද...

'අපිට අපේ ඉලක්කයට යන්න කොච්චර දවසක් යයිද...'

අරවින්ද මොහොතකට කල්පනාවට වැටුනේය. ඒත් සමඟම මහඳි හමුවූ පැරණි රියක් ඩොල්ෆින් වෑන් රියක් හෝටලයට ඇතුළු වී අරලියා ගස් හෙවණ යටින් ඇදෙන්නට විය. අරවින්දගේ දස් දල්වී හදවත පුපුරා යන්නට විය...

'සමහර පිට අද... ඉඳලම අපට පුළුවන් මිස්...'

ඔහු ස්ථිර හඬින් කීවේය... ඇය පුදුම වී අසාගෙන උන්නාය...

'අරවින්ද...'

'තේ බිලා ඉවර නම් මිස් ඉක්මනට ඇඳගෙන එන්න...'

ඇය දුරකතනය නැඹුටේ පුදුමයෙන් හා කුතුහලයෙන් බව අරවින්ද දනී. ඒ කුතුහලය හෝටලයට ආ පසු යනු ඇත... අරවින්ද අරලියා හෝලිඩේ රිසෝට් හි කුළුණුල් ආගන්තුකයන්ව පිළිගැනීමට නිර්මල සිතාවක් මුවේ ඇඳගත්තේය... එය ව්‍යාජ සිතාවක් නොවුනේ ඒ සිතහඬ ආත්මයේ ඇතුළු හෘද මණ්ඩලයේ ගැඹුරුම තැනකින් ආ නිසාය...

වාහන දෙකේම දෙවල් විවර විය. ආ පිරිස හෝටල් මිදුලේ කැරකෙමින් අවට සිරිය විඳිමින් උන්නේය... ඒ අතරවාරයේදී සෙලියුලර් දුරකතනයක් අතැති පිරිමි දෙදෙනෙක් පිළිගැනීමේ කටුන්ටරය කරා ආවේය.

'ගුඩ් මෝනින් සර...'

ඔහු කීවේ පසුව පුරවාගෙන දෙන්නකුකමිනි.

'මෝනින්... අපට දවස් තුනකට විතර රූමිස් ගන්න තියෙනවද... මි... රූමිස් තයක් විතර... ඩබල් රූමි...'

'පුළුවන් සර... සර්ලා පාන්දරද අනුරාධපුරේට ආවේ...'

'නෑ අපි ඊයෙ රූ ආවේ..'

‘ඒක තමයි... නැත්නම් මෙව්වර පාන්දර අනුරාධපුරේට එන්න බෑ... සර්ලට රුමිස් වෙක් කරන්න ඕන නම් මම පෙන්නන්නම්... සයිට් එක ගොඩාක් ලස්සන සර් පිටිපස්ස පැත්ත... මිස්ලටත් කතා කළා නම් එයාලටත් පෙන්නන්න පුළුවන්...’

ආගන්තුකයින් දෙදෙනා අරවින්ද හා සිතාසුනේ ප්‍රසන්න ලීලාවෙනි. අරවින්දගේ සුභද්‍ර ලෙන්ගතු කතා බහ ඔවුන්ට සහනයක් විය.

‘හොටේල් එක බලන්න ඕන නම් ලේඩ්ස්ලා එක්ක... නැත්නම් පස්සෙ අපි දෙන්නට තමා බැනුම්... නැද්ද මව...’

තරමක් තරබාරු පුද්ගලයා කීවේ මිදුලේ උන් ගැහැණු කාණ්ඩයට කතා කරමිනි.

‘සර්ලා එද්දී දකින්න ඇති.. මේ තියෙන්නේ නිසාවුව... අපේ හෝටලේ පිටිපස්ස මායිම තමා මේ වැටි ඉවුර...’

අරවින්ද ඔවුන්ගේ දෙනෙත් වැටි තාවුල්ල පුරා ගෙන ගියේ කැමරාවක් ගෙන යන්නාක් මෙනි.

‘මෙකන තාන්න පුළුවන්ද...’

‘ඔව් සර්... අපිත් හට්ට නානවා... මේ හරිය වැලි විතරයි... ගැඹුරු නෑ... බබාලටත් තාන්න පුළුවන්... සර්ලට ඕන නම් වැටි ළඟම තියෙන ගහ යට ටේබල් එකක් දලා දෙන්නම්... සර්ලා ඩිරික්ස් ගන්නවා නම් බයිට්ස් එහෙම එතනට මම එවන්නම්...’

‘ඡා... එහෙනම් මරු...’

එක් පිරිමියෙක් කීවේය.

‘ඒක තිබුණාම ඇති.... එයාලා ගැන විතරමයි හිතන්නේ...’

කාන්තාවන් අතරින් කටකාර කාන්තාවක් කීවේය... මේ පැමිණ ඉන්නේ සැහැල්ලුවෙන් විනෝදයෙන් ඉන්නා පවුල් හතර පහකි...

‘සර්ලට මම එක ළඟ රුමිස් ටික හරිගස්සලා දෙන්නම්... රුමි එකක් බලනවද මැඩම්...’

ඔහු ඇර දුන් කාමරයට කාන්තාවන් දෙතුන් දෙනාම එබී බැලූහ...

අරවින්දට අවශ්‍ය වූයේ ඊයේ ඔවුන් උන් හෝටලයන් මේ හෝටලයන් අතර වෙනස පෙන්වන්නටය.

‘බබාලට ගැත් එක මදි වුනොත් මැඩම් තව වේබල් ගැත් එකක් දෙන්නම්....’

උදේ කඩය අසලදී ඊයේ හෝටලයට බැණ වැදුන කාන්තාව අරවින්ද දෙස සුභද බැල්මක් හෙළවාය... ඇගේ දෙසවනට අරවින්දගේ වදන් වැටුනේ මී පැණි මෙනි.

‘හරි අපිට රුමිස් ටික දෙන්න.... බිරෙක් ගස්ටි එක නම් පුතා ඉක්මනට ඕන... මෙයාලා බඩගින්නේ ඉන්නේ...’

‘හරි සර්... සර්ලා ඇළුම් මාරු කරලා ඉන්න... මං පැයකින් බිරෙක් ගස්ටි රෙඩ් කරන්නම්... බිරෙක් ගස්ටි එකට කිරිබත් වගේ හදන්නද සර්... උදේට අපි රොට්ස් පුළුවනවා....’

සියල්ලගේම මුහුණු වල සැනසිලි දයක සිතාරුළු මතු වී එනවා අරවින්ද බලා උන්නේය. සියල්ලට පෙර තම හිතවත් කමත් ළෙන්ගතු බවත් හොඳ හිතක් අලෙවි කළ යුතු යැයි ඔහු විශ්ව විද්‍යාලයේදී ඉගෙන ගත්තේය. අනෙක්වා විකිණිය යුත්තේ පසුවය...

‘බබාලට කිරි හොඳි හදලා දෙන්නම්...’

අරවින්ද ඔවුන් සමඟ යළි ඉදිරිපසට එන අතරවාරයේදීම ප්‍රදීප්ට කතා කළේය..

‘ප්‍රදීප් මේ මහත්තයලගේ බැගේජස් ටික ගන්න... රයිට් සර් එහෙනම් සර්ලා රෙස්ට් කරන්න.... මං බිරෙක්ගස්ටි හදලා කතා කරන්නම්...’

අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් නිළ වශයෙන් අරඹා පැයක් ගත වෙන්නටත් පෙර එහි ප්‍රථම අමුත්තන් පිරිස නවත්වා ගන්නට ඔහුට හැකි විය... එය තමාගේ වාසනාව යැයි සිතන්නට අරවින්දට ලෝබය... මේ වාසනාවත්ක ලැබීම් පිටුපස ඇත්තේ ප්‍රාර්ථනාගේ වාසනා ගුණයය.. අරවින්ද හෝටලයේ මුළුතැන්ගෙයට පිවිසෙන දොරකඩ අසලට ආවේය. නන්දන ඒප්‍රනායද දමාගෙන කිරිබත සාදයි.

‘පැයෙන් ඕන පුතා...’

ඔහු කීවේ කාරුණිකව නන්දනගේ පිට පිරිමැදය. මුළුතැන් ගෙය පුරාම ඉදෙන කිරිබතේ සුවඳ විහිදී යමින් තිබුණි.

‘අරවින්ද අයියා මේ පැත්ත හිතන්න එපා...’

කිරිබතට ලුණු කවලම් කරන අතරවාරයේදී නන්දන හැරී අරවින්ද දෙස බැලුවේය.

‘මට මොකක්ද එකක් කියන්න එනවා... පස්සේ වෙලාවක කියන්නම්...’

ඒත් කියා නන්දන කිරි බතෙන් ගත් කිරි බත් ඇට කිහිපයක් දිවහට තබා බැලුවේය.

‘අපේ මිස්ට පුදුම හිතෙයි...’

පුදුමය ඇගේ ඇස් වලින්ම දකගන්නට අරවින්දත් ආශාවෙන් උන්නේය.

‘මට බය තවත් මොනා හරි හිතෙයිද කියලා...’

අරවින්ද යන්නට හැරෙද්දී නන්දන සෙමෙන් කීවේය... දෙදෙනාම සිනාසුනේ කොල්පට සපාගෙනය...

‘අරවින්ද අයියා ප්‍රදීප්ව මේ පැත්තට එවන්න... මේ පොල් රොටි ටික පුච්චන්න ඕන....’

අරලියා හෝටලයේ මේ ඇතිවෙන කලබලයට අරවින්ද මුළු සිතින්ම ආශා කළේය... සරු තැනක් පාළුවට යා යුතු තැන. එහි පොඩි සද්ධබද්ධ කාල ගෝට්ටි ටිකක් තිබිය යුතුය. තැනක් සජීවී වන්නේ එවිටය...

සියළුම අමුත්තන් කාමරවලට ගිය පසු අරවින්ද හෝටලයේ ලොබිය ඉදිරිපස බලා උන්නේ ප්‍රාර්ථනා එන තුරුය.. තමා විදින්නේ ඇයගෙන් ණයට ඉල්ලා ගත් සතුටය. ඒ සතුට ඉක්මනින්ම ඇයට දිය යුතුය. ඔහු ආශා කළේ ඇය සතුටින් ඉන්නවා දකින්නටය.

හෝටලයේ දොරකඩ තිබූ විශාල මැටි බඳුනට නන්දන පාන්දරම කහ අරලියා මල් දමා ඇත... ඒ දසුන නෙතට වඩා හඳවනට ප්‍රියය... මේ මල් විල දකින හැම වාරයකම ජීවිතය ගැන අළුතින් සිතන්නට

හදවන ආශා කරයි. මේ මල් විල සොයාගත් කෙනා කවුරු වේවා ඔහු
ඉතා සුන්දර මිනිසෙක් වන්නට ඇතැයි අරවින්දට සිතූණි.

16

සුදු පැහැගත් කොරොල්ලා වාහනය අරලියා ගස් යටින් පෙරි ආ උදුසන හිරු කිරණ විඳගෙන හෝටලයට ඇතුළු විය... අරවින්දගේ දෙසා ඉබේටම මිදුලට තැබුණි.

ඔහුගේ දෙනෙත් වාහනේ පැති වීදුරුව අතරින් ඇතුළාන්තයට ආවේය... ඇය නිසා වැඩ දිගේ මේ උදුසන පිපුණ පව්ත්‍රම ඕලු මලක් වැනිය... දුක නෙලාගන්නට අත දිග මදි වීමය...

‘වාහන දෙකක් ඇවිත්... කවුද රක්තපාල අත්කල් මේ පාන්දර...’

ප්‍රාර්ථනා කුතුහලයෙන් ඇසුවාය.

‘ප්‍රියලාල් මහත්තයද...’

ඇගේ හිත කඩා වැටුණි. එහෙත් මේ ඔහුගේ වාහනය නොවේ... එසේ සිතීමටද නොහැක. ඔවුන්ට වාහන තුන හතරක් ඇත.

‘ඔය ඉන්නේ මැනේජර් මහත්තයා රුවන්වැලි සෑය වගේ... අපි අහලා බලමු...’

ප්‍රාර්ථනාගේ පැත්තේ දෙර ඇරියේ අරවින්දය. ඇය එක් පයක් වාහනයෙන් තව පයක් මිදුලටත් තබාගෙන දෙනෙත් එසෙව්වාය... ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනේ උදුසනක් සේය...

ඔහුගේ දෙනෙත් ගියේ ඇය ඇඳගෙන විත් තිබූ මැණේජරා පැහැගත් සාරිය වෙතය... මැණේජරා පැහැය මතට සුදුමල් වැටුණු කල මේ තරම් ලස්සනදැයි ඔහු සිතුවේය...

‘දෙන්න මිස් ගයිල් ටික... මං ගන්නමි...’

මේ උදසන ඒ ළම ගයිල් කවර වලින් වසා ගත යුතු නැත... සාරියක හැඩ ඇත්තේ නිස්කලංකේ නිදහසේ දෙපා තබනා විටය...

‘කවුද මේ උදේ ආවේ අරවින්ද... ප්‍රිය...ලා...ලේ...ද...’

ඔහු මෘදු ලෙස සිනාසුනේය.

‘මිස් යන්නකෝ ඔරිස් එකට...’

අනුරාධාත් ප්‍රාර්ථනාත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේය. අරවින්ද ඔවුන් සමඟ කාර්යාල කාමරයට ගොඩවූයේ උදේ ශ්‍රී මහා බෝධිය පසළුත් ගත් නෙළුම් මල් පොකුරක් සමඟය.

‘මල් කොහෙත්ද...’

තවමත් පෙති විවර කර නොතිබුණු ලා කොළ පැහැගත් නෙළුම් මල් දෙස බලා ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘මම උදේ ටවුම පැත්තේ ගියා මිස්.... එතකොට ගත්තා...’

‘දැන්මම මැනේජර් මහත්තයා රස්තියාදු ගහන්න පටන් අරගෙන තේද ප්‍රාර්ථනා...’

‘මේ ආප්‍ර ටිකට ගැණු ළමයෙක් යාළු කරගෙන ඇති... උදේ ටවුමට එන්න කියන්න ඇති...’

ඔහුගේ දෙනෙත් ලැජ්ජාවෙන් බිමට බරවිය... අරවින්ද එවන් ලුහු වරිතයක් නොවන බව ප්‍රාර්ථනා දැනී... එහෙත් එවැන්නක් කියා අපහසුතාවයට පත් වන ඒ මුහුණ දකින්නට ඇය ආශා කළාය.

‘අරවින්ද මොනවා හරි කියන්න ඉන්නේ... පරක්කු නොකර කියන්න...’

‘මං උදේ මිස් කතා කරද්දී කිව්වේ...’

‘මට තේරුනේ නෑ... ඔයා තිබ්බෙන් ෆෝන් එක...’

‘මිස් ඇහුවා මගෙන් කවද විතර අපිට අපේ ඉලක්කට යන්න පුළුවන්ද කියලා...’

‘ඔයා කිව්වේ අදම කියලා...’

‘ඔව් මිස්...’

‘ඒ කොහොමද...’

අනුරාධා මේසයට බරවී ඇසුවාය... එතෙක් වෙලා හිටගෙන උන් අරවින්ද පුටුවක් ඇද වාඩිවුනේය...

‘මිස්ගේ හෝටලේ හරියටම පටන් ගත්තේ අද... මේ පාන්දර... ඒ හෝටලේ මිස් එන්නත් කලින් රුමිස් හතක් හුල්... ගෙස්ට්ලා පහළොවක් දන් අරලියා රිසෝට් එකේ රෙසිඩන්ට්...’

ඇයට විශ්වාස නැත. අරවින්දත් අනුරාධාත් එහෙමම ඉදිද්දී ප්‍රාර්ථනා සාරි පොටද සකසාගෙන නැගිට්වාය... අරවින්ද ඇයට යන්නට උත්තේය.... ඇය දමාගෙන උන් සෙරෙප්පු දෙකේ ටකස් ටකස් හඬ ඔහුට ඇසුනේ මිහිරි සංගීත රිද්මයක් ලෙසිනි.

‘අරවින්ද බොරු කියලා දන් මිස්ගෙන් බැණුම් අහනවා...’

තෙළුම් පොට්ටුවක් ඇඟිලි තුඩින් විවර කරමින් අනුරාධා කීවාය... කිසිවෙකු තමා කියන දෙයක් විශ්වාස නොකරයි.

ප්‍රාර්ථනා ලොබියෙන් හෝටල් කාමරය තිබූ පැත්තට ඇතුළු වූවාය... කුඩා දරුවන් හතර පස් දෙනෙක් අරලියා ගස් යට සෙල්ලම් කරමින් උන්නේය... ඒ අතර වූ රුවැනි කාන්තාවක් ප්‍රාර්ථනාව දක සිනාසුනාය.

ප්‍රාර්ථනාට ඉහිලුම් නැති ගතියක් දනුණි. ඇය මහා ජයග්‍රහණයක් ලද්දක් මෙන් මේ දර්ශනය දෙස බලා උන්නාය... හෝටලය ගැන දනගන්නටත් පෙර හෝටලයට සෙනඟ ආවේ කෙසේද...

ඇය කොරිඩෝර් දිගේ ඇවිදගෙන ගොස් මුළුතැන්ගෙට ඇතුළු වූවාය... නන්දන දිග මේසය පුරා තරමක් විශාල කිරිබතක් කෙසෙල් කොළයකින් තුනී කරමින් උන්නේය... ප්‍රාර්ථනාගේ හදවතට මේ සියල්ල ගෙන ආවේ ආගන්තුක සතුටකි. හිතේ මහල් ගෙයක් ඇතිවාක් මෙනි. ඒ සතුට වචන වලින් පැහැදීම උෂ්කරය.

‘නන්දන...’

‘මිස්...’

‘මෙව්වර කිරිබතක්...’

‘පහළොවකටනේ මිස්... කාල බලන්න කිරි රස ඇතිද කියලා...’

පිහි තුඩට කුළුණුල් කිරිබත් පොදක් ගෙන තන්දන ඇය වෙත දිගු කළේය. ප්‍රාර්ථනා එය අත්ලට ගෙන මාදුව දමා ගත්තාය. පිවිඳුනද කිරිබත රසය.

‘රසයි දරුවෝ... ඒත් මට කියන්න... කොහොමද මේ ගෙස්ට්ලා ආවේ කියලා...’

‘අරවින්ද අයියා කිව්වේ නෑ විස්තරේ....’

‘නෑ...’

‘එහෙනම් මිස් අරවින්ද අයියාගෙන්ම අහන්න...’

ප්‍රාර්ථනා තවත් කිරිබත් බිඳක් ඇඟිලි තුඩට ගත්තාය.

‘කිරිබතයි තව මොනවද තන්දන...’

‘කිරිබත්... පොල් රොට්... ලුණු මිරිස්... කරවල බැදුම්... කිරි හොඳි... මිරිස් මාළු... ඇඹුල් කෙසෙල්...’

‘අපිට කන්නත් ඉතුරු වෙයි නේද...’

‘ඔ..ව් මිස් බයවෙන්නෙපා...’

‘හරි දරුවෝ ඔයා හදන්න... කෝ ප්‍රදීප්...’

‘ප්‍රදීප් මේසේ ලැස්ති කරනවා මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා කොරිඩෝර් දිගේ ආවේ හදවතට ගලනා පහන් සතුටක්ද සමඟය. ඇය කාමරයට එද්දී අරවින්දත් අනුරාධාත් මල් පෙති පුබුදුවනවාය... ප්‍රාර්ථනා පුටුවේ වාඩි නොවී ඔවුන් අසලම මේසයට බර වූවාය... ඊටත් පසු අත් බැඳගෙන ඔහු වෙතට නෙත් යැවූවාය...

‘මිස් මගේ කතාව විශ්වාස කළේ නෑ නේද...’

ඔහු දුකෙන් ඇසුවේය... එය ඒ තරම් පසුව පුවිවා ගන්නට දෙයක් නොවේ...

‘ඔය ඔයා එක්ක තරහ වෙලා ඉන්නේ...’

අනුරාධා කීවාය. අරවින්ද ප්‍රාර්ථනා දෙස නොබලාම මලේ පෙති එකින් එක දිග හරිමින් උන්නේය... ප්‍රාර්ථනා ඒ මල උදුරා ගත්තාය.

‘අරවින්දට බෑ මා එක්ක තරහ වෙන්න.... විශ්වාස නොකලා’

නෙමේ... මගේ ජීවිතේ මෙහෙම දේවල් වෙලා නෑ... මැනේජර් මහත්තයා කොල්ලෙක්... මම කෙල්ලෙක්... අපි රජරට ඉපදුනාට ගැමුණු කුමාරයෝ හැබහින් දකලා නෑ... සොරි....

කිදෙනාම ටික වේලාවක් නිහඩ විය...

ඒ අතරවාරයේදී අභ්‍යන්තර දුරකතනය නාද විය. ප්‍රාර්ථනා එය ඉස්සුවාය...

‘බබාට කිරි හදන්න උණු වතුර ඕනේ... රූමි නම්බර් ෆෝටින් වලට එවනවද...’

‘පොඩ්ඩක් ඉන්න...’

ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය වසා අරවින්ද දෙස බැලුවාය.

‘බබාට කිරි හදන්න උණු වතුර ඕනෙලු...’

ඔහු දුරකතනය ගත්තේය.

‘උණු වතුර එවන්නම් මිස්.... එතකොට කිරි බෝතල් ස්ටිම් කරන්නක් වෙනම උණු වතුර ඕන තේද....’

අනුරාධාගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් දෙනෙත් හමුවිය. ඔහුට පත්තු වන්නේ අපට පත්තු වන හැඟීම් නොවේ.

‘අනේ ඔව්... පුළුවන් නම් ලොකු දෙයක්...’

‘රයිට් මැඩම්... මං එවන්නම්...’

දුරකතනය විසන්ධි කළ අරවින්ද නැවත මුළුතැන්ගෙයට ඇමතුමක් ගත්තේය...

‘ප්‍රදීප්... අනේ කොල්ලෝ නම්බර් ෆෝටින් රූමි එකට උණු වතුර ජග් එකකුයි වෙනමම ප්ලාස්ටික් බෝල් එකකට උණු වතුර බාගෙකුයි ගිහින් දෙන්න...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෑස් තිබුනේ අරවින්දගේ ටයි පටිය මැදින් ගැසු කුඩා තරු දෙකක් සහිත ටයිපින් එක දෙසටය.... එවැනි දෙයක් ඔහුට රැගෙන තිළිණ කළ හැකි නම්...

‘දන්වත් කියන්න අරවින්ද...’

‘මි..ස් දක්කද...’

‘දක්කා දක්කා... නන්දන මේවිවර විතර කිරිබතක් හදනවත් දක්කා...’

‘ඉඳගන්න මීන නෑ... ඔයා කියන්න...’

ඉඳගන්නවාට වඩා මේ ඉරියව්වෙන් ඒ මුහුණ බලාසිටීම සුන්දරය... අරවින්ද පාන්දර ඇහැරුණු මොහොතේ සිට සිදුවූ සියල්ල විස්තර කළේය... පාන්දර තේ කඩයට ගොඩ වූ සැටින් මේ කට්ටිය එතන උන් සැටින් අරවින්ද ආශාවෙන් විස්තර කළේය...

‘මේ මිස්ගේ වාසනාව මිස්... බයවෙන්න එපා අපිට උතුරනවා...’

ප්‍රාර්ථනා කිසිවක් සිතුවේ නැත. ඇයට යමක් සිහිවූවා පමණි. ඒ පොඩි සාදුගේ වදන්ය.

‘පොඩි සාදු කිව්වේ ඇත්ත නේද අනු...’

අනුරාධා හිස වැනුවාය. අරවින්ද උඩ බිම බැලුවේය. ඔහු එය දන්නේ නැත.

‘මේ මගේ වාසනාව නෙමේ අරවින්ද... ඔයාගේ දක්ෂකම... ඒක මගේ වාසනාව උඩින් මතින්න එපා... මං එව්වර වාසනාවත්ත කෙල්ලෙක් නෙමේ...’

එය ප්‍රාර්ථනා තම සම්පූර්ණ දෛවය සම්බන්ධයෙන් කළ ප්‍රකාශයක් වූණි.

‘වාසනාව කියන්නේ ලැබීම මිස්... අවාසනාව කියන්නේ නොලැබීමට.... මිස්ට ලැබෙනවා...’

‘මො...න...ව...ද...’

‘මිස් බලාපොරොත්තුවෙන හැම දෙයක්ම...’

ඇයට හිල්ලින. මේ උදසන ජීවිතය ගැන කතාබහකට නොගැලපේ.

‘අපි කතා කරගත්තේ මිස් රූමි එකක් එක දවසකට තවුසන්ඩ් ගයිව් දෙන්නනේ... මිස් ගන්න කැල් එක...’

ප්‍රාර්ථනා මේසය මත තිබූ කැල්කියුලේටය අතට ගත්තාය.

‘හරි...’

‘රූමිස් හතක් යුල් මිස්... එතකොට ඒක වැඩි කරන්න. එක්දස් පන්සිය හතෙන්...’

‘දහදස් පන්සියයි...’

‘හරි මේ ගෙස්ට්ලා දවස් තුනක් මෙහේ ඉන්නවා...’

‘ද...ව...ස් තු...න...ක්...’

‘ඔව්... එතකොට දහදස් පන්සිය තුනෙන් වැඩි කරන්න... තිස් එක් දස් පන්සියයි... ඒ රූමිස් ටලින් විතරක් මිස්... මේ දවස් තුනේම මේ කට්ටිය කන්නේ හෝටලෙන්... තව බයිට්ස් බියර් ඒවත් ගනී.... කොහොමත් පනහ පනිනවා එයාලගේ බිල.... අපේ පළවෙනි බිස්නස් එක... මිස් හිතන්න මේ වගේ ගෘෂ් දහයක් මුලින් ගන්න ගත්තොත් අපි ගොඩ...’

ප්‍රාර්ථනාට එය සිහිනයකි...

‘පුළුවන්ද අරවින්ද...’

‘අපි ඊට වඩා කරනවා මිස්...’

‘මැනේජර් මහත්තයා මටත් වැඩක් දුන් දෙන්න ඕන... හැම දෙයක්ම ඔයානේ කරන්නේ...’

මේ කලබලයට සජීවීව සම්බන්ධ වන්නට හරි හරියට සම්බන්ධ වන්නට ප්‍රාර්ථනා ආශා කළාය.

‘ඔව්... මමත් අරවින්ද මොනවත් කාම දන්නේ නෑ...’

‘අනූ එකවුන්ටි පැත්ත බලා ගන්න... මෙයාලට යන හැම බිලක්ම වෙනමම ඒ ඒ රූමි නම්බර් යටතේ ෆයිල් කරන්න. ෆයිනල් බිල් එක එතකොට නිකම්ම ලෑස්ති වෙනවා...’

‘එතකොට ම...ම...’

‘මිස්ට ආස දෙයක් බලලා කරන්න...’

අනුරාධා සිතාව තවත්වා ගන්නට අතින් මුව ව්‍යාගත්තාය... ප්‍රාර්ථනා රැවිවාය...

‘මොකද ඔයා හිතාචෙන්නේ...’

‘නෑ නික...’

නන්දන කාර්යාල කාමරයට එබුනේ පුළුල් සිනාවක්ද සමඟිනි.

‘බිරෙක්ෆස්ට් ලෑස්තියි අරවින්ද අයිස්...’

අභ්‍යන්තර දුරකතනය අතට ගෙන අරවින්ද පායෙන් එබුවේය.

‘බිරෙක්ෆස්ට් රෙඩ් සර්...’

අරවින්දත් අනුරාධාත් පෙති පිබිදවූ නෙළුම් මල් පොකුර ප්‍රාර්ථනා දේනටම රැගෙන බුදු රුව අසල තැබුවාය... ඇගේ දත් එහෙමම එක්විය...

ඇගේ පැතුළු ළය විදගෙන විදගෙන පැතුමක් ආවේය... කිසිවෙකුටවත් නොකියා ප්‍රාර්ථනා රත් ආලේපිත බුදු රුව දෙස බලාගෙන ඒ පැතුම පැතුවාය...

අරවින්ද යමක් ප්‍රාර්ථනාට කියන්නට ඇය බුදුන් වැද අවසාන වෙන තෙක් බලා උන්නාය. ඇය බුදු රුව මත තිබූ දෙනෙත් මුද්ගත්තේ එහෙමම ඒ බැතිබර හැඟුම්නම් අරවින්දව දක ගන්නටය...

‘මට බැරිවෙච්ච දවසකට අරවින්ද මේ පහත තියන්න...’

‘මිස්ට බැරි චෙන්නේ නෑ... අපි අර පැත්තට යන්ද මිස්... අපේ පළවෙනි ගෙස්ට්ලා ටිකනේ... මිසුන් ඉඳලා හොටෙල් එකේ ඇල්බම් එකට ෆෝටෝස් ගවු... කාලෙක අපිට මතක් වෙන්න එක්ක හොඳයිනේ...’

ජීවිතයේ සිදුවූ බොහෝ දේවල් අමතක කළ හැක... සමහර ඒවා හදවතට නොකියාම අමතකවේ. එහෙත් මේ දවස්... මේ සිදුවීම්... ඒවා අමතක කළ හැකිද... දෛවය අමතක කරන්නට කිවද එසේ කළ නොහැක.

‘විශේෂයෙන් මතක් කරන්න චෙන්නේ අපි තුන්දෙනා වෙන්උනොත්... එහෙම වෙන්නෑනේ...’

අරවින්ද තර්ක කළේ නැත.

‘මතක තියෙන දේවල් හරි බල බල ඉඳිද්දී ආසයි නේ මිස්...’

ඒ තර්කය ඇත්තය... හිතේ පැති දෙයක් දවස ගානේ දක්කද ඒ

ආශාව නොයයි...

‘මිස් අහන්න එයාලගෙන් හෝටලේ හොඳයිද... කෑම හොඳයිද කියලා...’

‘මි...’

අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් අනුරාධාත් රෙස්ටුරන්ට් එකට ගියේ එකටමය.. අද මෙසේ වැඩ කරන්නට බලාගෙන ආ දවසක් නෙමේ...

‘බ්‍රේක්ෆාස්ට් කොහොමද සර්...’

අමුත්තත් අතරට එමින් ඔහු ඇසුවේය. සියල්ලන්ගේම ඇස් ඇඳුනේ ප්‍රාර්ථනා වෙතය. ඇය ලැජ්ජාවෙන් බිම බලා ගත්තාය...

‘කාලෙකට පස්සේ ආසාවෙන් කිරිබත් ටිකක් කෑවා... හරි හෝක්... අපේ අම්මගේ ලුණු මිරිස මට මතක් උනේ...’

ඇය හිස එසවූයේ එවිටය...

‘මිස්ටර් මදනායක මේ අපේ මැනේජින් ඩිරෙක්ටර් මිස් ප්‍රාර්ථනා... මිස්ට්‍ර ආසල කට්ටිය එක්ක ටිකක් කතා කරන්න... අළුත් හෝටලේනේ...’

‘ඇත්තම කිව්වොත් ප්‍රාර්ථනා අපි අනුරාධපුරේට ආවේ ඊයේ හවස... අපි බුක් කරලා තිබ්බේ වෙන හෝටලයක්. ඒ හෝටලේ හිටියේ ඊයේ රෑ විතරයි. අපිට අනුරාධපුරයත් එපා උනා... උදේ අපි හරි කේන්තියෙන් එළියට බැස්සේ. පස්සේ මහඳි තේ බිච්ච කඩේ මුදලාලි තමා මේ හොටෙල් එක ගැන කිව්වේ.. ආවට පස්සේ හරි ආස හිතුනා. හොඳ හෝටලේ... කවදවත් මේ තත්වේ අඩු කරන්න එපා... අපි ආයි එනවා... දන්න අයටත් කියනවා... ඔයාට ලැබිලා තියෙන්නේ ලස්සන තැනක්. ලස්සනට හෝටලේ හදලා තියෙනවා. හොඳ කුක් කෙනෙක් ලැබිලා තියෙනවා... ඔක්කොටම වඩා..’

කියාගෙන ආ කතාව නවතා මදනායක මහතා අරවින්ද දෙස බැලුවේය...

‘ඔක්කොටම වඩා හොඳ මැනේජර් මහත්මයෙක් ලැබිලා තියෙනවා.... අපිව හොඳට තේරුම් ගන්නවා...’

තුන් හිත පුරවා දමූ ආචම්බර හැඟීමකින් ප්‍රාර්ථනා ගොළු වුවාය. ඇයට කළ හැකිව තිබූ එකම දෙය අරවින්ද දෙස බලා ඉඳීම පමණි...

‘දවල්ට මොනවද කන්න ආස සර්... අපි හදලා තියන්නම්... සර්ලා නාන්න යන්න...’

‘ඔයාලා මොනවද ආස...’

මදනායක මහතා පිරිසගෙන් උසුටුවේය. සියල්ලෝම සිනාසුනා පමණි.

‘මං කියන්නද ඔයාල කැමති දෙයක් හදලා තියන්න... මේ උදේ හදලා තිබ්බේ... අපි කියලා නෙමේනේ...’

උදසන ආහාරයෙන් පසු ප්‍රාර්ථනාවත් අනුරාධාවත් අමුත්තන් සමඟ තබා ඡායාරූප කිහිපයක් ගත්තේය...

අමුත්තන් ගිය පසු අනුරාධා පැමිණ අරවින්දගෙන් කැමරාව ඉල්ලා ගත්තාය.

‘මේකේ ෂ්ලෑෂ් කරන්නේ මොකෙන්ද අරවින්ද...’

‘මෙතනින්... ගාණට ෆෝකස් කරලා මේක ඔබන්න ඕන... මං ගන්නම් අනු...’

‘බෑ... ඔයා යන්න... මං ගන්නම්... මැනේජර් මහත්තයයි ඩිරෙක්ටර් නෝනයි...’

ප්‍රාර්ථනා සුදු කුළුතේ දකුණු පසටත් අරවින්ද වම් පසටත් බරවිය. ඔවුන් දෙදෙනා අතර පරතරය වැඩිය...

‘දෙන්නා මැද ලොකු බාධකයක්නේ... කුළුණ බද්දෙන ළං වෙන්න...’

මොහොතකට දෙදෙනාගේ දෑස් හමුවිය... දෙදෙනා ළං විය... අරවින්දගේ වම් පස බාහුව ඇගේ දකුණු පස පුරත හා ගැටිණ... ෆ්ලෑෂ් එළිය දල්විණ... දෙවිය විසින් එක් කළ අපූර්වතම ජීවිත දෙකක් එකට එකම වර කොඩැක් දළ සේයා පටය මත ඇඳුණි...

සොළුරු ලොවට මල් වැහැලා...

තව්නිසාව හද මැවිලා...

හැඟුම් පහන් තාරකා...

බිමට පායලා...

මා... ආ...ද...රෙ...යි...

එත් එම් නාලිකාවෙන් ගලා ආ ජෝතිපාල ගේ ගී හඬ ප්‍රාර්ථනා තුළ ඇතිකළේ නැවුම් ආශ්වාදයකි... ඇය දැනුනකට සම වැදුනාක් මෙන් ඒ ගී හඬ අසා උත්තාය... හදවත් කුටියේ කවරදකවත් නොඇරුණු කවිඵල දෙරක් රහසින්ම ජැරි ඉන් අළුත් සුවඳක් ගලා එතැයි ප්‍රාර්ථනාව සිතුවේ...

මේ ගීතයෙන් කියන වමන්කාරය තමාගේ හදවත තුළද ඇත්නම්... හදවත් කිණිත්තට පෙනී පෙනී අහිමි වන මලක සුවඳක් මෙන් ජීවිතය තමාට අහිමි වී යන සෙයක් ප්‍රාර්ථනාව දැනුවේ... දෛවය විසින් ජීවිතය බැඳ තැබූ හැම බැඳීමකින්ම මිදී අහිමිය සරළ බොළඳ කෙල්ලෙකු සේ එකම බැඳීමක් වෙනුවෙන් උමතු වන්නට ඇය ආශා කළාය...

දෛවය තමාට ඒ තරම් කාරුණික නොවන්නේ ඇයි... ජීවිතයෙන් තමා පහත්තේ කොතරම් කුඩා දෙයක්ද.. එයම නොදී ඉන්නට තරම් දෙවියන් සැහැසි වන්නේ ඇයි....

මා... ආ...ද...රෙ...යි... ප්‍රාර්ථනා ඒ ගී පද මේසය මත තිබූ කොළය

ගෙන වටකුරු අකුරින් ලිවිය. එසේ කිව හැක්කේ කාටද... එසේ කියන්නේ කවුද...

‘මි...ස්...’

අරවින්ද කතා කළේ ප්‍රාර්ථනාගේ දහන නොබිඳ ඉතා පහත් හඬිනි... ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් එසවුයේ හින් සිනාවක්ද සමඟිනි...

‘ඇයි අරවින්ද...’

‘මස් ජෝකිගේ සිංදුව රස විඳිනවා වගේ...’

‘මි... හරි ලස්සනයි ඒ සිංදුව... අරවින්ද ආස නැද්ද ජෝකිට...’

‘හරි ආසයි මස්...’

‘ජෝකිගේ ආසම සිංදුව මොකක්ද...’

ප්‍රාර්ථනා පෑන කටේ ගසාගෙන ඇසුවාය...

‘නුග රුකක් වෙමින්...’

ඔහු ජෝකිගේ ගී පදයක මුල මතක් කළේය.

‘මුල් ටික කියන්න. ඔහොම කිව්වට මතක් වෙන්නැ...’

ප්‍රාර්ථනා ඒ ගීතය දනගෙන උන්නාය. ඇයට ඕනෑ වූයේ ඔහු ලවා එහි මුල් පද ටික මතක් කරවාගන්නටය...

‘දිය පොදක් වෙමින් තොල් වියළෙන පිපාසෙට’

‘මි...’

‘නුග රුකක් වෙමින් උතුරා යන විඩාවට’

‘පිපි මලක් වෙලා මල් නොපිපුණ තටාකෙට...’

‘අත්තිමට...’

‘ඔබ අගෙයි ලදේ හෙට පදටත් වඩා මට...’

හදවතේ බිත්ති වල වැදී ඒ අවසාන පදය දෝකාර දෙන්නට විය. ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් බිමට බර කර ගත්තේ අවතැන්ව ගිය සිතුවිලි සන්සුන් කරගන්නටය.

‘මැනේජර් මහත්තයා දැන් කාටද එහෙම කියලා තියෙන්නේ...’

අරවින්ද දස් වලින් සිනාසුනේය... හදවත තවම කතරකි...

සහරාවකි... ආදර දියවරය තවම ජීවිතය කෙමමින් ගලා ගොස් නැත.

‘මට එහෙම කවිච්ඡාත් ආදරේ කරලා නෑ මිස්...’

එය සහතික වශයෙන්ම කිව හැක්කක්ද... ඔහු නොදනුවත්ව ඔහුට ආදරය කරන එක්කෙනෙකු හෝ මේ අහස යට සිටිය නොහැකිද...

‘අරවින්ද කොහොමද දන්නේ... දන් මං දන්නේ නැතුව මට ආදරේ කරන කෙනෙක් ඇති....’

‘මිස් කොහොමද එහෙම කියන්නේ....’

‘දන්නෑ... මට එහෙම හිතෙනවා...’

‘මටත් එහෙම හිතෙනවා...’

අරවින්ද කීවේ එපමණකි... දෙදෙනාම සිනාසුනේ එකම විටය...

‘කට්ටිය මොකද අරවින්ද කරන්නේ...’

‘නාන්ත යන්න ලෑස්ති වෙන්නේ... දෙකට තුනටත් අද නම් වැටෙත් ගොඩට එන එකක් නෑ...’

‘ගෙස්ට්ලා මැනේජර් මහත්තයා ගැන හරි වර්ණනාව...’

එසේ කියා මොහොතක් උත් ප්‍රාර්ථනා කොළ පට තද කර ගත්තාය.

‘ම..ට හරි සතුටුයි අරවින්ද...’

කවිච්ඡා හෝ ඔහු ගැන හොඳක් මුළු පුරා කියද්දී තමාගේ හඳු පුරා මල් වරුසා ඇඳ හැලෙන්නේ ඇයි දැයි ප්‍රාර්ථනා නොදනී...

‘මං මිස් ටවුමට යන්න යන්නේ... ලන්ඩ් වලටයි ඩිනර් වලටයි බඩු ගන්න ඕන....’

සියල්ලම කරන්නේ ඔහුගේ අතිනි... අරවින්ද වත් කෙනෙකු නොලැබුනා නම් මේ සියල්ලටම වෙන වෙනම සේවකයන් ගත යුතුය.

‘අරවින්දට මහත්සිසි නේද... මායි අනුයි ගිහිල්ලා ගේන්නම්...’

‘එපා.... මිස් ඉන්න... බඩු ගොඩාක් තියෙනවා තෝරගන්න... මං ගිහිල්ලා එන්නම්... තව එකක්...’

‘මොකක්ද අරවින්ද...’

‘මිස්ගේ තාත්තට කියලා පුළුවන් ඉක්මනට ලිකර් පර්මිට් එක ගන්න... හොටෙල් එකකට ලිකර් නැතුව දුවන්න බෑ... දුනට මම බියර් කේස් එකක් අරගෙන එන්නම්...’

‘මට ඒක හිතුවෙම නෑ...’

අරවින්ද ඔහු අත තිබූ බඩු ලිස්ට් එක ප්‍රාර්ථනා අත තැබුවේය. එය බලද්දී හිස රදේ වාගේය. ඒ තරමට දිගය. මේ බඩු ලිස්ට් එක සකස් කිරීම පවා කොතරම් අමාරු කාර්යයක්ද.

‘මේවා හොයන්න පුළුවන් අරවින්දටම තමයි... ඇයි අරවින්ද කිතුල් පැණයි වැනිලා අයිස් ක්‍රීම් ගන්නේ... පැණක් එක්ක කරන්නේ කිරි නේ...’

‘මාත් ඉස්සර හිතුවේ එහෙම තමයි මිස්... ඒත් මේ ළහඳි මං දනගන්නා වැනිලා අයිස් ක්‍රීම් වලට කිතුල් පැණි දලා උඩින් කපු කපලා දම්මම රසයි කියලා. අද මිස් කාලා බලන්න...’

‘ඔයා කියනව නම් රස ඇති... මේ ටිකට කියක් විතර යයිද අරවින්ද...’

‘රූපියල් තුන්දහස් විතර ඇති වෙයි මිස්... මං පිරිමහලා ගේන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා කල්පනාවට වැටුණාය. හැම දේටම ඔහුට තමාගෙන් මුදල් ඉල්ලමින් සිටිය නොහැක... අරවින්ද ළහඳ මුදලක් තිබිය යුතුය...

‘අරවින්ද වුට්ට වුට්ට මගෙන් සල්ලි ගන්න එපා.. මං ඔයාට එකපාර සල්ලි ටිකක් දෙන්නම්... ඔයා බලලා වියදම් කරන්න...’

‘හොඳයි මිස් මං ඒ වල එකවුන්ට්ස් බිල් එක්කම දෙන්නම්...’

ඇගේ සිතට දුකක් දැනුණි. ජීවිතයේ හමුවූ විශ්වාසවන්තම කෙනා අවිශ්වාස කළ නොහැක.

‘මං දැන් මැනේජර් මහත්තයගෙන් බිල් ඉල්ලුවද...’

‘එහෙම නෙමේ මිස්... ගිනි පෙට්ටියක් ගත්තත් ඒ වියදම් සටහන් වෙන්න ඕනා... එහෙම නොකළාම අපේ ලාභ මොකක්ද ආදායම් මොකක්ද වියදම් මොකක්ද කියලා හොයා ගන්න බැරි වෙනවා...’

දෑස් අඩවත් කර පුර්වතා මොහොතක් කල්පනා කළාය.. ඔහු ඒ අතරවාරයේ ඇගේ මැජෙත්වා පැහැගත් සාරිය පුරා විසිරී ගිය කුඩා සුදු මල් දෙස බලා උන්නේය... ඇයට ඒ සාරිය ලස්සනයි කියා කිව නොහැක. ඇය නිසා සාරිය ලස්සනයි...

‘මේ සල්ලි ටික අරවින්ද නියාගන්න... මදි වුනොත් මගෙන් ඉල්ලන්න...’

ඔහු සිනාසුනේය.

‘ඇයි හිනාවෙන්නේ...’

‘ආයේ කවදවත් මං මිස්ගෙන් සල්ලි ඉල්ලන්නේ නෑ...’

‘ඇ..යි ඒ...’

‘මං මිස්ට අද ඉඳලා සල්ලි දෙනවා..’

‘සල්ලි ගොඩාක් නෙමේ අරවින්ද මට ඕනා...’

‘මං ඒක දන්නවා මිස්... ජීවත් වෙන්න හොඳ බලාපොරොත්තුවක් හම්බ වෙනකල් සල්ලි හම්බ කරන එකක් හොඳ බලාපොරොත්තුවක් මිස්...’

කාමරය පුරා උදේ දල්වූ ඉන්දියානු හඳුන්කුරු සුවඳ ඉතිරි වී තිබුණි.

‘මං යන්නම් මිස්...’

‘මම හොටෙල් එකට ඉක්මනට වෑන් එකක් අරගෙන දෙන්නම්... එතකල් මේ වාහනේ යන්න...’

‘වාහන ගැන අපි පස්සෙ හිතමු මිස්... ඊට කළින් තව ගොඩාක් දේවල් ගන්න ඕනා...’

එසේ ගත යුතු දෙයක් ගැන පුර්වතා දැන නොඋන්නාය.

‘මොනවද ඒ...’

‘කිවත් එකට පොඩි අවන් එකක් ගන්න ඕන.. මිස් තව ෆ්ලෝ පොලිෂර් එකක් ඕන. ලොබ් එකට ටිකක් ලොකු ටී.වී. එකක් ඕන. බියර් කුල් බොටල්ස් එහෙම දන්න බොටල් ග්‍රිෂ් එකක් ඕන...’

‘ඇත්ත තමයි... ඒ ටික ඉක්මනට ගන්න ඕනනේ... මං තාත්තට කියලා හෙට අනිද්දට ගෙනත් දන්නම්...’

‘එපා මිස්... ඒවා නැතුව හෝටලේ අරගෙන යන්න පුළුවන්... අපි එන ආදායමෙන් මාසෙන් මාසට ඒ ටික ගමු...’

‘ඔව්... මාත් ආප නැහැ එයාලගෙන් මොනවත් ඉල්ලන්න... ඒක කරදර ගොඩක්...’

අරවින්ද යන්නට හැරුනේ කිසිවක්ම නොකියාය... ප්‍රාර්ථනාටද ඔහු හා ටවුමට යාමේ ආශාවක් ඇතිවිය.

‘අරවින්ද...’

‘ඇ..යි මිස්...’

‘මාත් එන්නද උදව්වට... ඔයාට තනියම බෑ නේද...’

‘මට තනියම පුළුවන් මිස්... මිස් ඉන්න... අනුටත් මං වැඩක් දන්නා...’

අරවින්ද ගිය පසු කාර්යාල කාමරයට වී සිටින්නට බැරි ගතියක් ප්‍රාර්ථනාට දනුණි. ඇය හෝටලය තුළට නොයා ඉදිරිපසින් මිදුලට බැස මිදුලේ අරලියා ගස් යට ඔහේ ඇවිදිය.

හිත පුදුමාකාර යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවේ. එය විටෙක පෙහෙවත් සමාදන් වූ උපාසිකාවක් මෙනි. ඒ තරම් සැදහැවත් බවක් එවිට සිතේ ඇත. එහෙත් තවත් විටෙක හිත මළ පෙරේත දිෂ්ඨියක් වැටුණ ආකූරයෙකුගේ මෙනි... සතුවෙන් දුකටත් දුකෙන් යළි සතුවටත් දේලනය වන මේ හදවතට ප්‍රාර්ථනා ආශා නොකළාය...

ජීවිතය මේ ගලන්නේ දුකේ සිට සතුවටද නොවේනම් සතුවේ සිට දුකට දැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය. කොයි පැත්තට හෝ එක පැත්තකට ජීවිතය ඉක්මනට පාව යන බව පමණක් ඇයට දනුණි. කෙනෙකුට ජීවිතය තමාට අවශ්‍ය පැත්තකට පා කර ගත හැකිද... එසේ කළ හැකි නම් ලෝකයේ වැඩිමනක් මිනිස්සු දුකෙන්... ගින්නෙන් වේදනාවෙන් ඉන්නේ ඇයි... සියල්ලම ජීවිතය සන්නක කර ගත හැකි නම් ලෝකයේ වැඩිමනක් මිනිස්සු අහිමි වීම් වියෝගයන් නොලැබීම් කර පින්තාගෙන සුසුම් හෙළන්නේ ඇයි.

‘ප්‍රාර්ථනා කුමරිය දහන බිඳින්නට අවසරද...’

ප්‍රාර්ථනා අරලියා අත්ත අතහැරියේ ගැස්සීය. ඇයට අනුරාධාට ගසන්නට තරම් කේන්ද්‍රියක් ආවේය.

‘ගහනවා උඹට මම... මං හරියට බය වුනා...’

‘කුමරිය චිත්ත පීඩනයකින් සිටින බව පෙනේ... කිමෙක්ද කාරණාව කුමරිය...’

අනුරාධාට සියල්ල විහිළුය.

‘උඹ මගෙන් ගුටි කනවා කෙල්ලේ.. හරියට කතා කරපත්...’

‘පෙරද සන්ධ්‍යාවේ පිය රජකුමාණන් කුමරියගේ සරණ බන්ධනය ගැන දෙඩු මොහොතේ සිට කුමරිය හිත් තැවුලෙන් ඉන්නවා පෙනුණි... කාරණාව එයද කුමරිය...’

‘මට විහිළු කරන්නෙපා අනු... මට අනුකම්පා කරපත්...’

ප්‍රාර්ථනාගේ කතාවට අනුරාධාගේ පපුව ඇවිලිණ... මිතුරියගේ දෙවෙයට සිතා සෙන්නට තරම් පහත් හිතක් ඇය තුළ නැත.

‘සොරි කෙල්ලේ... උදේ ඉඳලා හරි සතුටෙන් උන්නේ... හිතේ තියෙන ප්‍රශ්න මං දන්නවා... මට කරන්න පුළුවන් දෙයක් තියනව නම් මං ජීවිතේ ගියත් කරනවා...’

කිසිවෙකුට කිසිවෙකුගේ ජීවිතයකට කිසිවක් කළ නොහැක.

‘මට මං ගැන හරි බයයි අනු... ඉස්සර මම නම් ඕන එකක් කියලා ඔහේ තාත්තලා කියපු දේකට එකඟ වෙනවා.. ඒත් දැන් මට ලෝබයි...’

ප්‍රාර්ථනා කතා කළේ අවංකවමය.

‘මට බඩ්ඩක් මතක් උනා...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා බරවී උන් අරලියා බඳේ අත්තකට දැනම තබාගෙන කීවාය..

‘මොකක්ද...’

‘අපේ පුංචිලට කඩයක් තියෙනවා... පන්සල් හන්දියේ...’

‘ඉතින්...’

‘ඕක කරන්නේ පුංචියි බාප්පයි. අපි එක්කල අමුතු ආශ්‍රයකුත් නෑ... ඒත් නෑදෑයෝ... ඉතින් අපි නෑදෑකමට හැමදුම ගියේ ඒ කඩේට... පත්පල් හන්දියේ කඩ දෙකක් තිබ්බා... එකක් පුංචිලාගේ කඩේ... අනික සියරට ස්ටෝර්ස් කියලා හොඳ සිල්ලර ග්‍රොසරියක්... පුංචිලාගේ කඩේ බඩු ගිනි ගණන්. අනික එහේ අළුත් බඩු නෑ. සියරට එකේ එහෙම නෙමේ... ඇඹිලිපිටියේ ඉඳලා දවස ගානේ ඒකට එළවළු එනවා.. ඕන පත්තරයක් ගන්න තියෙනවා. කිරි පැණි එහෙමත් තියෙනවා.... කඩෙන් ලස්සනයි....’

‘ඉතින්...’

‘ඒත් අපිට එව්වර බඩු ලාබ අර සියරට එකට යන්න බෑ... ඇයි දන්නවද සියරට එක තියෙන්නේ පුංචිලාගේ කඩේ ඉස්සරහ.. ඒකට යනවා දක්කොත් පුංචිලා කරහ වෙනවා. අවුරුදු ගාණක් අපි සියරට එක දිනා බල බල හුල්ල හුල්ල පුංචිලාගේ කඩෙන් පරණ පානුයි වෙලිව්ව එළවළු ගෙනාවා... අපිට හරි දුකයි.. ඒ පැත්තේ මිනිස්සු ගියෙම සියරට එකට... එහේ ඉන්න මිනිස්සු කියනවා සියරට එකට අළුත් එළවළු ඇවිත් හරි ෂෝක්... හොඳ හාලක් සියරට එකට ඇවිත් ගල් වැලි මොනවත් නෑ... අපිට ඒවා අහඳ්දී හරි කේන්තියි...’

‘පස්සේ...’

ප්‍රාර්ථනා කුතුහලයෙන් ඇසුවාය.

‘උඹ හිතනවද අපි දිගටම පුංචිලාගේ කඩේ පරණ බඩු ගෙනාවා කියලා... වැඩි ගණන් දීලා... අර කඩේ තියෙන උණු උණු පාන් දක දක මේ කඩේ තියෙන පරණ පාන් ගෙනාවා කියලා... නෑ ප්‍රාර්ථනා.... ඒ සම්ප්‍රදය මම ඉස්සෙල්ලාම බිත්ද... පුංචිලාගේ කඩේ පහුකරගෙන ගිහින් මම සියරට එකෙන් බඩු ගෙනාවා. මුලදී අම්මා මට බැන්නා. පස්සේ එයාලත් සියරට එකට පුරුදු උනා...’

‘ඈ...ඒ...ලා...’

‘අපිත් එක්ක තරහ උනා... පස්සේ කඩේ බදු දුන්නා... දන් එක වහලා...’

මේ කතාව හදිස්සියේ අනුරාධා කීවේ ඇයි දැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය.

‘ඇයි උඹට ඒ කතාව මතක් උනේ...’

‘හොඳ දේවල් පෙනී පෙනී ජරා ගොඩවල් ගන්න උනාම කාටත් ලෝබ හිතෙනවා ප්‍රාර්ථනා. ඒක වළක්වන්න බැහැ... ඇළුමක් අරන් එද්දී ශෝ කේස් එකක තව ලස්සන ඇළුමක් දක්කහම ගන්න එක මොන මළ ජරාවක්ද කියලා හිතෙනවා....’

‘හැම දෙයක්ම එහෙමද...’

‘නෑ... සමහර දේවල් කියෙනවා ඒක ගත්තහම ආයෙ හිතන්න දෙයක් නෑ.... ඊට පස්සෙ මොන දේ දක්කත් ඒකට සමාන කරන්න බෑ...’

සාරි පොටේ කොන අල්ලාගෙන ප්‍රාර්ථනා ඇහිලි වලින් තනි පොටවල් තිබ්බාය. අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ වරලයට වැටුණු දිම්බයක් ගෙන විසි කළාය.

‘ගන්නවානම් දෙයක් ගන්න ඕන ආයෙ දෙපාරක් හිතන්න ඕන් නැති දෙයක් තේද අනු...’

‘ඔව්... ඒත් බබා ඒ උඹට එහෙම තෝරගන්න අයිතියක් ඉඩක් කියෙනවානම්... ජීවිතේ හැම සැපක්ම උඹට දීලා ඒ අයිතිය උඹෙන් උදුරගෙන... කරන්න දෙයක් නෑ.... එයාලා වෙඩින් එකට ලෑස්ති වෙනව නම් උඹ හිත හදගනින්....’

ප්‍රාර්ථනා අත තිබු සාරි පොටින්ම දෙනෙත් පිසද ගත්තාය...

‘ඊට වඩා ලස්සන තීරණයක් ගන්න මං ආසයි...’

‘තව ටිකක් හිතපන්...’

‘ඔව් අනු මං හිතනවා... මොනවද අරවින්ද උඹට දුන්න වැඩේ....’

ප්‍රාර්ථනා සිතාපි ඇසුවාය...

‘මං මේ ඒක කර කර ඉඳලා ආවේ... උයිල් විසි පහක් ගෙනත්

දුන්නා. එක එක වියදම් වලට වෙන වෙනම ගයිල්ස් හදන්න කියලා..

‘ඒ කිව්වේ...’

‘ඉලෙක්ට්‍රිසිටි බිල් වලට... වෝටර් බිල් වලට... ගෑස් බිල් වලට... තව බියර් වලට... සොෆ්ට් ඩිරින්ක් වලට... මට අද භය වෙනකල් නැහිටින්න බෑ ප්‍රාර්ථනා...’

‘අරවින්ද වැඩ දෙනවට උඹ ආස නැද්ද...’

ඇය ඇසුවේ සැකයෙනි. ඔහුට බලතල දුන්නේ ඔහු තරම් ලස්සනට ඒවා කිරීමට වෙන කිසිවෙකුට බැරි නිසාය.

‘අ..තේ ඒකා ගැන මං එහෙම හිතන්නෑ.. වැඩ කරන එක ලේසියි ප්‍රාර්ථනා. ඒත් අරවින්ද ඔළුවේ කියාගන්න වගකීම් ටික... ඒ ටික අපේ ඔළුවලට ආවනම් උඹයි මායි දනටමත් ලෙඩ වෙලා... මං එව්වර කුහක නෑ කෙල්ලේ... ඒත් කවුරුහරි ඔළු කාරයෙක්ව මෙතන මැනේජර් පෝස්ට් එකට උඹ ගන්න නම් මට හරියට දුක හිතෙයි...’

‘උඹ කියන්නේ ඇත්ත අනු.... අරවින්ද හිටපු නිසා ඔළුවේ ඒ පැත්තම නිදහස්... මට හෝටලේ අනාගතේ ගැන බය නෑ... ඔළුව නිදහස් උනාට හිත බරයි...’

‘හිතත් අරවින්ද වගේ කෙනෙක් හොයලා බාර දීපන්.... එතකොට හෝටලේ විතරක් නෙමේ උඹේ අනාගතේ ගැනත් බය නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා කොල්පට තද කරගෙන ටික වේලාවක් උන්නාය.

‘එයා වගේ අය නෑ අනු...’

‘උඹ තව මොනවද කියන්න ගියා...’

‘උඹ කිව්වොත් මට හිතාවෙයි...’

මිතුරියගේ මුහුණේ මල් පෙරහැරක් යන්නාක් බදු ලැජ්ජාබර මනමාල පාටක් අනුරාධා දුටුවාය.

‘අඩනවට වඩා හිතාවෙන එකහොඳයි ප්‍රාර්ථනා... කියන්න...’

‘දේවාලේ ඇරලා දෙනවනම් මං පුජාව කියන්න ලැස්තියි...’

හැඟිම්බරව තෙත් වූ දෙනෙත් අළුතෙන් පිපෙන්නට සූදනම් වන

අළුත් අරලියා පොකුරක් මත තබා ප්‍රාර්ථනා කීවාය. අනුරාධා කිසිවක්ම කීවේ නැත...

‘දේවලේ ඉන්නේ දෙවියෙක්ම කියලා උඹට ළවර්ද...’

නිහඬවම හෝටලයට ගොඩ වෙද්දී අනුරාධා නිකමට ඇසුවාය.

‘එහෙම ළවර් එකක් නැත්නම් මම පුජාව ලෑස්ති කරන්නැනේ වස්තු වේ...’

ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයට ගියේ එසේ කියාගෙනමය... තද පිපාසයක් ඇයට දැනුණද මොනවා හෝ බොන්නට අරවින්ද එන තුරුම සිටිය යුතු යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතා ගත්තාය.

18

අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් ආරම්භ කර මාසයක් දෙකක් ඇතුළත එය අනුරාධපුර නිවාඩු නිකේතන අතර ආකර්ශනීය නාමයක් දිනා ගත්තේය. ඒ සාර්ථකත්වය පිටුපස තිබුනේ කාරණා දෙකකි. එකක් ප්‍රාර්ථනාගේ වාසනාවය. අනික අරවින්ද දිසානායක නම් වූ යොවුන් කළමණාකරුගේ තිබූ අප්‍රමාණ ධෛර්යයත් පුද්ගලික කැපවීමත් හෝටලයට තිබූ ඔහුගේ ආදරයත්ය.

මේ තමාගේ වාසනාව බව ප්‍රාර්ථනා සිතන්නට මැලි වූවාය. තමා එවැනි වාසනාවන්තියක් යැයි ඇය පිළිගත්තේ එක් කාරණාවක් සම්බන්ධයෙන් පමණි. ඒ අරවින්ද වැනි කළමණාකරුවෙකු හොඳ තරුණයෙකු තමාට තෝර ගන්නට ලැබීම ගැනය... ඉතිරි සියළු සාර්ථකත්වයන් ඔහුට අයිතිය. එය ලෝබකමක් අහිතක් තණ්හාවක් නොමැතිව පූජා කළ හැකි ප්‍රසංසාවකි.

වචන චලිත ඔහුට ප්‍රසංසා කර දුන් මදිය... ඊට වඩා දෙයක් ඔහු වෙනුවෙන් කළ යුතු යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතා ගත්තද අරවින්ද මහ දෙයක් බලාපොරොත්තු වූයේ නැත. ඇය ලොකුම ගැටළුවට මුහුණ දුන්නේ අරවින්දගේ අනුරාධාගේ ප්‍රථම වැටුප ගැන නිශ්චය කරද්දීය... ප්‍රියලාල් ගෙනා පිස්සු කළමණාකරුවාත් රුපියල් විසිපන්දහක් ඉල්ලුවේය. අරවින්ද කළමණාකරුවෙක් පමණක් නොවීය... ඔහු හෝටලයේ නොකරන වැඩක් නැත.

පසොළොස්වක සඳ රැස් නොගලන තැනක් නැතුවා මෙන් ඔහු

හැම අනුමුල්ලක්ම එළිය කරමින් පායා තිබුණි.

ප්‍රථම මාසයේ සියළු විශදම් පියවා අවසාන වූ පසුව රුපියල් ලක්ෂ තුනහමාරක පමණ ලාභයක් අරවින්ද ඇයට පෙන්වූයේය... ප්‍රාර්ථනා මෙවන් ලාභයක් හිතෙකින් වත් බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

‘මැනේජර් මහත්තයා ඔය දෙර වහලා ඇවිත් මෙනහින් ටිකක් ඉඳගන්න...’

ප්‍රාර්ථනා ප්‍රථම මාසයේ අවසන් දිනයට කළින් ද සවස අරවින්දට කීවාය. ඔහු විදුරු දෙර වසා නැවත එක් පුටුවට බර විය.

‘අරවින්ද මට පොඩි උදව්වක් කරනවද...’

‘කරන්නම් මිස්... කියන්න...’

‘ඊයෙ රූ මට තිත්ද ගියෙත් නෑ... මේ ප්‍රශ්නේ අරගෙන ගෙදර ගියොත් මට අද රූ තිත්ද යන්නෙත් නෑ...’

‘මිස් මට කිව්වනම් මං ඒ ප්‍රශ්නේ ඔළුවේ තියං ඇහැරිලා ඉන්නවා... මිස්ට නිදගන්න දිලා...’

‘මගේ ප්‍රශ්න ටිකක් කියෙනවා එහෙනම් ඔයාට ගෙනත් දෙන්න ඕන...’

ඔහු එද ඇඳගෙන එක් තිබුනේ සැහැල්ලු අත් කොට ටි ඡරටි එකකි. උදේ සිට සවස පහ වන තුරු ටයි පටියන් අත් දිග කම්පයත් ඇඳගෙන ඉන්නා අරවින්ද සැන්දුවට ඒ ඇඳුමට සමු දී සැහැල්ලු ඇඳුමක් ද ගනියි.

‘මට අවංක උත්තරයක් ඕන... නැත්නම් තරහයි...’

‘මිස් තරහ වෙන්නෑ...’

අරවින්ද සැහැල්ලුවෙන් සිනාසී කීවේය. එය ඔහු සහතික කොට කියන්නේ කෙසේද...

‘මං තරහ වෙලා පෙන්නන්නද...’

‘හා...’

‘මං තරහ වුනාම හරි නපුරුයි... මුණවත් බලන්නෑ... වචනයක් වත් කතා කරන්නෑ... ඔයා මෙනත හිටියොත් මං අතනින් හැරිලා

යනවා... අහන්න අනුගෙන්... මං දවසක් තරහ වෙලා ඒකි හොස්ටල් එකේ දවසක් ඇඬුවා. රැ දෙකට ඇවිත් මට වැන්ද...

‘පස්සේ...’

‘මට දුක හිතියලා මං යාළු උනා...’

උගුරේ යමක් හිර වූවාක් මෙන් එකවර ප්‍රාර්ථනා නිහඩ විය.

‘බයවෙන්නෙපා... මැනේජර් මහත්තයා එක්ක මට තරහා වෙන්න බෑ...’

පෙරදී මෙන් නොව එවැනි දෙයක් දැන් ඔහුට එක එල්ලේ කිව හැක.

‘මිස් උදව්ව ඉල්ලුවේ නෑනේ...’

‘ඊයේ රැ අපේ තාත්තා මට කිව්වා ඔයාගේ හොටේල් එක ගැන හොටේල් ට්‍රේඩ් එකේ අය හරියට කතා කරනවා කියලා. මේ පුංචි හෝටල් කැල්ල එව්වර ජනප්‍රිය වෙයි කියලා එයා හිතුවේ නෑලු... මට කරන්න බැරි වූනොත් කාටහරි විකුණලා දනවා කියලලු හදලා දුන්නේ... මට ඒ වෙලාවේ ඇස් වලට කඳුළු ආවා... මං එහෙම වර්ණනා අහන්නේ අරවින්ද නිසා. මං ඒක හදවතින්මයි කියන්නේ...’

‘මේක මගේ තනි...’

ප්‍රාර්ථනා පෙරවින්දට කතා කරන්නට දුන්නේ නැත.

‘හරි... මගේ වාසනාව... අනුත් මහන්සි උනා... පොඩ් එකා රසට ඉව්වා... ඔක්කොම හරි... ඒත් අපි ඔක්කොමල්ලව මේ තැනට ගෙනාවේ අරවින්ද...’

‘මිස් උදව්ව කියන්න...’

‘ඔයාගේ කැපවීම... ඔයාගේ ධෛර්යය මං කොහොමද මුදල් වලින් මනින්නේ... ඒක මට හරි ප්‍රශ්නයක් අරවින්ද.... මට තේරෙන්නේ නෑ... ඔයාට විතරක් නෙමේ අනුටත් සැලරි එක හදන්න බැරුව මං ඉන්නේ... ප්ලීස් මට උදව් කරන්න අරවින්ද....’

ඇය ඉල්ලුවේ පුද්ගලික උපකාරයකි. මේ සියල්ල කළේ ජීවිත

අපේක්ෂාවක් හදවතේ අරමුණක් සේ දඩි කැපවීමකිනි. ඒ කැපවීම ඒ අපේක්ෂාව වැටුපක් උදෙසාම කළ එකක් නොවේ.

‘මං අද ඉක්මනට ගෙදර යන්න ඕන අරවින්ද... මට කියන්න...’

‘මම මිස්ට එක දෙයක් කියන්නද...’

ඔහු සැහෙන වේලාවක් කල්පනා කර කීවේය.

‘කියන්න...’

‘අපි කවරුවත් වැඩ කළේ සැලරි එක ඔළුවේ තියාගෙන නෙමේ.. මම අනූ නන්දන හැමෝම මේක තමුන්ගේ කියලා හිතුවා...’

‘ඔව්...’

‘ඒ නිසා අපි තුන්දෙනාට මොන පඩිය දුන්නත් ඒ පඩිය සමාන වෙන්න ඕන... එතකොට ප්‍රශ්න නෑ...’

‘ඒ..ත් අරවින්ද ඔ..යා...’

අරවින්ද ඇයව වැළැක්වුවේය...

‘මං කියන්නේ අනාගතය දිහා බලලා... අපිට හොඳ දවස් වගේම තරක දවසුත් එන්න පුළුවන් මිස්...’

‘හරි... මට ගාණ කියන්න...’

‘මම කවදවත් මගේ පඩිය කියන මිනිසෙක් නෙමේ මිස්... ඒත් මිස් ප්‍රශ්න අරගෙන ගෙදර ගිහිල්ලා නිද නොගෙන ඉන්න එපා... මටයි අනුටයි නන්දනටයි රුපියල් දහදහ ගානේ දෙන්න... ඒ ඇති... ප්‍රදීප්ට පන්දහයි රුවන්ට පන්දහයි ඇති....’

කාට ඒ වැටුප ප්‍රමාණවත් වුවද ඔහුට එය නොසැහෙන බව ප්‍රාර්ථනා දූත උත්තාය. ඔහු ව්‍යාපාර පරිපාලන වේදී උපාධිධාරියෙකි. ඊටත් මේ සියල්ල ගොඩනැගුවේ ඔහුය. ඔහු ඇහැරෙන්නේ පාන්දර හතරටය. නිද ගන්නට වේලාවක් නැති තරම්ය.

‘අරවින්ද එහෙම බෑ අරවින්ද...’

‘මිස්ට ඕන මාස තුනකින් මේ හෝටලේ වහලා දලා අපේ රස්සාව නැති කරන්නද... එහෙම කරන්නෙපා මිස්... අපි හිමිහිට

යන්... මොනාහරි ඕන උනොත් අපිට මිස් ඉන්නේ... ඉල්ලුවොත් දෙනවා නේද...'

ඔහු බැගෑපත්ව ඇසුවේය.

'ඉල්ලල නෑතේ මගෙන්... ඉල්ලුවොත් ඕන දෙයක් දෙනවා...'

ඇගේ කීමට මොනවා හෝ ඉල්ලන්නට අරවින්දට සිතුණි. ඔහු කරබාගත්තේ මුවට ආ සිනාවද සමහිනි.

'මං මේ පඩියට මට හිතෙන ගාණක් එකතු කරලා දුන්නට තරහ නෑ නේද...'

ප්‍රාර්ථනා ඔහු නැහිට්දී ඇසුවාය.

'මං එහෙනම් මිස්ට කියන්නද...'

'හා...'

'මය සැලරි පැකට් තුනට තව ටිකක් ආදරේ දලා අපි තුන්දෙනාට දෙන්න... ඒ ඇති...'

'එහෙම උනොත් ඔයාගේ පැකට් එකට වැඩිවෙයි...' ඒ බැව් ඇගේ මුවට ආවද ප්‍රාර්ථනා කීවේ නැත.

ප්‍රාර්ථනා එද රූ තිදහන්නට යද්දී මේ කතාවම අනුරාධාට කීවාය.

'අතේ කෙල්ලේ... මට නම් දහදහස් වැඩිත් එක්ක... ඒත් අරවින්දට මදි... අර ආපු ලෝකල් බහුභුතයක් විසි පන්දහස් ඉල්ලුවනේ....'

'ඒකනේ... මට අරවින්ද එක්ක තර්ක කරන්න බෑ අනු...'

'අපි හිතලා ගාණක් දෙමු...'

ඔහු එය බාර නොගන්නා බව ප්‍රාර්ථනා දැන උන්නාය... කල දුටු කල වළ ඉහගෙන කන ආත්මාර්ථකාමී මිනිසුන් මැද ඔහු වත් කෙනෙකු දුර්ලභය.

'අරවින්ද එපා කියනවා... ආයින් සල්ලි ගෙනත් දුන්නොත් මට දුකයි... ලැජ්ජයි...'

'හොඳ මිනිස්සුන්ට සල්ලි දීලා සතුටු කරන්න බෑ නමයි... ඔහොම

දෙමු... පස්සෙ වැඩි කරමු...

ප්‍රථම පඩිය ගත්ද නන්දන ඇඩුවේය... ඔහු එවැනි වැටුපක් සිහිනෙන් වත් බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

‘මිස්ට පින්... ඇත්තමයි මිස් මං මේකෙන් හතරෙන් පංගුවක් වත් බලාපොරොත්තු උනේ නෑ...’

‘මට පින් දෙන්න එපා දරුවෝ... එකක් ඔයාලගේ දුක් මහන්සිය. අනික මං නෙමේ පඩි තීරණය කළේ. මේ ඉන්නේ...’

නන්දන අරවින්ද දෙස බැලුවේ දසේ ඉතිරි වූ කළු අතරිනි. අරවින්ද ඔහුගේ උරහිසට සුරත තබා තට්ටු කළේය...

‘රූපියල් දහක් අතේ තියාගෙන ඉතුරු සල්ලි පොතේ දන්න මින... තේරුණාද...’

අරවින්ද නන්දනට කීවේය.

‘ඔන්න තුන්දෙනාටම එකම පඩි දෙන්න මින කියලා අරවින්ද කිව්ව නිසා එහෙම කළා... ඒක මගේ හිතටත් නිදහස්... තුන් දෙනාටම එක වාගේ සැළකුවා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ කතාවට නන්දන හිකිස් ගා සිනාසුනේය. ඔහු සුරතින් අත වසා ගෙන බිම බලාගත්තේ සිනාව නවත්වා ගැනීමේ අරමුණෙනි.

‘මොකද නන්දන... මං හිතාවෙන්න දෙයක් කීවයැ...’

ප්‍රාර්ථනා අසරණව ඇසුවාය.

‘මිස් කියන්නේ බොරු. මිස් සමහර අයට වැඩියෙන් සළකනවා නේද අනුරාධා මිස්..’

අරවින්ද දෙස හොරැහින් බලා නන්දන කීවේය. ප්‍රාර්ථනා ලෑස් ජාවෙන් බිම බලා ගත්තාය.

‘පොඩි එකා මගෙන් ගුටි ක...න...වා...’

ප්‍රාර්ථනා මේසය මත තිබූ උයිල් කවර කිහිපයක් බොරුවට එහාට මොහාට කර කීවාය... ඇය ඒ අතරවාරයේ දසේ කොනකින් අරවින්ද දෙස බැලුවාය.

‘සොරි සොරි මිස්... මිස් ආප්ප කාලා යන්න ඉන්නව නේද...’

නන්දන දෙසටත් නොබලා ප්‍රාර්ථනා හිස වැනුවාය. අනුරාධා නන්දනවත් ඇදගෙන කාමරයෙන් පිටවූයේ තොල් පට තද කරගෙනය. අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් එහි ඉතිරි විය.

විනාඩියකට පමණ පසු ප්‍රාර්ථනා හිස එසෙව්වාය. ඔහු දෑස් දල්වා මේසය අද්දර උන්නේය.

‘අරවින්ද...’

‘ඇයි මිස්...’

‘පොඩි එකා කියන්නේ බොරු නෙමේ...’

ඒ හඬ ආවේ පහලින්ම වෙච්ලමිනි. ඔහු කතා කළේ නැත... සමහර දේවල් වාචාගැතීම දුෂ්කර වූ විට මුව ගොඵවේ... හුස්මද නැවතේ...

‘පළවෙනි පඩියෙන් මට මොනවද දෙන්නේ...’

ඇය ළදරියක දේ ඇසුවාය. එවැනි ළඳ බොළඳ ඉමකට ජීවිතය රැගෙන යන්නේ නැත්තේ ඇයිදැයි ඇයට දහස්වර සිතේ... එහෙත් යන්නේ කාත් සමඟද...

‘මිස් ආපස කරන දෙයක් දෙන්නම්...’

‘මොනද...’

කතා නොකර ඔහු කල්පනා කරන්නේ මොනවාද...

‘ගෙනාවම මිස් බලන්න...’

එසේ නම් එය ඉක්මනට ගෙන එන්නයැයි කිව යුතුය. ජීවිතයේ කැගි අනන්තවත් ලැබී ඇත. එහෙත් හදවතට කිසිවෙකු නිළිණයක් දී නැත. හදවත බලා ඉන්නේ ඒ දවස එන තුරුය.

එද ප්‍රාර්ථනා හෝටලයේ ප්‍රථම මාසයේ ලාභයෙන් තමාගේ වැටුප ලෙස ගත්තේද අතින් අය ගත් රුපියල් දහදහමය. ඉතිරි සියළු මුදල් ඇය බැංකුවට දමුවාය.

19

ප්‍රාර්ථනා අරවින්දන් සමඟ හෝටලය ඉදිරිපිට මිදුලට වී ඔහේ කතා කරමින් උන්නාය. අනුරාධාව ඇරලවන්නට ගිය වාහනය තවමත් නාපු එක ප්‍රාර්ථනාවට පුදුමය. වාහනයෙන්ම අනුරාධාව ගෙදර ඇරියේ ඇයව බස්වල රස්කියාදු කරන්නට ප්‍රාර්ථනා අකමැති වූ නිසාය. අනෙක් කරුණ ඇය ගෙදර යන්නේ මාස එකහමාරකට පමණ පසුය. ඒද දවස් දෙකකටය.

‘අනු ගෙදර ගියාම හරි පාඨයි...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ හෝටලයේ දැල්වූ කහ පොකුරු පහතේ එළියෙන් අරවින්ද දෙස බලාය. ඒ පහතක් ඔහුගේ මුහුණත් අතර ලොකු වෙනසක් නැත. දෙකම පොකුරු පහන්ය.

‘අනු අනිද්ද එනවනේ මිස්... පව්... අපිත් එක්කම වැටිලා කියෝ කියෝ හිනාවෙව් අඩ අඩා ඉන්නවා... එහෙම අය හම්බවෙන්නෑ මිස්... හරි අඩුයි...’

අනුරාධා වැනි කෙනෙකු සොයා ගැනීම දුෂ්කරය. ඔහු වගේ කෙනෙකු සොයාගැනීම ඊටත් වඩා දුෂ්කරය. ඒ අනිත් නම් තමාට ලැබීම් ඇත.

‘කාටත් හම්බ නොවන අය මට හම්බවෙලා තියෙනවා කියලා මං දන්නවා අරවින්ද...’

දෙපයේ ලූ සෙරෙප්පු දෙක ගලවා දමා ප්‍රාර්ථනා නිරුවත් දෙපයින්

සීතල කුරු වියන මත එහාට මෙහාට ඇවිද්දය. සඳ රැස් වැටුණ රැක සැහැල්ලු ඇළුමක් දූගෙන මේ තණ පිස්ස මත ඔහේ කියෝ කියෝ ඉන්නට හැකි නම්...

‘වාහනේ හරි පරක්කුයිනේ මිස්... දැන් දෙපාරක් එන්න වෙලා...’

‘පරක්කු උනාට නම් කමක් නෑ... ඒත් මට බයයි...’

ඒත් සමහම වාගේ දුරකථනය නාද විය... අරවින්ද දුටුගෙන ගොස් එය පුරකට ගත්තේය.

ප්‍රාර්ථනා ඇඳුරේ පිපී තිබූ ගාඩ්නියා මලක් නටුවෙන්ම කඩා තහයට ළං කර ගත්තාය. බොහෝ මල් වල නැති අභිසක සුවඳක් ගාඩ්නියා මලේ ඇත.

‘මිස් වාහනේ කැකිරාවෙදි කැඩිලා... රත්නපාල තවම හදනවලු... එද්දි රැ වෙයිලු...’

‘දැන් මොකද කරන්නේ... මාව ත්‍රිවිල් එකක ගෙදරට දනවද අරවින්ද...’

‘දන්න පුළුවන් මිස්... ඒත් රත්නපාල මිස්ගේ තාත්තට කතා කරලා කියලා... දැන් වාහනයක් එවනවා කිව්වලු...’

‘පිස්සුනේ රත්නපාලටත්... මට කතා කරන්නෑ තාත්තට කතා කරනවා... මං ආස නැහැ ඒ වැඩ වලට...’

ඇයට තරහ ගියේ ඔහුත් සමඟ ළඟින් වාඩි වී ටික දුරක් යන්නට තිබූ ආශාව නැති කරගන්නට වීම ගැනයි.

‘එක්ස් කියුස් මී...’

හෝටලයේ කාමරයක උන් අමුත්තෙක් අරවින්දට කතා කළේය...

‘මං බලලා එන්නම් මිස්...’

අද හෝටලයේ නතර විය හැකිනම්... ප්‍රාර්ථනා එවැනි දවසක් ගැන සිහින දුටුවාය... තාත්තා ගෙදර නොඑන දවසක එසේ සිටිය යුතු යැයි ප්‍රාර්ථනා සිතා ගත්තාය...

එකවර ගේට්ටුවෙන් ඇතුළු කළ ඩබල් කැබ් රියේ හෙඩ් ලයිට් එළිය කෙළින්ම වැදුනේ ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙතටය... හදිස්සියේ ගිනි

කන වැටීමෙන් අපූරු වී ගිය දෙනෙත් ඇය ඉවතට ගත්තේ අප්‍රසාදයෙනි.

‘ගුඩ් ඊවිනිත් මැඩම්... තාත්තා කෝල් කරලා කිව්වා ඔයාට පික් කරන්න කියලා... නඟින්න...’

ප්‍රියලාල්ව දකීමෙන් ප්‍රාර්ථනා දවී ගියාය... ඇයට මුලින්ම තරඟ ආවේ රත්නපාල ගැනය. මේ සියල්ල කළේ ඔහුය... දන් කිසිවක් කළ නොහැක... ඔහු සමඟ මේ ගමන යා යුතුය.

‘මොකක්ද ප්‍රොබ්ලම් එක... ගෙට් ඉන් බබා...’

‘අපරාදේ ප්‍රියලාල් අයියා ආවේ... දන් රත්නපාල ළඟ එනවා කියලා කෝල් එකතුත් දුන්නා...’

අසරණ භඩකින් ප්‍රාර්ථනා කීවාය... ඔහු වාහනයෙන් නොබැසම වීදුරුව පාත් කරගෙන බලා උන්නේය...

‘යන්.. යන ගමන් කොහෙන් හරි ඩිනරූත් අරගෙන කතා කර කර ඉඳලා යන්...’

හදවසේ සැනසීම අහිමි වන්නේ නොපැතු නොසිතු ලෙසිනි.

‘මං ඇතුළට ගිහින් එන්නම්...’

ප්‍රියලාල්ට එසේ කී ප්‍රාර්ථනා අවුල්ව ගිය හිනින් හෝටලයට පිවිසියාය. වැඩි දුරක් යන්නට කළින් හුදෙකලා අපූරක් තිබූ කොරිඩෝවේදී ඇයට අරවින්දව මුණ ගැසුණි.

‘මං.. ය..න..වා.. අරවින්ද... බලන්න රත්නපාල කරපු වැඩේ...’

බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස ප්‍රාර්ථනයේ දස් වලින් කළළ වැටුණි... අරවින්ද පුද්ගලයෙන් ඒ වන දෙස බැලුවේය.

‘ඇ..යි මිස් අඩන්නේ...’

කිසිවක් නොකියා සාරි පොටින් කළළ පිසගත් ප්‍රාර්ථනා යමක් කියා ගත නොහැකිව තැවුණාය.

‘රිසෙප්ෂන් එකේ තේද රූ වෙනකල් ඉන්නේ...’

‘ඔව් මිස්... ඇයි...’

‘රූ හිතුනොත් මං ෆෝන් කරනවා...’

‘හොඳයි මිස්...’

කොරිඩෝවේ මහක් දුර ගිය ප්‍රාර්ථනා යළිත් හැරී බැලුවාය.

‘මං යනවා බුදු සරණයි...’

‘බුදු සරණයි මිස්...’

මාදු හඬින් එසේ කී අරවින්ද ඇය තරමක් දුර ගිය පසු දෙරටුව අසලට ආවාය... පැමිණ ඇත්තේ ප්‍රියලාල් බව දැන අරවින්ද එහෙමම බිම බලා ගත්තේය. ඇයවත් නංවාගෙන ඔහුගේ වාහනය වේගයෙන් හෝටල් ගේට්ටුවෙන් පිට වෙද්දී ඔහු වාචාගත නොහැකිව අතමිට මොළවා වේගයෙන් කොන්ක්‍රීට් කුළුණට ගැසුවේය.

බිත්තියට ගැසූ පහරේ වේගවත් කම නිසාම අතේ ඇඟිලි තුනක් පුපුරා ගොස් ලේ දහරාවක් පැත්තේය... අරවින්ද එය අතින් අතින් වසා ගත්තේය.

‘දුකට බිත්තියට ගහලා වැඩක් නෑතේ අරවින්ද අයියේ.. තුවාලක් උනා තේද... කෝ...’

නන්දන පැමිණ ඔහුගේ දකුණත දිග හැර එළියට අල්ලා බැලුවේය.

‘මං අයිස් චතුර ටිකක් ගේන්නම්...’

නන්දන ගිය පසු අරවින්ද දකුණත වමකින් තද කරගෙන පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ ආසනය වෙත බර වූයේ තද හිතේ දුකකිනි. මේ තරම් හිත ඇවිලෙන්නට කාරණාව කුමක්ද... ඔහු අද රෑ පමණක් නොව ජීවිතය පුරාම ඇයව රැගෙන යන්නට බාර ගන්නට ඉන්නා කෙනාය. එය ගලක කෙටු අකුරක් මෙන් නොවෙනස් වන කීරණයකි.

එහෙත් හිත මේ කිසිවක් දන්නේ නැත. සන්නකයේ තිබූ යමක් අත් කෙනෙකු අතපත ගාද්දී දූනෙන වේදනාවක් තරහක් ඊර්ෂ්‍යාවක් හිත අත් විඳිය...

ප්‍රියලාල් වාහනය ධාවනය කළේ හිතාගන්නටවත් බැරි තරම් පරිස්සමෙනි. මේ මන්දවේගී බව ප්‍රාර්ථනා තුළ ඇති කළේ තද තරහකි. ඇය සියල්ල අමාරුවෙන් දරාගෙන උන්නාය...

‘අද ඔයා හරි ලස්සනයි... මට කොහේ හරි අරගෙන යන්න හිතෙනවා...’

නව තඟරය පසු වූ පසු ප්‍රාර්ථනා ඉඳගෙන උන් අසුන මත තිබූ

අත ඔහු ඇගේ නිරාවරණය වී තිබූ ගෙළ දෙසට ගෙන යමින් කීවේය.
ප්‍රාර්ථනාගේ වත ඇතුලාන්තයේ සිටම සීතල විය.

ඔහුගේ වචන වල රැදුණු අසංවර මත්මත් බව ඇයව තැනි
ගැන්වූවේය.

‘අපි ඉක්මනට ගෙදර යන්...’

ටිකෙන් ටික ගෙළට පහළින් ප්‍රමුද සොයාගෙන වැටෙනා ඔහුගේ
වමන වතින් ලිස්සා යවා ඇය කීවාය...

‘මොකද ප්‍රමයෝ... ඔයාට කවිරුහරි කිව්වද මැරි කරන්න කළින්
ඇල්ලුවාම ප්‍රෙශ්නන්ටි වෙනවා කියලා.... ගෙදරට කෝල් කරලා මිරිදිය
එකට ගිහිල්ලා ඩිනර් අරගෙන යන්...’

මුවේ ඉතිරි වී තිබූ අවසාන කෙළ පොදක් ප්‍රාර්ථනා ගිල්ලාය...
ඕනවාට වඩා කලබල වී ප්‍රශ්න ඇති කර ගන්නට ඇය අකමැති
වූවාය.

‘වෙන දවසක ඩිනර් යන්... මට රූ එකවුන්ට්ස් වගයක් තියෙනවා
කරන්න... අපි යන්...’

ඔහු වාහනය පාඨ මාවතේ පසෙක විශාල සියඹලා ගසක් යට
තතර කර විදුලි පහන නිවා දමුවේය. ප්‍රාර්ථනා වාහනයේ ලොක් එක
වමතින් සොයා ගත්තේ අසරණවය...

‘අ...නේ.. ප්ලීස්... යන්... මේ මොකද...’

ප්‍රාර්ථනා වෙච්ලමින් කීවාය. ඔහු අනවසරයෙන්ම එක් අතක්
ඇගේ ගෙළ වටාත් අනිත් අත පියයුරු මතටත් තබා ඇයව තමාට
නතු කර ගත්තේය.

‘ප්‍රි...ය...ලා...ල්... අයියේ ප්ලීස්... මාව අකාරින්න...’

ඔහු හැදුවේ ඇයව සිපගන්නටය... එහෙත් ඇය ඔහුගේ මුහුණ
මුහුණට පාත් වෙද්දීම පසෙකට කළාය... අනුරාගයෙන් වෙච්ලමින්
තිබූ ප්‍රියලාල්ගේ මුහුණ ඊළඟ වර ඇගේ ප්‍රමුද සොයාගෙන ගියේය...
ප්‍රමුද වැසී තිබූ සාරි පොට ගිලිහී ගියෙන් පපුව නිරාවරණය විය.

‘එ...පා... මොනාද මේ කරන්නේ... ඇ..යි මට වද දෙන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ මුහුණ පසෙකට කරමින් ඇඬුවාය... ඔහු යළි

රියදුරු අසුනට බර වූයේ කේන්ද්‍රියෙනි.

‘මට කවිරුවක් ඔහොම කරලා නෑ...’

ඔහුගේ මුඛින් පිටවූයේ ඔහුවත් නොසිතූ කතාවකි. ප්‍රාර්ථනා දෑවෙමින් සාරි පොටින් ළමැද වසා ගත්තාය. ඒවා කවිරු හෝ සිප ගත යුතුය. කවිරු හෝ එහි හොවා ගත යුතුය. ඒ තමාට පැලෙන්තට ආදරය කරනා කෙනෙක් මිස ඒ මස් වැදලි වලට ආදරය කරනා කෙනෙක් නොවේ.

‘ඇයි අතින් කෙල්ලෝ පට ගාලා ගලවලා දුන්නද... නැත්නම් ඔයා එද්දි ගලවගෙනම ඇඳ උඩට වෙලා උන්නද... වල් වනවර කතා අහිංසක මට නොකියා මාව ගෙදරට දුන්න ජලිස්...’

ප්‍රියලාල් වාහනයේ විදුලි පහන් දමා ගියරය මාරු නොකර එය රේස් කළේය.

‘බලමු...’

ප්‍රියලාල් කීවේ එපමණකි... ඊට පසු වචනයක්වත් කතා නොකළ ඔහු වේගයෙන් වාහනය නිවස දක්වා ගෙන ගියේය... ප්‍රාර්ථනා බොහෝ දුරක් යන තෙක් හති ඇරියාය... ඇයට වාහනයෙන් බහින තුරු නිවනක් තිබුනේ නැත.

වාහනය නවතා ප්‍රියලාල් අමුතූම මුහුණකින් සිනාසී ඇගේ දකුණු මැණික් කටුවට වමත තැබුවේය.

‘සොරි... මං අවුට් ඔෆ් කන්ට්‍රෝල්... අපි ඉක්මනට බේදිමු බබා... මට ඔයාව ඕන...’

බහින්න කළින් ප්‍රාර්ථනා තත්පර තිහක් පමණ එක් එල්ලේ ඔහු දෙස බලා උන්නාය. ඇය කේන්ද්‍රි ගත්තේ නැත.

‘ප්‍රියලාල් අයියේ... සොරි... මං වෙනස් කෙල්ලෙක්... හරි වෙනස් කෙල්ලෙක්... සයියා තව එක පාරක් හොඳට හිතලා බලන්න මං වගේ කෙල්ලෙක් බේදිනවමද කියලා... ඔයාටත් වටින ජීවිතයක් තියෙන්නේ... ඔයා ඉල්ලන දේවල් මං ළඟ නැත්නම්... මං ඉල්ලන දේවල් ඔයා ළඟ නැත්නම්...’

‘කෙල්ලෙක් ඉල්ලන හැම දෙයක්ම මං ළඟ තියෙනවා. තෝප්‍රොබිලම්. මට ඕන ඔක්කොම ඔයා ළඟත් තියෙනවා. නෙවර් තින්ක් ටිටයිස්.. අයි විල් මැරි යූ... ගුඩ් නයිට්...’

ප්‍රාර්ථනා බැස්සේ කිසිවක් නොකියාය. ඔහු ගෙදරින් නොබැසීම ඇයට සහනයක් විය. අවුල් වූ හිසින් අඳුරු වූ මුහුණත් කඩා වැටුණු දෙනෙයින් යුතුව ඇය ගෙට ගොඩ වූවාය.

‘ඇයි අර දරුවා ගෙට ආවේ නැත්තේ... මොකද වුනේ...’

අම්මාගේ ප්‍රශ්න රැසකි. ප්‍රාර්ථනා හීල්ලුවාය.

‘එයාට මාව දෙන්න කළින් තව පාරක් හිතන්න අම්මේ...’

අත පැළදි රන් පැහැගත් ඔරලෝසුව ගලවමින් ප්‍රාර්ථනා කීවාය... ඇය උත්තේ ඇත්තටම පුදුමාකාර ලෙස බියපත්විය... පෙම්වතෙකුගේ ශාන්ත අනුරාගයෙන් තෙත්වීම සුවදයකය. එහෙත් කාමාතුරයෙකුගේ කාම ගින්නෙන් දැවීම යුවතියකට ප්‍රචණ්ඩ අත්දැකීමකි.

‘මොනවද ඔයා කියවන්නේ.. ඔවා තාත්තට ඇහෙන්න කියලා ඔය හෝටලේ කෙරුවාවත් නවත්ත ගන්න තමයි... ඔය දිලා තියෙන නිදහසත් මං නිසා... ඔතනින් එහා මට කරන්න දේකුත් නෑ... ඒකත් ඔයා මතක තියාගන්න. ගැණුන්ට ජීවිතේ ආස කරන ගොඩාක් දේවල් කරන්න ලැබෙන්නේ නෑ... තේරුනාද...’

වටිනා තේක්ක ලී බඩු තැබූ අලංකාර විසිත්ත කාමරය පුරා ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් යැව්වාය.

‘මට කන්න ඇහැරවන්න එපා අම්මේ... මට මහන්සියි. මම මෙහෙමම නිදා ගන්නවා...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ පියගැටපෙළ පාමුළ ඉඳ හීල්ලුවාය... කොතරම් සැප සම්පත් වින්දද දියණිය අනාගතය ගැන හිතන්නේ අතෘප්තියෙනි. පවුල් ජීවිතය මැද තමා අද විඳින හුදෙකලාවත් තනිකමත් දිනෙක දියණියටත් විඳින්නට වන බව දැනී ඇගේ පපුව හෝස් ගා ඇවිලිණි.

තමාටවත් දියණියටවත් දෛවය වෙනස් කළ නොහැක. එසේ වූ

කල ඇවිලෙන්නේ මීටත් වඩා ගිනි ගොඩකි.

ඇඟ සෝදගෙන ආ හැටියේම ප්‍රාර්ථනා හෝටලයට ඇමතුමක් ගත්තේ තමා අමතන තුරු අරවින්ද නොකා නොබී නොනිද.. බලා ඉන්නා බව දනගෙනය.

‘හෙලෝ...’

‘මස්... ඒ..යි මස්... සනීප නැද්ද...’

තමාගේ හඬේ එවැනි දුර්වල බවක් තිබුණිද... එතරම් ඉක්මනට ඔහු එය වටහා ගත්තේ කෙසේද.

‘මට හිසරදේ වගේ අරවින්ද... කාලා නිද ගන්න මහත්තයෝ...’

අවසන් පද කියද්දී ඇයට ඇඬුණි. ප්‍රාර්ථනා එහෙමම රිසිවරය තබා ඇඳට වැටුණාය...

20

පපුවේ ඇතුළු ලේ නහරයක විශාල ගල් කැබැල්ලක් සිරව ඇත්තාක් මෙන් හිරවීමක් ප්‍රාර්ථනාට දෙනයි... නිද්‍යගන්තට ඇදට වැටුනද ආගන්තුක බියක් විසින් ඇයව ඇහැරවා තැබුණි. ජීවිතයේ සබ්බ සකලමනාවම ගිල ගන්නට මාන බලන රාක්ෂයෙක් දන් දන් පැමිණ තමාව ගිල ගනී යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවේ. ඇය ඇදේ කොනකට ගලි වූයේ ඒ හැඟීම විසින් ලාමක හදවත තුළ ඇති කළ බිය විසිනි...

ප්‍රියලාල් බලහත්කාරයෙන්ම තමාව සිප ගන්නට ඇඟට කඩාගෙන පැන්න මොහොත යළි යළිත් ඇයට සිහිවිය. කළුවර වාහනය තුළ සිරවී යෞවනයේ පවිත්‍රම සත්තකයන් නොඉඳුල්ව රැක ගන්නට ඇය හුදෙකලාවේ සටන් කෙරුවාය... පුංචි හෝ අනුබලයක් තමාගෙන් ලැබුණි නම් ඔහු මේ රාත්‍රියේම තමාගේ ජීවිතයේ සියල්ල අනවසරයෙන්ම උදුරා ගන්නා බව ඇයට විශ්වාසය.

ආදරය යනු පපුවේ ඇතිවන දවිල්ලක් මිසක ගිනිගත් ඉදුරන් පිනවා ගැනීමේ දහයක් නොවේ... ආදරය නොකළද ප්‍රාර්ථනා ආදරය යනු කුමක්ද කියා හඳුනා ගෙන උන්නාය. යෞවනයේ බඹසර කොහේදී හෝ කොතැනකදී හෝ බිඳී යා යුතුය... නිසංසල රැයක වත වසා ගත් දුහුල් සඵලිහි යෞවනයේ නිරුවත් පයෝධර සඳ එළියෙන් බැබලිය යුතුය... සඳ එළියක් සේ පිරිමි ළයකින් නිරුවත් ළය මඩල ඇවිලිය යුතුය... අනුරාගයේ මිහිරි කෙදිරිලි මැදින් නොසන්සුන් දෙනොල් පටකින් මේ සභවාගත් රූසර සිපගත යුතුය... එය තරම් සුන්දර මධුර

සුන්දරත්වයක් තවත් ජීවිතය සතුව නැත. එහෙත් යෞවනයේ බඹසර බිඳී යා යුත්තේ ප්‍රේමයේ ස්වයංචරයේදීය...

මින්දද හී සර ලය මඩලට වැදී තුණු සපුවෙන් සඳ රැස් ගලා එක් මංගල යහන ප්‍රේමයෙන් අනුරාව නංවන එවැනි දවසක්.. එවැනි රැයක් තමාගේ ජීවිතයේ නැතුවාද්ද... එසේ නම් එය කොතරම් නපුරු අහිමි වීමක්ද... වියරු කාමාතුරයෙකුගේ සුරනින් ඉරි ගිය... කැඩිගිය සළු පට අතරින් ආවේග වූ මාපිළෙකු සේ අනුරාගයේ පමණක් එතෙත මේ රුදුරු බැඳීමට ප්‍රාර්ථනා ඇත්තටම බිය වූවාය...

ප්‍රියලාල් කළේ බලහත්කාර කමක් නොවේ... ආත්මාර්ථකාමී නිරිසන් වැඩකි. එක් අතකට ඔහු වැරදි නැත. මේ සියල්ල දිනයක නීතියෙන්ම ඔහුට හිමිවේ... ඇර බලන්නට ඇති වස්තුවක් ඇඟිල්ලෙන් ඇර බැලුවාට වරදක් නැතැයි ඔහු හිතනවා විය යුතුය.

ප්‍රාර්ථනාගේ මුළු හිතම දහදියෙන් තෙත්ව ගියේය. මොහොතකින් ඇගේ රු ඇළුම ගතටම ඇලී යන තරමට දහදියෙන් වන තෙත් විය... ප්‍රාර්ථනා මහ රු එහෙමම නාන කාමරයට වැදී සීතල වතුරින් ඇඟ සෝද ගත්තාය. අළුත් නයිටියක් ඇඳ ගත් ප්‍රාර්ථනා විදහල වරලස එක මිටකට එක් කර කොණ්ඩ පටියක් දමා කාමරයේ කොනක වූ දිග වේවැල් පුටුවට බර වූවාය...

වේලාව රාත්‍රී දෙළහයි හතළිස් පහ ලෙස සටහන්ව තිබුණි. තද බඩගින්නක් දනුනෙන් ප්‍රාර්ථනා පහළට ගොස් ශීතකරණය ඇර එහි තිබූ බිස්කට් දෙක තුනකුත් ඔරේන්ජ් බාර්ලි බෝතලයකුත් රැගෙන යළි ඉහළ මාලයට ආවාය...

අනුරාධා උන්නානම් ඇහැරවා මේ හිත දවන සියල්ලම ඇයට කියා හිත නිදහස් කර ගන්නට තිබුණි. ඇය උන්නානම් අද වූ සිදුවීම වෙන්වේ නැත. එහෙත් එය අද සිදු නොවුනද කවද හෝ සිදුවන සිදුවීමකි.

සියළු වැඩ ගැන හිතන්නට පෙර අනාගතය ගැන මොනවා හෝ සිතිය යුතුයැයි ප්‍රාර්ථනා සිතා ගත්තාය. එය තේරුමක් ඇති වැඩක් වේවිදැයි ඊළඟ වර ඇය සිතුවාය. කිසිවක් නොහිතා මේ දෛවය බාර ගැනීම එක අතකට දුක අඩුය... බෙල් එක වදින වදින තැන් වල නවතින බස් රියක් මෙන් දෛවය කියන කියන තැන ජීවිතය නැවැත්විය

යුතුද. නොවේනම් ගුවන් යානයක් මෙන් තමාට අවශ්‍ය ගුවන් කොටේ පමණක් ජීවිත යානය පොළෝ ගත කරනවාද...

කිසිවක් කරන්නට හිතට ශක්තියක් නැත. තරාදියේ එක් පැත්තක් පහළටම බරවී ඇත්තේ අනිත් පැත්තේ කිසිවක්ම නොවූ නිසාය. ජීවිතය ගැන මීට වඩා ආශාවකින් සිතන්නට කවිරු හෝ පසුවේ පැටලී සිටිය යුතුය...

එහෙත් ඒ කවුද...

අරවින්ද නිද නොගෙන උන්නේ නම් ඔහුට කතා කරන්නට කිබුණි... එහෙත් මේ මහ රූ ඔහුට අමතා මොනවා අහන්නද... ඔහු තමා පිස්සියකැයි සිතනු ඇත. විහිළුවට මෙන් ප්‍රාර්ථනා විපෝව මත තිබූ දුරකතනය උකුලට ගෙන හෝටලයේ අංකය එබුවාය... ඇය උන්නේ ටික වේලාවක් නාද වෙන්නට දී තබන්නටය.

‘හෙලෝ...’

ප්‍රාර්ථනා නොසිතූ ලෙස දුරකතනය එපසින් එසවිණි... ඇයට පුදුම සිතූණි. ඔහු තවමත් පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය අසළට වී මක් කරනවාද...

කතා නොකරම දුරකතනය තබන්නට ප්‍රාර්ථනාට සිතූණද ඒ කටහඬ තව ටිකක් අසන්නට ඇයට ආශා සිතූණි.

‘හෙලෝ... හු ඊස් ස්පීකින්.. දෙයා...’

අරවින්ද පැහැදිලි ඉංග්‍රීසියෙන් ඇසුවේය.

‘අරවින්ද... ම..ම...’

රහසින් මෙන් ප්‍රාර්ථනා මිමිණුවාය... ඇය රිසිවරය අල්ලාගෙන එහෙමම ටයිල් පොළව මත කොට්ටයක් තබාගෙන වැකිරුණාය...

‘මි..ස්.. රූ... මස්ට නින්ද යන්නැ...’

‘නෑ අරවින්ද... නිදිමත නෑ...’

‘අනූ නැතුව මස්ට අද පාළු ඇති...’

‘අනූ නැති නිසා නෙමේ අරවින්ද... කොහොමත් පාළුයි... ඒක නෙමේ මොකද මැනේජර් මහත්තයා මේ රූ ඇහැරගෙන...’

‘දැන් ටිකකට කළින් ගෙස්ට්ලා වගයක් ආවා මිස්... විස්සක

විතර ගෘෂ් එකක්.. කොළඹින් පරක්කු වෙලා ඇවිත් තියෙන්නේ...
කාම එයාලා ඩිනර් ගන්නවා...'

දවසක අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් අනුරාධපුරයේ හොඳම හෝටලය
වේ නම් ඒ සම්මානය ගැනීමට යැවිය යුත්තේ ඔහුවය... මේ සාර්ථකත්වය
ඔහුගේමය...

'විස්සටම ආපහු ඉව්වද...'

'ඔව්... බත් නෙමේ මිස් හැදුවේ..'

'එහෙනම්...'

'කැකුළු හාල්පිටි වලින් ඉදි ආප්ප හැදුවා. අල කරියක් හැදුවා...
විකත් කරියක් හැදුවා... තව පොල් සම්බෝල එක්ක කොරලි බැඳුම්
තිබ්බා... මිස් දන්නවද එයාලා ජාතික රූපවාහිනියෙන් ප්‍රෝග්‍රැම් එකක්
කරන කට්ටියක්... දවස් හයක් ඉන්නවා... ප්‍රෝග්‍රැමර් ඇවිත් කතා
කළා. මං ස්පෙෂල් රේට් එකක් දුන්නා මිස්...'

ඔහු නොඑන්නට මේ සියල්ලෙන්ම තමාට වංචා කරනු ඇත...
එවැනි බියක් ඇයට දැන් නැත. ඔහු තමාට වඩා සකසුරුවෙන් හෝටලයේ
පාලනය ගෙන යයි...

'ඇවිල්ලා ඉන්නේ ටෙලි ඩ්‍රාමා කරන කට්ටියක්ද...'

'ඔව් මිස්...'

'එහෙනම් මැනේජර් මහත්තයා වැඩිය ජේන්ත ඉන්නෙපා...'

ප්‍රාර්ථනා මෘදු ලෙස සිනාසෙමින් කීවාය.

'ඇයි මිස්...'

'එයාලාගේ ප්‍රධාන නළුවා අයින් කරලා අරවින්දව ගනී ඒ රෝල්
එකට...'

'ඇවිත් ඉන්න නළුවා මට වඩා ගොඩාක් ලස්සනයි...'

ඔහු ඊට වඩා විකක් හෝ ලස්සන බව ප්‍රාර්ථනා දනී... ඒ
ලස්සන තමාටය... ඒ රුව රස විඳීමේ දෙනෙත් ඇත්තේ තමාට පමණක්ද...

'නිළියෙකුත් ඇවිල්ලද...'

‘ඔව්...’

‘ලස්සනද...’

‘මිස් තරම් ලස්සන නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා එවදන් බලාපොරොත්තු නොවුණාය... ඇත්තටම තමා ලස්සන යැයි ඇයට සිතූණි. ඔහු ලස්සනක් දකිය හැකි දෑස් ඇති අයෙක් බව ප්‍රාර්ථනා දනී.

‘තාම කාලක් නෑ නේද.. දන් ගිහිල්ලා කන්න. දන් එකටත් ළඟයි...’

ඔහුගේ බඩගින්න ගැන අහද්දී ඇයට ඇගේ බඩගින්න අමතක විය.

‘මිස් කෑවේ මොනවද රැට...’

ඔහුගේ වචන මොනතරම් හුරුපුරුදුද... මේ වචන මෙහෙමම මීට පෙර ආත්මයකන් අසා ඇතිවාක් මෙනි. ඒත් ඔහුගෙන්මද.

‘මං රැට කෑවේ නෑ අරවින්ද... බිස්කට් එකක් කකා හිටියේ බාර්ලි එකක් එක්ක....’

තාත්තා කෙනෙකුට දුක කියා අනුකම්පාව පතන දුවෙක් මෙන් ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘අනේ මිස්... ඇයි ඒ... රැට බඩගින්නෙන්...’

‘ම..ට...’

කියාගත යුතුදේ කියාගන්නට ප්‍රාර්ථනාට බැරිවිය. ඇයට ඇඬුම් ආවේය... දුරකතන රැහැන දිගේ ගලා ගින්නේදරක් පපුවට පැතුළු වුවාක් වැනි හැඟීමක් අරවින්දට දැනුණි.

‘මං... නියන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා එසේ කීවද දුරකතනය තැබුනේ නැත.

‘මි..ස්...’

ඔහු බිඳුණු හඩින් කතා කළේය.

ප්‍රාර්ථනා කතා කළේ නැත. මේ මත රැ අවදි වී වැඩ කරන ඔහුගේ හිත අවුල් කිරීම පාපයකි.

‘මං... ඉඳි ආප්ප මුලක් හදලා ගෙනත් දෙන්නද... පොඩි එකාගේ වැලිය නියෙනවා...’

මේ කරුණාව... මේ ආදරය... සමාධි පිළිමය මෙන් නොවේද... එය තමා සන්තක කර ගත නොහැකිද... අප්‍රමාණ ලෝකකමකින් ප්‍රාර්ථනා පිටිවී ගියාය...

‘මට දන් බඩගිනි නෑ අරවින්ද... මං ගැන හිතලා ඔයා කරන්න... මගේ බඩ පිරෙනවා එතකොට...’

දෙවියනි... මේ කියවෙන්නේ මොනවාද... මේ කරුණා වැස්ස කඩින් කඩ වැටෙන්නේ ඇයි... එකවර වස්සානයක් වී හදවතේ සියළු කඳු නිමින දෙවමින් නොවැටෙන්නේ මන්ද...

‘කනාව නේද...’

ඔහු කතා කළේ නැත.

‘මං හෙට නන්දනගෙන් අහනවා... කාලා නිදගන්න... මට ගොඩාක් සල්ලි ඕන නෑ... අපි හිමින් බිස්නස් හදමු...’

‘දන් හදන්න දෙයක් නෑ මිස්... මිස් කතා කරන්න විකකට කළින් අනුරාධපුර එයාර් ෆෝස් කෑම්ස් එකේ ෆ්ලයින් ඔරියර්ස්ලා දහ දෙනෙක් ඩිනර් අරගෙන ගියේ... එයාලගේ එක ෆ්ලයින් ඔරියර් කෙනෙක් මේ සුමානේ මැරී කරනවා... අද දැමීමේ බැවුලස් පාටි එක... කොල්ල හරි ලස්සන කොල්ලෙක්...’

ප්‍රාර්ථනා අපූරේම සිනාසුනාය.

‘අරවින්දගේ බැවුලර්ස් පාටි එක කවදද අපිට දෙන්නේ...’

දෙදෙනාම මොහොතකට නිහඩ විය... ජීවිතයට තව මොනවා වන්නට නියෙනවාද... එය දන්නේ දෙවියන් පමණි.

‘මං මගේ ජනාගතේ ගැන හිතලා නෑ මිස්...’

‘නොහිතා ඉන්නෙපා... අද රූ හිතන්න...’

‘මිස් හිතනවද...’

‘ඔ..වි.. මම මේ හිත හිත ඉන්න ගමන් ඔයාට කතා කළේ...’

අනාගතය ගැන සිතමින් සිටියදී ඇයට තමාව සිහිවූයේ ඇයි...
අරවින්ද මේසය මත තිබූ හිස් සුදු කඩදාසිය මත ඇගේ නම ලිවිය.

‘දන් රූ වෙලා.. මැනේජර් මහත්තයා කාලා මිසක් නිදගන් නෑ...’

දුරකතනය තබා ප්‍රාර්ථනා කොට්ටය විසි කර සීතල ටයිල්
පොළොවට කම්මුල තැබුවාය. පොළොවෙන් ආ මෘදු සීතල ඇගේ
කම්මුල් වලට ගෙන ආවේ තුනී සතීපයකි.

ඔහුට කතා කරන්නට පෙර හිතේ මොනවාදේ බියක් තිබුණි. දන්
ඒ බිය නොදනෙන්නේ ඇයි... හැම දෙයක්ම අමතක කර නොහඳුනන
ආගන්තුක සුවඳකින් පසුතර පුරවාගෙන රසවත් වෙන්නට හිත දහලන්නේ
ඇයි...

මේ සීත පාළු රාත්‍රියේ

කියාදෙන්න රහසින්...

ප්‍රේමය නම් කිමැයි කියා...

මතක තිබූ ගී පදයක් ප්‍රාර්ථනාව සිහිවිය... මේසය මත තිබූ
බාර්ලි බෝතලයෙන් බාගයක් බිගෙන බිගෙන ගිය ඇය එහෙමම
ඇඳට වැටුණාය.

21

එක සිකුරාද් හැන්දුවක තාත්තාගේ වාහනය හෝටලයට ඇතුළු වෙනු දක ප්‍රාර්ථනා කරමින් තැනි ගත්තාය. හෝටලය ආරම්භ කළ පසුව ඔහු හෝටලයට ගොඩ වැදුනේ කීප වරකි. ඒද ඔහු ආවේ ඔහුගේ මිතුරෙක්ද සමඟය. ඒ නිසා හෝටලය ගැන විශේෂයෙන් සොයා බලන්නට නෙළුම්දෙණිය මහතාට බැරිවිය.

ඔහු මේ අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් ගැන හිතුවේ දියණියගේ හුරුතල් වැඩක් ලෙසය. 'මට බෑ තාත්තේ මේක කරන්න... තාත්තම බලලා කරන්න...' එවැන්නක් කියාගෙන දියණිය ළඟදීම තමා ළඟට එන බව නෙළුම්දෙණිය මහතා සිතාගෙන උන්නේය.

එහෙත් ඔහුට එක් පුදුමයක් තිබුණි. හෝටලය ආරම්භයේදී තමා දියණිය අත තැබුවේ රුපියල් පනස් දහක් පමණි. මාස තුනක් ගත වූ පසුත් දියණිය සත පහක් වත් තමාගෙන් ඉල්ලුවේ නැත. හෝටලයට අසාමාන්‍ය ජනප්‍රියත්වයක් ලැබී ඇතැයි කණිත් කොණිත් ඔහුට ආරංචි වුවද නෙළුම්දෙණිය මහතා එය විශ්වාස නොකළේය.

රියේ පෙරේද ජීවිතයට බට දියණියට එවන් විශාල හපන්කමක් කළ නොහැකි යැයි ඔහු සිතුවේය.

'තා...ත්...තේ...'

ප්‍රාර්ථනා මඟටම ගොස් තාත්තාට පිළිගත්තාය.

'මං ආවා ඔයාගේ සෙල්ලම් ගේ බලලා යන්න...'

තාත්තා තමාගේ ව්‍යාපාරයට ඒ දමුවේ පල් එකක් බව ප්‍රාර්ථනා දුනි. එහෙත් ඇය කිසිවක් නොකීවය.

‘අත්කල් මොනවද බොන්නේ...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා සමඟම ලොබියට එමින් ඇසුවාය.

‘මං පස්සෙ බොන්නම්... දුව යන් ටිකක්...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා ප්‍රාර්ථනාවද රැගෙන කාර්යාල කාමරයට ගියේය. ප්‍රාර්ථනා ඔහුට ඇගේ පුටුව පෑවාය... තාත්තා මේ හදිස්සියේ පැමිණ කියන්නට යන්නේ මොනවා දැයි ප්‍රාර්ථනා බියපත්ව සිතුවාය.

‘ඇ..යි තාත්තේ...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා කතා නොකර මොහොතක් වට පිට බැලුවේය. සියල්ල පිළිවෙලකට තබා ඇත...

‘දන් ඔයා හොටෙල් එක පටන් අරගෙන කොච්චර කල්ද...’

‘තාත්තට ඒකක් මතක නෑ... මාස තුනහමාරක් විතර වෙනවා...’

‘මං අහන්නේ ඕපන් කරපු දවස නෙමේ... ගෙස්ට්ලා එන්න ගත්තේ කවද ඉඳලද...’

තාත්තා ආදයම් බදු දෙපාර්තමේන්තුවේ නිලධාරියෙක් වැනි යැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුවේ.

‘පටන් ගත්ත දවසේ ඉඳලා ගෙස්ට්ලා ආවා තාත්තේ.... අපි පටන් ගත්ත දවසෙම රුමිස් දහයක් හුල්...’

‘ඔයාගේ යාච්චෝ වෙන්න ඇති...’

‘තාත්තා මට විහිළු කරනව නේ... එහෙම නෙමේ... අපිට ගෙස්ට්ලා ආවා... තාත්තට මං පෙන්නන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා කැබිනට්ටුව ඇර මුල් මාසයේ බිල්පත් අතට ගත්තාය. සියල්ල අරවින්ද පිළිවෙලට ෆයිල් කර ඇත. මේ සියල්ල ඔහු කළේ තමා වෙනුවෙන් නොවේද..

‘මේ බලන්න... මේ මැයි තුන්වෙනිද ඉඳලා මැයි හය වෙනිද වෙනකල් ටෝටල් බිල් එක රුපියල් පනස් තුන් දස් හයසිය හැටයි ගත පනහයි...’

හදවතට නැග ආ අළුත් ආඩම්බරයකින් ප්‍රාර්ථනා කීවාය...

‘මේ තාත්තේ ඒ මාසේ අපි කරපු පෝටල් බිස්නස් ටික...’

ප්‍රාර්ථනා ආසිල් කළ සියළු බිල්පත් පෙරලාගෙන ගියාය...

‘ඒ බිස්නස් එකෙන් ගන්න පේරම සල්ලි වලින් මෝඩයා වගේ රේඩියෝ එකේ ඇඩ්වර්ටයිස්මන්ට් දම්මා... එහෙම නේද...’

මේ බාල්දු කරන්නේ තමාට නොව අරවින්දගේ කළමණාකරණ දැණුම බව ප්‍රාර්ථනා දන උන්නාය. තාත්තා ඔහු ගැන තවමත් නොදනී.. ඔහු ගැමුණු කුමාරයාගේ අළුත් ආත්මයකි.

‘ඇයි තාත්තා ඔය වගේ මං ගැන හිතන්නේ... මේ අළුත් හෝටලයක්. පබ්ලිසිටි ඕන... මිනිස්සු අනුරාධපුර රුවන්වැලි සෑය ගැන දන්නවා. ශ්‍රී මහා බෝධිය ගැන දන්නවා. ඒත් අරලියා හෝලිඩේ එක ගැන දන්නේ නෑනේ... අපි ඒක කියන්න ඕන...’

‘ඔයාගේ තාත්තා අවුරුදු තිහක් හෝටල් කරපු හෝටල් කාරයෙක් කියන එක ඔයාට අමතක උනාද.... අපි දිපු පබ්ලිසිටි එකක් නෑ...’

‘ඇත්ත තාත්තේ ඒක්...’

ප්‍රාර්ථනා ගොළු විය. තාත්තා සමඟ තර්ක කරන්න යන්නට ඇය අකමැති වූවාය. එය හිත් රිදවා ගැනීමකි.

‘හරි ඔය කෙහෙල්මල් අරවා මේවා ඔක්කොම කරල හොටෙල් එකේ ලයිට් බිල් චෝටර් බිල් ටෙලිෆෝන් බිල් ගෙවලා කියක් ලාහද... අඩුම ගානේ කියක් ලාහ ද කියලා බැලුවද ඔයා...’

අරවින්ද මුල පටන් හැම වියදමක්ම ලියා තබාගෙන ගිණුම් තබා මාසය අවසානයට ලාභය ගණන් හද පෙන්වීම කොතරම් අගේදැයි ප්‍රාර්ථනාට දන් සිහිවෙයි.

‘ඇයි බැලුවේ නැත්තේ... ලාභ නැත්නම් තාත්තා මං කොහොමද මේ හොටෙල් එක අරගෙන යන්නේ... මං තාත්තගෙන් සල්ලි ඉල්ලුවේ නෑනේ... ඉස්සෙල්ලම තාත්තගෙන් ගන්න රුපියල් පනස් දහත් මං අයින් කරලා තියෙන්නේ...’

‘කියක් ලාභද... පළවෙනි මාසේ... දෙවෙනි මාසේ... තුන්වෙනි මාසේ...’

ප්‍රාර්ථනා පෑන අතට ගෙන විශාල සී ආර් පොත පෙරලාගෙන ගියාය. එහි තිබූ හැම අත් අකුරක්ම අරවින්දගේය. තමාගේ ඇත්තේ යටින් අත්පතක් පමණි. එය කැතය.

‘ඔක්කොම වියදම් ඇරලා පළවෙනි මාසේ රුපියල් ලක්ෂ තුනයි විසි පහක් ලාභයි... මේ ටික මම පස්වෙනිද බැන්ක් කරලා තියෙනවා. ඒ මාසේ තාත්තේ අපි හොටෙල් එකට ටී.ටී. එකක් ගත්තා. තව අළුත් තේම් බෝඩ් එකක් ගැහුවා... ඊඩියෝ පබ්ලිසිටි දුන්නා... දෙවෙනි මාසේ අපට රුපියල් ලක්ෂ හතරයි හතළිස් පහක් ලාභයි. ඒකෙනුත් මම හොටෙල් එකේ පික්චර්ස් විස්තර එහෙම දලා බ්‍රෝචර් එකක් ගැහුවා. තව කිවත් එකට අවත් එකක් ගත්තා... හැම රුමි එකකටම පිරිත් පොතයි පඤ්ඤාලෝක සාදුගේ බණ පොතයි ගත්තා... ඉතුරු සල්ලි බැන්ක් කළා... තුන්වෙනි මාසේ තාත්තේ රුපියල් ලක්ෂ හයහමාරක් ලාභයි.... මම ඒකෙන් අනුරාධපුර හැම වට රවුමකම අපේ තේම් බෝඩ් එකක් ගැහුවා. තව හොටෙල් එකට අළුත් සන්ටෙල් ෆෝන් එකක් ගත්තා...’

ප්‍රාර්ථනා හුස්මක් ගත්තේ එක දිගට කියවාගෙන ගිය පසුය... ඇය ගිණුම් සටහන් පොත වසා තාත්තා දෙස සෘජු බැල්මක් හෙළිවිය.

‘ඒකයි එහෙනම් ඔයා මගෙන් සල්ලි ඉල්ලුවේ නැත්තේ...’

‘ගෙදරින් සල්ලි ගෙනල්ලා බිස්නස් කරන්නේ මෝඩයෝ තාත්තේ...’

අදින් මාස තුනකට හමාරකට පෙර අරවින්ද කියුවක් ප්‍රාර්ථනා තාත්තාට ප්‍රතිරාවය කළාය...

‘දන් ඔය එකතු වෙන සල්ලි වලින් ඔයා මොනවද කරන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසුනාය.

‘මටත් තේරෙන්නෑ තාත්තා... මං මේක දගන්නේ සල්ලි වලට ආසාවේ නෙමේනේ.. හොටෙල් එකට වෑන් එකක් ගන්න ඕන... දනට

බඩු ගේන්තේ ත්‍රී වීලර වල... ඒක කැතයි...

‘ඔයා කිව්ව නම් මං දඹුල්ලේ හෝටලේ වෑන් එකක් එවනවනේ...’

‘එහෙම බෑ තාත්තා... මං ලබන මාසේ ඩොල්ෆින් එකක් ගන්නවා... ඒකෙ මං ලස්සනට ගහනවා අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් අනුරාධපුර කියලා...’

ජීවිතයේ සිහින... ඒවා මෙසේ කියවීම පවා කොතරම් ආශ්වාදයක්ද... මේ සිහින වලට පණ දුන්නේ ඔහුය.

‘මට නම් හරි පුදුමයි ඔයා ගැන. මං දනුවත්ව මේ අනුරාධපුර හෝටල් විස්සක් විතර වහලා තියෙනවා... එයාලා හෝටල් කාපර්ලා... ඔයාගේ ස්ටාෆ් එක කියක් ඉන්නවද...’

ප්‍රාර්ථනා අතේ ඇඟිලි පහ තාත්තාට පෙන්වුවාය...

‘මාත් එක්ක හයයි...’

‘බොරු කියන්නෙපා පොඩි දුව...’

‘ඔයයි අම්මයි පල්ල... ඇත්ත තාත්තේ.. මම... මගේ මැනේජර්.. අනු... නන්දන... ප්‍රදීප්.. තව හෙල්පර් කෙනෙක් එව්වරයි...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා බර කල්පනාවකට වැටුනේය. හෝටල් ව්‍යාපාරයේ ඔහු කෙළ පැමිණියෙකි. එහෙත් පස් දෙනෙකුගෙන් කුඩා වුවද මේ හෝටලය පවත්වාගෙන යනවා යැයි කීම පුදුමයකි...

‘කොහොමද එහෙම කරන්නේ...’

එය ඇසිය යුත්තේ අරවින්දගෙනි. ඔහු කෙසේ එය කරනවාද කියා සිතාගැනීමටවත් නොහැක.

‘මට හම්බ උනා තාත්තේ ඔළු දෙක තුනකින් හිතන දහ පහළොස් දෙනෙක්ගේ වැඩ තනියම කරන මේ හෝටලේට මටත් වඩා ආදරේ කරන හොඳ මැනේජර් කෙනෙක්... තාත්තා එයා ගෙනල්ලා අහන්න කොහොමද මේක කරන්නේ කියලා... මටවත් තාම හිතාගන්න බැහැ...’

ප්‍රථම වතාවට ප්‍රාර්ථනා සියළු ප්‍රසාදයන් ඔහුටම දී කතා කළාය. අරවින්ද ගැන කියද්දී ඇගේ දෙනෙත් බොඳව ගියේය. ප්‍රාර්ථනා දස්

ඉක්මනින් යථා තත්වයට පත් කර ගත්තාය.

‘කවුද මිනිහව හොයලා දුන්නේ ප්‍රියලාල්ද...’

ප්‍රාර්ථනාට එකවර සිනාගියේ ඔහු ගෙන ආ බොබ්ව සිහිවීය.

‘ඇයි හිතානුතේ පොඩ් ද...’

‘නෑ තාත්තේ... ප්‍රියලාල් එව්වර හොඳ කෙනෙක්ව දන්නෑ... මේ මගේම සොයාගැනීමක්...’

‘ඔව්වර වැඩ කරන්න මිනිහා ලොකු ගාණක් ඔයාගෙන් කපා ගන්නවා ඇති... නැත්නම් හොටෙල් එකෙන් ගහනවා ඇති... රූට ඔයත් ගෙදරනේ...’

මේ කතාව කීවේ තාත්තා නොවේ නම් ඔහු මෙලහකට තමාගෙන් හොඳ කම්මුල් පහරක් කා අවසානය. අරවින්දට එසේ කියද්දී ඇයට ඉහිලුම් දුන්නේ නැත.

‘එහෙම අයත් ඇති තාත්තේ... ඒත් මගේ මැනේජර් එහෙම නෑ... මං ඒක සහතික කරලා කියනවා...’

‘මිනිස්සු ගැන ඕනවාට වඩා විශ්වාස කරන්නෙපා... මං ඒකට ක්‍රමයක් කරලා බලන්නම්...’

තාත්තා හොර අල්ලන්නට රුසියෙකි. ඔහු ඔහුගේ හෝටලයේ එවැනි හොර දහයක් පහළොවක් අල්ලා ගත්තේ ප්‍රාර්ථනා මැදය.

‘තාත්තා ටෙස්ට් කරලා බලන්න... ඒත් ප්‍රතිඵලය එකයි... මට එයාව මට වඩා ළුවර්...’

‘ඔයාට එහෙම කෙනෙක් ලැබිලා තියෙනවානම් හොඳයි... කියක් ගෙවනවාද මිනිහට...’

එය කීමට පවා ලැජ්ජය. ඔහුව බාල්දු වනවා නම් බාල්දු වන්නේ පඩියෙනි.

‘තාත්තා හිතන්නේ තුන්හතර දෙනෙක් තියාගෙන මේව්වර ලාභයක් මට අරන් දෙන මැනේජර් කෙනෙකුට කියක් විතර ගෙවන්න ඕනද. මෙහේ නැවතිලා වැඩ කරන්නේ... මේ මාස තුනහමාරට එක පාරයි

ගෙදර ගියේ... ඒත් දවසකට...

‘මේ මාස තුනහමාරේ උඩු අපුරුම පාඨම දවස එය විය. එදා හෝටලයට ඉර පැයුටේ නැත.

‘නිහක්... නිස්පහක්...’

තමා අරවින්දට අසාධාරණයක් කළා නොවේදැයි ප්‍රාර්ථනාට සිතුණි. ඔහු ඒ වැටුප දමා ගත්තේ බලෙන්මය. මේ මාසේ සිට එය ඔහු අකමැති වුවද වෙනස් කළ යුතුය.

‘ඇයි ඊට වඩා ගෙව්නවද...’

‘නෑ තාත්තේ... එයා ගත්තේ රුපියල් දහ දහයි.. කිවත් එකේ නන්දන ගන්නෙත් ඒ පඩියමයි. අනුට දෙන්නෙත් ඒ ගානමයි...’

ප්‍රාර්ථනා දුකෙන් කීවාය.

‘ඒක මදිනේ ළමයෝ... මිනිහා වෙලිව්ව කෙනෙක්ද...’

‘නෑ... බිස්නස් මැනේජ්මන්ට් ඩිග්‍රීයක් තියෙන කොල්ලෙක්... තම අවුරුදු තිහයි...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ දස් දියණිය වෙතටම යොමුව තිබුණි. තාත්තා අරවින්ද ගැන මොනවා හිතනවාදැයි ප්‍රාර්ථනා සිතුවාය. *

‘අද රූමිස් කියක් හුල්ද...’

‘අද රූමිස් හතරක් විතර තාත්තේ... අද සිකුරාදනේ... හෙට එකොළහ වෙද්දී රූමිස් ඔක්කොම හුල්... දැන් ලන්ච් ගන්නත් මෙහෙට ගොඩක් එනවා.. පොඩි පොඩි පාටික් ගන්නවා...’

දෙදෙනා කතා කරමින් සිටියදීම දුරකතනය වාදනය විය. ප්‍රාර්ථනා දුරකතනය ගන්නට පෙර නෙළුම්දෙණිය මහතා එය එසෙව්වේය... ඔහු ඇඳත් උන් නැෂනල් කම්සයේ බොක්කම පත්තා එය ලිහිල් කර ගත්තේය.

‘හෙලෝ...’

ප්‍රාර්ථනා කතා කරන්නේ කවුදැයි තේරුම් ගන්නට උත්සාහ ගත්තාය.

‘මේ අරලියා හොටේල් එකෙන්ද...’

‘ඔව්.. අරලියා හොටේල් එක තමයි... මොනවද මේ මහත්තයට කෙරෙන්න ඕන...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා විනිතව ඇසුවේය. ප්‍රාර්ථනා සිතාසෙමින් බලා උන්නාය...

‘ආ... මේ කතා කරන්නේ සමාද්ධි ඇමතිතුමාගේ සෙකට්‍රි... අපි මේ අනුරාධපුර උත්සවේකට ආපු ගමන්.. තව පැයකින් අපි හොටේල් එකට එනවා... ඇමතිතුමාටයි නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමාටයි තව දහ දෙනෙකුට විතරයි ඩිනර් ලෑස්ති කරන්න පුළුවන් නේද...’

නෙළුම්දෙණිය මහතාගේ දිවහ වියළිණි. තමාගේ ලෙයින් බිහිවූ දියණිය හෝටල් කර්මාන්තයේ මේ තරම් දුරක් යන්නට ඇතැයි ඔහු සිතුවේ නැත.

‘පොඩ්ඩක් ඉන්න...’

ඔහු දුරකතනය අතින් වසාගෙන ප්‍රාර්ථනා දෙස බැලුවේය.

‘දිසානායක ඇමති තුමයි නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමයි තව දහදෙනෙක් විතරයි තව පැයකින් එනවලු... ඩිනර් ලෑස්ති කරන්න පුළුවන්ද අහනවා...’

සමාද්ධි ඇමති තුමා මීට මාසයකට පමණ පෙර ශ්‍රී මහා බෝධියට නෙළුම් මල් පූජා කරන්නට ආ ගමන් හෝටලයට ආවේය. එදා ඔහු ගියේ නොසැහෙන්න හෝටලයේ කෑම වර්ණනා කරය. අද ඔහු එන්නේ ඒ මතකයෙනි.

‘පුළුවන් කියන්න තාත්තේ...’

ප්‍රාර්ථනා සැහැල්ලුවෙන් කීවාය... අද මේ සිදුවූ සියල්ලම අරවිත්දටත් අනුටත් කියන තුරු ඇයට නිවනක් නැත.

‘පුළුවන් මහත්තයා.. ඇමතිතුමන් දන්මම එනවද...’

‘ඔව්... ඔව්... තාම ඇමතිතුමා උත්සවේ කතා කරනවා... ඉවර වෙච්ච ගමන් අපි ඔනන... මේ ඇමතිතුමා විශේෂයෙන් කියන්න කිව්වා අර කොරලි ටිකක් වැඩිපුර බැඳලා තියන්න කියලා... අගුණ කොළ මැල්ලුමක් ඕනෙමයි කිව්වා...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා දුරකතනය තබා පුළුල් සිතාවක් පෑවේය.

‘දන් ඇමතිතුමා එයින් පුනේ... කෑම වලට ඕඩර් එක දෙන්න...
කොරලි බැඳලා කන්න ඇමතිතුමා ඔව්වර ආසද...’

‘ඇමතිතුමා විතරක් නෙමේ තාත්තේ අගමැතිතුමන් මෙහේ ආවොත්
අපේ කෑම වේල රසයි කියයි... තාත්තත් ඉඳලා කාලා යන්න... තාත්තව
දන්නවත් ඇති...’

‘අද බෑ පුනේ... මං වැඩක් දගෙන ආවේ... මට ඔයාගේ ඔය
මැනේජර් මහත්තයව බලන්න ආසයි...’

ඔහුට බලන්නට වටිනා කෙනෙකි. මේ තරම් බලා තවමත් තමාට
බලන්නට ආසය.

‘මං එන්න කියන්නම් තාත්තේ...’

‘එපා.. අපි යන්... මං එහෙමම යනවා...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා හෝටලයේ විසිතුරු බලමින් කාමර වලට
එබෙමින් දියණියත් සමඟ ඇවිදගෙන ගියේය.. අරවින්ද පෙනෙන්නට
නැත.

‘කිවන් එකේ ඇති තාත්තේ...’

‘මැනේජර්ලා කිවන් එකෙන් වැඩ කරනවද...’

ඔහු සාක්කුවේ තිබූ සෙලියුලර් දුරකතනය අතට ගෙන ඇසුවේය.

‘මට ලැබුණ මැනේජර් එහෙමයි තාත්තේ... ටයි එකටයි නමටයි
මැනේජර් වෙලා වැඩක් නෑ...’

අරවින්ද උන්නේ කුස්සියේය. ඔහු නන්දනවත් අනුරාධාවත් වට
කරගෙන කුඩා කේක් එකක් මතට රෝස පාට අයිසින් වලින් Happy
Birthday Maduka කියා ලියමින් උන්නේය.

‘කාගෙද උපන් දිනේ අරවින්ද... ඇයි මේ කේක්...’

අරවින්ද අයිසින් කප් එක අතේ තබාගෙන නෙළුම්දෙණිය මහතා
දෙස බලා දිගුවත් ගෞරව සිනාවක් පෑවේය.

‘මේ මිස් අද පාව ගෘෂ් එකේ පොඩ් බබාට. එයාගේ අද
අවුරුද්දේ උපන් දිනේ... දහයක් විතර ඉන්නවනේ. අපි මේ පොඩ්

කේක් එක හදලා ඩිනර් මේසෙදි කපන්න දෙනවා...

‘එයාලා දන්නවද..’

‘නෑ.. නෑ.. සර්ප්‍රයිස්... පුදුම කරන්න... අනූ තමයි ගිහිල්ලා පොඩි එකාගේ නම දනගෙන ආවේ...’

‘අරවින්දගේ වැඩ ප්‍රාර්ථනා...’

‘ලස්සනයි... අරවින්ද මේ මගේ කාන්තා...’

අරවින්ද ටයි පටිය ලිහිල් කර නෙළුම්දෙණිය මහතා දෙස යළිත් වරක් බලා සිනාසුනේය.

‘මං දන්නවා මිස්...’

‘කාත්තේ මේ තමයි අරවින්ද... මගේ මැනේජර් මහත්තයා...’

‘මගේ මැනේජර් මහත්තයා...’ ඒ වචන වඩාත් පපුවට බර වූයේ අරවින්දගේය. තමාව අයිති ඇයට නොවේද...

‘දිගටම ඔහොම වැඩ කරගෙන යන්න... ඔය ළමයට හොඳ අනාගතයක් තියෙනවා...’

නෙළුම්දෙණිය මහතා අරවින්ද ළඟටම පැමිණ කීවේය.

‘තැන්කියු සර...’

‘කොහොමද හොටෙල් එක්ස්පීරියන්ස් ගත්තේ...’

අරවින්දගේත් ප්‍රාර්ථනාගේත් දෑස් ගැටිණි.

‘මට එහෙම එක්ස්පීරියන්ස් තිබුනේ නෑ සර... මිස් මාව විශ්වාස කරලා ගත්තා... මං මේ තත්වේ ඉන්නේ මිස් නිසා... මේ අරලියා හොටෙල් එකෙන් තමයි මං හොටෙල් ට්‍රේඩ් එක ඉගෙන ගත්තේ...’

‘වෙන ඔෆර්... එකක් ආවොත් යනවද... යනවනම් දන්මම කියන්න... මං දුව වෙනුවෙන් ඔයාට ඕන පහසුකමක් දෙන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා නන්දන හැමෝගෙම දෙනෙත් තිබුනේ අරවින්ද දෙසය.

‘නෑ සර... කවදවත් මං මිස්ව දලා යන්නේ නෑ... මේ පහසුකම් හොඳටම ඇති... ඒත් සර මට එහෙම කිව්වට තැන්කියු...’

‘කවදවත් මිස්ව දලා යන්නේ නෑ...’ සඳෙව් ලොවින් ආ දේව වාක්‍යයක් මෙන් ප්‍රාර්ථනාගේ පසුව හරහා ඒ වචන ලොකු අකුරින් ලියවිණි. ‘මං ඔයාට කවදවත් මාව දලා යන්න දෙන්නෙත් නෑ...’ ඒ යටින් ප්‍රාර්ථනා කුඩාවට ලිවිය.

‘අරවින්ද... දැන් දිසානායක ඇමතිතුමාගේ සෙකට්‍රි කතා කළා... ඩිනර් වලට එනවලු තව දහදෙනෙක් එක්ක...’

‘එහෙනම් පුනේ කොරලි බඳින්න වෙයි...’

තෙළුම්දෙණිය මහතා අරවින්දව තීක්‍ෂණව අධ්‍යයනය කළේය. තම ගනුදෙනු කරුවන්ගේ ආත්මය තේරුම් ගන්නෙකුට ව්‍යාපාරයක් දිනවිම කපු කනවා වැනිය. එය පිහිටා ඇත්තේ දියණියට නොව ඔහුට යැයි තෙළුම්දෙණිය මහතා සිතුවේය.

‘සර් ඩිනර් අරගෙන යන්න...’

‘බෑ... මං වෙන දවසක එන්නම්... ඇමතිතුමාට හොඳට සලකන්නකෝ... මං යනවා දුව... ටැ නොවී ගෙදර එන්න... අම්මත් තනියම...’

‘හොඳයි තාත්තේ... ඇමතිතුමා ආව ගමන් මං එනවා...’

ඔහු හෝටලයේ විශාල මුළුතැන්ගෙයින් පිටවූයේ තවත් වරක් එදෙස ඇස් කරකවා බලාය. තාත්තා පිටවූ හැටියේම ප්‍රාර්ථනා බැලුවේ අරවින්දගේ දෑස් දෙසය.

22

කාර්යාල කාමරයේ සුදු තිර අතරින් උදෑසන ලා කහ පැහැ ගත් ඉර එළිය රටාවකට වැටී තිබුණි... අමුත්තන් වැඩි දෙනෙකු නැති සතියේ දවසක් වූ නිසා අරලියා හොලිඩේ රිසෝට් නිකේතනය පුරා පැවතියේ තද නිසංසල තාවයකි... ප්‍රාර්ථනා බිත්තියේ ගසා තිබූ ඔරලෝසුව දෙස බැලුවාය... උදෑසන දහයාමාර ලෙස එහි සටහන්ව තිබුණි...

ප්‍රාර්ථනා දැන් මොහොතකට කළින් කාර්යාල කාමරයට ආවේ හෝටලය පුරා තෙවරක්ම රවුම් ගසාය... අරවින්ද තවමත් නිදන්නේ ඇයි කියා ඇය ඒ අතරවාරයේ සිතුවාය.... වෙනදා වාහනයෙන් බසිද්දී ඔහු හෝටලයේ ඉදිරිපිට රෝස බෝගන්විලා ආරුක්කුව යට ඉරක් සේ පිපී ඉන්නේය. ප්‍රාර්ථනා එන්නේ උදෑසනක් සේ ඒ ඉරමල දකගන්නටය...

ප්‍රාර්ථනා යළි කාර්යාල කාමරයට ආවේ මහා පාඨවකිනි. කිසිදු වැඩක් කරන්නට හිතක් නැත. හිත දැන් තමාට අයිති වස්තුවක් නොවේ වාගේය...

‘මොකද අද අතරමං වෙලා වගේ...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ බිල්පත් කිහිපයක් පරීක්ෂා කරමින් උන් අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා එද්දී ඇසුවාය....

ප්‍රාර්ථනා වමතේ බැඳී රන් පැහැගත් අත් ඔරලෝසුව දෙස තවත් වරක් බලා සිනාසුනාය.... මිතුරියගේ සිනහවේ ඇත්තේ දුකකැයි අනුරාධාට සිතුවාය...

‘ඇස්දෙක මුණක් හොයනවා... මුණ පේන්න නෑ... කන්දෙක කටහඩක් හොයනවා... කටහඩ ඇහෙන්නේ නෑ... නහය සුවිඳක් හොයනවා... සුවිඳ එන්නේ නෑ... හි..ත...’

‘ඇති... ඇති... උඹ මය වැඩේ කරපන්...’

සහවා ගත් සිනහවෙන් යුතුව ප්‍රාර්ථනා කීවාය...

‘බයවෙන්න එපා... ඒ කොල්ලන් ඉඳලා හිටලා දවසක් හරි ටිකක් පරක්කු වෙනකල් නිදාගන්න එපැයි... දුන් ඇහැරෙයි... එක දිගටම වැඩ කළාම අමාරුයි ප්‍රාර්ථනා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ හිත සනසන අවියෙන් අනුරාධා කීවාය... ඔහු නිදාගත්තාට කමක් නැත... කාමරයේ දෙවත් ඇර නිබුණා නම් එක් වරක් හෝ එය ඇර ඒ මුහුණ දෙස බලා යළි වැඩ කළ හැක...

හිත මේ තරමටම බොළඳ වන්නේ ඇයි... ප්‍රාර්ථනාට තමා ගැනම පුද්ගලය... තම හදවත තුළ තමා නොදන්නා තවත් සරල සාමාන්‍ය අභිසක ප්‍රාර්ථනා කෙතෙක් සිටිනවාද... මේ තැවෙන්නේ.. මේ පාළුවෙන් තලියන්නේ ඒ ප්‍රාර්ථනාද...

වැඩ දෙක තුනක් පටන් ගෙන ඒ වැඩ දෙක තුනම අතර මැද නවතා දමූ ඇය ඉරිදි පුවත්පතක් ගෙන පුටුවට බර වූවාය... පිටු දෙක තුනක් පෙරළාගෙන ගිය දෑ ඒ සතියේ ප්‍රතිචාරය දක්වන ලග්න පලාළුල තීරය සොයා ගත්තාය...

එහි වෘෂභ ලග්නය හිමි තීරුව ප්‍රාර්ථනා කියවාගෙන ගියාය.... හිතේ කැළඹීමක් තිබූ කාරණාවක් පිළිබඳ තීරණ ගන්නා සතියකි... ජීවිතය ගැන වෙනදට වඩා වැඩියෙන් හිතන්නට කාරණා යෙදේ... සතිය අතරතුර කුමක් හෝ දෙයකට හිත රිදවා ගනී...

මාස ගණනාවක සිට හිතේ මහා කැළඹීමක් තිබූ බව ඇත්තය... ඒ සම්බන්ධයෙන් තීරණයක් ගත යුතු නම් ඒ කවර තීරණයක්ද... වෙනදටත් වඩා ජීවිතය ගැන හිතන්නට සිදුවේ නම් ඒ මොනවාද.. සතිය අතරතුර හිත රිදෙන්නේ කවර කාරණාවක් නිසාද...

අරවින්ද ලොබිය දිගේ ආවේ අත් ඔරලෝසුව පැළඳ ගන්නා ගමන්මය... කාලයකට පසු ඔහු උදේට සාමාන්‍ය ආලේඛන දමාගෙන උන්නේය... නිල් බෙහිම් කලිසමක් උඩින් ලා නිලට හුරු වී ඡර්ටි

එකක් ඇඳගෙන උන් අරවින්ද වෙතින් දිස් වූයේ සැහැල්ලු නව යොවුන් තරුණයෙකුගේ පෙනුමය.

‘ගුඩ් මෝනින් අනු...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ උන් අනුරාධා දක අරවින්ද කීවේය... අනුරාධා යමක් කියන්නට ගොස් නැවත එය නොකියා දෙකොල් සපා ගත්තාය.

‘මොනවද අනු කියන්න ගියේ...’

‘අතින් දවසේ...’

‘ඉතින්...’

‘දවල් වෙනකල් නිදාගන්නවා නම් ඩිරෙක්ටර් නෝනට කියලා නිදාගන්න... සමහරුන්ට සමහරු නොදක්කාම සාංකාව...’

නෙත් අඟිත් අරවින්ද දෙස බැලූ අනුරාධා ඇසින් ප්‍රාර්ථනාගේ කාමරය පෙන්වුවාය.

අරවින්ද කාර්යාල කාමරයට ගොඩවෙද්දීත් ප්‍රාර්ථනාගේ දෑස් නිබුනේ ලග්න පලාපල කිරුවේය... ඔහු ආ බවක් ඇය දුටුවේ නැත.

නිදහසේ කඩා වැටුණු වරලසින් ඇගේ දෙකම්මුල් වලින් බාගයක්ම වැසී ඇත... ළඟට පාත්වී දකින්න ඒ කියමුවැල් දෙකත් පෙති අතරට හිර කර ඒ මුහුණ දේතට ගෙන සිපගන්නට අරවින්දට සිතුවේය... ඇයව ළයේ හොවාගෙන ඒ සිහින් දෙකොල් දෙකොලින් සිපගන්නට ඔහුට සිතුවේ... ඔහුගේ පිරිමි ළය පුපුරාගෙන ඒ අනුරාගය උතුරන්නට විය...

‘මි..ස්...’

හිතුවක්කාර හිත තව මොනවා හෝ හිතන්නට පෙර ඔහු කතා කළේය... ප්‍රාර්ථනා පුවත්පත එහෙමම තබාගෙන දෑස් පමණක් එසෙව්වාය.. මොහොතකට පෙර අරවින්දට හිතූන දේ එහෙමම ප්‍රාර්ථනාටද සිතුවේ...

පැය කීයක් ඔහුගේ රුව දකින්නට බලා උන්නාද....

‘මැනෝජර් මහත්තයට නින්ද ගියාද....’

පුවත්පත මේසය මත විසුරුවා තබා ප්‍රාර්ථනා වම් අත්ල මුවත් වම් කම්මුලක් වැසෙන සේ තබාගෙන කීවාය... රූවුල කපා නිබුනේ

මොහොතකට කළින් නිසා ඔහුගේ මුහුණ පුරා වුයේ ලා තිලට හුරු පැහැපත් පාටකි...

‘මං නන්දනට කියලා තිබ්බේ මිස් ඇහැරවන්න කියලා... මේකා මට ඇහැරෙව්වේ නෑනේ... නැහිටලා බලද්දී දහයාමාරයි...’

‘ජොඩ් එකාට ඇහැරවන්න ලෝබ හිතෙන්න ඇති...’

ඔහු නිදාගෙන ඉන්නවා තමා දුටුවා නම් තමාට සිතෙන්තේද එයමය...

‘අ..නේ සොරි මිස්...’

‘අරවින්දට මහන්සියි නේ... මං ඒකතේ කියන්නේ එක සතියක් විතර අපි ගෙස්ට්ලා නොගෙන ඉමු කියලා...’

‘මහන්සියක් නෑ මිස්... ඊයෙ රැ නිදාගනිද්දී රැ දෙක විතර උනා...’

‘දෙ...ක වුනා ඇයි ඒ...’

අරවින්ද පුටුවක් ඇද වාඩි වුයේ මුහුණ පුරා මෘදු සිනාවක්ද සමඟිනි... ඒ සිනාව වෙනදට වඩා මනමාල පාටය...

‘ඊයෙ හවස හනිමුත් කපල් එකක් ආවතේ මි..ස්...’

‘ඉ..ති..ත්...’

‘හයට ආවේ... නමය වෙනකල් කාමරේ....’

‘පව් මහන්සියට නිදි ඇති...’

ප්‍රාරථනාට කියවිණි... අරවින්ද ප්‍රාරථනා දෙස බලා සැහැල්ලු සිනාවක් පෑවාය.

‘හනිමුත් එන්නේ නිදාගන්නයැ මිස්...’

‘එ...හෙ...න...මි...’

ප්‍රාරථනා දෙකොල් මුව තුළට ගෙන සිනාසෙන ඇස් නටමින් ඇසුවාය. ඔහු මේසය මත තිබූ උයිල් කවරයක් බොරුවට පෙරළුවේය... මේසය මත වැටී ඇති ඔහුගේ වමත මත සුරත තබන්නට ඇයට සිතුණි.

‘අහිංසක කොල්ලෙකුයි කෙල්ලෙකුයි.. කුරුළු පැටව් දෙන්නෙක් වගේ...’

ඔහු හැඟිම්බරව කීවේය..

‘පස්සේ...’

‘නමයට විතර වැඩ පැත්තට ගියා... කොල්ලටයි කෙල්ලටයි
ඩිනර ගන්න එකවත් මතක නෑ.... අර මිස් සමහර දවස් වලට ඉන්න
බංකුව උඩට වෙලා දෙන්නා තුරුල් වෙලා ගොඩාක් වෙලා හිටියා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ ඇතුළු ළය හිරිවැටිගෙන ගියේය... එවන් රාත්‍රියක්
කොතරම් මිහිරි විය හැකිද...

‘අරවින්ද බලන් හිටියද....’

ඇය උනන්දුවෙන් ඇසුවාය...

‘මං බලන් හිටියේ නෑ මිස්... ඒත් බැලුනා... ඒක හරි ලස්සන
ආදරයක්... කොල්ල කෙල්ලගේ ඔළුව අත ගගා පැයක් විතර මොනවද
කියෙව්වා...’

‘මො..නා..ද... දන්නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා දුකෙන් ඇසුවාය...

‘ළඟට ගිහිල්ලා අහන් ඉන්න හිතුනා මිස් මටත්... ආදරේ එව්වර
ලස්සන දෙයක් කියලා මං හිතුවේ නෑ....’

ඔහු ෆයිල් කවරය මත දෙනෙත් තබාගෙනම කීවේය... දෙකමිමුල්
යංතමට උණුසුම් වීගෙන එද්දී ප්‍රාර්ථනා බියවී ඒ මත වමන තබාගත්තාය.

‘ආදරේ හරි ලස්සනයි තමා අරවින්ද...’

ඒ වචන කියද්දී ඇගේ දෙනෙත් ඔහුගේ මුහුණ මත ඇලවී
තිබුණි... අරවින්ද දෙනෙත් ඔසවා කෙළින්ම බැලුවේ ඇය දෙසය....
හරියට ඒ ආදරේ ඇති ලස්සන ඇගේ මුහුණ මත ඇතුළුවාක් මෙනි.

‘මි..ස්... කාට හරි ආදරේ කරනවාද...’

ඔහු විවෘතව ඇසුවේය. ප්‍රාර්ථනා ගැස්සී ගියාය...

‘ඔ...ඔ..වි...’

අරවින්ද කාටද කියා ඇසුවේ නැත. සමහර විට ඔහු ඇසුවා
නම් ඒ කාටද කියා කියන්නට තරම් ඇය ආදරයෙන් සංකෘත වී

උන්නාය....

‘නන්දන රැ දෙපාරක් කපල් එකට ඩිනර් ගන්න කියන්න ගියා...
මං ඒ දෙපාරම නැවැත්කුවා... පවිනේ මිස්.... ජීවිතේ ලස්සනම දවස...
අපි බාධා කරන්න ඕන නෑනේ...’

ජීවිතේ ලස්සනම දවස... ප්‍රාර්ථනා ඒ වචන හදවතින් ප්‍රතිරාවය
කළාය... ඒ ලස්සන දවස තමාට උදවත්තේ කවදද... ඒ කාන් සමඟද...
සමහර විට එවැනි දවසක් තමාගේ ජීවිතයේ උද නොවන්නට පුළුවන.
උද වුනද මේ අරවින්ද විස්තර කරන තරම් ලස්සන නොවෙනු ඇත...

‘පස්සේ කියටද ආවේ...’

‘දෙළහට විතර අත් වැල් බැඳගෙන තුරුල් වෙලා ආවා....’

ප්‍රාර්ථනා මවා ගන්නට උත්සාහ කළාය. මැවුනේ ඒ ජෝඩුව
නොවේ... වෙන ජෝඩුවකි...

‘නන්දනට නිදගන්න කියලා මං දෙන්නට කෑම බෙදලා දීලා
කෝපිත් හදලා ප්ලාස්ක් එකට දලා දීලා තමා නිදගත්තේ....’

‘ඇයි කෝපි....’

ප්‍රාර්ථනා කටට ආ ප්‍රශ්නය එහෙමම ඇසුවාය.

‘ඒ ගිහිල්ලත් නිද ගන්නෑනේ..’

ජීවිතය කවියක් මෙන් තේරුම් ගත්තේ එහෙමත් කෙනෙකි. බොහෝ
අයට එය ගනුදෙනුවකි. නොවෙනම් රාජකාරියකි... ප්‍රාර්ථනාගේ දෑස්
ඇය බලමින් උන් ලග්න පලාපල තීරයට යළිත් යොමුවිය.

‘අරවින්දගේ ලග්නේ මොකක්ද...’

‘මේම මිස්...’

‘කෝ බලන්න...’

ඔහුට දැන් පෙනෙන්නේ ඇගේ නළලනය... වෙනද ඇය තබාගෙන
එන කුඩා පොට්ටුව අද නැත.

‘මි... විශේෂ කෙනෙක් ඔබ ගැන වැඩියෙන් උනන්දුවෙන් සිටියක්...’

කියවාගෙන ගිය අතරතුර ප්‍රාර්ථනාගේ ළය ඇවිලිණි. ඒ විශේෂ
කෙනා තමා විය නොහැකිද... එහෙත් වෙන කෙනෙකු නම්...

‘ප්‍රබල මංගල යෝගයක් සඳහා මුල් අභිකාලම වැටේ...’

ප්‍රාර්ථනා පුවත්පත අල්ලාගෙනම දෑ අරවින්ද දෙසට පා කළාය... තත්පරයක් දෙකක් සිතාටක් නොමැතිව තිබූ දෑ යමකින් දිලිසෙන්නට විය.

‘බාහිර කෙනෙකු සමඟ ප්‍රශ්නයක් ඇති විය හැක. පරිස්සමින් කටයුතු කරන්න... සවස් කාලයේ සෙම් රෝග උච්ච විය හැක...’

‘මිස් ලග්න පලාචල විශ්වාස කරනවාද...’

‘ඒක ඇත්ත අරවින්ද... කවුද අරවින්ද විශේෂ කෙනෙක් උනත්ද වෙනවා කියන්නේ...’

ඔහුගේ මුහුණ පොඩි දරුවෙකුගේ මෙන් අසරණ විය... ඔහුව කොයි මොහොතක හෝ කාට හෝ හිමි වෙනැයි බියක් ඇගේ හඳ තුළ උපන්නේය... සන්නක කර ගන්නට උන් වටිනා දෙයක් හදිස්සියේම එක පමාවක් නිසා අත්සන්නක වෙද්දී දැනෙන බියක් කණස්සල්ලක් ප්‍රාර්ථනාගේ ළය අවුළුවන්නට විය.

අරවින්ද වත් පිරිමියෙකු තම සැමියා කර ගන්නට යුවතියක් ඒ තරම් දුර සිකන්නේ නැත. සිකන්නට අවශ්‍යද නැත. ජීවිතයේ සියළු බරද දුකද කළුපද පිරිමි ළයක් මත තබා බලාපොරොත්තු සිහින සැනසුම් සුසුම් පමණක් ළයට ගන්නට යුවතියන් රුපියෝය.... බොහෝ විට වෙන්නේ එහි අනෙක් පැත්තය... ජීවිතයේ සියළු බලාපොරොත්තුද සැනසුමද සතුටද පිරිමි අරගෙන යයි... කප්පරක් කළුපද දුකද බරද යුවතියකගේ ළයේ ඉතිරිවෙයි...

‘අරවින්ද දන්නවා ඒ කවුද කියලා... කියන්නේ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා එක පැත්තක වරලස එහෙම පිටින්න පසුපසට කර කීවාය. ඇගේ දෙකන් පෙනි හැඩ කළ කුඩා අරුංගලය පෙනෙන්නේ දැන්ය...

‘දැනගන්නට හිතුවාට කියන්න බැරි දේවල් ගොඩාක් තියෙනවා මිස්...’

ඒ මුහුණේ වූයේ අඳුරු ප්‍රශ්නාර්ථයකි. ඔහු කියාගන්නට බැරුව උතුවෙන්නේ මොනවාද...

‘මායි නන්දනයි කොණ්ඩේ කපන්න යනවා මිස්... හැමදම හිතුවට හවසට යන්න බැරි වෙනවා...’

කොණ්ඩය වැව් තිබුණද ඒ හැටි අවලස්සනක් නැත. එහෙත් කොණ්ඩය කැසු පසු මුණ මීටත් වඩා සාට වෙනු ඇත...

‘කපලා ඉක්මනට එනව නේද... හනිමුත් කපල් එක මොනාහරි ඉල්ලුවොත්...’

‘ඒ දෙන්නා ඇහැරෙන කොට තව වෙලා යයි... ඩිරෙක්ටයට ලැස්ති කරලා තියෙන්නේ මිස්...’

අරවින්ද යන්නට හැරෙද්දී ප්‍රාර්ථනාට නොදැනුවත්වම සුසුමක් පිට විය... ඔහුට යළි හැරී බලන්නට ඕනෑ වුවද ඒ සඳහා හේතුවක් සොයා ගත නොහැකි විය.

‘මැනේජර් මහත්තයා රූට නාන්න එපා... සෙම් රෝග වලින් පරිස්සම් වෙන්න කියලා කියලා තියෙන්නේ...’

ඔහු දෙරකඩ ළඟ නැවතී ආපසු හිස හැරවූවේය... දෙදෙනාම සිනාපුනේ කළින් කතා කරගත් පරිද්දෙනි...

අරවින්ද ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය වෙත ආවාය.... අනුරාධා සිරුවෙන් ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් වල හැඟීම් පරීක්ෂා කළාය... ආදරයෙන් පූර්වාගෙන සිටිද්දී යුවතියකගේ දෘෂ්ටි මොනතරම් මටපිළිවිද... මෘදුද... තෙත්ද... ඒ සියලුම එයාකාරවම ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් මැද තිබුණි.

‘ඉතින්...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ මේසය මත දැනම තබා ඒ මත නිකට තබා ප්‍රාර්ථනා කතා කළාය...

‘චතාවක් පපි ගියා නුවර පෙරහැර බලන්න...’

පෑන සී ආර් පොත මැදට දමා අනුරාධා කීවාය... මේ පස්සේ ඇයට නුවර පෙරහැර සිහි වූයේ ඇයි...

‘ඉ..ති...න්...’

‘අපි හිටියේ දළඳ වීදියේ...’

‘මි...’

‘හතේ ඉඳලා අපි පෙරහැර එනකල් බලං ඉන්නවා... අට වුනා..
නමය වුනා... දහය වුනා... ඒත් පෙරහැර නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා දසී දල්වාගෙන අසා උන්නාය...

‘දහයාමාරට විතර ආරංචියක් ආවා ඇතාගේ පිට උඩ කරඬුව
තිබ්බා කියලා.... අපිට වුවිටක් පණ ආවා...’

‘එතකොට පෙරහැර ආවා...’

‘ඒකනේ.. එනවා කියන ආරංචිය විතරයි... අපිට බලං ඉඳලා
එපා වුනා. එකොළහ වුනා...’

‘ඒත් නෑ...’

‘යාංතමට බෙර පදයක් දෙකක් ඇහෙනවා... කොහොම හරි
පෙරහැර එනකොට පාන්දර එකයි...’

අනුරාධා දෙකොල් පට මුව තුළට ගෙන අමුතම ලෙස සිනාපුනාය.

‘ඇයි උඹට එකපාරට පෙරහැර මතක් වුනේ... ආ අනු...’

‘පෙරහැර පරක්කු වෙනකොට පාරේ බලං ඉන්න අය විඳින දුක
මාළිභාවේ ඇතාට තේරෙන්නේ නෑ.. ඇතා උඩ යන දේව දුතයට
තේරෙන්නේ නෑ...’

‘මට තේරෙන්නේ නෑ...’

‘මෙහෙත් පෙරහැරක් යන්න දිය කැපුවා... තාම ඇතාගේ පිට
උඩ කරඬුවවත් තිබ්බේ නෑ... අපිට බලං ඉඳලා තව ටික දවසකින්
එපා වෙනවා...’

ප්‍රාර්ථනාට සියල්ල අවබෝධ වුයේ දැන්ය... ඇය මේ කියන්නේ
තමාත් අරවින්දන් ගැනය...

‘මල් පෙරහැර වේලාසන ගියාට කෙල්ලේ රන්දේලි පෙරහැර යද්දී
ටිකක් පරක්කු වෙනවා තමා... ඒත් පෙරහැර යනවා...’

නැහ ආ මදහස සඟවාගෙන ඇය කීවාය...

‘ගොඩාක් කල් ගන්න එපා... මංගල හස්ති රාජයෙක් කරඬුව

නියතකල් බලං ඉන්නේ...

‘උඹ දන්නේ කොහොමද....’

‘මට එහෙම හිතෙනවා...’

‘මටත් හිතෙනවා.. කවිරුහරි කතා කළොත් චිත් එන්ඩි එකේ රුමිස් පහක් විතරකට රිසවේෂන් දපන්... අනිත්වා ගුල්...’

ප්‍රාර්ථනා එපමණක් කියා අනුරාධාව ලොබියේ තනිකර හෝටලය තුළට පිවිසියාය. ඇය අවන්හලට ගොඩ වෙද්දීම දුටුවේ අරවින්ද කිසි මධු සමයට ආ ජෝඩුවය... දෙදෙනාම ප්‍රාර්ථනාව දක සිනාපුනෝය...

මනමාලිය අභිංසක යුවතියකි.... ප්‍රාර්ථනා මොහොතක් ඇය දෙස බලාගත්වනම බලා උන්නාය... අරවින්ද කීවේ ඇත්තය. මේ අළුත් ජෝඩුව දෙස බලා සිටිද්දී හදවතට වෙනස්ම ලෝබකමක් දනෙයි.

‘තව මොනාහරි ඕනද ඔයාලට...’

ප්‍රාර්ථනා ඔවුන් ළඟටම ගොස් ඇසුවාය...

‘එ..පා... මේ වැඩිත් එක්ක...’

මනමාලයා ලැජ්ජාබර හඬින් කීවේය...

‘කවදද හෝමි කමිත් එක... ඔයාට අන්දවන්න කෙනෙක් හෝටලේට එනවද...’

අළුත් යුවතිපතින් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේ ප්‍රාර්ථනාට වටහා ගත නොහැකි සිතාවක්ද සමඟිනි.

‘ඇ..යි... ප්‍රශ්නයක්ද... කියන්න මොනාහරි කෙරෙන්න තියෙනවනම් අපි උදව් කරන්නම්... ලැජ්ජා නොවී කියන්න...’

විවාහ දයාබර බවකින් ප්‍රාර්ථනා කීවාය... යොවුන් මනමාලිය වමනේ පැළඳි කුඩා මංගල මුදුව දකුණෙන් ඇඟිලි තුඩින් පිරිමදිමින් ඔහු දෙස බැලුවාය...

‘අපි දෙන්නා මැරි කරනවට දෙපැත්තෙම පේරන්ට්ස්ලා විරුද්ධයි.. අපි හොරෙන් බැන්දේ... ඒ නිසා අපිට වෙතින් එකතුත් නෑ.. හෝමි කමිත් එකතුත් නෑ... කසාදේ රෙජිස්ටර් කරලා කෙළින්ම ආවේ මෙහාට. ටික දවසක් අපි මෙහේ ඉඳලා යනවා...’

2

මිනිස්සු ආදරය නිසා කොතරම් කැප කිරීම් කරනවාද... ප්‍රේමය තමා සන්තක කරගෙන අන් සියල්ල අන් සන්තක වුවත් කමක් නැතැයි සිතෙන වේලාවන් ඇත...

‘මොනා නැති උනත් හනිමුත් එකක් තිබ්බෙන්... දන් මෙතේ ඉඳලා යන්න තැනක් තියෙනවාද...’

ප්‍රාර්ථනා කුළුපහව ඇසුවාය... සුවතියගේ දස් බොඳවී කඳුළු රූරා වැටෙන්නට විය. ප්‍රාර්ථනාව ඉහිලුම් දුන්නේ නැත.

‘අඩන්නෙපා.... කවරු නැතත් ඔයා ළඟ මේ හොඳ මහත්තයෙක් ඉන්නේ.... ඔයාව එයා හැමදම බලා ගනී... නේ..ද...’

ආදරය ගැන තමා දන්නා දෙයක් නැත. මේ මොහොතේ අරවින්ද උන්නා නම්...

‘අපි පොඩි ඇතෙක්ස් එකක් ගත්තා...’

‘ඔයාගේ වයිෆ් බයවෙලා... හැම දෙයක්ම දලා එයත් ඔයා එක්ක ආවනේ.. දන් ඇස්දෙක වගේ බලාගන්න... මොන ප්‍රශ්නේ ආවත් ජීවිතේ දලා යන්න එපා... සල්ලි ගැන හිතන්නෙපා... ඔයාලා ටික දවසක් ඉඳලා යන්න... මං ගොඩාක් අඩු කරලා ඔයාලට බිල්ස් හදන්නම්...’

මේසයේ අතින් පැත්තට පැමිණ ප්‍රාර්ථනා සුවතියගේ හිස පිරිමැද මොහොතක් බලා උන්නාය...

‘හවසට මං වාහනේ දෙන්නම් ශ්‍රී මහ බෝධියට ගිහිල්ලා බාරයක් වෙන්න...’

‘කෑන්කියු.... අක්කේ...’

‘දන් ඔය කඳුළු පිහදගෙන කන්න.... මං කෝපි එවන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා එතනින් ඉවත් වූයේ ඇතුළතින් කැළඹුණු හදවතින් යුතුවය... මොකක්දේ බියක් නිසා පපුවේ පැත්තකට කර තිබූ සිතුවිලි ගොන්නක් එකවර ඇගේ පපුව පුරා දිව යන්නට විය... ආදරය වෙනුවෙන් මේ පුංචි කෙල්ල කළ කැපවීම දිනෙක තමාටද කරන්නට සිදු වුවහොත්... මේ සියල්ල දමා ආදරය වෙනුවෙන් අහිනිස්ක්‍රමණය

කරන්නට දෙවිය නියම කළහොත්... යනවාද... ප්‍රාර්ථනා හෝටලයේ කුළුණක් ළඟ නැවතී සිතුවාය...

සියල්ල අහිමි කරගෙන හිමි කර ගන්නවා නම් හිමි කර ගත යුත්තේ අර සියල්ලටම වඩා වටිනා දෙයකි... හඳවන එවැනි කෙනෙකු ගැන ළඟදී සිට ආරංචියක් දී තිබුණි....

අරවින්ද ගොස් ඇත්තේ කාමරයේ යතුර කට්ටම තබා බව ප්‍රාර්ථනා දුටුවාය... ඇය මහා හොර වැඩක් කරනා හොරෙකු මෙන් යතුර කැරකවුවාය...

කාමරයෙන් මුලින්ම ආවේ ඔහු ගල්වන සිග්නේවර් විලවුන් සුවඳය... ඒ සුවඳ කඳුකරයේ සීතල මලක සීතල සුවඳට සමාන යැයි ඇයට සිතුවේ...

කාමරයේ වූ කුඩා මේසය මත වූ රත් පැහැගත් ෆ්ලේම් එකකින් රාමු කරන ලද ඡායාරූපය දක ප්‍රාර්ථනාගේ පසුව හෝස් ගා ඇවිලිණි... ඇය අරවින්දගේ ඇඳ මත ඉඳගත්තේ ඒ ඡායාරූපයද රැගෙනමය... ඒ හෝටලයේ වැඩ පටන් ගත්ද අනුරාධා ගත් තමාගේත් අරවින්දගේත් ඡායාරූපයයි.... ඔහු මේ ඡායාරූපයට මේ තරම් ආදරය කරනවාද... එය පවිත්‍රම සැමරුමක් මෙන් රාමු කරගෙන මේසය මත තබාගත්තේ ඇයි...

ප්‍රාර්ථනා ඡායාරූපයේ වූ රූප දෙක රූප දෙකක් ලෙස නොව එකම රුවක් ලෙස ගලපාගෙන රස වින්දය... අහසකට සඳක් ගැලපෙන්නේ යම් සේද... සයුරකට වෙරළක් ගැලපෙන්නේ යම් සේද එලෙසම තමාට වඩාත්ම ගැලපෙන රුව මේ රුව යැයි ඇය සිතුවාය. ඡායාරූපය දෙස වික වෙලාවක් බලා සිටියදී ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් තෙත්ව ගියේය...

කළුළු පිටවීමේ අවසරයක් නොගෙනම දෙකම්මුල් හරහා කඩාගෙන වැටුනේය... ප්‍රාර්ථනා ඡායාරූපය ළයට මොහොතක් තෙරපාගෙන දස් තද කරගත්තාය.

පසුවේ අළුත් ලියදි පුරවමින් දෙවමින් මේ ගලන්නේ ආදරයේ ප්‍රථම දියවරයද... මෙලෙස ජීවිතයේ මත මළුව පුරා නිමිනාද වන ශාන්ත පිරිත් හඬ ආදරය නොවෙනම් වෙන කුමක්ද...

ප්‍රාර්ථනා දෙකොල් පට තද කරගෙන එහෙමම අරවින්දගේ

කොට්ටියට හිස තබා ඇඳ මත ඇල වූවාය.... ඔහුගේ සුවඳ... ආදරයේ
එකම සුවඳ... තේරුම් බේරුම් කර ගත නොහැකි නොඉවසිල්ලකින්
පාර්ථනා ඒ කොට්ටිය දෙකුත් වරක් සිපගත්තාය...

23

‘ඔයා එක්ක ටිකක් කතා කරන්නත් ආසයි... මට බය හෙට අනිද්ද මුණවත් බලාගන්න බැරි වෙයිද කියලා...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ප්‍රාර්ථනාට සාදාගෙන ආ නෙස්ටමෝල්ටි කෝප්පය දී කීවාය... ප්‍රාර්ථනා අම්මා දෙස බලා සිනාසුනේ අසරණ අනුකම්පාවකිනි... තාත්තා ගැන පැති නොවෙන ආදරයක් හැමදාම ඇයට අම්මා ගැන ඇතිවෙයි...

‘මා එක්ක දවසක් දෙකක් වත් හෝටලේට යන් කිව්වට අම්මා එන්නේ නෑනේ... ගිහිල්ලා රූමි එකක ඉඳලා හොඳට කාලා බීලා හවසට මා එක්ක එන්න පුළුවන්තේ...’

‘මට නම් ගෙදර දලා යන්න හිතක් නෑ.. මේ ගෙදර පාඨවට දූන් මම ඇබ්බැහි වෙලා...’

‘මේ ගෙයින් පිට ලෝකයක් නෑ කියලා තාත්තා අම්මට බලෙන්ම ඒත්තු ගන්නලා...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ කිසිවක් කීවේ නැත. එහෙත් ඇයට හිල්ලින. ඒ සුසුම් හඬ බොහෝ දේ කියා පෑවේය.. ප්‍රාර්ථනා තරමක් නිවී ගිය නෙස්ටමෝල්ටි කෝප්පය මුට්ටි තබා ගත්තාය.

නෙස්ටමෝල්ටි එක රසය... ඉන් එන මෝල්ටි රසයට ප්‍රාර්ථනා ඒ දවස්වල සිට ආශා කළාය...

‘මං ඔයාට කියන්න හිටියේ...’

අම්මා ප්‍රාර්ථනා උන් සැටියට බර වූවාය... උකුල මත තිබූ කුෂන් කොට්ටය මත නෙස්ටමෝල්ට් කෝප්පය තබා දකින්න ප්‍රාර්ථනා එය මැදි කරගන්නාය. අම්මා කියන්නට යන්නේ මොනවාද...

‘අර ළමයගේ අම්මා ඇවිත් ඔයාගේ කේන්දරේ කොපියක් අරගෙන ගියා... පෙරේද හවස ආවේ... හෝටලේටත් යනවා කිව්වා... ඔයාවත් බලලා යන්න ආවේ නැද්ද...’

ආශාවෙන් බිටු නෙස්ටමෝල්ට් උගුරු දෙක තුන ඔක්කාරයට එන ගතියක් ප්‍රාර්ථනාට දනුණි. අම්මා කියන්නේ තමාගේත් ප්‍රියලාල්ගේත් විවාහයේ ප්‍රථම වැඩ ඇල්ලීම දන් කළ බවද...

‘අම්මා දුන්නද ඉතින් මගේ කේන්දරේ...’

ප්‍රාර්ථනා තරමක් තරහෙන් නමුදු ඉවසිල්ලෙන් ඇසුවාය... ඇය සාමාන්‍යයෙන් ඕනවාට වඩා කලබල වන යුවතියක් නොවේ...

‘ඔ...ච්.. තාත්තා දෙන්න කිව්වේ ඊටත් කළින්. මම ගිහිල්ලා නැකත් බලන්නයි කිව්වේ... වෙසින් එකකට නැකැත් බලන්නේ මනමාලයේ අම්මතේ...’

උගුර විසළී තොල කට පිටිවී ගියෙන් ප්‍රාර්ථනා තව නෙස්ටමෝල්ට් උගුරක් බිට්වාය... කඳු පාමුළක තිබෙනා ගෙදරකට කන්ද රැට නාය යන බවට ආරංචියක් හවස ආවාක් මෙන් ප්‍රාර්ථනාගේ හිත නොසුන්සුන් විය.

‘අම්මා නිකමටවත් මගෙන් ඇහුවේ නෑ...’

‘ඇයි ඔයාට තාත්තා කියන්න ඇතිතේ...’

‘මේ... ම...ගේ ජීවිතේ අම්මා... හෝටලයක් නෙමේ...’

ප්‍රාර්ථනාට ඉහිලුම් නොදේ... ඇය පුටු ඇන්දේ වමනේ වැලමිට තබා ඇහිලි තුඩු නළලකට ගෙන ගියාය.

‘මේ...ක කරුමයක්...’

අළුත් කඳුළු පාරවල් හය හතක් දෙකම්මුල් මත සටහන්ව තිබියදී ප්‍රාර්ථනා ගැහෙමින් කේන්තියෙන් කීවාය...

‘මං ඔයාට ආදරේ නිසා.... ඔයාව ටිකක් හරි තේරුම් ගත්ත නිසා මේ කියන්නේ...’

නෙළුම්දෙණිය භාමිනේ යමක් කියන්නට ගියාය... ප්‍රාර්ථනා නිසා එසෙව්වේ නැත.

‘අම්ම මට ආදරේ නෑ...’

‘ඒ..ක දන්නේ ම..ගේ පපුව... අම්ම කෙනෙක්ගේ ආදරේ දරුවෝ කවදවත් තේරුම් ගන්නෑ...’

අම්මාගේ ඇස්වල කළුළු පිරුණි.

‘මොනවද අම්මා මට කියන්නේ...’

‘ජීවිතේ චුට්ටක් හරි නිදහසේ ඉන්න ආස නම්... කසාද බැඳලත් ඔයාට ජීවිතයක් කියලා දෙයක් ඕන නම්... කොටින්ම ඔය පොඩි හොටේල් එක දිගටම කරගෙන යන්න ආස නම්... ඔයා සද්දබද්ද මං ඉස්සරහ දැමීමට තාත්තා ඉස්සරහ මේ ගෙදර දන්න එපා... මං දන්න නිසා කියන්නේ....’

‘මගේ දෙවිය එව්වරම දරුණුද...’

‘හැම ගෑණියෙක්ගෙම දෙවිය දරුණු වෙන වෙලාවක් තියෙනවා.. මලෙන් උපන් මල් පත්තිනි අම්මාටත් කරදර ආවලෑ.. දෙවිය වෙනස් කර ගෙන පවුල් ජීවිතෙන් රැකගෙන ඉන්න ගෑණියෙක් දැන ගන්න ඕන...’

‘අම්මට බැරි වුනානේ... දකුණු දවසේ ඉඳලා අම්මා මේ ගේ ඇතුළේ... යාළුවෙක් නෑ... නෑදෙයක් නෑ.. ම..ට..ත්.. ඒකද උරුම...’

‘මං ජීවිතයේ අමුතු නිදහසක් හොයන්න ගියේ නෑ... ගියත් ඒක මං වගේ තනි ගෑණියෙකුට කරන්න බෑ... මගේ කතාවලින් වැඩක් නෑ... මං තාත්තා ගැනත් දන්නවා... ගුණවර්ධන මහත්තයා ගැනත් දන්නවා... දෙගොල්ලොම ලේස්සියෙන් පරාද වෙන මිනිස්සු නෙමේ...’

කුෂන් කොට්ටය මුහුණට තබා ඒ අතටත් මේ අතටත් ගෙන ගොස් ප්‍රාර්ථනා කළුළු පිස ගත්තාය. අඩා දෙඩා වෙනස් කර ගත

හැකි දෛවයක් තමාගේ ජීවිතයේ නැත.

‘මා..ත් ජීවිතේ ආස දේවල් තියෙනවා අම්මේ...’

බිඳුණ හඬින් ප්‍රාර්ථනා කීවේ වාචාගත නොහැකිවය.

‘මං දන්නවා...’

අම්මාගේ කතාවෙන් ප්‍රාර්ථනා පුදුම වූවාය. ඇය දන්නේ මොනවාද...

‘අම්මා මොනවාද දන්නේ...’

රත්නපාල අම්මාත් සමඟ ළෙන්ගකුය. ඔය පත්සල් යන අතරවාරයේ අරවින්ද ගැන රත්නපාලගේ කටිත් වත් පිටවෙන්නට ඇත...

‘ආස අය එක්ක ජීවත් වෙන්න... හිතේ හැටියට ආදරේ කරන්න... වෙන ආත්මයක් ඔයා වෙන් කරගන්න... මේ ආත්මේ ඔයාට ඒක කරන්න බෑ... ඕනවට වඩා දුර ගිහිල්ලා කාවචන් මහ දලා හැරෙන්න වුනාම ඒක ඔයාටත් දුකක් ඔයා එක්ක ආපු අයටත් දුකක්....’

අම්මා කිය කියා නොකියා කතා කරන්නේ අරවින්ද ගැනයි...

‘මං එහෙම කා එක්කවත් දුර ගිහිල්ලා නෑ... යන්න පුළුවන් නම් අද රැම යනවා...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ මොහොතක් නිහඬ වූවාය... දියණිය හිතුවක්කාර කීරණයක් ගනිතැයි ඇයට හදිසි බියක් දනුණි...

‘ඔයා ළඟ ඉන්න දෙකුත් දෙනාව හැමදම ඔයා ළඟ තියාගන්න ඕනනම් වැඩිය ඔයා දඟලන්න යන්නෙපා... අත්තිමට ඔයාට හැම දෙයක්ම නැති වෙයි...’

‘ම...ම එයාලට දලා ගියොත් මිසක්කා එයාලා මාව දලා යන්නේ නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා කීවේ ඔවුන් ගැන ඇතිවූ දැඩි විශ්වාසයෙන් ඇතුළු ළය පුරවාගෙනයි...

‘මෙයාලා කේන්දර අරගෙන ගිහිල්ලා මේ හෙට අනිද්ද මේවා දගනිද... පවුල් ජීවිතේකට මගේ කිසිම සුදුනමක් නෑ...’

‘එහෙනම් දන් ටිකකට කළින් ඔයා කිව්වේ අද රෑ හරි කා එක්කද යන්න තියෙනවනම් යනවා කියලා...’

‘හැමෝම එක්ක එව්වර සැහැල්ලුවෙන් ජීවත් වෙන්න බෑ... ප්‍රියලාල්ව කසාද බඳිනවා කියන්නේ පත අට එකට සිඳවුනු කසායක් හතුරු කැල්ලක් වත් නැතුව බොනවා වගේ වැඩක්...’

හඳවකට දෙනුණ පවුල් බව එහෙමම ඇය පිට කළාය...

‘එක උගුරට ඔහේ බිලා දන්න... ඩිංග ඩිංග බොනවට වඩා හොඳයිනේ...’

අනාගතය ගැන හදිස්සියේ තීරණ ගන්නට පෙළඹෙණ බව කේන්දරයේද තිබුණි. එවැනි තීරණයක් දෙකක් හදිස්සියේ ගන්නට ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි.. එහෙත් අම්මා කියන්නාක් මෙන් සියල්ල අතහැර දමා දිනයක හැරෙන්නට සිදු වුවහොත්...

හවසට තමා ගෙදර එන්නට වාහනයට නැග්ග පසු හෝටලයේ බෝගන්විලා ආරුක්කුව යට පරව යන අරවින්දගේ මුහුණ ඇයට සිහිවිසි...

‘මොනා උනත් මාස තුනක් විතර යනකල් නැකැත් නෑ කියලා ප්‍රියලාල් සුකාගේ අම්මා මට ඊයේ කිව්වා... ප්‍රියලාල්ට ඒරාෂ්ඨකයක් යනවලු... ඒක ඉවර වුනාට පස්සේ තමයි වෙඩින් එක ගන්නේ...’

‘වෙඩින් එකෙන් පස්සේ ඒරාෂ්ඨකේ මට එනවා ඇති....’

‘හෙට අනිද්ද දවසක ඒ අම්මා එයි ඔයාව හම්බවෙන්න... ඔය අනම්මනම් නැතුව ඒ මනුස්සයා එක්ක කතා කරලා සලකලා වැදලා යවන්න. ඔයාව ලේලි කර ගන්න ඒ මිනිස්සු ඉන්නේ හරි ආසාවෙන්...’

‘ගුණවර්ධන අත්කල්ගෙයි පැන්ටිගෙයි ලේලි වෙන එක මට කිසිම ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ඒත් මට කාම ප්‍රියලාල්ගේ ගැණ වෙන්න හිත හදගන්න අමාරුයි...’

පොට්ටු සියයක් පමණ එකවර දල්වෙන සාලයේ පොකුරු පහන දෙස ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නාය... ඉන් නික්මෙන රත්තරන් පාට ආලෝකය මුළු සාලය පුරාම විසිරී ඇත...

තාත්තාත් හෙට අනිද්ද මයාට කතා කරයි... පරිස්සමින්... මට ආරංචි වෙන සමහර දේවල් තාත්තාගේ කතාට ගියොත් වැඩ අමාරුවෙයි වස්තු වේ... තාත්තා කියන්නේ මං නෙමේ.. ඔක්කොම අවුල් කරගෙන අඩ අඩා මගේ ළඟට නම් එන්නෙපා...'

නෙළුම්දෙණිය භාමිනේ එතනින් ඉවත් වූයේ විනාඩි තුන හතරක් ප්‍රාර්ථනාගේ හිස අතගැමෙන් පසුවය...

අම්මා ගිය පසු ප්‍රාර්ථනා සැටියේ දිගාවි විශාල සාලය පුරා නෙත් යැව්වාය... ජීවිතය වටා ඇත්තේ කොතරම් වටිනාකමක් ඇති අවේනනික දේපොළ දැයි ප්‍රාර්ථනා නොදනී. කෝටි ගණනාවක් වත්තට ඇත... තමා ප්‍රියලාල් සමඟ විවාහ වුවහොත් මේ අවේනනික දේපොළ ගොඩට තවත් කෝටි ගණනක් එකතු වෙනු ඇත... එහෙත් මිලියන ගණනක මේ අවේනනික ලෝකයේ එක සවේනනික හදවතක් නැති හැටි...

හිතේ කෙළවරක පහනක් තබාගෙන අප්‍රේර් දුක් විඳින්නේ ඇයි... ලෝකයම එරෙහි වුවද ඒ පහන දල්වා ආත්මයේ වටමළවම එළිය කර නොගන්නේ ඇයි... ඒ පහන අද රැමි ගොස් දල්වන්නට තරම් ආශාවක් ඕනෑකමක් ප්‍රාර්ථනාට ඇතිවිය... ඇය ඒ ආශාවෙන් දූවෙන්නට විය. ඒ පහන තුන් තිස් පැය පුරාම දූල්වෙන දෙළොස් මහේ පහනකි. එය වටින්නේ තමාටය...

ඒ පහන ඉක්මනින් නොදල්වුවහොත් වැඩි කල් නොගොස් තමා මාස පෝය දවසක තනි වුවාක් මෙන් කළුවරේ තනිවෙනු ඇත... දෛවය විසින් හමා එන දරුණු සැඩ සුළං කුණාටුවෙන් ඒ පහන නොතිබී රැකගන්නේ කෙසේද... ජීවිතයේ දුටු එකම ආලෝක ප්‍රංඡය දුන් දුන් තමාට අහිමි වී යතැයි ප්‍රාර්ථනා බියෙන් උන්නාය...

ඇයට හෝටලයට මඩු සමය ගත කරන්නට ආ ලාබාළ මනමාල ජෝඩුව සිහිවිය.... ලෝකයම ඔවුන්ට එරෙහි වී ඇත.. ඒත් ඔවුන් ඒ සියල්ල අමතක කර ඔවුන්ගේ ලෝකයක් සොයාගෙන එක්විය...

ආදරය වෙනුවෙන් කරන කැපකිරීමක් කරන්නට සිදුවන්නේ ජීවිතයේ එක් වරකි... හදවතේ ලේ නොසොල්ලා ආදරය රැකගත හැකි වන්නේ ටික දෙනාටය. බොහෝ දෙනෙකුට ඒ වෙනුවෙන් නොවිඳිනා

දුක්ද අපමණ දුෂ්කර ක්‍රියාද කටුක පාරමිතාවයන්ද පුරන්නට සිදුවෙයි. ප්‍රේමයේ මල් උයන් බිහිවන්නේ මල් පාරවල් මතින් නොවේ.... අපමණ ගිරි දුර්ග වන දුර්ග පසුකර යන්නවුන්ට පමණක් පාදරයේ සදහරිත වසන්න මල් උයන් හමුවේ....

ප්‍රාර්ථනා සැටියෙන් නැහිටිවේ විදුලියක් වැදුනාක් මෙනි. ඇය හෙමින් හෙමින් පියගැට පෙළ නැහ කාමරයට ගියේ වළාකුළු වලින් බරවූ වැහිබර වස්සාන අහසක් මෙන් හැඟීම් වලින් බරවිය...

අනුරාධා උන්නේ ආයුර්වේද තෙල් වර්ගයක් හිස පුරා තවරමින් හිස ඇහිලි තුඩු වලින් සම්භාහනය කරමිනි. ඒ තෙල් වල මිහිරි පැහිරි සුවඳ කමරය පුරා මෘදු ලෙස පැතිරී තිබුණි. ප්‍රාර්ථනාගේ මුහුණේ වූ කල්පනාබර බව අනුරාධා ඇයව දුටු මොහොතේම හඳුනා ගත්තාය...

‘ඇ...යි කෙල්ලේ...’

දෙනෙත් දෙකෙළවරින් හදිස්සියේ මතුවූ කඳුළු කැට වලට ප්‍රාර්ථනා ඔහේ ගලා යන්නට උත්තාය... ඇය ඇඳුම උඩින් ඇඳගෙන උන් ඕවර කෝටි එක ගලවා දමා දිග සුපුමක්ද සමහින් ඇඳට බර වූවාය...

‘ඇයි රත්තරන් මේ...’

ඇඳ මත වාඩිවී අනුරාධා ඇසුවාය... ඇස් පිහාටුද නෙමී ගොස් දස් කකියන්නට වූයෙන් ප්‍රාර්ථනා කොටින් කොටිය මුහුණට තබා තෙත මාත්තු කර ගත්තාය...

‘ම..ගේ ඔළුව කකියනවා අනු... ඉන්න බෑ... හිරිවැටිලා...’

ප්‍රාර්ථනා අඬමින්ම කීවාය... පහළ දී කුමක් හෝ සිදුවන්නට ඇති බව අනුරාධා තේරුම් ගත්තාය.... හිත පෑදෙන්නට තබා ඒ ගැන අසනවා යැයි ඇය සිතා ගත්තාය...

‘එන්න... මං මේ අම්මා තෙල් ටිකක් දලා ඔළුව මසාප් කරන්නම්... එතකොට ඇරිලා යයි....’

ඇය කරුණාබරව කීවාය... ප්‍රාර්ථනා කොටිය අනුරාධාගේ දෙපා පාමුළු දමා ඇදේ අතින් අතට මුනින් තලා වූවාය... අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා වරලසේ මැදින් වෙන් කර එහි මුදුනට තෙල් ස්වල්පයක් දමා රිද්මයානුකූලව ඇහිලි තුඩු හිස්කබල පුරා ගෙනගියාය...

ප්‍රාර්ථනාගේ කපුළ අළුත් විය...

‘හ...රි සනීපයි කෙල්ලේ...’

අඬමින්ම ප්‍රාර්ථනා කීවාය.... තෙල් ගල්වා හිස පිරිමදින අතවාරයේම අනුරාධා ඇගේ මුහුණට බර වූවාය...

‘ඇයි.. මේ..’

‘මට මං ගැනම හරි දුකයි අනු... ලොකු සැඩ වතුර පාරක මාව ගහගෙන යනවා වගේ මට දෙනෙනවා... මං අත්දෙක උස්ස උස්සා කෑ ගහනවා... කවිරුවක් නෑ මාව බේර ගන්න.... තව ටිකකින් මං ගිලිලම යනවා...’

තළලකින් පටන් ගෙන ගෙළ පාමුළ දක්වා ඇහිලි තුඩු ගෙන ගිය අනුරාධා ඒ ඇහිලි තුඩු වලින්ම ප්‍රාර්ථනාගේ ගෙළ පිරිමැද්දය...

‘මට උඹව බේරගන්න පුළුවන් නම් මං පනිනවා ඒ වතුරට... කොහොමත් උඹ මෙහෙම දුක් විදිනවා මට බලන් ඉන්න බෑ... උඹ මෙහෙම දුක් විදින්න ඕන කෙල්ලෙක් නෙමේ...’

‘උඹට බෑ අනු මාව බේරගන්න... දං ගෙඩියට මමම බෙල්ල කියන්න ඕන... වධකයා හැපි හැපී මගේ ජීවිතයම ඉල්ලලා... මගේ අම්මා... කාන්තා හැමෝම කියන්නේ ඒක දුකක් නෙමේ කියලා.... බය නැතුව යන්නලු...’

‘කාටද උඹව බේරගන්න පුළුවන්...’

අනුරාධා තීරණාත්මකව ඇසුවාය.

‘එහෙම කෙනෙක් හිටියත් මට බෑ ඒ අහිංසකයාවත් මේ ගින්නදරට දලා දුවන්න... ලස්සන අහිංසක හිතාවක් ඒ මුහුණෙන් මම මකලා දන්නේ කොහොමද...’

‘මොනවද උනේ කියපන්....’

කොට්ටයට ඔබාගෙන උන් මුහුණ ප්‍රාර්ථනා එසෙව්වාය... දසින් ගැලූ කපුළ නිසා දෙකන්පෙති අද්දර හිසකෙස් පවා තෙත්ව දෙකම්මුල් මතටම ඇලී ඇත.

‘ප්‍රියලාල්ගේ අම්මා ඇවිත් මගේ කේන්දරේ අරගෙන ගිහිල්ලා...
වෙඩිත් එකට නැකැත් හදන්න...’

‘මෙව්වර ඉක්මනට...’

‘ඔව් අනු... මිහින්තලේ පොඩි සාදා කිව්වේ ඇත්ත... ජීවිතේ
ගොඩක් දේවල් ඉස්සරහ දවස් ටිකේ වෙන්න යන්නේ.... මට මාස තුන
හතරක් කල් තියෙනවා... ප්‍රියලාල්ට සෙනසුරු ඒරාෂ්ඨකයක්... එතකල්
වෙඩිත් එක ගන්නේ නෑ...’

‘ඊට පස්සෙ උඹට සෙනසුරු මහ දශාව..’

‘මං අම්මට කිව්වෙන් ඒක තමයි.... ජීවිතේ ගැන මොනා මොනා
හරි ඉක්මනට හිතන්න ඕන අනු... මට උදව් කරපන්...’

අනුරාධා තෙල් බෝතලය මේසය මත තබා විදුලි පහනද අඩු
කර පැමිණ ඇඳමත ඇලවුණාය... ඇය ආවේ කොණ්ඩ පටියක්ද රැ
ගෙනය.

‘කෝ ඔඵව උස්සපන් මේ හෙයාර් බෑන්ඩ් එක දන්න...’

හිස එසවූ පසු අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ කොණ්ඩය එකමිටකට
ගෙන එයට කොණ්ඩ පටිය දමුවාය... නිතරම දකින මුහුණ වෙනස්
විය...

යුවතියන් දෙදෙනා සැහෙන වේලාවක් නිහඩව උන්නෝය...
දෙදෙනාගේම දස් යොමුව තිබුනේ කැරකෙන පංකාව දෙසටය... ඒ
සුළඟ කෙළින්ම වැදුනේ නව යොවුන් යුවතියන් දෙදෙනාගේ පිරුණු
ලැම මතටය.... ඒවා කොතරම් හැඩද... ලස්සනද.... එදෙස බලා
සිටින්නෙකු එලෙස කියනු ඇත... එහෙත් මේ ලස්සන ලැමද යට ඇති
ගිත්දර ගැන දන්නේ කවුද... තුනි දුහුල් සුදු රැ ඇඳුමින් පමණක්
වැසුණු පියයුරු වලට කඩා වැටෙන්නට හිතෙනා තරමිය... කිසිදු
ප්‍රශ්නයක් නැත. මේ සෞම්‍ය රාත්‍රියේ මේ අනුරාග විමානය පිරිමියෙකුගේ
උණුසුම් මුහුණක් වෙනුවෙන් වෙන් කර දෙන්නට ඇය සූදනමිය.
එහෙත් ඒ යට ඇති ගිත්දරද... දුකද... කරදරද සමහිත්මය....

ප්‍රාර්ථනා හෙමින් දස් පියා ගත්තාය... පියවු දස් පටල මැද
අරවින්දව ඇයට මැවුණි... විඳවන මේ ජීවිතයේ අද විඳින්නට ඉතිරි වී

ඇති එකම දේ ඔහු පමණි... කොහේසිට ආවද... කොහොම ආවද...
කවරක් සිතී ඔහුව ගත්තාද... මේ ඇදෙන බැදෙන හැඟීම් පූර්වාත්මයක
පුරුද්දක්ද...

‘ප්‍රාර්ථනා....’

ප්‍රාර්ථනා පැත්තට හැරී අනුරාධා රහසින් මෙන් කතා කළාය...
සමවැදී උන් හැඟීමෙන් මිඳෙන්නට ප්‍රාර්ථනාට ලෝබ සිතූණි.

‘මං අහගෙන ඉන්නේ අනු...’

ඌ ඇළුමෙන් නොවැසී නිරාවරණය වී තිබූ ප්‍රාර්ථනාගේ අත්
ගොබයේ වූ එත්තත් සළකුණ වටා ඇඟිලි තුඩු යවා අනුරාධා ඇගේ
මුහුණ දෙස බලා උන්නාය...

‘මං කඩඉම් ප්‍රශ්නේ උඹෙන් අහන්නද... ඊට පස්සෙ අපිට කතා
කරන්න ලේසියි...’

ප්‍රාර්ථනා ඒත් ඇස් ඇරියේ නැත. අනුරාධා අසන්නට යන්නේ
මොනවාදැයි ප්‍රාර්ථනා දනී...

‘උඹ අහන ප්‍රශ්නේ මං දන්නවා...’

‘මොකක්ද... මට ප්‍රශ්නේ එපා.. උත්තරේ කියපන්...’

අරවින්දගේ සමීප රුවක් යළිත් ප්‍රාර්ථනාගේ දස් මත ඇළුණි...
හාහුන්... සුභස්ස... මබ්නිම්... ගීත.. සා හ..වතුනේ... ජය මංගලා..නී...

‘මං අරවින්දට ආදරේ කරනවා අනු... මං මගේ පණටත් වඩා
අරවින්දට ආදරෙයි... හරිම සරළ බොළඳ ළාමක කෙල්ලෙක් වගේ මං
කියන්නේ... මට එයා නැතුව ජීවිතේ ගැන හිතන්නවත් බෑ...’

දැස් විවර නොකරම ප්‍රාර්ථනා කීවාය.. පියවූ ඇගේ දස් පියන්
පත් දෙබෑ කැගෙන කඳුළු වැටෙන්නට විය... මේ ඇය කිය වූයේ
ඇගේ දෛවයේ ඉරණමි ප්‍රකාශයයි...

‘උඹ ඒක වටනවලින් කිව්වේ දන්... ඒත් උඹ අරවින්දට ආදරේ
කරනවා කියලා මං දන්නවා... නන්දන දන්නවා... රත්නපාල අත්කල්
දන්නවා... ප්‍රදීප් දන්නවා... රුවන් දන්නවා... අරලියා හොලිඩේ එකේ
හැම ගහක්ම හැම මලක්ම දන්නවා...’

‘ක...ව...’

‘අරවින්දන් දන්නවා... උඹට කියෙන්නේ මෝරපු ඇස් නෙමේ... අරවින්ද ළඟ ඉඳිද්දී උඹේ ඇස් උතුරනවා... ගලනවා... ඇයි මේ අඩන්නේ...’

ජීවිතේ ප්‍රථම වරට ආදරයක් වෙනුවෙන් උනන් කළේ... ප්‍රේමයේ ප්‍රථම හිසර පහරින් තුවාල වූ හදවතින් වැස්සෙන කළුව... ඒවා කොතරම් වටිනාවාද...

‘මං...මං අරවින්දට හරි ආදරෙයි අනු... වෙලාවකට මට දරාගන්න බෑ... දකිනකොට කළුව එනවා... යනකොටත් කළුව එනවා... දලා එද්දී පපුව පිව්වෙනවා... උදේ කාර් එකෙන් බහිද්දී බලා ඉන්න හැටි දක්කම දුටුගෙන දුටුගෙන ගිහිල්ලා අතින් පල්ලගන්න හිතෙනවා... මං ආදරේ කරන්න හරි ආසයි අනු...’

‘මං දන්නවා කෙල්ලේ... මං දන්නවා... මට උඹේ ආදරේ ගැන පෙරවදන් ඕන නෑ...’

‘අරවින්දව හම්බ නූතනම් මං ඔය දෙකුත් පාරක් අඩලා ප්‍රියලාල්ව බඳී... ඒත් දන් බෑ.. කොහොමවත් බෑ... ඒත් මට හරි බයයි... කෙළවරක් දකින්න බැරි ගමනක් යන්න ඒ අහිංසකයට කතා කරන්නේ කොහොමද... අනුරාධපුරේට ඇවිත් මට මුළු ජීවිතේම පෙන්නලා දීපු කොල්ලව හිඟන්නෙක් වගේ අඩවලා මං අනුරාධපුරෙන් බස් එකේ නග්ගන්නේ කොහොමද.... ඒක පවක්... මගේ ජීවිතේ මාස දෙක තුනක සතුව වෙනුවෙන් ඒ කොල්ලගේ අනාගතේම කළුව ගහක් කරන්න මට බෑ... මං ආත්මාර්ථකාමී කෙල්ලෙක් නෙමේ අනු... ඒත් මාත් කෙල්ලෙක්... මටත් හැඟීම් කියෙනවා... ඒවා පාලනය කර ගන්න අමාරුයි...’

ප්‍රාර්ථනා දිගටම ඇඩුවාය... අනුරාධා ඇගේ හිස අතගැවේ අසරණ හදවතිනි...

කිසිවෙකු කාමරයේ දොරට තට්ටු කරන හඬ ඇසී යුවතියන් දෙදෙනාම තැති ගත්තෝය...

‘ළ..මා..යි.. මේ දෙර අරින්න...’

‘කතා කළේ නෙළුම්දෙණිය හාමිනේය.

‘උඹ නිදහනිත්...’

අනුරාධා ඇදෙන් පැන්නේ පාර්ථනාගේ වත වැසෙන්නට පොරවන රෙද්දේද පොරවාය... යඳ්දී නිකමට ඇය වේලාව බැලුවාය... රැ දහසාමාරක් පසුවී තිබුණි...

‘ඇ..ත්..ටි...’

අනුරාධාගේ උරහිස් උඩින් නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ බැලුවේ ඇඳ දෙසය...

‘දුව නිදිද...’

‘ඔව් ඇන්ටි... ඔළුව කැක්කුමයි කිය කියා හිටියා... මං තෙල් ගැවා... පස්සෙ නිදහක්කා... ඇයි ඇන්ටි...’

‘නෑ ප්‍රියලාල් පුතයි අම්මයි ඇවිත්...’

පාර්ථනා ඇඳේ වකුටු වී යටි කොළ සපා ගත්තාය...

‘නැහිට්ටවන්න පව් ඇන්ටි... ලාවට උණක් වගේ තිබ්බා... අඩ අඩා නිදහක්කේ...’

‘අඩලා දෙඩලා හරි එයාගේ දෙවිය එයා බාරගන්න ඕන දරුවෝ... මි... කමක් නෑ... දුවක් නිදහන්න... මං කියන්නම් අසනීප වෙලා නිදි කියලා...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ඇඳ අද්දරටම පැමිණ දියණියගේ නළලකට අත තැබුවාය... ඇත්තටම ලාවට නළලක රස්නේය.

එහෙත් ඇය නිදි නැත. මේ දැන් සැලූ කපුළු පාරක තෙත මුහුණේ ඇත...

‘අ...නේ මන්ද...’

නෙළුම්දෙණිය හාමිනේ ගියේ එසේ මුමුණමින් හුල්ලමිනි. අනුරාධා ඇය ගිය පසු දෙර වසා දමා පාර්ථනාගේ උකුල අසලම අඳ මත ඉඳගෙන පසුව හරහා සුරත දමුවාය.

‘ගින්නේද ලහ ලහ එනවා අනු.. මට රස්නේ දැනෙනවා...’

ගතට දෑතොන සීතල නිසා තවත් උක්කුටි වී ප්‍රාර්ථනා මිමිනුවාය...

‘මටත් මොනවත් කියන්න තේරෙන්නේ නෑ කෙල්ලේ... ඔය ළඟම කියෙන්නේ පිරිත් පැන් කළයක්... හවතු සබ්බ මංගලම් රක්ඛන්තු සබ්බ දේවතා කියලා පපුවට හලා ගනිත්... හැබැයි ඊට පස්සෙ එන හැම දෙයක්ම ඒ පපුවෙන්ම බාර ගනිත්...’

දස් පියාගෙන හදවත විවර කරගෙන ප්‍රාර්ථනා දිග කල්පනාවකට වැටුණාය...

ඇයට නින්ද ගියේ පාන්දර හතරට පමණය....

24

සුදු කොරොල්ලා කාර් රිය අරලියා හෝටලයට පිවිසිණි. වෙනදට එය පදවාගෙන එන්නේ රත්නපාලය... අරවින්දන් රත්නපාලන් පැයකට පමණ පෙර අනුරාධපුර ටවුනට යද්දීන් එය පදවාගෙන ගියේ රත්නපාලය... එහෙත් සුදුමයකට මෙන් දැන් එය පදවාගෙන එන්නේ අරවින්දය... ඒ දක අනුරාධා සුදුම වූවාය.. ඇය උන්නේ නන්දනන් සමඟ මිදුලේ කතා කරමිනි.

එය දකිය යුත්තේ තමා නොව ප්‍රාර්ථනය. එවැන්නක් දක පුතෙකු ගැන අම්මා කෙනෙකු ආඩම්බර වෙන්නාක් සේ ඇය ආඩම්බර වෙනු ඇත... අනුරාධා වාහනය ඇත කෙළවරින් හෝටලයට දමද්දීම කාර්යාල කාමරයට දිව්වාය.

‘දුටල වරෙන් බඩ්ඩක් පෙන්නන්න...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ අතින් ඇඳගෙන හෝටලය ඉදිරිපසට ආවාය.

‘මේකිට මොනා වෙලාද....’

ප්‍රාර්ථනා ආවේ එසේ කියමිනි.

‘බලපන්...’

අරවින්ද වාහනය පදවාගෙන එන අයුරු ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ දඩ් ආශාවකිනි. ඇය නන්දනවත් අනුරාධාවත් පසුකර මිදුල මැදටම ආවාය... ඔහු වාහනය ප්‍රාර්ථනා ළඟටම කර නවතා වීදුරුව ස්වයංක්‍රීයව පහළට කළේය... වීදුරුව කැපී ගොස් දෙදෙනාගේම බැල්ම හමුවිය.

ප්‍රාර්ථනාගේ දසේ කපුළු පිරුණේ ඔහු බලා සිටිද්දීමය... ඇය කපුළු මැඩගෙන දෙකොල් මුව තුළට ගත්තාය.... මෙවැනි වාහනයක් ලස්සන ඔහු වැනි තරුණයෙකු පදවාගෙන එද්දීය... ඒ සතුට වඩාත්ම තදින් තමාට විදිය හැක්කේ ඉදිරිපස අසුනේ ඔහුට වම් පසින් සිටියහොත්ය...

‘මැනේජර මහත්තයා ඒ වැඩෙන් අල්ල ගත්ත එහෙනම්...’

හැඟීම් කෙරපාගෙන ප්‍රාර්ථනා කීවාය. ඔහු වාහනයෙන් නොබැසම අභිංසක දසින් සිනාසුනේය.

‘රත්නපාල අත්කල් තමා ඉගැන්නුවේ...’

‘බොරු බේබ්... මං ඕනනම් දවස් දෙකක් ක්ලව් එක කියලා දෙන්න ඇති... ඔය අර ටවුන් එකේ ඉඳලා අගේට ආවේ...’

‘එක්කෙනෙක් ඩ්‍රයිව් කරගෙන එනකොට හරි ස්මාට් නේද ප්‍රාර්ථනා...’

ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසට බරවී අනුරාධා විහිළු කළාය... අරවින්ද යතුර වාහනයේ ස්ටීවයෙන් පන්නා බහින්නට ලැස්සි වූවේය...

‘හෝ...වි... හෝ...වි... මැනේජර මහත්තයාට එහෙම බහින්න දෙන්න බෑ.... මගේ වාහනේ යතුර දෙන්නේ මාත් ටෙස්ට් රන් ගියාට පස්සේ...’

ප්‍රාර්ථනා සිනාසෙමින් කියා ඉදිරිපස අසුනට නැග්ගාය... ඔහු සමඟ ටෙස්ට් රන් යා යුතු නැත. කෙළින්ම ෆයිනල් යා හැකි අය හමු වන්නේ කලාතුරකිනි. ඔහු එවැන්නෙකි...

‘හ..රි... යන්...’

වම් දෙර පළවේ හැඩලයට වැලමිට තබා අරවින්ද දෙසට හැරී ප්‍රාර්ථනා කීවාය... රත්නපාලත් නන්දනත් අනුරාධාත් මිදුලට බැස බලා උන්නේ ආශාවෙනි. අරවින්ද වාහනය පණ ගන්වා ඔවුන් දෙස බැලුවේය.

‘සු..බ ගමන්...’

අනුරාධා අත වනා කීවාය... අරවින්ද ප්‍රාර්ථනා ඉඳගෙන උන් අසුනේ කෙළවරට අත තබා වාහනය රිවස් කළේය... මේ යන ගමන ඇත්තටම සුබ ගමනක් නම්....

පළවන ගියරයෙන් දෙවන ගියරයටත් දෙවන ගියරයෙන් තෙවන ගියරයටත් මාරු විය.... ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ අත සුක්කානම මත කරකවනා සැටින් වම් අතින් ගියර් මාරුවෙන සැටින් බලා උන්නාය. උපන්ද සිටම ගියේ වාහනවලය. එහෙත් වාහනයක් පදවනු අද දුටුවාක් මෙන් ඇය ආශාවෙන් මේ සියල්ල බලා උන්නාය.

නිසා වැටී තාවුල්ල දිගේ සැහැල්ලුවෙන් වාහනය පදවමින් ඔහු ඇය දෙස බැලුවේය... ප්‍රාර්ථනා අමුතූම ආඩම්බර කමකින් කට හද සිනාසුනාය...

‘තම එව්වර හුරු නෑ මිස්...’

එවැනි ආධුනික බාවනයක් ඇය නොදුටුවාය.

‘අරවින්ද බොරු කියන්නේ. ඔය ආත්ම ගාණක් පුරුදුයි වගේ එළවන්නේ...’

‘එහෙම හුරුපුරුදු ගතියකුක් දනෙනවා කමා මිස්....’

‘අදද ඒක දනුනේ...’

ඇත්තටම මේ කතා කරන්නේ වාහනය ගැනද... එය ගැන නොවන බව දෙදෙනාම දනී...

‘නෑ මිස්... ගොඩාක් දවසකට කළින්...’

උකුල මත තිබූ ප්‍රාර්ථනාගේ දිගිලි එකට පැටලෙමින් කැවරෙමින් නලියන්නට විය. ගියරය මත ඇති ඔහුගේ වමත මත සුරත තබන්නට ඇත්නම්...

‘ම...ටත්...’

එපමණකි... ඊට වඩා එක වචනයක් වත් කතාකරගන්න ඇගේ උගුරේ තෙතමනයක් නොතිබිණි...

‘අපි මේ අතුරු පාරෙන් යන්...’

අරවින්ද සමඟ නගරයට එකවර යන්නට ඇය බිය වූවාය... ගොවිජන කාර්යාලය අතරින් වැටුණු ගුරු පාර දිගේ අරවින්ද වාහනය පැදවූවේය... යලි කන්නයට අස්විද්දන්නට සිටුවූ පැළ ගොයම මතට බැසයන ඉරේ මන්දලෝකය දඹරත් පාවිත් වැටී තිබුණි...

‘ටෙස්ට් රත් එකෙන් පාස්ද මිස්...’

ගුරු පාර මැද තිබූ කරමක විශාල වලක් බේරා හෙළිහිට වාහනය ගනිද්දී ඔහු ඇසුවේය... ඇය සිතාපිණිත් තොරව ඇඟිලි තුඩින් වායු සම්කරණයේ බිලෝවරය අඩු කළාය... මෙරුන් පාට නිය ආලේපනයකින් හැඩ වී තිබූ ඇගේ සුන්දර ඇඟිලි තුඩු ඔහුගේ හදවතේ ඇති කළේ පහත් අනුරාගයකි.

‘මැනේජර් මහත්තයා හිතනවද මං ඔයාව ටෙස්ට් කළා කියලා...’

තෙත් වූ නුවන් සෘජුවම ඔහු වෙතට දල්වා ඇය ඇසුවාය. ඒ ඇස්වල තිබූ තෙත් බව අරවින්දගේ ළය ඇවිලවීය.

‘මං එහෙම හිතන්නෑ මිස්... මිස් මට හෝටලේ බාර දුන්නේ... මේ වාහනේ වගේද...’

‘හෝටලේ මගේ නෙමේ... ඒවා තාත්තගේ දේපොළ... මේ වාහනෙන් මගේ නෙමේ... ඒවත් තාත්තගේ... ඒත් කවදහරි මං මගේ දෙයක් අරවින්දට දෙන්නෙත් ටෙස්ට් රන් නැතුව...’

ඔහු මුවේ ඉතිරි වී තිබූ අවසාන කෙළ පොදක් ගිල්ලේය.

‘මගේ ජීවිතේ සූරා කරල හරි මං ඒ විශ්වාසේ රකිනවා මිස්....’

අදට ඒ පොරොන්දුව ඇතිය.. එහෙත් මේ පොරොන්දුවට නිමිත්තක් තිබිය යුතුය... මහ කන්නයට කිසා වැවේ පිරුණු සියළු වතුර එකවර හොරෙන් ඇර ගොවියන්ට දුන්නාක් මෙන් හිතේ ඇති සියල්ලම ඔහු මේ සැදුවේ කිව හැකි නම්...

තවමත් ඇයට බියය... එකහිත් එහා දේවල් මතක් කරද්දී ඇගේ පපුව ඇවිලේ...

කිසා වැවේ වතුර ගලායන දෙවෙනි ඇලේ ඇතිකටි එක මැද වූ කුඩා පාලම ඉදිරිපසින් හමුවේ. පාලම හතර කොනේම විශාල කොහොඹ ගස්ය.

‘බත්ටි එක උඩ ටිකක් නතර කරන්න අරවින්ද... එතන ලස්සනයි...’

ඔහු කොහොඹ ගස් දෙකක් මැද වාහනය නතර කළේය. ඇය වාහනයේ වීදුරුව ඇර ගොජ ගොජ ගාමින් ගලා යව ඇතිකටි එකේ ජලය දෙස බලා උන්නාය.

‘දවසක ඇතිකටි එකේ නාන්න ආසයි...’

‘නාන්ත මෙනත හොඳයි මිස්...’

හිත තිබුනේ වෙනත් තැනකය.

‘අරවින්ද...’

සැන්ද නිහඩතාවය බිඳිමින් ප්‍රාර්ථනා කතා කළාය... මේ හදිස්සියේ කියන්නට යන්නේ මොනවාද...

‘අද එපා මං වෙන දවසක කියන්නම්...’

නොසන්සුන් වූ දස් අසාමාන්‍ය ලෙස නටමින් තිබුණි... ඔහුගේ පැත්තේ කම්මුල දත් දත් රත්වී පිවිචේ යැයි ඇයට සිතුණි.

අරවින්දට එක වචනයක් වත් ගොනු කර ගත නොහැකි විය. ඇය ඉන්නේ කුමක් හෝ කියා ගත නොහැකිවිය. තමා ඉන්නේද යමක් කතා ගත නොහැකිවිය...

කියන්නට ඇත්තේද අසන්නට ඇත්තේද එකම දෙයක් නම්... එවැනි දුර්ලභ සිදුවීම් ආත්ම තුන හතරකට එකක් සිදුවේ... මේ ඒ දුර්ලභ අවස්ථාවද...

‘තාත්තා පුතාට ලේලි කෙනෙක් ඉක්මනට ගේන්න කියන්න...’

හදිස්සියේම ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය... ඔහු යමක් සිහිවී සිතාසුනේය... එය ඇයට කිවයුතු නැත.

‘ඇයි අරවින්ද හිතාළුනේ...’

‘නෑ මිස්.. නිකං...’

‘මට මොනවත් එහෙම භංගන්න එපා කියන්න...’

ඒ වචන වලට පිටුපෑ නොහැක.

‘මුල්ම පාර ගෙදර ගිය වෙලාවේ...’

‘ඉතින්...’

‘මං අර මිසියි මමයි ඔපනින් එක දවසෙ ගත්ත ස්නැප් එක තාත්තට පෙන්වුවා...’

‘ඉතින්...’

‘මං ඉස්සෙල්ලා කිව්වේ නෑ ඒ මිස් කියලා...’

‘ම...’

‘තාත්තා කියනවා...’

ඔහු යළිත් නිහඬ වූවේය...

‘ඔව් ඉතින්... තාත්තා මොනාද කිව්වේ...’

‘මගේ ලේලි මේව්වර ලස්සන දුවෙක් වෙයි කියලා එයා හිතුවේ නෑදු...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහු වෙතින් දෙනෙත් ගත්තේ නැත.

‘අරවින්ද එතකොට තාත්තට මොනාද කිව්වේ...’

‘මං කිව්වා මිස්.... තාත්තගේ පුතා එව්වර වාසනාවන්ත නෑ.... මේ මගේ හෝටලේ අයිති මිස් කියලා...’

මෙපමණ සතුටකින් කතා කළ ඔහු ඒ වටන ටික පමණක් ඒ කරම් දුකින් පිට කළේ ඇයි.... දෙදෙනා අතර සීතල නිහඬතාවයක් පැතිරී ගෙන ගියේය...

ඒ අතරවාරයේ කොහොඹ ගස්වල කොළ අතරින් හිරු බැස ගියේය... අවට ගොම්මන් අඳුර පැතිරගෙන ආ නිසා අරවින්ද වාහනයේ හෙඩ් ලයිට් දෙක දමුවේය.

‘අපි යන් අරවින්ද...’

ප්‍රාර්ථනා බිදුණු දවුණු හඬින් කීවාය... ඔහුට ඉබේටම සුසුමක් පිට විය... කමත දෙසින් දුප්පත් සිහිල් පවනක් හමා ගියේය...

වාහනය රිවස් කරගෙන වැඩිදුරක් යන්නට ඉඩක් නොලැබිණි. කුඹුරු දෙසින් ආ කුමකින්දේ ප්‍රාර්ථනාගේ දෙනෙත් කැවෙන්නට විය.

‘ඇ..යි මිස්...’

‘අ..නේ පොඩ්ඩක් නතර කරන්න අරවින්ද... මොනාද ඇහැට ගියා...’

ඇය සාරි පොට ඇඟිල්ලකින් ගෙන නෙත් තවමත් කීවාය...

‘මේ හරියේ හරියට ගොයම් මැස්සෝ.... කෝ මිස්...’

ඔහු රියදුරු අසුනෙන් ඉස්සී ඇගේ දෙනෙත් වලට එබුනේය. කකියමින් කපුළු පනිමින් තිබියදීත් ප්‍රාර්ථනා දෙනෙත් ඇර අගල් දෙක තුනක් ඉදිරිපසින් වූ ඔහුව දක ගත්තාය.

‘ඇස් ඇරගන්න මිස් මං පිඹින්නම්...’

හිසේ වම් පැත්ත ඔහුගේ වම් අතිනුත් හිසේ දකුණු පැත්ත ඔහුගේ දකුණු අතිනුත් වැසුණි. ඔහු තෙතට පිඹින්නට ළං වෙද්දී ඇය මෘදු සිතාවක් පෑවාය... එහෙමම ඔහු තමාව සිපගන්නවානම්...

ඔහු වරක් පිම්බේය.. දෙවරක් පිම්බේය..

‘ගියාද මිස්... ඇස් පිහාටු ගහලා බලන්න...’

නැත.. දන් දෙනෙත කැවෙන්නේ නැත.

‘තව කැවෙනවා අරවින්ද...’

අරවින්ද තවත් ළංවී දසට පිම්බේය.. ඒ සුසුම් සුවඳ... පපුතුරේ පටක බිඳිමින් ඇතුලතට එන්නට විය...

‘හ...රි...’

ඔහුව තවත් වෙහෙස කරන්නට දුක නිසා ඇය කීවාය... අරවින්ද එක් අතක් ගත්තේය... ඔහු දකුණු අත ගත්තේ ඇගේ හිස පිරිමැදගෙනය...

ඒ පහසු මොනකරම් ආදරණීයද... තව එකම වරක් එසේ අකාගන්න යැයි ඔහුට කියන්නට තරම් දඩි ආශාවකින් ඇය දවුණාය.

වාහනය හෝටලයට යන පාරට හෙමින් හෙමින් අරවින්ද දමීමේය. තවම වේගයෙන් යා නොහැක. යාමට හැකි වුවද ඇයව දමාගෙන යා නොහැක... එක දිගට හෝන් හඬක් ඇසී ප්‍රාර්ථනා හැරී බැලුවාය... වාහනය පිටු පසින් එන්නේ ප්‍රියලාල්ගේ කැබි රිය බව දක ඇය කැකි ගත්තාය.

‘අරවින්ද...’

‘ඇයි මිස්...’

‘ප්‍රියලාල් පිටිපස්සෙන් එන්නේ... මං හෝටලේ ඉස්සරහ බහින්නම් ඔයා එහෙමම වාහනේ ඉස්සරහට ගෙනියන්න...’

ඇයට ප්‍රශ්නයක් වේ යැයි අරවින්දද බිය විය.

‘මේක කරුමයක් අරවින්ද... මා...ව... බේරගන්න කවරුවක් නෑනේ...’

වාහනය හෝටලයට ඉදිරිපසින් නවත්වද්දී ඇය කීවාය... අරවින්දට වචනයක් වක් කීමට නොහැකි වූයේ ප්‍රියලාල්ගේ වාහනය ළඟ ළඟම ආ නිසාය...

‘මං බහිනවා... කවදවත් ඔය සීටි එකේ වාහනය එලවද්දී ඔයාට හිරිමක් වත් වෙන්න එපා... බු...දු... සරණයි....’

ප්‍රාර්ථනා බැස්සේ ඔහුගේ වමත මත පුරත තබා එසේ කියාය.... ඇය බැස්ස පසු ඔහු එහෙමම වාහනය හෝටලයේ කෙළවරට රැගෙන ගියේය....

ප්‍රියලාල් වාහනයෙන් බැස ආවේ අඩියට දෙකටය. ඇය සාරි පොට තද කර අල්ලාගෙන මිදුලේ නතර වූවාය...

‘කොහෙද මේ රූ රස්තියාදු ගහන්නේ... අනික මේ වර්කස්ලක් එක්ක... ආ යු මැඩි බබා... ස්ටේටස් තියාගෙන වැඩ කරන්න...’

ප්‍රාර්ථනාට දිග සුසුමක් පිට විය... අරවින්ද යතුරක් රැගෙන කරබාගෙනම හෝටලයට ඇතුල් විය...

‘හලෝ මේ...’

අරවින්ද ඉද්ද ගැසුවාක් මෙන් නැවතිණ. ප්‍රාර්ථනා බැලුවේ ප්‍රියලාල් මේ කරන්නට යන්නේ මොනවාද කියාය. ප්‍රියලාල් වැදගත් පවුලක අවැදගත් පුරුකකි.

‘මෙහේ එනවා...’

අරවින්ද කතා බහකින් තොරව ඔවුන් අතරට ළංවිය. ප්‍රාර්ථනා උන්නේ දූවෙමිනි.

‘තමුසෙට ලයිසන් තියෙනවද...’

ඔහු බැලුවේ ප්‍රාර්ථනා දෙසය...

‘තවම නෑ...’

‘මේ තියෙන්නේ කොරොල්ලා එකක් ගොන් කරත්තයක් නෙමේ... මං බලාගෙන තමුසේ පාර දිගේ ඩ්‍රයිව් කරපු හැටි... අනික මිස්ටක් දගෙන... ඉස්සෙල්ලා ලර්නර්ස් එකකට ගිහිල්ලා මයිනර් එකකින් පුරුදු වෙනවා...’

දූසට කඳුළු පිරි ආවෙන් ප්‍රාර්ථනා එතනින් ඉවත් වී කාර්යාල කාමරයට ආවාය.

‘බ...ල්...ලෙ...ක්...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ උන් අනුරාධාට ඇය කියාගෙන ආවාය.

‘යොරි...’

අරවින්ද සියළු හැඟීම් මැඩගෙන ඒ වටන ටික පමණක් කියා එහෙමම හෝටලය ඇතුළතම ගියේය... කෙදිනකවත් නොවූ තරම් කටුක ලෙස ඔහුගේ හදවත ගැහෙමින් තිබුණි.

‘පොර කැබි එකකින්ම වෙන්න ඇති අම්මගේ බඩින් එළියට ආවේ.... අරවින්ද අයියා ඕක ගණන් ගන්නෙපා... මිස් පටි.... කාමරේට ගියේ අඩ අඩා...’

නන්දන කොරිඩෝවේදී කිවේ තරහෙනි. අරවින්දටද දුක හිතුවේ ඇය ගැනය. ප්‍රාර්ථනාගේ දෑස් එවෙලේ තිබූ තරම් අසරණව දකින්නට අරවින්ද කැමති නොවූවේය.

‘අපි ඉවසන්න පුරුදු වෙන්න ඕන පොඩ්ඩෝ... හැම දෙයක්ම මිස්ගේ පැත්තෙන් බලන්න ඕන...’

‘මැන් හෙට අනිද්ද මිස්ට බැඳලා මේකත් පාලනය කරන්න ගනී... මිස්ගේ කකුල් දෙක අල්ලලා වැඳලා එදට මං එළියට බහිනවා...’

‘උඹ තනියම නෙමේතේ කොල්ලෝ එළියට බහින්නේ... මාත් ඉන්නැතේ...’

නන්දන කුස්සියේ දෙකරඩ ලුහදී අරවින්දගේ අතින් අල්ලා ඔහුව නවත්වා ගත්තේය.

‘මේ ලිල්මි එකට මීට වඩා හොඳ එන්ඩි එකක් නැත්ද... මෙන්න මෙහෙම අපිට ඇඟිල්ල කටට දලා විසිල් පාරක් ගහන්න පුළුවන් එන්ඩි එකක්...’

ජීවිත සිනමා පටය එසේ වෙනස් කර ගත හැකිද.

‘එහෙනම් ලිල්මි එකේ ඩිරෙක්ටර් මාරු කරන්න වෙනවා නන්දන...’

‘හොඳ ඩිරෙක්ටර්ලා ඉදිද්දි කබ්බෝ සිනමාවට ආපු නිසා තමයි ඔක්කොම... අත්තිමට ප්‍රේක්ෂකයෝ අනාථ වෙනවා... ඡන්...’

තනිවම කියවමින් කුස්සියට ගිය නන්දන දෙස අරවින්ද දුක්බර

සිනාවකින් බලා උන්නේය...

‘අරවින්ද...’

අනුරාධා හැන්ඩ් බැගයද කරේ දමාගෙන කොරිඩෝර් දිගේ ආවාය... අරවින්ද බිත්තියට බරවී සිනාසෙන්නට බොරු වැයමක් ගත්තේය...

‘ඔහොම හිනාවෙලා අපිව අඩවන්න එපා අරවින්ද.... දුකයි.. දුකයි... ඒත්...’

‘දුක නෑ අනු... මට පුදුමයි...’

‘ඇ..යි...’

‘අනු හිතනවද ප්‍රියලාල්ගේ වචන අහලා මං වාහනයකටවත් අත නොගහයි කියලා... නෑ අනු... වාහනයක් අතට ගන්න හැම වෙලාවකම මට ඒ වචන මතක් වෙයි.... මං හොඳ වුයිවර් කෙනෙක් වෙනවා...’

හැම පිරිමියෙක්ටම ජීවිතයේ මෙලෙස සිතිය නොහැක. ගහඳ්දී වැටෙනවා මිසක ගහඳ්දී නැගිටින්නට බොහෝ දෙනා නොදනී...

‘මං හිතුවේ ඔයත් මිස් එක්ක ගියා කියලා...’

‘මං රත්නපාල එක්ක යන්නේ... මි..ස්.. ගියා... ඒත්...’

‘ඇයි අනු...’

‘ඔය ගිය ගමන සද්ධාලික නෑ.. කලබල වෙලා මොනවත් කරන්න බෑ... මායි මිස්ට්‍රි ප්‍රියලාල් එක්ක ඇරියේ...’

‘ඔ..වි... ඒක හොඳයි....’

‘මං යනවා... ආ මිස් මේක දුන්නා...’

කුඩා කොළ කැබැල්ලක් අරවින්ද අත තබා අනුරාධා දුවගෙන මෙන් හෝටලයෙන් එළියට බැස්සාය. අරවින්ද දෙකට නැමු කොළ කැබැල්ල දිග ඇරියේ කුකුභලයෙනි.

අරවින්ද...

ම...ට.. සමාවෙන්න මහත්තයෝ...

ප්‍රාර්ථනා...

ලිපියේ තිබුනේ එපමණකි. ඇය එය ලියන්නට ඇත්තේ බාත්රෑම් එකේදී විය යුතුයැයි අරවින්දට සිතුවේ එහි වතුර ගැඹි තිබූ නිසාය...

ඔහු දුම්වැටියක් දල්වාගෙන කතා බහකින් තොරව හෝටලය පිටුපසින් වැටි ඉවුර වෙත පිය නැගුවේය. තන්දන ප්‍රදීප් අතේ ඔහුට තේකක් හද යැව්වේ බාධා නොකර තේක තබා එන ලෙස අවවාදයකුත් කරය.

ඔහුට අළුතින් කල්පනා කරන්නට දෙයක් ඇති බව තන්දන දන උන්නේය.

25

හෝටලයට ආ අමුත්තන් සියල්ලම රාත්‍රී ආහාර ගත් පසු අරවින්ද කාමරයට ගොස් ඇඟ සෝදාගෙන ගැහැල්ලු කම්පයකුත් සරමකුත් දමා ගත්තේය...

‘අරවින්ද අයියා කන්නේ නැත්ද...’

ඔහු බඩගින්නෙන් සිටියදී එක බත් කටක් වත් කෑ නොහැක... අනිත් අතත් ඔහු දුක් විඳිනු බලා සිටියද නොහැක.

‘මට බඩගිනි නෑ නන්දන... කාල මට රිපෙජ්ෂන් එකට තේකක් එවන්න...’

නන්දන අරවින්දගේ අතකින් අල්ලා ගත්තේය.

‘කටක් කාලා යන්න... නැත්නම් මම පටි ගාලා බිත්තර දෙකක් දලා සැන්ඩ්විච්ස් හදලා දෙන්නද...’

‘කන්න හිතෙන් නෑ පොඩ්ඩෝ...’

‘අයියා ඔහොම වැටෙන්න එපා... ඔයා එකපාරක් වැටුනාම අපි දහපාරක් වැටෙනවා...’

‘මං වැටිලා නෑ නන්දන... මේ නැහිටින්න විදිහක් හිතන්නේ... මට මොනා හරි බෙදලා කාමරෙන් තියපත්... මං රූ වෙලා කන්නම්...’

ඔහු සරම අතින් අල්ලාගෙන කොරිඩෝව දිගේ පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයට ගියේය.... කුමක්දේ හේතුකට නන්දනට චිජය කුමාරතුංග

සිහිවිය.

අරවින්ද මිදුලට බැස හෝටලයේ ගේට්ටුව දක්වාම ගියේය. හෝටලයේ මුරට ඉන්නා පද්මසිරි අරවින්ද දක මුර කුටියෙන් එළියට ආවේය.

‘ගිහින් කන්න කොල්ලෝ...’

ඔහු දයාබරව කීවේය... දුප්පත් කොල්ලා කන්නට ගියේ කුඩා පොකට් රේඩියෝවද ක්‍රියා විරහිත කරය. අරවින්ද ගේට්ටුව වසා දමා පහළ අතු වල පිපී තිබූ අරලියා මල් දෙස බලමින් හෝටලයට ආවේය...

අද නිදහස යුතු දවසක් නොවේ... නින්ද යන දවසක්ද නොවේ... ඔහු උත්තේ වෙවිලමිනි. ප්‍රියලාල් වැනි පාංකඩ ආත්මයක් සමඟ ගෙවී යන ප්‍රාර්ථනාගේ අනාගතය ගැන ඔහු හිතුවේ වේදනාවෙනි. ජීවිත් විය යුත්තේ ඇල්බිසියා ගස් වැනි සුළඟටත් කඩා වැටෙන අරවුවක් නැති මිනිසුන් සමඟ නොවේ... තේක්ක බුරුත කොස් වැනි තද අරවුවක් ඇති ඇතැම්විට මහා සැළ සුළඟකට වත් කඩා නොවැටෙන මිනිසුන් ලඟය...

ප්‍රියලාල් දම්මේ පැළැත්තියේ බලයය... ජීවිතයේ සියල්ල තීරණය කරන මිනිසුන් වර්ග කරන එකම වටිනාකම මුදල් බව ඔහුගේ පංතිය ඔහුට කියාදී ඇත....

ප්‍රියලාල් තමාට බණ්ඩේ ප්‍රාර්ථනාගේ දස් තෙත්ව යනු ඔහු දුටුවේය... ඇය හෝටලය තුළට ගියේ ඒ කළු ඔහු ඉදිරිපස කඩා වැටෙතැයි බියෙනි.

ප්‍රාර්ථනා නොවෙනම් දන් ඇළුම් ටිකක් ගෙන අනුරාධපුර ස්ටෑන්ඩ් එකෙන් ඉන්ටර් සිටි එකක නැග හමාරය... එහෙත් මහමෙවුනාවේ සමාධි පිළිමය මෙන්... ජය ශ්‍රී මහා බෝධිය මෙන් දමා යා නොහැකි තව එකම එක පූජනීය සන්තකයක් මේ අනුරාධපුර ඇතැයි ඔහුට දැනෙයි. එය කෙදිනක හෝ දස් වල කළු පුරවාගෙන දමා යන්නට වන බව ඔහු දනී. එහෙත් එයට තවමත් හිත හද ගත නොහැක.

සියල්ලටම වඩා ඇයව දමා නොයන්නට පොරොන්දුවක් විය. ලෝකයටම වූ පොරොන්දු කඩා දමිය හැක. ඇයට වූ පොරොන්දුවක් කැඩීමට හිත හද ගැනීම අසීරුය.

හවස බල්ලෙකු සේ බැණුම් අසා බළලෙකු සේ කරබාගෙන ඔහු අහියසින් හෝටලයට ආවේ ඒ හදවතේ බැඳීමට ගරු කිරීමටය.

නන්දන සැන්ඩ්විච්ස් පෙති කිහිපයකුත් කිරි කෝපි එකකුත් ගෙන පිළිගැනීමේ කවුන්ටරය වෙත ආවේය. අරවින්ද මේ හෝටලයේ වඩාත්ම ප්‍රිය කළ එක තැනක් මෙනත විය. එතනට මුළු අරලියා යායම පෙනෙයි. හෝටලයේ ඇතුළු පැත්තද පෙනෙයි.

‘කල් කිරි දලා කිරි කෝපි එක හැදුවේ කාලා බොන්න අරවින්ද අයියේ...’

අරවින්ද මොහොතක් නන්දන දෙස බලා උන්නේය.. දුප්පත් කොල්ලා... ඔහුගේ හදවතේ එවැනි තද අනුකම්පාවක් ලියලා ආවේය.

‘මේපාර පඩියෙන් ඔය කරට වේත් එකක් හද ගනිත්... කර පාළයි...’

නන්දන දයාබරව සිතාසුනේය.... මේ ලෝකයේ ආදරය වැනි මෘදු යමක් මිනිස්කම වැනි මොලොක් හැඟීමක් තවමත් ඉතිරි වී ඇතැයි ඔහුට හිතෙන්නේ අරවින්ද දෙස බලද්දීය.

‘අරවින්ද අයියා ඔහොම හිතද්දී හරි බයයි.... මොන තීරණේ ගත්තත් මෙහෙත් යන්න නම් තීරණය කරන්න එපා...’

අරවින්ද සැන්ඩ්විච්ස් පෙත්තක් ගත්තේය... බිත්තර බටර් සමඟ මුසුවූ ගම්මිරිස් රසය ඔහුගේ දිවහට මිහිරි ලෙස දනුණි.

‘යනවනම් මං ඒ වෙලාවෙම ගිහිල්ලා නන්දන...’

‘මිසුන් හරි දුකින් ගියේ... හෙට බිරෙක්ලස්ට් වලට මොනවද අරවින්ද අයියා හදන්නේ...’

‘ගෙස්ට්ලා පහළොවක් විතර ඉන්නවනේ... හොඳ මස් හොඳ්දකුයි කිරි හොඳ්දකුයි හදන්න.. අර එදා මේ ළඟ ගෙදරකින් ගෙනාපු ආප්ප හරි රසයි... ප්‍රදීප් අතේ බිත්තර විස්සක් යවලා බිත්තර ආප්ප හදලා ගෙන්නන්න... රතු ඉඳි ආප්ප ටිකක් ගෙන්න... ඒ ඇති...’

‘එළකිරි කාරයා කිරි වලට වතුර ටිකක් දනව වගේ... ඊයෙයි අදයි ටිකක් දියයි....’

‘මං කියන්නම්... කිරි නවත්වනවා කිව්ව ගමන් උෟ හොඳට කිරි වික දෙයි... තව කියක් හරි වැඩි කරලා දෙමු... දුප්පත් එකානේ...’

‘මං නිදගන්න යනවා අරවින්ද අයියේ...’

පිළිගැනීමේ කවුන්ටරයේ අසල බිම දණ ඔබා නන්දන අරවින්දට වැන්දේය. වතාවත් ලෙස නොවුනත් නන්දන ඉඩක් ලද විගස අරවින්දට වැද තිත්දට යයි...

‘ගිහිත් නිදගනිත් කොල්ලෝ... බුදු සරණයි...’

නන්දනගේ හිස පිරිමැද අරවින්ද දෙනෙත් ඉවතට ගත්තේ ඒවා වලට කළුළු පිරුණ නිසාය.

නන්දන ගෙනා කිරි කෝපි කෝප්පය තොල ගාමිත් අරවින්ද සඳ දිය වැටුණ අරලියා ගස් යායා දෙස බලා උන්නේය... අරලියා ගස්වල විශාල පත්‍ර මතට සඳ එළිය වැටී ඒවා දිලිසෙයි. හිත කඩා වැටුණ අද වගේ රියක මේ කරම් සඳ රැස් වැටී අපතේ යන්නේ අපරාදේ යැයි ඔහුට සිතූණි...

හවස ඇයව වාහනයේ දමාගෙන ගොවිජන මාවත දිගේ ගියේ මොනකරම් ආශාවකින්ද... ඇගේ මෘදු බැල්ම යළි යළිත් ඔහුට සිහිවිය... ඒ මුහුණ දේතටම ගෙන දසට පිහිද්දී ගත කිබුනේ වෙනමම තව්කියාවකය... එවැනි තව එකම දවසක් ජීවිතයේ උදවේ නම්...

ප්‍රියලාල් පැමිණ බොඳකළේ එවැනි දිව්‍යමය සතුටකි...

මේ රැයේ අවදි වී කල්පනා කරන්නට යමක් හදවතේ ඇතැයි සිතූනත් ඒ කවරක්ද කියා හදවත නොදනී... හදවත හරියට අණක් ලැබෙන තුරු බලා ඉන්නා සේනා බලා ඇණියක් මෙනි. දෙවයේ සේනාධි නායකයා හදවතට දෙන අණ කුමක්ද...

කිසි වැටි කාවුල්ල පුරා රවුම් ගහන නල මුදු පවත කිසිවැටි කාවුල්ල පැත්තෙන් ආවේනම් ගෙන එන්නේ වැටි බඳේ සිහිලසය... ඉවුර දෙසින් එය ආයේ නම් ගෙන එන්නේ පිපුණ අරලියා මල් වල සුවඳය...

අනන්ත කරදර තැවුල් මැදින් ගත රසබර අරුමැසි බවකින් කැළනෙයි... සඳේ ඡායා මාත්‍රයක් වැටුණ කල වැටි දිය නලියන්නේද මෙලෙස විය යුතුය...

අරවින්ද පුටුවේ හාන්සි වී අඩවන් වූ දෑසින් සඳ පහන් රැස දෙස බලා උන්නේය.

ඒ රැස්ම... ප්‍රාර්ථනා ගෙදරට වී උන්නේ අරවින්දට කතා කර ගත නොහැකිවිය... ඔහුට කතා කළහොත් තමාට ඇබෙනා බවත් එක වචනයක් වත් කතා කරගන්නට නොහැකි වන බවත් ඇය දන උන්නාය...

හදවත් පූජාබිමේ උතුම්ම මල් කඩකට බෝම්බ දමා ගැසුවාක් මෙන් ඇය තැනි ගෙන උන්නාය... ගෙදර ආ මොහොතේ සිට පැය දෙක තුනක් යනතෙක් ඇය ඇඳට වී බලාගත් අත බලා උන්නාය... අඩුම තරමේ අනුරාධා සමඟ වත් ප්‍රාර්ථනා වැඩි කතා බහක් නොකළාය...

එද්දී ප්‍රියලාල් හැසිරුනේ කිසිවක් නොවූ ගාණටය. එක අතකට ඔහුට එය ගාණක් නැත. ඔහුට අරවින්ද තවත් එක සේවකයෙක් පමණකි. එවන්තත් හිස මත තබාගෙන ඒ ගැනම හිතන්නට තරම් ඔහු සංවේදී නැත.

එන මඟ පුරාවටම ඔහු මොන මොනවාදේ කියූ බව ඇයට මතකය. ඒ අතර විවාහ මංගල්‍යය ගැන කතා වැඩිපුර කිවුණි.

‘දන් ඇඩුවා ඇති නේද කෙල්ලේ... ඇළුම් මාරු කර ගනිත්...’

වේලාව රැ එකොළහට ළංවෙද්දී අනුරාධා කීවාය. ප්‍රාර්ථනා උන්නේ උදේ ඇඳගෙන ගිය සාරිය පිටිනි...

‘ම..ට මේ.. කොල්ලව නැ..ති වෙයි අනු...’

ඇඳ මත ඉඳගෙන දෙදණ පසුවට ළං කරගෙන ප්‍රාර්ථනා අඩමින් කීවාය...

‘අපි හිමිහිට කතා කරමු... දන් ගිහිල්ලා ඇළුම් මාරු කරගෙන වොෂ් එකක් දගනිත්... ඇන්ටික් දන් නිදාගන්න කළින් ඇවිල්ලා බැලුවා... මං කිව්වා ටික්ක සතීප මදි කියලා... ප්‍රශ්න මවා ගන්න එපා රත්තරන්...’

‘අපේ තාත්තා ආවද...’

‘නෑ අම්මා කිව්වා අද තාත්තා දඹුල්ලේ හෝටලේලු ඉන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා වම් උරහිස මත ගසා තිබූ සාරි කට්ට ගලවා කන්නාඩි

මේසයට විසි කළාය...

‘උඹට නිදිමත නෑ නේද...’

ඇඳුම් උණා දමා ලා නිලට හුරු තුවාය ගත පුරා දවටාගෙන
නාන කාමරයට යද්දී ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය...

‘ඇ..යි අදත් සර්ව රාත්‍රිකද...’

‘මට උඹත් එක්ක කතා කරන්න මින..’

‘හරි මං ඉන්නමි...’

දුක් විදින්නට වීම ප්‍රශ්නයක් නැත. ජීවිතයේ එකම උරුමය දුක
නම් එය විදින්නටද හිත සුදුනම්ය. එහෙත් තේරුමක් ඇතුළු දුක් විදිය
යුතුය... බලාපොරොත්තුවක් අරමුණක් අනාගතයක් ගැන භාංකවිසියක
වත් හැඟීමකින් තොරව ගංගොඩේ නුගත් ගැහැණියක මෙන් දුක්
විදින්නට ප්‍රාර්ථනා ආශා නොකළාය...

‘අනු...’

සියළු වතාවත් කර දෙපාන්තයේ සිට ලෑම දක්වා පොරවනයෙන්
වසාගෙන ප්‍රාර්ථනා කතා කළාය... සියළු විදුලි පහන් නිවා දමා
තිබුණද කාමරයේ දිග ජනේල අතරින් අසාමාන්‍ය සඳ එළියක් කාමරයට
ගලා විත් තිබුණි.

‘මං අහගෙන ඉන්නේ ප්‍රාර්ථනා...’

‘උඹ හිතනවද මං බොළඳ කෙල්ලෙක් කියලා...’

‘මං මෙහෙම කියන්නමි... උඹේ කතාව... උඹ ඔය අද ර්ගේ කතා
කරන දෙවල් නවකතාවකට ලියලා කවිරුහරි නවකතා කාරයෙක්
පොතක් ගැහුවා නම් අපේ රටේ සම්භාව්‍ය විචාරකයෝ කියයි ඔන්න
හරි බොළඳ නවකතාවක් ඇවිත් කියලා... ඒ හැටි... මනුස්සකමට..
ආදරයට... අද කියන්නේ බොළඳ කම කියලා ප්‍රාර්ථනා...’

‘මං දන්නවා ඒත් මං අහන්නේ... ම..ම... ජීවිතේ ගැන සරල
විදිහට හිතල තීරණ ගන්න...’

‘කාරණා දෙකක් වස්තුවේ... එකක් උඹ තවම තීරණ අරගෙන
නැහැ... ගන්න තට්මනවා විතරයි... අනික සමහර දේවල් වලින් උඹ

ඔප්පු කරලා තියෙනවා ගොඩාක් හිතලා තීරණ ගන්නවා කියලා....
කෙළින්ම ප්‍රශ්නේ අහපන්...'

'මේ හැම දෙයක්ම දලා මම අරවින්ද එක්ක ලස්සන පොඩි
ජීවිතයක් පටන් ගත්තොත්...'

'හැ..ම දෙයක්ම... අම්ම තාත්ත... මේ දේපොළ... හෝටල්..
ඔක්කොම...'

'ඔ..වි.. අම්ම තාත්තව දල යනවා නෙමේනේ..'

'අපේ හෝටලෙන් දලා ගිහිත්....'

'මැනේජර් මහත්තයා මං ළඟ නම් මං දන්නවා හෝටල් කරන
හැටි....'

කොහෙන් හෝ පැනගෙන කණාමැදිරියෙක් කාමරයට රිංගා ඇත...
උග්‍ර යන යන තැන එළිය වේ... ප්‍රාර්ථනා උගේ ලා කොළ පැහැගත්
ලුම්නස් එළිය දෙස බලාගෙනම උන්නාය.

'ඇය අනූ කතා කරන්නේ නැත්තේ...'

'මං මවා ගන්න උත්සාහ ගත්තා...'

'මොකක්ද...'

'උඹවයි අරවින්දවයි... පෝරුවක තියලා...'

'ල...ස්...ස...න...ද...'

වශීවී ගිය හඬින් ඇය ඇසුවාය.

'ක...වු..ද...'

'අරයා...'

'මි... දෙන්නම... මේ ආත්මේ මේ ඇස් දෙකින් ඒක දකගන්න
පුළුවන් උනොත් වාසනාවක්.

'මං ඒ ලස්සන ජීවිතේ වෙනුවෙන් පෙරුම් පුරනවා අනූ...'

හවස ප්‍රාර්ථනාත් අරවින්දත් වාහනයේ යද්දී ඒ දෙස බලා උන්
තන්දන කියුවක් අනුරාධාට පිහිටිය.

'තන්දන හවස පුදුම කතාවක් කිව්වා....'

‘මොකක්ද...’

‘උඹයි අරවින්දයි ගියේ.. වාහනේ නැගලා... එතකොට... රත්නපාල අත්කළත් ළඟ උන්නා....’

‘කියපන්නේ ඉලාස්ටික් නොකර...’

‘මිස්ගේ වෙඩින් එකට අනුරාධා අක්කා අදින්නේ මොකක්ද කියලා ඇහුවා... මගේ පපුව සීරිලා වගේ ගියා ප්‍රාර්ථනා...’

‘ඉ...කින්...’

‘මං කිව්වා තාම හිතලා නෑ කියලා...’

‘එතකොට...’

‘මේකා කියනවා අනුරාධා අක්කා මිස්ගේ දෙවෙනි මනමාලි වෙන්නලු... එයාට ආසලු අරවින්දගේ දෙවෙනි මනමාලයා වෙන්න....’

ප්‍රාර්ථනා අඳුරට හීලිලාය... හැමෝගෙම සිහින වල ඉන්නේ ඔහුය.... තමාගේ සම්පූර්ණ ජීන මාළිගාවම ඔහුය...

‘හවස අරවින්ද මොනාහරි කිව්වද ප්‍රාර්ථනා...’

‘හැම දෙයක්ම වටන වලින් කියන්නට ඕන නෑ අනු.... මං කීරණයක් ගත්තොත් උඹ මට උදව් කරනවා නේද...’

‘උඹ එදත් ඕන ඇහුවා... මේ පණ... උඹට...’

‘හරි උඹ නිදාගන්න... ඉතුරු ටික මං තනියම කල්පනා කරන්නම්...’

නොසිතූ ඉක්මනින් අනුරාධා නින්දට වැටුණාය... ප්‍රාර්ථනා අතින් ඇලයට හැරී කාමරයට ගලා එන ලා සඳ එළිය දෙස බලා උන්නාය... මුදු පවනට සෙලවෙන දෙළුම් ගසේ අතු අග්ගිසි මත සඳ එළිය වැටී ඒවා රිදී පැහැයෙන් බැබළෙයි...

හවස අරවින්දගේ මුහුණවත් නොබලා ආවේ ඇයි... ඔහුට කොතරම් දුක හිතෙන්නට ඇත්ද... හදිස්සියේම ඒ දුක කණාගාටුවෙන් මෙන් ප්‍රාර්ථනාගේ ළය හරහා හමා ගියේය.... ඇය පොරොවනය ළුමට පහළින් වට්ටවා ඇඳ මත වැඩි වූවාය... ඊටත් පසු දුරකතනය උකුලට ගත්තාය...

ප්‍රාර්ථනා ඇමතූම ගනිද්දීත් ඔහු උන්නේ කළින් උන් තැනමය.

මැදියම් රැයේ දුරකතනය නාද වෙද්දී ඒ ඇය යැයි ඔහු නිකමට සිතුවේය.

‘ඇ...යි නිදගන් නැත්තේ...’

බිදුණු කැඩුණු ස්වරයෙන් ඇය ඇසුවාය...

‘මට නින්ද යන්නෑ මිස්...’

ඔහු ඇඩුවානම් ඊට වඩා හොඳය... ප්‍රාර්ථනාගේ ළය බුරුල් වී ඉකිබිඳෙන්නට විය...

‘අඩන්නෙපා මිස්.... මං ෆෝන් එක නියනවා...’

‘ඒ..තේ එපා.. මං අඩන්නෑ...’

දෙදෙනාම මොහොතකට නිහඩ විය...

‘තරහද මා එක්ක...’

‘මට මිස් එක්ක තරහ වෙන්න බෑ...’

‘ඔයා හඳක්... ඉතින් බල්ලෝ බුරනවා තමයි...’

අරවින්ද කිසිවක් කීවේ නැත.

‘එයා බැන්නේ අරවින්දට නෙමේ... ම..ට...’

‘අමාරු අවස්ථාවලදී ඉවසන්න මං පුරුදු වෙලා ඉන්නේ මිස්...’

හදවතේ ඇති මංගල පුවතේ සිරස්තලය වත් ඔහුට කියා ගන්නට හැකි නම්... එහෙත් ඒ වචන කල්පය සාරංශ කරන්නට ඇගේ ළාමක ගැහැණු හදවත දන්නේ නැත.

‘අ..ර..වි..න්..ද ඔයා කටි කළේ නෑ නේද...’

‘මං ලයින් එකේ ඉන්නවා මිස්...’

‘කටි කරන්නේ නෑ නේද...’

‘නෑ මිස්...’

‘මං...’

ඇය මේ කියන්නට යන්නේ මොනවාද... ඔහු දෙකොල් කොළ පොදකින් තෙමා ගත්තේය..

‘මම... තීරණයක් ගත්තොත් මැනෙන්නර් මහත්තයා මට උදව් කරනව’

තේද...

අරලියා මල් යායට රැටත් බඹරු එනවාද.... මේ මල් සුවඳට
ඔවුන් ඇහැරී නොඒනම් පුදුමය..

‘ම..ගේ උදව් ඕනෙමද මිස්...’

‘අරවින්දට විතරයි උදව් කරන්න පුළුවන්...’

‘මං ඉන්නවා මිස්...’

‘තවත් ඇහැරලා ඉන්නා එපා... ගිහින් නිදාගන්න...’

දෙදෙනාම දුරකතනය තැබුවේ නැත. ඔහු ඇය තබන තුරු බලා
උන්නේය... ඇය ඔහු තබන තුරු බලා උන්නාය...

‘මට කට් කරන්න එපා කිව්වනේ...’

‘අදට විතරක් මං කට් කරන්නම්...’

දුරකතනය තබා ප්‍රාර්ථනා දෙකට තුනට හතරට පොරෝනය
යට ගලි වූවාය... ලැජ්ජාවත් සමඟ හදවතට බේරී එන සුහුඹුල් රසබර
බවකින් හදවත් මණ්ඩපයම කෙමී යන්නට විය...

ඔහුත් සමඟ ජීවිතය ගැන කෙළවරක සිට කතා කළ යුතුය....
සියල්ල ඔහු කියනු ඇත... තුන්වරු පිරිතක් අසන්නාක් මෙන් බැකිබරව
එය අසා ඉන්නට ඇය බලා උන්නාය...

26

‘කෝ අරවින්ද නන්දන....’

උදේ ආ හැටියේම ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය... දොරකඩ සුබ දසුන් නැති කළ කිසිම වැඩක් කළ නොහැක...

‘රියේ ජර්මන් සුද්දෙක් ආවතේ මිස්... උදෙන්ම මිනිහට වැව බලන්න ආස හිනිලා අරවින්ද අයියම එක්ක ගියා.... සුද්දට අරවින්ද අයියව හොඳට අල්ලලා... ජර්මන් යන්නක් කතා කළා...’

ප්‍රාර්ථනා කොල් පට තද කර අනුරාධා දෙස බැලුවාය...

‘පණ මෙහේ නියලා ජර්මන් යන්න බෑනේ... ඕනනම් පණක් අරගෙන යනුකි..’

‘මාව දලා ගියොත් මං මරනවා...’ එසේ කියන්නට සිතුවද ප්‍රාර්ථනා මෘදු සිතාවක්ද සහිතව කාර්යාල කාමරයට ආවාය.... අදයම් බදු දෙපාර්තමේන්තුවෙන් එවා තිබූ පෝරමය අවතැන්වී තිබුනෙන් ප්‍රාර්ථනා උදෙන්ම එය සොයන්නට ගත්තාය.

ෆයිල් කිහිපයක් මේසය මත තබාගෙන අදින අතර වාරයේ අරවින්ද හෝටලයට ආ මුල්ම දවසේ ඔහු දුන් ඔහුගේ ජීව දත්ත ඇතුලත් අයදුම් පත ඇය දුටුවාය. සියල්ල නතර කර ප්‍රාර්ථනා එය අතට ගෙන පුටුවට බර වූවාය.

ආශාවෙන් එය කියවාගෙන යද්දී එක් දත්තයක් ළඟ ඇගේ

නෙත් නතර විය...

‘දෙයියනේ උපන් දිනේ හෙට...’

ප්‍රාර්ථනාට මහ හඩින් කියවිණි... අදම මෙය නෙත ගැටීම
කොතරම් පුදුමයක්ද.... තමාට වැරදීමක් සිදුව ඇත්දැයි සිතා ප්‍රාර්ථනා
යළිත් එය බැලුවාය. නැත. ඔහු ඉපදී ඇත්තේ හෙට වැනි දිනයකය...

ආදයම් බඳු ලිපි ගොනුව පෙවීම නතර කළ ප්‍රාර්ථනා සියළු
ගයිල් කවර රාක්කය මත තබා යළි පුටුවට බර වූවාය... හෙට උපන්
දිනය බව ඔහුට අමතකද... ඒ ගැන නිකම්වත් සඳහනක්වත් නෙතළේ
ඇයි...

‘මොකද තනියම හිතාවෙන්නේ...’

අනුරාධා චෙක්පත් කිහිපයකට ප්‍රාර්ථනාගේ අත්සනක් ගන්නට
කාර්යාල කාමරයට ඇතුළු වී ඇසුවාය.

‘තනියම අඩලා එපා වෙලා අනු...’

‘තනියම අඩන්නත් එපා... තනියම හිතාවෙන්නත් එපා... තව
කවරුහරි හවුල් කරගනිත්...’

අරවින්දගේ උපන් දිනය ගැන අනුරාධාටවත් නොකියන්නට
ඇය වග බලා ගත්තාය... කිවහොත් ඇය එය ප්‍රසිද්ධ කරනු ඇත....
ඔහුව පුදුමයට පත් කිරීමේ සියළු ප්‍රසංසා තමාටම අත්පත් කර
ගන්නට ප්‍රාර්ථනා ළදරියකසේ ආශා කළාය.

‘පෙරේද බැංකුවට ගියේ ඔයා නේද...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘ඔ..වි...’

‘ඩිපොස්ට් කරපු සල්ලි ඇරෙන්න එකවුන්ට් එකේ කියක් තිබ්බද
අනු...’

‘දහයකට වැඩියි... අරවින්දම කිව්වා එව්වර සල්ලි එකවුන්ට්
එකේ තියන්න එපා කියලා... ටැක්ස් වලට අනුවෙනවා...’

‘නෑ අනු ඒ සල්ලි හෙට ගන්න වෙනි...’

කල්පනාබරව පෑන අතට ගෙන ප්‍රාර්ථනා කීවාය.

‘එව්වර සල්ලි... මොකද කොල්ලා එක්ක පැනලා යන්න හිතුවද.. යනවනම් අපිටත් කියලා නේද යන්නේ...’

හිටගෙන ඉන්නා අතරවාරයේම මේසයට වැලමිට තබා බරවී අනුරාධා කීවාය... ප්‍රාර්ථනා පෑනේ තුඩින් අනුරාධාගේ නළලක මැද තිත් තැබුවාය.

‘ඒ වගේ කොල්ලෙක් එක්ක පැනලා යන්න සල්ලි ඕන නෑ...’

‘හරි හරි මං අහන්නේ නෑ ඇයි කියලා...’

‘අනේ නෑ කෙල්ලේ.. මං හෙට කියන්නම් හොඳේ... යනගමන් රත්නපාලට ටිකක් කතා කලා කියන්න...’

ප්‍රාර්ථනා කාර්යාල කාමරයේ ජනේල රෙද්ද මැත් කර වාහනය දෙස බැලුවාය. එය අළුත්ම කාණ්ඩයේ කොරොල්ලා කාර් රථයකි. ප්‍රියලාල් අරවින්දට බැන්නේ මේ වාහනය එලවාගෙන ආ නිසාය... අළුත් තරහකින් ඇය දවී ගොස් යටි තොල සපා ගත්තාය.

‘බේබි...’

රත්නපාල ඇගේ මේසය අද්දරට ආවේය...

‘රත්නපාල අත්කල් වාහන ගැන හොඳටම දන්නවද...’

‘නැතුව බේබි... සුක්කානම අල්ලන්න වෙලා දන් අවුරුදු හතළිහක් විතර... ඇයි බේබි...’

‘මට හෙට වාහනයක් ගන්න ඕන...’

‘හෙ..ට...’

රත්නපාල බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘ඇයි බේබි හදිස්සියේ...’

‘වැඩකට.. මට දැන ගන්න ඕන රත්නපාල අත්කල් මොකක්ද ගන්න ඕන වාහනේ කියලා....’

‘බේබි මොකටද කියලා මට කියන්න...’

‘හෝටලේ වැඩටයි... අපේ පාවිච්චියටයි... ලස්සන වාහනයක් වෙන්න ඕන...’

‘මේ කාලේ කාර් අරගෙන පාවිච්චි කරන්න බෑ බේබ්... ඩීසල් වාහනයක් තමා ගන්න ඕන.... මරු වාහනයක් නම් කියෙනවා... හැබැයි ටිකක් ගනන්...’

‘මොකක්ද...’

‘අළුත්ම මොඩල් එකේ ටවුන් ඒස් එකක්... හරි ලස්සනයි... මං දක්කා ළහඳි මේ ලේ රතු පාට ටවුන් ඒස් එකක් ඒක හරියට ප්‍රාඩෝ එකක් වගේ... හරි හැඩයි...’

‘අර එදා ආපු සම්පත් බැංකුවේ මහත්තයට කියෙන්නේ ඒ වගේ එකක්ද...’

‘අ..න්..න හරි බේබ්... කළු පාට එකක් ඒ මහත්තයට කියෙන්නේ... මෙරුන් පාට එක ඊට වඩා ලස්සනයි... ෆ්ලේ ඔප්පන්... ඇතුලත් ලස්සනයි...’

ප්‍රාර්ථනා යමක් මවා ගත්තාය.. ඇගේ මුවගට තුනී හසරුල්ලක්ද ආවේය.

‘කියක් වෙයිද...’

‘දහයක් දෙළහක් වෙයි...’

හෝටලයට ලැබෙන ආදායම් අනුව ඒ වැනි මුදලක් වැය කළද හිරවීමක් ඇති නොවේ.... අරවින්දගේ කළමනාකාරිත්වයේ ඇති අරපිරිමැස්ම ගොස් නැවතුනේ ජංගම ගිණුමේය... එය වැඩෙනවා තමාට වත් තේරුනේ නැත.

‘අපි වාහනය බලමු.. කොහෙන්ද බලන්නේ...’

‘එක්කෝ කොළඹ යන්න ඕනා.. නැත්නම් නුවර කටුගස්තොට යන්න ඕනා..’

‘අද බලලා ආවොත්... හෙට ගතැකිද...’

‘පුළුවන් බේබ්... රෙජිස්ටර් කරන ඒවා ඉන්ජුටරන්ස් කරන ඒවා එයාලම කරලා දෙනවනේ..’

‘හෙට වාහනේ අතට ගන්න පුළුවන්ද...’

‘මං ඒ විදිහට කතා කරන්නම්...’

‘අපිට අර පාටම හම්බවෙයිද... නුවර ගියොත්...’

‘කටුගස්තොට කාර්යේල් හය හතක් තියෙනවා බේබ්...’

‘හරි... ගිහිල්ලා අරවින්ද මහත්තයට කතා කරන්න...’

අළුත් බලාපොරොත්තු.. අළුත් වැඩ සටහන් ඒවා හඳවනට කොතරම් ප්‍රාණයක් ගෙන එනවාද... ජීවිතේ කුඩා දෙයක් වුව හඳවන්නිම කරද්දී එය ආත්මය සරසන සැරසිල්ලක් වන්නේ කොතරම් පුදුමාකාර ලෙසද...

අරවින්ද ආවේ කුඩා ක්‍රීම් බෝතලයක්ද අතැතිවය... පාර්ථනා උපන් දින කුමරු දෙස මොහොතක් බලා උන්නාය... හෙට උපන් දිනය බව තමා දන්නා බව ඔහු දන්නවා නම්... ගණනක් වත් නැතුව ඉන්න හැටි... ඇය හුරතලයට සිතුවාය..

‘ගුඩ් මෝනින් මිස්...’

‘මට වඩා සුද්ද ලොකු උනා තේද...’

ඇය මවාගත් තරහකින් කීවාය...

‘ඒකා හොඳ සුද්දෙක් මිස්... අපේ උන්ට වඩා හොඳයි...’

‘සුද්දියෙක් ඇවිත් නෑ...’

‘නෑ... සුද්ද කසාද බැඳලා නෑ... ඔපෙරා නිළියකට ලව් කරලා... ගැළපෙන්නේ නෑ කියලා සුද්දි බර්ලින් වලදී සුද්දව ඉඹලා වෙන් වෙලා ගිහිල්ලා.... ඊට පස්සේ ආදරේ කරන්න හිතුවේ නෑලු...’

‘මැනේජර් මහත්තයටත් ජර්මන් එන්න කතා කළාලු තේද...’

‘ඔව්... එහේ රෙස්ටුරන්ට් එකක ජොබ් එකක් හොයලා දෙන්නම් කිව්වා... එයා උදව් කරන්නම්ලු...’

අරවින්ද කීවේ හිතා මතා ඇයව බිය කරන්නටය... ජර්මනියෙන් නොව ලොස් ඇන්ජලිස් වලින් යන්නට ආවද මේ රජරට දමා යන්නට ඔහුගේ හිතක් නැත.

‘ඉ...කි...ත්... ය...න...ව...ද...’

ඇය දෑස් බිමට බර කර ඇසුවාය...

‘කබ්බෝ රජ වෙලා ඉන්න පාංකඩයෝ සිටු කුමාරවරු වෙලා

ඉන්න මේ පිස්සු රට දලා යන්න වෙලාවකට හිනෙනවා මිස්.... ඒ..ත්...
ඇගේ උගුර සිරවිය.

‘ඇ..යි...’

‘දලා යන්න බැරි දේවලුන් තියෙනවා...’

ඒ මොනවද කියා ඇය ඇසුවේ නැත. ඔරලෝසුවේ තත්පර කට්ට යන හඬත් ජනේලය ළඟට ආ ලේනෙකුගේ හඬත් පමණක් ඇසුණි.

‘ඔය අතේ මොනවද..’

‘සුද්ද මට දුන්නා... ගොඩාක් වටින ක්‍රීම් එකක්... මං මිස්ට ගෙනාවේ... ඕක මිස් ලංකාවේ සල්ලි වලින් රුපියල් දහදහක් විතර වෙනවා... ලෝකේ හොඳම කොස්මැටික් තියෙන්නේ ජර්මනියේ මිස්...’

ප්‍රාර්ථනා අරවින්ද දුන් තරමක් උස ක්‍රීම් බෝතලයෙන් බිංදුවක් ඇඟිලි තුඩට ගත්තාය... ඉන්පසු එය දකින පිරිමැද නාසයට තබා සුවඳ වින්දය...

‘කවදවත් මේ වගේ සුවඳක් දැනිලා නැහැ...’

වරලස මැත් කර දැනම ගෙළ යටට යවා ඇය කීවාය... ඔහුගේ උපන් දිනය ගැන අසන්නට ඇයට සිතුවේ... නැත. එය හෙට ඔහුව පුදුම කරන්නට තබා ගත යුතුය...

‘අරවින්දට දෑත් නුවර යන්න වෙනවා... රත්නපාල අත්කල් එක්ක...’

‘හදිස්සියේ මිස්...’

‘ඔව්... අපි හෙට වාහනයක් ගන්නවා... ඒක බලන්න...’

අරවින්දට පුදුම සිතුවේ. හැම තීරණයක්ම ඇය ගත්තේ තමාත් සමඟය. වාහනයක් ගැන හදිස්සියේ ඇය තීරණයක් ගත්තේ ඇයි..

‘අරවින්දට ආසම වාහනේ මොකක්ද... අපේ හෝටලේට ගන්න...’

ඔහු කල්පනාවකට වැටුනේය...

‘ගන්නවනම් අළුත් මොඩල් එකේ වෑන් එකක්ම තමයි මිස්... අළුත්ම නම්බර්ස් වලින් එන ටවුන් ඒස් එකක් නම් තියෙනවා මිස් හරි ලස්සනයි...’

ඇයට සහනයක් දුන්නේ... ඔහුගේ තේරීම් හොඳම තේරීම් බව
නැවතත් ඇයට අවබෝධ විය...

‘මාත් හිතුවේ ඒක ගන්න කියලා... මෙරුන් පාට එකක් දකලා
නියෙනවද...’

‘ඔව් මිස්.. මිස් ඔය ගාලා තියන කියුටෙක්ස් වල පාට...’

ප්‍රාර්ථනා ලැජ්ජාවෙන් ඇඟිලි තද කර ගත්තාය... ඔහු මේ ඩිංගට
ඒකත් දකගෙනය...

‘කවදද මිස් වාහනේ ගන්නේ...’

‘අද අරවින්ද රත්නපාල අන්කල් එක්ක ගිහිල්ලා බලලා එන්න...
හෙට අපි ඒක ගිහිල්ලා ගමු... අළුත් වාහනෙන් මාළිගාවටත් ගිහිල්ලා
එන්න පුළුවන්තේ...’

ජීවිතයේ සුන්දර දවස සැඟවී තිබුනේ කොහිද... ඒ දවස උදාවෙන්නට
මේ තරම් පමා වූයේ ඇයි...

‘ඇ..යි මිස් එකපාර වාහනයක් ගන්න හිතුවේ...’

මේ තීරණය ගැන ඔහු පුදුම වෙන බව ප්‍රාර්ථනා දැනී. මෙතෙක්
හෝටලයට ගත් සියල්ල ගැන තීරණය කළේ ඔහුය...

‘ඒ ඇයි කියලා හෙට යතුර අතට ගත්තහම මං කියන්නම්... මි...
දැන් යන්න... මං හෝටලේ බලා ගන්නම්...’

අරවින්ද යන්නට හැරී නැවත හැරුනේය...

‘මිස් හවස් වෙයි...’

ඔහුට දමා යන්නට දුකද... ඒ දෑස් කියන්නේ ඒ බවද...

‘මං එතකල් ඉන්නම්...’

අරවින්ද මෘදු ලෙස සිනාසී හැරුනේය.

‘මේ... මේ පාට හොඳේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇයගේ ඇඟිලි තුඩු පෙන්වා කීවාය... ඔහු මතක
තබාගත්තේ ඒ නිය ආලේපනයේ පාට නොවේ. ඇගේ දෙකොල් වල
පාටය...

‘උඹ මොකක් හරි හොර වැඩක් කරනවා... මට තේරෙනවා...’

අරවින්දත් රත්නපාලත් නුවර ගිය පසු අනුරාධා කීවේ සැකමුසුව ප්‍රාර්ථනා දෙස බලාය... මිතුරිය කිසිවක් තමාට නොසහවන බව දනිතත් ඇගේ මුහුණේ රැඳී අළුත් හොර මනමාල පාට ඇයට ඒ බැව් හිතන්නට බල කළේය..

‘මි... ඔව්... පොඩි හොර වැඩක් කරනවා...’

‘මට කියපත්... ඇය හදිස්සියේ වාහනයක් ගන්නේ...’

‘ඒක හොඳ පටන් ගැනීමක් අනු... මං පස්සෙ උඹට කියන්නම්...’

අනුරාධා ඇය දෙස කුළුපගව නෙත් යොමා උන්නාය...

‘උඹ හිතන හැම දෙයක්ම සර්වප්‍රකාරයෙන්ම සාර්ථක වෙන්න ඕන... මං මේ බුදු පහන දිහා බලලා කියන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා හැඟීම් බරව හිස වැනුවාය.... තිස් තුන් කෝටියක් දෙව් දේවාතාවෝද... අමා මෑතී බුදු පියාණන්ද ජය ශ්‍රී මහ බෝධියට අධිශාහික දේවතා කළු බණ්ඩාර දේවතාවුන් වහන්සේද... තමා දෙස බලනවානම් බැලිය යුතුම දවස්ය මේ උදවෙමින් පවතින්නේ...

‘හෙට නුවර යන්න ලෑස්ති වෙයන්... අපි වාහනේ අරගෙන මාළිගාවටත් යනවා...’

‘පන්සල් පහක බාර පහක් වෙන්නද යන්නේ...’

‘ඔව්... රූපෙට රූපේ තියලා...’

විහිළුවක් වුවද දැඩි හක්තියකින් ප්‍රාර්ථනා මිමිණුවාය...

27

හිරු පායා ආවේ සුන්දර බද්දවකටය... ප්‍රාර්ථනා හැමදම අදිනා සාරියට සමුදී ලා නිලට හුරු ජීන්ස් කලිසමකුත් තද කහ පැහැගත් අත් දිග වී ඡර්ට් එකකුත් පාන්දරම ඇඳ ගත්තාය. කැඩපතේ ඇඳෙන සරල සැහැල්ලු යුවකියකගේ රූප ශ්‍රීයාව දෙස ප්‍රාර්ථනා බලාගත්වනම බලා උන්නාය....

ජීවිත වාලුකාවට එළඹි නපුරු ගිම්හාන කාලයක ඇය වසන්තයක් ගැන සිහින මවමින් උන්නාය... දෙවිය නම් වේලපත්කඩයේ කියා ඇත්තේ ගිම්හානයට පසු ගිම්හානය බවය. ඒ ගිම්හානයට පසු දිගටම ගිම්හානය බවය... ඒ අවිච්ඡින්න ගිම්හානයට සමුදිය යුතු බව ප්‍රාර්ථනා අදිමින් කරගත්තේ අද නොවේ. දවස් ගණනාවක් තිදි නොලබා දුක් විදි රාත්‍රීන් වලය...

ඉරණමේ වියරු ගිනි හිරු පායා ජීවිත කුසුම පරවී කරවී පෙති පිවිච්චි යන්නට ප්‍රථම ප්‍රේමයේ වසන්තයට හදවතේ ගුල්ම යහන් ගැබට ආරාධනා කළ යුතුය... දැන හෝ නොදැන මින්දද හී සර පසුවේ හත් අට පොළක් සිදුරු කර හමාරය...

හදවත් රාජධානිය එක් ආදරණීය සේනාධි නායකයෙක් සදහටම යටත් කරගෙන හමාරය... ජීවිත රාජධානිය තිබුනේ වියවුලින් වැසී අඳුරු අනාගතයක ඉරණම දේන දරාගෙනය.... එක් පැහැබර දවසක හදවතේ සියළු වාහල්කඩ බිඳ ඔහු ප්‍රේමයේ සේනාවද රැගෙන ආවේය.. දුප්පත් රැජිණ එවන් රණකාමියෙකු දක තිබුනේ නැත.... නිරිඳෙකු

නැති රාජධානියේ රැජිණ වී පලක් නැති බව ඇයට තේරුම් ගියේය... ජීවිත රාජධානිය අසුරු සැනෙකින් යටත් කර ගත් ඒ උත්කූල සේනාධි නායකයාටම හදවතේ සියළු සිංහාසනයන් දී රාජාභිෂේකයට ඇය ඔහුට ආරාධනා කළේය....

අසුරු රාජධානියක රැජිණක් වනවාට වඩා ප්‍රේමය උතුරන රාජ්‍යයක යටත් වැසියෙකු වීම වටී... ඔහු නිරිඳෙකු කර ඔහුගේ පාද පරිවාරිකාව වන්නට ඇය පෙරුම් පිරුවේ එබැවිනි...

දැන් ඇය... ප්‍රේමයේ ස්වයංචර මංගල්‍යයට බලා උන්නාය... ජීවිත කාලය පුරා රැකගත් යෞවනය පුද දුන් එකම නිරිඳුන්ගේ හදවත සමඟ සවර්ණ බන්ධනයකට පිවිසෙන්නට ඇය පාරම් පුරමින් උන්නාය...

දැන් ප්‍රේමයට ඉමක් නැත. නිමක් නැත... යෞවනයේ රත් රුවන් කරඬු කහ වතුරින් නාවා පේ කර ඇය බලා ඉන්නීය... සද්ධර්ම කුන්ඩලේ ඇත් රජු තම ජීවිත ඉරණමේ සියළු සුඛ පෙර නිමිති ලියූ රත් සන්නස් පතද රැගෙන එන තුරු ඇය බලා ඉන්නීය...

පාමුලට නිල් කඩුරොඩුද... නිරුවත් පයෝධර මතට දසමන්ද... වියනට අරලියා මල්ද දමා අනුරාගයේ ප්‍රථම රියට ශ්‍රී මංගල යහනාව දැන් සුදන්නීය.. සඳ පෙරඹරට නැඟී හෝරා දෙකක් ගෙවී ගිය තැන පුරපස අහසේ කෙළවරක තද නිලට පහන් තරුව පායා එනු ඇත... පියයුරෝ දෙදෙන රහසින් ශාන්ත වූ දෙතොල් පහසක් පතා බලා ඉනු ඇත.... නොඉඳුල් වකින් සඳ රැස් ගලන වසන්ත රාත්‍රියේ සියපතක් මතට සඳ කඩා වැටෙන්නාක් මෙන් නිරිඳුන් වසන්තය රැගෙන එනු ඇත...

ජීවිතය සතපවාලන්නට ඔහුගේ පුළුල් උරතලය ඇතිය... ජීවිතය එතැන ඇත...

‘මට මල් ටිකක් ගන්න ඕන...’

ප්‍රාර්ථනා වාහනයට නඟිද්දීම කීවාය. අනුරාධා බැලුවේ පුදුමයෙනි.

‘දැන්මම මල් අරගෙන ඔක්කොම වැඩ ඉවර වෙලා මාළිගාවට එද්දි මල් පරවෙලා තියෙයි... අපි එහෙත් ගමු...’

‘මාළිගාවට අරගෙන යන්න නෙමේ...’

ප්‍රාර්ථනා දෑස් සහවා කීවාය.

රත්නපාල ශ්‍රී මහ බෝධියට හැරෙන තැන වාහනය නතර කළේය... ප්‍රාර්ථනා වාහනයෙන් බැස දැන් නෙලාගෙන ආ සුදු ඕලු මල් විස්සක් කිහික් පමණ පොකුරට හද ගත්තාය...

උපන් දිනයකට ඕලු මල් දෙන එකම කෙනා තමා විය යුතුය. රෝස කාන්තෙකුත් ජර්බරරාස් මල් වලට වඩා ප්‍රාර්ථනා ඕලු නෙළුම් මල් වලට ආශා කළාය...

‘මට කියපන්...’

‘තව වුට්ටකින්... ප්ලීස්...’

‘මට යං...ත...ම...ට තේරෙනවා...’

‘එහෙනම් කට වහගෙන හිටපන්... මගෙන් ගුවි නොකා...’

හිත කොතරම් බොළඳද... ජීවිතේ විඳින සුන්දරම හැඟීම් ගලා එන්නේ මේ බොළඳ රසවත් බව හරහා නොවේද... මේ සරල බව අමතක කර මහප්‍රාණ වලට යන්නට ප්‍රාර්ථනා ආශා නැත. හැමෝම සංකීර්ණ වන්නට ගොස් විඳවති... ජීවිත සරල රේඛාවකින් ඔබ්බට ගෙන යන්නේ ඇයි...

ප්‍රාර්ථනා ඊයේ එද්දී තන්දනට කිරිබත් හදන්නට කියා ආවාය... ඇයි මිස් විශේෂයක්ද කියා තන්දන අසද්දී ප්‍රාර්ථනාට බිය සිතුවේ... ඇය වාහනයක් ගන්නා නිසා එසේ හදන්නට කීවාය... ඔහු එපමණකින් සැඟිම ඇයට නිදහසක් විය...

ඊයේ එද්දී ගත් කේක් එකක් කෙසෙල් ඇවරි දෙකක් තවම වාහනයේ ඩිකියේය... සියල්ලන්ටම හොරෙන් මේ ටික කළේ අමාරුවෙනි... අනුරාධාටවත් රහස කීවා නම් මීට වඩා ලස්සනට ඔහුගේ උපන් දිනය සමරන්නට තිබුණි.

එවිට අගයක් නැත. ලස්සනක්ද නැත.

අරවින්ද නුවර යන්නට ඇඳගෙන බලා උන්නේය... සුදුමයකට මෙන් ඔහුට අද තමාගේ උපන් දිනය බව අමතක විය... දහසකුත් එකක් වැඩ රාජකාරි මැද ඔහුට එය අමතක වී යාම අරුමයක් නොවේ.. අතින් කාරණාව මෙතුවකට ඔහුගේ උපන් දිනය සමරා නැත. තාත්තාත් ඔහුත් පමණනක් හුදෙකලා වූ ජීවිතයේ එවැනි හැඟීම්බර දෙයක් කරන්නට අම්මා ජීවිතයේ උන්නේ නැත.

බෝගන්විලා ගසේ කුඩු තැනු ගේ කුරුල්ලා උදෙන්ම නැගිට කෑ ගසමින් උන්නේය... හෙට අනිද්ද කිරිල්ලිය පැටව් දමනු ඇත... ගේ කුරුල්ලාටත් කුඩු හදන්නට මතක් වන්නේ කිරිල්ලියක් හමුවූ පසුය....

ඔහුගේ හිත අභිංසක සතුටකින් තැත්පත් වී තිබුණි. එක හිතකට හිත් දෙකක සතුට ලැබෙද්දී එවැනි සතුටක් එන්නේය... ඔහු විඳිමින් උන්නේ ඒ නිරාමිස සතුටය...

Happy Birth day... to... You... හෝටලයට වාහනය දමද්දී ප්‍රාර්ථනා මිමිනුවාය. ඇගේ දස් නොසිතූ ලෙස හෙත් විය...

‘රත්නපාල අත්කල් අර රියේ ගත්ත කේක් එකයි කෙසෙල් විකයි ගිහිල්ලා නන්දනට දෙන්න... අතේ අනූ අපිට කාලා යන්න මේසේ ලෑස්ති කරන්න...’

අනුරාධා ඇයට උරුම ඉවෙන් බොහෝ දේ තේරුම් ගත්තාය... කෙල්ලෙක් ආදරය කරද්දී කොපමණ හැඩද.... ‘මං ලෑස්ති කරන්නම් ලස්සන උපන් දින තේ මේසයක්...’ අනුරාධා හිතීන් කියමින් සතුවින් හෝටලය තුළට ගියාය... ප්‍රාර්ථනා රියේ මහ රූ ඇහැරී ලියූ කාඩ් පත ඇයට සිහිවිය. සියල්ල අමුණා ඇය හොරය අල්ලා ගත්තාය. එහෙත් කිසිවක් නොකියාම ඉන්නට ඇය සිතුවාය... කෙල්ලගේ සතුටෙන්...

ප්‍රාර්ථනා බැස්සේ අනුරාධාත් රත්නපාලත් බැස හෝටලය තුළට ගියාටත් පසුය... කහ පැහැගත් වී ෂර්ට් එක් අත වැලමිට දක්වා අපිළිවෙළට උඩට උස්සා ගත් ඇය අතේ වූ ඕලු පොකුරද ගෙන බිම බලාගෙනම හෝටලය තුළට පිවිසියාය....

ඔහු තමා දෙස බලා ඉන්නා බව ඇය දනී... මේ ලස්සන ඔහුට නොවේද... ඒ ඇස් වලින් මේ වත ඉඳුල් වුවාට කම් නැත. අරවින්දට ළං වෙද්දී ප්‍රාර්ථනා ගමන බාල කළාය...

‘ගුඩ් මෝනින් මිස්...’

ඇය කිසිවක් කීවේ නැත. අදට ඒ පැතුම් නොගැළපේ...

‘අරවින්ද විකක් එන්න...’

වෙනස්ම කටහඬකින් ප්‍රාර්ථනා කීවාය. ඔහු දෙගිඩියාවෙන් ඇය අත වූ ඕලු මල් පොකුර දෙස බැලුවේය... ගුඩ් මෝනින් කී කල එයට වත් පිළිතුරු නොදී අහක බලාගෙනම ගියේ ඇයි.... ඔහුට දැනුනේ

බියකි...

ප්‍රාර්ථනා දෙර ළඟට වී ඔහු එන තුරු බලා උන්නාය. ඇගේ හිත දඩං බඩං ගාමින් සැලෙමින් තිබුණි. මෙවැනි අවස්ථාවකට ඇය කෙදිනකවත් මුහුණ දී නැත.

අරවින්ද කාමරයට ඇතුළු වූයේ තරමක වකිතයකිනි. ප්‍රාර්ථනා ඕලු පොකුර පිටුපසට කරගෙන දෙරකඩ අසළම උන්නාය...

‘මෙහි හැ..පී රිටන්ස් අරවින්..ද...’

ගොත ගසමින් ඔහුට සුබ පැතු ඇය ඕලු පොකුර ඔහු වෙත පැවැය.. ඇගේ දෑසින් වැහි වතුර මෙන් කළු වැටුණි. අරවින්දගේ ළය පුපුරා යන්නට තරම් විය...

‘ගත්...න... අද උපන් දිනේ... අමතක උතාද....’

‘මි...ස්... මේ...’

ඔහුට කියන්නට ගිය දේ කියවුනේ නැත... පැත්තකට කරගත් දෙනුවත් කළුළු පෙහි තිබුණි.

‘මේක ගන්න මහත්තයෝ...’

ඔහු ගැහෙන සුරතීන් ඕලු පොකුර ගත්තේය...

‘මේකත් ගන්න... මට ලියන්න තේරෙන්නේ නෑ... කියවලා හිතා වෙන්නෙපා... හො...ද..ද..’

පැයක් දුක් විඳ ලියූ උපන් දින සුබ පැතුම් පත ඔහු අත තැබූ ඇය තවත් අඩියක් ඉස්සර විය. අරවින්ද උන්නේ ගොළු විය... සඳහටම ගොළුවී යා වි යැයි ඔහුට බිය සිතූණි.

‘හැ..ම උපන් දිනේකම මං ළඟ ඉ...ත්...න...’

එසේ කී ඇය ඔහුගේ වම් උරහිස මත දකුණු අත තබා දෙතොල් වලින් ඉස්සී ඒ නළලතට දෙතොල් තබා කාමරයෙන් පිටතට දිව්වාය... කොරිඩෝර් දිගේ කළු වැටුණි. ලෝකයම මොහොතකට නැවතී යළි ඇරඹුණ බවක් ඇයට දැනුණි... මහඳී කුළුණක් බදගත් ඇය හති දමන්නට විය...

ප්‍රාර්ථනා නෙළුම්දෙණියට මේ සිදුවූයේ කුමක්ද... මැද මිදුලේ වූ කුඩා පොකුණ දෙස බලාගෙන ඇය සිතුවාය...

අරවින්ද උන්නේ එක තැන පිටිවෙමිනි. තමාටත් අමතක වූ උපන් දිනය ඇයට මතක් වූයේ කෙසේද... ඔහු එක අතක ඕලු පොකුරක් අතින් අතේ සුඛ පැතුම් පතත් තබාගෙන ගොඵවී උන්නේය...

ජීවිත අහසේ සඳක්... සඳ රාජ්‍යයක් පයා ඇති බව ඔහු දනගෙන උන්නේය... එහෙත් ඒ සඳ රාජ්‍යය මේ තරම් තමාට ආදරය කරනා බවක් ඔහු නොදන උන්නේය...

අරවින්ද සිහිපුත් මුවෙක් මෙන් ඔහුගේ කාමරයට පැමිණ දෙර වසා ගත්තේය... ඕලු පොකුර යහන මත තබා ඔහු උපන් දින සුඛ පැතුම් පත විවර කළේය...

දයාබර අරවින්ද...

අද වගේ දවසක... වූටි කොලු පැටියෙක් වෙලා ඔයා උපන්නේ කා වෙනුවෙන්ද... කියන්න...

ඉතින්... ලියන්න.. කියන්න දහසක් දේවල් ආවත් මේ කෙල්ලට ලියා ගන්න බෑ... මං ඔයා වගේ සාහිත්‍ය කාරයෙක් නෙමේනේ...

අද ඉඳලා උදවෙන ඔයාගේ හැම උපන් දිනයකටම ඔයා ළඟ ඉන්න... ඔයාට මෙහෙම සුඛ පතන්න මට ලැබෙනවනම්...

මගේ මැනෙන්නර් මහත්තයා ඇයි මට මොනවත් කියන්නේ නැත්තේ... මට හඳලා ඕන මගේ හොටලේ නෙමේ... තේරුනාද....

මං

ප්‍රාර්ථනා...

ඔහු එහෙමම ඇඳට වැටුනේය... දෙවියන් තමාට විහිළ කරනවාටත් කියා අරවින්ද සිතුවේය.... නැත. දෙවියන් බොරු විය හැක. එහෙත් ඇය මායාවක් නොවේ....

කිසිවෙකු දෙරට තට්ටු කරන හඬ ඇසී අරවින්ද ගැස්සී ඇඳෙන් බැස්සේය... රැක් එක මත තිබූ තුවායෙන් ඔහු මුහුණ පිය ගත්තේ එය තෙත්ව තිබූ නිසාය...

Happy Birth day to You

Happy Birth day to You

Happy Birth day dear අරවින්ද අයියා...

Happy Birth day to You

අනුරාධා තන්දන ප්‍රදීප් රුවන් දෙරකඩ පසළ ඉඳ ලොවකට
කීවෝය... ඔහු දහිලි වලින් දෙනෙත් තද කරමින් බිම බලා ගත්තේය...
ඔවුන් සියල්ලට එහා සිට ප්‍රාර්ථනා මේ සියල්ල බලාගෙනය...

හැමෝගේම පසුව ඇවිලි පිට්ටෙන්තට විය...

‘අපි යන් අරවින්ද අයියේ... මිස් වූටි පාටියක් දලා....’

තන්දන ඔහුගේ අතක් අල්ලා ගත්තේය... ඔහුට නෙත ගැටෙන්නට
පෙර ප්‍රාර්ථනා ඉස්සර වූවාය...

28

ප්‍රාර්ථනා නුවර යන්නට වාහනයට නැග්ගේ කොට්ටයක්ද රැ
ගෙනය. දුර ගමනක් යද්දී උකුලේ කොට්ටයක් තබාගෙන සනීපයට
යන්නට ඇය ආශා කළාය... ඒ දැක අනුරාධා යමක් කියන්නට ගොස්
යළිත් එය ගිලගත්තාය...

අරවින්ද අසුන් ගත්තේ ප්‍රාර්ථනාට ඉදිරිපස අසුනෙහි... ඇයට
දුක හිතුවේ ඔහුගේ මුහුණ බලමින් යන්නට බැරි නිසාය...

‘මට ඔය පැත්ත දීපන් කෙල්ලේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ හැඟීම් තේරුම් ගත් අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උකුල
උඩින් පැන අනිත් පැත්තට වූවාය...

‘දන් දර්ශන පටය පැහැදිලිද...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උකුල මත වූ කොට්ටය මත සුරත තබා

රහසින් ඇසුවාය....

‘උඹ මට පල් එක දනවා...’

‘පල් එක දම්මන් ම..ම..නේ...’

යුවතියන් දෙදෙනාගේ මුකුළුව ඇසී අරවින්ද පසුපස හැරී සිනාසුනේය... වාහනයට නැගිට මොහොතේ සිට ඔහු ඉන්නේ බර කල්පනාවකය. කෙඳිනකවත් නොවූ ලෙස ඒ දස් ලා රතකට හැරී ඇත...

‘බර්ක් ඩේ එකට මැනේජර් මහත්තයා අපිට මොනවද දෙන්නේ කියලා අහන්න අනු...’

ඔහුගේ සන්සුන් කල්පනාබර දහන වාවාගෙන ඉන්නට බැරි තැන ප්‍රාර්ථනා කීවාය... අරවින්දගේ දස් යළිත් පසුපස අසුනට ආවේය...

‘අ..නේ සොරි මිස්... මටවත් මගේ බර්ක් ඩේ එක මතක් උනේ නෑ.. මිස්ගෙන් අහන්න අනු මොනවද මිනේ කියලා... මං ඉල්ලන ඕන දෙයක් දෙන්නම්...’

ප්‍රාර්ථනා කොටියේ මුද්‍රණය කර තිබූ කුඩා ටෙඩ් බෙයාර්ගේ නාසය මිරිකුවාය... අමුතුවෙන් දන් ඔහුගෙන් ඉල්ලන්නට දෙයක් නැත. ජීවිතයම ඔහුගෙන් ඉල්ලා ඇත... ඇය උන්නේ ඒ ජීවිතය ඔහු තම දේන මත තබනා තුරුය...

‘අහන්න අනු ඉල්ලුවොත් ඕන දෙයක් දෙනවද කියලා...’

පසුපස ආසනයේ කෙළවර මුල්ලට බරවී ප්‍රාර්ථනා කීවාය...

‘මිස්ට්‍රි දෙන්න බැරි දෙයක් මං ගාව නෑ කියන්න අනු..’

ප්‍රාර්ථනාගේ දස් ඔහුගේ මුහුණ මතම තතර වී තිබුණි...

‘දන් ඉතින් ඉල්ලන්න...’

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනාගේ උරහිසට බරවී රහසින් කීවාය...

‘ඉල්ලන්න තියෙන හැම දෙයක්ම මං ඉල්ලලා තියෙන්නේ අනු...’

‘අද කපුළු එපා... ලස්සන දවසනේ...’

ඇතත්ම අද ලස්සන දවසකි... දඹුල්ල නුවර මහාමාර්ගය පුරාවට රත්තරන් පාටින් උදහිරු එළිය වැටී ඇත.... මහ දෙපස වූ තේක්ක ගස්

වලින් පෙරි ආ හිරු කිරණ මාවතට වැටුනේ අපිළිවෙලට රටා මවමිනි...

‘බලපු වාහනේ ලස්සනද රත්තපාල අත්කල්...’

මොහොතකට පසු ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘මේ ඉන්නේ... ලස්සනද කියලා බේබීම අහන්නකෝ...’

ඔහු සමඟ කතා කරන්නට වෙනද නැති වකිතයක් අද සිතට එන්නේ ඇයි... වාහනයට පසුවෙන අළුත් තේක්ක ගස් දෙස බලමින් ඔහු මේ තරම් කල්පතා කරන්නේ මොනවාද...

‘වෙහිකල් එක ලස්සනද අරවින්ද...’

‘අපි හිතුවට වඩා ලස්සන ටවුන් ඒස් එකක් තිබ්බා මිස්... ඔටෝ ගියර් පවර් ෂට්ස් ඩ්‍රවල් ඒසී ඔක්කොම කියෙනවා.. පාටක් ලස්සනයි...’

‘අර පාටද...’

‘ඔව් මිස්.. ඒ පාටම තමයි... එතන නැති පාටක් නැ...’

‘අරවින්ද ඩ්‍රයිව් කරල බැලුවද...’

ප්‍රාර්ථනා අසද්දී ඔහු සිනාසී රත්තපාල දෙස බැලුවේය.

‘අරවින්ද මහත්තයා ඩ්‍රයිව් කරගෙන තුවර පේරාදෙණිය පාලම ළඟටම ආවා බේබීම...’

‘ඒක ඔටෝ ගියර් මිස්... එළවන්න ලේසියි...’

හදිස්සියේ වාහනයක් ගන්නට සිතූ කාරණා බොහොමයක් ඇත... ඒ එක් කාරණාවක් අතින් කාරණාව සමඟ පැටලී තිබූ නිසා වෙන වෙනම හඳුනාගන්නට අසීරුය...

‘අ..නූ...’

අරවින්දටත් රත්තපාලටත් නොඇසෙන්නට ප්‍රාර්ථනා මිමිණුවාය... ඇය රහසින් කියන්නට ගිය නිසා අනුරාධා තවත් ළඟට ආවාය.

‘මට මගේ අනාගතය වෙනස් කර ගන්න ඕන... උඹත් රැකිව්වේ... අද ඒකේ පළවෙනි උත්සාහය මං ගත්තේ...’

‘මං දන්නවා ප්‍රාර්ථනා.. මට තේරෙනවා...’

තේ බොන්නට කුඩා කඩයක් පසළ වාහනය නැවතිණ... ප්‍රාර්ථනා රත්තපාලත් සමඟ තේ බොද්දී අරවින්ද ඇගේ තේකත් රැගෙන වාහනය

කරා ආවේය. ඇය වාහනයේ බඳට හේත්තු වී දත් බැඳගෙන ඉදිරිපස වූ කොරටුව දෙස බලා උන්නාය.

‘මි..ස්... තේ...’

ඇය තේක නොගෙන මොහොතක් බලා උන්නාය.. ඔහුගේ දෙනෙත් නිරිත දිග මෝසමට සංකෘප්ත වූ වැසි වළාකුළක් මෙනි...

‘දඹුල්ලට එතකල් මොනවද කල්පනා කළේ...’

මෘදු හඬින් ඇය ඇසුවාය. ඔහු සිනාසෙන්නට වෙරගත් නුමුදු ඒ සඳහා කම්මුල් වලින් කිසිදු උපකාරයක් නොලැබිණි.

‘මං බර පටවනවා වැඩියි නේද... මම මල වදයක් වානයක් කියලා හිතනවද දන්නෑ...’

අසරණ හඬකින් ඇය මිම්මුණවාය... අරවින්ද තේ උගුර උණුවෙන්ම බිගෙන ගියේ තොල කට වියළී වී ගිය නිසාය...

‘කපුටෝ ඉන්නවනේ..’

ඔහු මෘදුව කීවේය.

‘මි... ඉතින්...’

‘පාන්දරම ජේ වෙලා ඇවිත් දේවාලේ අස් කරලා කහවතුර ඉහලා සුවඳ දුන් අල්ලලා පළතුරු පහක් එළවළු පහක් මල් පහක් තියලා පූජාව තියලා... ගිනෙල් පහනක් දල්වලා... අළුත් මුට්ටියක අළුත් අට ඇට වලින් මුරුතැන් බතක් උයලා දේවාලේ පාමුළ යාඥ කරනවා... මොකටද...’

ඔහු ඇසුවේ තේ කෝප්පය මුවේ තබාගෙනය.

‘ඔයාම කියන්න...’

‘දෙවියෝ වඩිනකල්... කපු මහත්තයා ඇස් වහගෙන යාඥ කරනවා...’

‘ඉතින්...’

‘එතකොට නොහිතපු විදිහට දෙවියෝ වැඩලා කපු මහත්තයා දිහා බලාගෙන ඉන්නවා... අමුතු දිව්‍ය සුවඳක් දැනිලා කපු මහත්තයා

හිටපු ගමන් ඇස් අරිනවා... කපු මහත්තයා දකින්නේ දේවාලයට දෙවියෝ වැඩලා ඉන්නවා... කපු මහත්තයාට කතා කරගන්න බැරි වෙනවා... එහෙම වඩින දෙවියෙක්ව අපේ කපු මහත්තයාට වදයක් නෙමේ මිස්... වාතයකුත් නෙමේ... හැම දේවාලෙකටම දෙවියෝ වඩින්නේ නෑ...

හිස්ව තිබූ ප්‍රාර්ථනාගේ තේ කෝප්පය ඇගේ සුරතීන් අරවින්ද ගත්තේය... ඔහුට කේ මදිය... ප්‍රාර්ථනා බලා ඉඳිද්දීම ඇගේ කෝප්පයේ ඉතිරි තේ උගුර ඔහු බිච්චිය... 'හැම දේවාලෙකටම දෙවියෝ වඩින්නේ නෑ...' ඒ වචන දේශකාර දෙන්නට විය.

'හැම දෙවියෙකුටම හොඳ කපු මහත්තයෙක් ලැබෙන්නේ නෑ...'

අරවින්ද කිසිවක් කීවේ නැත. අනුරාධා ඔවුන් අතරට ආවේ ජබ්බෝල පළ කිහිපයක් ද රැගෙනය. ජබ්බෝල රේණු වල තිබුනේ කන්නට ආශා හිතෙනා ලා රෝස පැහැයකි.

'රේණු රහයි...'

අරවින්ද ජබ්බෝල පෙත්තක් ගෙන එහි සුදු සිවිය ගලවා රේණු ඇඟිලි තුඩින් පන්නා ඇගේ අක්ලට දමුවාය.... ජබ්බෝල රේණු වල පැහැයත් ඇගේ අක්ලේ පැහැයත් එකක් විය...

'මොකද කොල්ලා කියන්නේ.... අද හරි මුඩි... එහෙම උන්නාම ලස්සන වැඩියි...'

අරවින්ද තේ කෝප්ප තබන්නට ගිය පසු අනුරාධා කීවාය...

'එකපාර මල් පිපෙන්නේ නෑ... ඉස්සෙල්ලා එන්නේ පොහොට්ටු...'

ප්‍රාර්ථනා කිසිවක් කීවේ නැත. ඇය කල්පනා බරව වි ෂර්ට් එකේ අත තබා ගත්තාය...

'කහ පාටට එව්වර ආසද...'

'මි... ඒක මගේ ආත්මයේ පාට...'

වාහනය මැද මහනුවර පසු කර කටුගස්කොට යද්දී දහවල් තුන පමණ විය. ප්‍රාර්ථනා උන්නේ වාහනය දක ගැනීමේ ආශාවෙනි.... කටුගස්කොට පාරේ ඉන්ද්‍රා ට්‍රේඩර්ස් අසළ කාරය නැව්ත්විණ...

‘එන්න.. ඒත් අපි හිතුවා මොකද පරක්කු කියලා...’

වාහන අංගනයේ අලෙවි විධායකයෙකු ඔවුන්ව පිළිගත්තේ උණුසුම්වය.

‘අනුරාධපුරයේ ඉඳලා එන්න ඕනනෙ ටිකක් පරක්කු උනා.... මේ මිස් ප්‍රාර්ථනා... මිස්ට තමයි වාහනේ ගන්නේ...’

මේ සෙනඟ ඉදිරියේ ඔහු තමාට මිස් මිස් කියන්නේ ඇයි... ඔහුගේ කටින් තම නම අසන්නට ලැබෙන්නේ කවදද...

‘අපි වාහනේ පොලිස් කරලා ලෑස්ති කරලම තිබ්බො... එන්න මිස් බලන්න...’

පිරිස ගමන් ගත්තේ දිග වාහන පේළි අතරින් එකිනෙකා පිටුපස පේළියටය. ප්‍රාර්ථනා සියල්ලන්ටම පිටුපසින් ගියාය. ඇය ඉදිරිපිට උන්නේ අරවින්දය...

අළුත්ම වර්ගයේ ටවුන් ඒස් වෑන් රිය වාහන අංගනයේ කෙළවර නවතා තිබුණි. එය හුරුබුහුටි සුන්දර වාහනයකැයි ඒ දුටු හැටියේම ප්‍රාර්ථනාට සිතූණි... ප්‍රාර්ථනා ලා අපුරු පැති වීදුරු වලට දෑතම තබා ඇතුළත බැලුවාය... සියල්ල කිරි කිරි අළුත් යැයි ඇය බොළඳ ලෙස සිතුවාය...

‘මිස් මෙනතට අත තියන්න...’

වාහනයේ බඳ පෙන්වා අරවින්ද කීවේය. ඇය නොහිතාම දිස්නය දෙන වෑන් රියේ බඳ මත සුරත තැබුවාය.

‘මං හරිනේ.. මේ පාට දෙකම එකයි...’

ඔහු ඇගේ නිය ආලේපනයත් වාහනයේ පැහැයත් සංසන්ධනය කර කීවේය...

‘එන්න මිස් ඇතුළට ගිහිල්ලා බලන්න...’

අරවින්ද ඇයට දොර ඇර දුන්නාය...

‘ඔයා බැලුව තේ...’

‘ඔව් මිස්...’

‘එහෙනම් මට බලන්න දෙයක් නෑ...’

‘මිස් මෙනත ඉඳගන්න...’

වාහනයේ රියදුරු අසුනට යාබද අසුන ඔහු ඇයට පෙන්වා කීවේය. අරවින්ද අනික් පැත්තෙන් රියදුරු අසුනට බර විය.

‘මට කී එක දෙනවද...’

අලෙවි විධායකගෙන් යතුර ගෙන ඔහු වාහනය පණ ගැන්වුවේය... ඇය ආශාවෙන් බලා උන්නාය... ඇයට ඕනෑ වූයේ ඔහුව මේ රියදුරු අසුනේ දකින්නටය...

අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා ඉඳගත් ආසනය අසළ වීදුරුවට බර වූවාය... අරවින්ද ඒ පැත්තේ වීදුරුව තම පැත්තේ වූ ස්වයංක්‍රීය බටනයකින් විවර කළේය...

‘මේක ඔටෝ ගියර් මිස්.. ඒහි එකක් ඉස්සරහත් තියෙනවා පස්සෙන් තියෙනවා...’

වාහනය ඇතුළු පියකරුය... ලා රතු පැහැගත් අභ්‍යන්තර අලංකරණයක් තිබූ වාහනය වෑන් රියකට වඩා පෙනුමකින් යුතු විය.

‘ලස්සනද අනු...’

ප්‍රාර්ථනා ඇසුවාය.

‘මි... අපේ මැනේජර් මහත්තයා මොනා හරි තේරුවොත් ඉතින් ලස්සනයිනේ...’

අනුරාධා එය පද්ද පද්ද කීවේ ප්‍රාර්ථනාට ඇසකින් ඉඟි මරමිනි. ඔහුගේ අළුත්ම සොයා ගැනීම ප්‍රාර්ථනාද...

‘අපිට අදම වාහනේ අරගෙන යන්න පුළුවන්ද...’

ප්‍රාර්ථනා වාහනයෙන් බැස සේල්ස් එක්ස්කම්ට් ගෙන් ඇසුවාය.

‘ඔව් මිස්... මේක අපි ගිය සතියේ රෙජිස්ටර් කළේ... තව එක පාරක් ඉන්ජුචරන්ස් චලට වාහනේ අරගෙන එන්න වෙයි... අපි මෙහෙ අනික් වැඩ ටික කරලා දෙන්නම්... මිස් වාහනේ අරගෙන යන්න...’

‘අපි යන්ද එහෙනම් කෑෂ් ගෙවන්න...’

වායුසම්කරණය කළ කාර්යාල කාමරයට අරවින්දත් ප්‍රාර්ථනාත් අනුරාධාත් ඇතුළු විය...

‘එන්න මිස් ඉඳගන්න... අපිට අදම ව්‍රාන්සර් ජේපර්ස් අත්සන් කරලා දෙන්න... අපි හෙටම ආර් එම් බී යවනවා...’

‘හොඳයි...’

‘ජී.එස්.ටී. එන් එස් එල් එක්කම රුපියල් එකොළොස් ලක්ෂ අසූදහයි... ඊයේ මිස්ටර් අරවින්දට අපි පනස් දහක්ම අඩුකළා....’

ඉන්ද්‍රා ට්‍රිච්චර්ස් යනුවෙන් රන් පැහැයෙක් ලියන ලද දිග බිල් පොතක් ඔහු එළියට ගත්තේය.

‘මංජු මේ මිස්ලට මොනාහරි බොන්න ගේන්න...’

වාහනයේ ලියාපදිංචි පොත අතින් තබාගෙන ඔහු පෝරමයේ බොහෝ දේවල් පුරවාගෙන ගියේය. ඒ හැම එකක්ම අරවින්ද වෙත වෙනම පරීක්ෂා කළේය...

‘වාහනේ ගන්නේ මිස්ගේ නමට නේද... මට මිස්ගේ අයි. ඩී. එක දෙනවද...’

ප්‍රාර්ථනා තමා සම්පයේම උන් අරවින්ද දෙස බැලුවාය.

‘ගන්න අයි. ඩී. එක...’

ඇය හිමිහිට කීවාය. තම මිතුරිය ගැන හොඳින්ම දන්නා අනුරාධා මේ වෙන්නට යන්නේ කුමක්දැයි වේලාසනාම දැන උන්නාය.

‘ම..ගේ...’

ඔහු පුදුමයෙන් ඇසුවේය.

‘ඇයි මිස් ප්‍රාර්ථනා වාහනේ ගන්නේ මිස්ගේ නමට නෙමේද...’

‘නෑ... මට නෙමේ... වාහනේ අරවින්දට... කෝ ගන්න...’

ඔහු අසරණව ඇය දෙස බලා උන්නේය...

‘එහෙම කර...න්...නෙ..පා මිස්... අපි හෝටලේ නමට ගමු...’

ඒ තරම් ඔහුගේ මුහුණ අසරණ වෙනවා ඇය කෙදිනකවත් දැක නැත..

‘දෙන්න බ..බා... ඉක්මනට... පරක්කු වෙනවා...’

කිසිවෙකුට නොපෙනෙන්නට ඔහුගේ පාදයක් කොනින්තා ඇය කීවාය... ඔහු කලිසමේ පසු පස සාක්කුවේ තිබූ පර්ස් එක අතට ගෙන

එය පෙරළුවේය...

පසුමිනියේ ලැමිනේටින් ඉටි කවරයේ ඇතුළත මැද තිබුනේ ප්‍රාර්ථනාගේ සේයාරුවකි... ඇය කෙළ පොදකින් උගුර තෙමා ගත්තාය. නැත. තමාගේ තීරණ වැරදි නැත. ඇය තැවුනේ මේ තීරණ මීට පෙර ගත්තට නොලැබීම ගැනයි.

‘ඉතින් දෙන්න...’

ඔහුගේ අත වෙළුලන්නේ ඇයි...

‘එකකොට මිස් වාහනේ පොත ඉන්සුටරින්ස් ඔක්කොම රෙජිස්ටර් කරන්නේ මිස්ටර් අරවින්දගේ නමට තේද...’

‘ඔ..වි...’

පෝරම කිහිපයකට ඔහුගේ නම යෙදවිණ.. ඒ හැම පෝරමයකම අවසානයේ ඔහුගේ දිග අත්සන සටහන් විය...

ප්‍රාර්ථනා ඇගේ වම් පස උන් අනුරාධා දෙස බැලුවාය. ඇය හිස වැනුවේ උඹ හරි කියන්නාක් මෙනි.

අරවින්ද සියළු පෝරම වලට අත්සන් තබා අවසාන වූ පසු උන් පසුතෙත් නැගිට පිටතට ගියේය. ප්‍රාර්ථනා ඔහුට බාධා කළේ නැත.

‘මං මේකේ ගොටෝ කොපි පරගෙන එන්නම් මිස්...’

ඔහු ගිය පසු අනුරාධා ප්‍රාර්ථනා දෙසට හැරුණාය...

‘මං වැරදිද කෙල්ලේ...’

‘ආදරේ කියන්නේ මෙව්වර ලොකු විශ්වාසයක්...’

‘ඔව් අනු... මේ මොනවද.. සල්ලි... ඒවා හම්බ කළේ මමද... නෑ... ඒවා අරවින්දගේ කළුළු... දහදිය මහත්සිය.. කැපවීම...’

‘කොල්ලට අදහගන්න බෑ... යඳ්දි ඇස්වල කළුළු... මටත් කළුළු එනවා...’

‘උඹ හිතනවද මං මේක තීරණය කළේ පද කියලා... නෑ අනු... ප්‍රියලාල් මේ කොල්ලට බැන්නේ... එදා... අරවින්ද වගේ කොල්ලෙක් ප්‍රියලාල් වගේ කබ්බෙකුට පරදින්නේ මේ වගේ දේවලින්.. මං මට පුළුවන් විදිහට අරවින්දව තැනකට ගෙනවා... මොකද... මට ජීවත්

වෙන්න තියෙන බලාපොරොත්තුව එව්වරයි...

අනුරාධා ඒ කතාවට විරුද්ධ වූයේ නැත. සැනකින් පලා ළයේ රුහිරු පිපාසයට බොන්නට දුන්නේ ආදරය නිසාය... ප්‍රේමය වෙනුවෙන් ඇස්ද ඉස්ද මස්ද ලේද කල්ප ලක්ෂයක් පුරා මේ හද කල්පයේ දස දහස් ආදරවන්තයෝ පුරා කරන්නට ඇත.

ප්‍රාර්ථනා ඒ පෙම්වතියන්ගේ අළුත්ම ආත්මය වන්නට ඇත...

‘අනු...’

‘ඇයි...’

‘මේ ම...ම මගේ අනාගතය වෙනුවෙන් කරපු පළවෙනි වැඩේ...’

‘ඒ කියන්නේ...’

‘ඔව් අනු... මම සටන පටන් ගන්නවා... මගේ දෛවයට විරුද්ධව...’

අනුරාධා ඇගේ කළවය මත වමන තබා තද කළාය.

‘මං උඹත් එක්ක සටන අත්තිම වෙනකල් ඉන්නවා...’

‘මට ඒක ලොකු ශක්තියක් අනු...’

ඉන්ද්‍රා ට්‍රේඩර්ස් හි මහනුවර අලෙවි අධ්‍යක්ෂ වාහනයේ යතුරද රැගෙන ආවේය.

‘අනුරාධපුරේ ඉඳලා අපි ළඟටම ආපු එකට අපි ගොඩාක් ගෞරව කරනවා.. මිස් ආයෙක් වාහනයක් ගන්නවා නම් අපි ළඟටම එන්න... අපි ඉන්ජිවරන්ස් ඔක්කොම සිකුරාද වෙද්දී හදලා කතා කරන්නම්.. එහෙනම් ගුඩ්ලක්.. මෙන්න යතුර...’

අපුරු කී ටැග් එකක් සවි කළ යතුර ඔහු ප්‍රාර්ථනා අත තැබුවේය.

‘තැන්කිසු... කැප් ඔක්කොම හරි තේද...’

‘හරි මිස්... වාහනේ ගැන බය වෙන්න එපා මිස්...’

‘ඔව්... ගොඩාක් කල් ගොඩාක් දුර යන්න තියෙන වාහනයක්... මහ කැඩෙන්න බෑ...’

අනුරාධා සිනාසුනාය. ඇය සැරසෙන්නේ එසේ මෙසේ ගමනකට නොවේ...

‘බලන්න අනු... මේ කොල්ලා යතුර බාර ගන්න ආවේ නැතේ...’

‘උඹේ අතින්ම දීපන්...’

අරවින්ද උන්නේ වාහන අංගනයේ පහළම කොටසේ කිසිවෙකුත් නැති පරිසරයකය. ඔහු පාඨ තැනකට වී අළුත්ම කැබි රථයකට බරවී කල්පනාබරව උන්නේය.

‘අර ඉන්නේ... මං යන්නම්... අනු රත්නපාල එක්ක ඉන්න...’

ප්‍රාර්ථනා පිය ගැට පෙළ බැසගෙන වාහන අංගනයේ පහළ කොටසට ගියාය... ඇගේ පිය සටහන් හඬ ළඟ ළඟ ඇසුනද ඔහු හිස එසවූයේ නැත... වෙනකක් තබා ඇය ඔහු අසලටම ආ බව දැන දැනත් හිස නොඋස්සාම උන්නේය.

‘මගේ කකුල් රිදෙනවා මහත්තයෝ ඔළුව උස්සන්න...’

නැත. ඔහු දස් එසවූයේ නැත. ඒවා කළුපිත් පිරි තිබුණි... ප්‍රාර්ථනා බලා සිටියදීම කළුළු කැට දෙකක් ඔහුගේ කෝට්ටා සපත්තු දෙක අසල පතිත විය...

පිරිමියෙක් අඩන්නේ හදවත දෙදරාගිය විටය. ඔහුගේ හදවත දෙදරා ගියේ ඇයි.

‘ඇයි කතා නොකරන්නේ...’

ඇගේ දෑස්ද තෙමී ගියේය...

‘අ...ර...වි...ත්...ද මේ බලන්න...’

කිසිදු බියක් සැකක් අහිතක් නොමැතිව ඇය සුරත ඔහුගේ උරතලය මත තැබුවාය... ඒ පැත්තම හිරිවැටී ගියාක් බඳුව ඔහු හිස එසෙව්වේය.

දෙවියනි ඒ දෑස් මේ තරම් බොඳ වූයේ කෙසේද...

‘ඇයි දෙයියනේ මේ....’

‘ම...ට මට...’

අරවින්දට කතා කරගන්නට බැරි විය. මේ ජීවිතය ගැන බරපතල දෙයක් කතා කළ හැකි තැනක් නොවේ.

කල් නොයවා ඇය ඔහු ඉදිරිපසට ආවාය. ඇගේ අත්ල මත වාහනයේ අළුත් රිදී පැහැගත් යතුර විය.

‘මේක ගන්න... මගෙන් පුංචි උපන් දින කැග්ගක්...’

ඔහු යමක් කියන්නට තැනනුවේය...

‘ඉස්සෙල්ලා මේක ගන්න... අපි අද රූට කතා කරමු... මට කියන්න දේවල් නෑ... ඒත් අහන්න දේවල් තියෙනවා... ඉතින් ගන්න පිස්සෝ...’

අරවින්ද යතුර දෙස බැලුවේය. ඔහුට වටින්නේ ඒ යතුර නොවේ. ඒ යතුර තිබූ පුරනය. හිමි කර ගන්නවානම් හිමි කර ගත යුත්තේ එයයි. එහෙත් දෙවිය රට ඉඩ දෙයිද...

‘ම..ට මගේ අම්ම තාත්තවත් මෙහෙම කරලා නෑ...’

‘අම්මට තාත්තට පස්සෙ ජීවිතේ කරන කවිරුහරි ඇතිනේ... ඒ...’

‘ප්‍රාර්ථනා ගොළු වූවාය..’

‘ගන්න... ලස්සනට එළවන්න... මේ කාගෙවත් වාහනයක් නෙමේ... කවිරුවත් ඔයාට පාටි දන්න එන්නේ නෑ... මේ වාහනේ ඔයාගේ... මැනේජර් මහත්තයා කැමති නම් විකරක්...’

‘ඔව් මිස්...’

‘මට ඉස්සරහ සිටි එකේ පොඩ් ඉඩක් දෙන්න...’

එපමණකි... ඔහු සිනාසුනේය... ඒ සිනහව දකින්නට කොතරම් ආශා කළාද...

‘අපි යන්...’

ප්‍රාර්ථනා හැරුනේ අනුරාධාත් රත්නපාලක් ඔවුන් එන තුරු බලා උන් නිසාය...

‘මිස්...’

ඔහු කතා කළේය... ප්‍රාර්ථනා හැරුණාය.

‘ඇයි අරවින්ද...’

‘නෑ... මිස් මුතුන් නෑ...’

ප්‍රාර්ථනා දෙතොල් මුව තුළට ගෙන සිනාසෙමින් වාහන අතරින් ඉදිරියට ඇදුනාය. ඔහු හදිස්සියේ කියන්නට ගියේ මොනවාද... ඔහු

කියන්නට ගියදේ යළි කිසිම දිනයක ඔහුගෙන් පිට නොවේද...

‘අපි තුන්දෙනා ආපු කාර් එකේම යනවා... ඔයා අළුත් වෑන් එකේ එන්න...’

අනුරාධා විහිළුවට කීවාය... ඒ දෑස් පෙරදී මෙන් නොවේ. දැන් පෙරටත් වඩා අහිංසකය... අනුරාධා අරවින්ද තුළින් හෘදයාගම හඳවනක් ඇති ලෙන්ගතු අයියා කෙනෙකු හඳුනා ගත්තාය. ඔහුට නම් නොකියා අයියා කියන්නට ඇත්නම්...

‘ඉතින් නඟින්න... ආසයි නැගලා ඉන්නවා බලන්න...’

‘මිස්ලා යන්න එහෙනම්... මම පස්සෙන් අරගෙන එන්නම්...’

ඔහු වාහනයට ගොඩ වී රියදුරු අසුනට බර වූවේය. ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා රත්නපාල අතින් වාහනයේ පාමුල සිට එදෙස බලා උන්නේ ආශාවෙනි. පොලිස් කළ අළුත් වාහනයේ දිලිසෙන වින්ඩ්ස්ක්‍රීෂය අතරින් ඔහුගේ මුහුණ පෙනුනේ සුන්දරවය...

ඉහළට ගත් සුසුම ප්‍රාර්ථනා පිට කළේ අනුරාධාටත් ඇසෙන්නටය...

‘මං මේ ලස්සන හීනෙකුත් දක්කා අනු...’

අරවින්ද වාහනය පණ ගැන්වූ පසු රත්නපාලත් අනුරාධාත් කාරයට ගොඩවිය.

ඇය වාහන දෙකෙන් එකකට වත් ගොඩ නොවී බලා උන්නාය... අරවින්ද වාහනය ඇය අද්දරටම ගෙන වම්පස දොර ලොක් එක පන්නා එය විවර කළේය...

වරක් දෙවරක් නොව දහස්වාරයක් සිතුවද එන්නේ එකම පිළිතුරක් නම් එකම ගණන දෙකුත් වරක් සෑදීම අවශ්‍ය නැත.

ප්‍රාර්ථනා අළුත් ටවුන් ඒස් රියට ගොඩ වෙන්නට පෙර දොර අල්ලාගෙන ඔහු දෙස බැලුවාය.

‘මහත්තයා මාව පරිස්සමින් අරගෙන යනවද...’

‘මිස්ට විශ්වාසද මං පරිස්සමින් අරගෙන යයි කියලා...’

‘විශ්වාසේ කියෙන්නේ හඳවනේ කියලා මැනේජර් මහත්තයා ආපු පළවෙනි දවසේ කිව්වා.. මතකද...’

ඇයට ඒවා තවම මතකය. දැන් කොපමණ කාලයක් ගෙවී ගොස්ද.

‘ගොඩවෙන්න අවසරද මට...’

ඇය අත පා ඇසුවාය. ඔහු ගියරය මත තිබූ වමන දිගු කළේය...
අවසරයි...

ඔටෝ ගියරය පී අකුරින් ඩී අකුරට පැත්තේය... දෛවය
පුද්ගලාකාරව එක් කළ දෙවෝපගත දෙදෙනෙක් රැගෙන මහවැලි
ගඟබඩින් වැටුණ කටුගස්කොට පාරේ අළුත්ම ටවුන් ඒස් රිය ඉදිරියට
ඇදුණි...

අළුත් වාහනය අළුත් සීට් හා උපාංග වලින් එන නැවුම් සුවඳ
පරයා වෙනස්ම සුවඳක් ප්‍රාර්ථනාට දැනුණි...

ඔහු බලා සිටියදීම ඇගේ දෑසින් කළු වැටුණි...

29

කරණය මත්ත කුසලේන

යන්තං සන්තං පදං අභිසමෙව්ච...

ලභ පත්සලකින් නික්මී ආ සෙත් පිරිත් සජ්ජායනයක හඬින් මුළු
පරිසරයම පෙහෙවත්ව තිබුණි... ඒ පිරිත් හඬට පිරිත් මණ්ඩපයක්
හඳවනේ හැදූවාක් මෙන් වැටී තාවුල්ල අවට පරිසරයම සඳ රැසින්
පිරුවට වී උත්තේය...

පුර පසට මෝරන සඳ නතර වී තිබුනේ රුවන් වැලි මහ සෑයට
ඉහළින් පෙරදිග අහසේය... සඳට පරිවාර කම් කළ කාරකා රංචුවක්
අහසේ තැනින් තැනට වී දිස්නය දෙමින් උනි. අඳ මුළු කාරුකා
මන්දකිනියම අහසට වැඩියාක් මෙන් අහස තරු වලින් පිරී තිබුණි.

සඳේ සිසිලසද... සඳ දියෙන් සිහිල් වූ වැවේ සීතලද... කොහොඹ
කුරු මඩුළු යට ස්වභාවයෙන්ම ඇති වන සිසිලසද එක්වී ඇතිවූ තුනී
සොමය සීතලක් අරලියා හොලිඩේ රියෝට් අවට තිබුණි...

සදනන්ද කරවූ ප්‍රේමයක මධුර මනෝහර සුඛාවිත ස්වරය අසනු
පිණිස රාත්‍රිය නිසංසලව උන්නේය... ප්‍රේමයේ තත්සර බිඳෙන්නේ අති
පවිත්‍ර බිලාවන් රාගයෙන්ද... නොවෙනම් කේණුස්වතී රාගයෙන්ද...
ජීවිතයේ කටුක වෘන්ද යට කරගෙන දෙවයේ අපායකෂර වලින් තැනූ
අමිහිරි පද රචනා යටපත් කරගෙන දිව්‍ය අකෂර වලින් තැනූ ආදරයේ
ප්‍රථම රචනාව ඊට උරුම තනුව ලැබෙන තුරු බලා උන්නේය....
හදවතේ මන්ද ස්වරයෙන්ම ජීවිතයේ ප්‍රථම ස්වර රචනාව ගලපා
උතුම් ගාන්ධර්වයාණෝ එය මොහොතකින් ගයනු ඇත...

අරවින්ද බොහෝ වේලාවක් හෝටලයේ කුළුණකට බරවී මේ
දහන දෙස බලාගෙනය.. හදවතට ප්‍රාණ හුස්ම ලැබුනේ දත්
මොහොතකට කළින් යැයි හිතෙනා තරමට ඔහු පරිස්සමින් හුස්ම
ගත්තේය...

මේ අනුරාධපුරයට එද්දී ජීවිතය ගල් තලාවක් මෙනි. එහි ප්‍රාණයක්
තිබුනේ නැත. එයට ආත්මයක හැඩයක් ප්‍රාණයක් තිබුනේ නැත. මේ
ගල් තලාව දෙස අද බලා සිටීමට ආශා හිතෙනා තරම් ලස්සනය...
ප්‍රේමය නම් වූ ගල් වඩුවා පැමිණ ගෛලමය ජීවිතය කපා කොටා
එයට ආත්මයක් දුන්නේය...

ඔහු බලා උන්නේ ඒ ආත්මයට ගැහැණු හදවතකින් ප්‍රාණය
ලැබෙනා තුරුය...

අනුරාධපුරයට ආ ප්‍රථම දවසේ එද්දී ආ බස් රියේදී ඇසූ නන්දගේ
ගීතය යළිත් ඔහුට සිහිවිය.

කප් සුවහස් කල් පෙරුම් පුරාගෙන

අනන්ත බාධක දුක් පීඩා විඳ...

හවෙන් හවය යන මං සළකුණු දක...

ඔබව සොයා ආවා... මම ඔබව සොයා ආවා...

එද මේ ගීතය අසා වින්දේ කලා රසයකි. ගීතමය වින්දනයකි.
එහෙත් අද ඒ ගීතයෙන් කියවෙන ජීවිත අපේක්ෂාව ඔහු ආත්මයෙන්ම
රස වින්දේය...

කොහේ කොතනක හෝ වැටී පිපෙන්නට තිබූ ජීවිතයක් ප්‍රාර්ථනා වැනි යුවතියකගේ දේන මැද පිපී තිබෙනු අද අරවින්ද දුටුවේය... ඒ තමාගේ ජීවිතයම දැයි ඔහු පුදුමයෙන් සිතුවේය... ඇය ඇත අහසේ තරුවක්ව දිලී උන් දවස් වලද ඔහු ඇයට ආදරය කළේය... කිසිම දිනයක අත ගා සිප බැලිය නොහැකි දේවමය එළියක් ලෙස සිතා ඔහු ඇයට අපමණ ආදරය කළේය... එද දුර සිට ආදරය කළ තාරකාව අද හිත ලඟ පහනක්ව දැල්වෙයි...

දෙවියන් ආශා කරන්නේ තමා මැවූ තාරකා වලට වඩා මිනිසුන් දැල්වූ පහන් වලට යැයි ඔහු අසා තිබුණි. එසේ නම් තවමත් මේ පහනේ වැටිය නොදල්වන්නේ ඇයි... ඉදිරියට නොවිඳිනා දුක් විඳින්නට වන බව ඔහු දැනී. එහෙත් ඒ දුක ඇය වෙනුවෙන් විඳීමට ඔහු හිත හද ගත්තේය.... අරමුණක් බලාපොරොත්තුවක් නැති හිස් ජීවිතයට ඇය ගෙන එන්නේ රටක රාජ්‍යයක බලාපොරොත්තුවක...

අරවින්ද පාත්වී අළුත් බිත්ති සරමේ සුවඳ සිප බැලුවේය... තැඹිලි පැහැගත් මේ අළුත් බිත්ති සරම ඔහුට දුන්නේ නන්දනය. දුප්පත් කොල්ලාගේ උපන් දින තැග්ග අරවින්ද ගත්තේ දැඩි සෙනෙහසකිනි. අරවින්දත් නන්දනත් හවස පැය ගාණක් අළුත් වාහනය අතගැවේය.

ප්‍රාර්ථනා තවමත් නාවේ ඇයි..? අරවින්ද වේලාව බැලුවේය. රාත්‍රී නවයට ආසන්න වී තිබුණි...

ජීවිතයේ උදවෙන මිහිරිතම නිශාන්තය ආත්මයේ පතුලින්ම විඳගන්නට සිතා අරවින්ද සෙමෙන් සෙමෙන් හෝටලය පිටු පස කොහොඹ ගස් යාය දෙසට පිය නැඟුවේය.

හදවත විසින් ඒකඡන්දයෙන් තෝරා දුන් කුසුම් මානවිකාවිය දකගැනීමේ අපමණ ආශාවකින් ඔහුගේ දස් දූවෙන්නට විය...

අරවින්ද කම්පයේ බොත්තම් දෙක තුනක් විවර කර රාත්‍රියේ මත්මත් නල මුදු පවතට පපුව සිපගන්නට ඉඩ දුන්නේය...

ප්‍රාර්ථනා බලා උන්නේ කාත්තා පිටත්ව යන තුරුය... ඔහු රූපවාහිනී පුවත් බලමින් සාලයේ පමා වෙද්දී ඇගේ හදවත කැවෙන්නට විය.

‘කෝ බලන්න මුණ...’

බැල්කනියේ උන් ප්‍රාර්ථනාගේ මුහුණට එබී අනුරාධා කීවාය. ප්‍රේමයේ ප්‍රථම රොන් සුණු, බලාපොරොත්තුවේ කුළුදුල් අංජන සඳ

වතුරක් සේ ගැල් වුනු ඇගේ මුහුණ නොසන්සුන් විනු ශිල්පියෙකුගේ දහකාර සිතුවමක් සේ විය...

‘අනේ පැටියෝ මොන දුක් ආවත් මේ මුණේ තියෙන සිරියාව නැති කර ගන්න බෑ...’

‘විඳින්න තියෙන දුකක් සැපක් කියලා හිතලා මම විඳිනවා... මට බයක් නෑ.. මෙව්වර කාලයක් අනූ ජීවිතේ දමලා ගහලා යන්න මට බයක් තිබුණා... මං යන්නේ කොහොමද... කා ළඟටද.... අද ඒ ප්‍රශ්නේ නෑ...’

‘දවසක් උඹයි මායි මිහිත්තලේ පොඩි සාදු හම්බවෙන්න ගිය වෙලාවේ කිව්වේ... මතකද.. හරි බලගතු කෙනෙක් ජීවිතේට හම්බවෙලා කියලා...’

‘මට හැම දෙයක්ම මතකයි අනූ...’

‘එද කිව්වේ අරවින්ද ඇත්ත කෙනෙක් නෙමේ මායාවක් වගේ කෙනෙක් කියලා...’

‘ඔව්... ඊයේ පෙරේද වෙනකල් මට එහෙම හිතුණා... මම අතගාලා බැලුවා... එයා ඇත්ත කෙනෙක්...’

‘මොනා උනත් කෙල්ලේ... අපි පරිස්සමින් තීරණ ගමු...’

‘මං දන්නවා අනූ... මෝඩ කෙල්ලෙක් වගේ මං හැම දෙයක්ම අවුල් කර ගන්නේ නෑ... මාත් එක්ක උඹ රැ කියක් නිදි මැරුවද... මං මොනවද ඒ කැපවීමට උඹට දුන්නේ...’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාගේ උරහිසට අතක් තබා ඇසුවාය.

‘ජීවිතේ වටින්නේ මොනවද නොවටින්නේ මොනවද කියලා උඹයි අරවින්දයි මට කියලා දුන්නා... මාත් ගොඩාක් අසරණ දුප්පත් කෙල්ලෙක්... ඒත් මට අද බයක් නෑ... මාව බලා ගන්න හොඳ අක්ක කෙනෙකුයි අයිය කෙනෙකුයි මට ඉන්නවා.... මට ඒ ඇති...’

ප්‍රාර්ථනා ඇගේ උරහිස මාදුව පිරිමැද්දය.

‘මොනවද උඹ කියන්න ගියා තව....’

‘ම..ට..ත් අරවින්ද වගේ හොඳ කෙනෙක් ලැබෙනවනම්...’

අවංක හඬින් අනුරාධා කීවාය...

‘අපි තව මැනේජර් කෙනෙක් ගමු...’

සිතාසී ඇය කීවාය... අනුරාධා ලැජ්ජාවෙන් බිම බලාගත්තාය...

‘අරවින්ද වගේ මැනේජර් කෙනෙක් ආයි අපට ලැබෙන්නේ නෑ...
ඒක නෙමේ අද මිස් කියාගෙන ආවොත් කටට ගහපත්...’

නෙළුම්දෙණිය මහනාගේ වාහනය පණ ගැන්විණ. ප්‍රාර්ථනා
කාමරයට දුවගොස් ඇඳගෙන උන් රැ ඇඳුමට උඩින් ඕවර් කෝටි එක
දමාගත්තාය...

‘අම්ම දන් අහයි මේ රැ කොහෙද යන්නෙ කියලා...’

‘මොනා කිව්වත් මං අද රැ යනවා....’

ප්‍රාර්ථනා බොරු උයිල් කවර කිහිපයක් පපුවට තබාගෙන
අනුරාධාද සමඟ පහළට බැස්සාය...

‘මං හෝටලේට ටිකක් දුවලා එන්නම් අම්මේ...’

කුස්සියේ සිට ආ නෙළුම්දෙණිය හාමිනේට ප්‍රාර්ථනා සාලයේ
නතර වී කීවාය...

‘මං දන්නෑ තාත්තා හදිස්සියේ ආයි ගෙදර ආවොත් ඔයාම ඒවා
බලාගන්න පුතේ... කොහොමටත් ඔය ගමන්බිමත් ළඟදීම නවත්වන්න
වෙයි....’

ප්‍රාර්ථනා කිසිවක් කීවේ නෑත... මේ තර්ක කිරීමට සුදුසු වේලාවක්
නොවේ...

‘මගේ හොඳ අම්මනේ... මම ඉක්මනට එනවා... අම්මා කාලා
නිදාගන්න...’

උයිල් කවර මිටිය මේසය මත තබා ප්‍රාර්ථනා අම්මාට දණ ඔබා
වැන්දය...

‘අම්මගේ බෑන පොඩ්ඩව අම්ම දක්කනම්... ඔයත් දන් ඇඳගෙන
එයි...’ ඒ වදන් ඇගේ මුවට ආවද ප්‍රාර්ථනා පිට කළේ නෑත.

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධාත් සමඟම වාහනයට නැඟ යංතමට දෙනෙත්

පියාගත්තාය.

‘බේ...බේ...’

හෝටලයට ළං වෙද්දී රත්නපාල වාහනයේ වේගය බාල කර
කතා කළේය...

‘මං අහගෙන ඉන්නේ රත්නපාල අත්කල්...’

ඇය මෘදු ලෙස කීවාය. ඔහුට යමක් කියන්නට ඇති බව ප්‍රාර්ථනා
දනගෙන උන්නාය.

‘දන් හිතේ එකළාසයක් තියෙනවද...’

‘ඔව් රත්නපාල අත්කල්... ඔයාමතේ දවසක් කිව්වේ මට තීරණයක්
ගන්න කියලා... දන් මට උදව් කරන්න ඕන...’

‘කුණුවත්ගේ සරණන් දෙන්නට හරියන්න ඕන.. ඒත් පරිස්සමින්...
වට්ට ගින්නදර...’

‘ඒක මං දන්නවා රත්නපාල අත්කල්... මං මෝඩ කෙල්ලෙක්
කියමු... ඒත් අරවින්ද මහත්තයා එහෙම නෑ...’

‘ඔව් ඒක තමා අපිත් සැනසීමෙන් ඉන්නේ... තේද අනුරාධා
බේබි...’

‘වැඩිය වර්ණනා කරන්න හොඳ නෑ අරවින්දට ඇස්වහ වදී...’

ඔහුට ඇස්වහ දේශ වදිනවානම් වදින්නේ තමාගේ මුවිනි. ඒ
තරමටම තමා ඔහුව වර්ණනා කර ඇත... රාත්‍රී නිසලතාවය බිඳිමින්
වාහනය හෝටලයේ මිදුලේ නතර විය... හෝටලයේ අමුත්තන් පවා
නින්දට ගොස්ය... වැඩි දෙනෙක් උන්නේද නැත.

ප්‍රාර්ථනා ජීවිතය අනුලාභන් ආදර බිමට පය තැබුවාය.
මොහොතකට පහත් වී බිම සිප ගන්නට ඇයට සිතුණ...

‘අළුත් වාහනේ හඳ එළියට දිළිසෙනවා...’

රත්නපාල අළුත් ටවුන් ඒස් වෑන් එක අල්ලා අතගා කීවේය...
මේ වාහනයේ ඔහුත් සමඟ නුවර සිට ආවේ කොතරම් සතුටින්ද...

ඔහු පෙනෙන්නට නැත. නැති එකම හොඳය.. එකවර ඒ මුහුණ
බලන්නට බැරි ගතියක් ඇයට දනුණ.

‘මේක නියත්ත කොල්ලෝ...’

බොරුවට උස්සාගෙන ආ ගසිල් කවර මිටිය නන්දනගේ අතට ඇය දුන්නාය...

‘අපිට රැට මොනවද කන්න දෙන්නේ....’

‘අද මහල් ගෙයක් වගේනේ මිස්... ඒ නිසා කහ බත් හැදුවා... විකන් ඉව්වා... අල ඉව්වා... වම්බටු හැදුවා... සලාද හැදුවා... පපඩම් බැඳ්ද...’

‘ඇ..හි ඇ..හි.. කවුද කිව්වේ අද මහල් ගෙයක් කියලා....’

ප්‍රාර්ථනා අනුරාධා වෙතද නෙත් යොමා විමනියෙන් ඇසුවාය...

‘මනමාලියෙකුයි මනමාලයෙකුයි ඉන්නේ... එතකොට මහල් තමා... නේද අනුරාධා අක්කේ...’

ප්‍රාර්ථනාගේ දෑස් ලැජ්ජාවෙන් බරවිය. මෙනත ඉන්නට අපහසු බවක් ඇයට දනුණි.

‘ඔක්කොටම කළින් මේකට කෙල්ලෙක්ව හොයලා බන්දලා දෙන්න ඕන...’

‘එක්කෙනෙක් ඉන්නවා... තවම ට්‍රයි.... අරවින්ද අයියා ගෙදරටම ගිහිල්ලා කතා කරන්නම් කිව්වා...’

නන්දන සිනාසී කීවේය.

‘පෙනේද මේකා.... අනු දන්නවද...’

‘මටත් දවසක් කිව්වා...’

‘කතා කරලා බන්දලා දෙන්නද...’

ප්‍රාර්ථනා ආශාවෙන් ඇසුවාය... නන්දන හිස කැසුවේය.

‘ඉස්සෙල්ලා මිසුයි අරවින්ද අයියයි බඳින්නකෝ... ඊට පස්සෙ අනුරාධා අක්කා... වැඩේ සෙට් උනොත් ම...ම...’

ඔහු තවමත් පෙනෙන්නට නැත්තේ ඇයි. ආඩම්බරකමද...

‘කෝ...’

බැරිම තැන ඇය ඇසුවාය.

තන්දන කිසිවක් නොකියා පහළ වැටී ඉවුර දෙසට අත දිගු කළේය... පාර්ථනා සෙමෙන් සෙමෙන් කොරිඩෝර් දිගේ ගොස් පසුපස මිදුලට බසින පියගැට පෙළ අසළ වූ කුළුණ අසළ මොහොතක් නැවතුණාය...

කොහොඹ ගස්සට වූ සඳ රැසින් ඇය ඔහුව දක ගත්තාය... ජීවිතයේ සියළු බර හදවතින් නිදහස් වී තමාව නිදහස් අභ්‍යාවකාශයට පාව යන සෙයක් ඇයට දැනුණි. මේ කොහොඹ ගස් යටින් යන්නේ ආදරේ තව්නිසාවටද... ඇය ඔහුගේ වත දෙසම බලාගෙන අඩි සියක් පමණ වූ කුඩා පටු පාර දිගේ වැටී තීරය දෙසට ඇවිදගෙන ගියාය...

ඔහු උන්නේ ඇයට පිටුපා වැටී දෙසම බලාගෙනය.. පිටුපසින් ගොස් ඔහුගේ දස් වසන්තට ඇයට සිතූණි... නොවේනම් බඳ හරහා දකම යවා ඔහුගේ වත තම පපුවට ළං කර ගන්නට ඇයට සිතූණි... එහෙත් ඒ කිසිවක් කරගන්නට ඇයට නොහැකිව ඇය ගල් පිළිමයක් සේ එක තැන තතර වූවාය...

ඇය ආ බව ඔහු දැනී. ඇයට කළින් ඇගේ සුවඳ පරිසරයට මුහුන් විය...

තත්පරයක් විනාඩියක් විනාඩි දෙකක් ගෙවී ගියේය. දෙදෙනාම උන්නේ නොඉවසිල්ලෙන් දූවෙමිනි. ආත්ම තුන හතරක් හමුවූ බව ඇත්තය. එහෙත් මේ ආත්මයේ ප්‍රථම හමුවීම මෙයයි.

‘කා ගැනද හිතන්නේ...’

රහසින් මෙන් ඇය කටහඬ බිත්දය... ඔහු හැරුනේ නැත.

‘හිතේ ඉන්න කෙනෙක් ගැන...’

ඇය අඩියක් දෙකක් ඉදිරිපසට ආවාය. පැමිණ බංකුවේ ඉඳගත්තාය...

‘කවුද කියන්න බෑ...’

ඔහු හැරුනේ ඉන් පසුවය... දුහුල් රැ ඇඳුමින් වැසී ගත් ඇගේ නිමල වතේ කෝමල රේඛා සියල්ලම මනාව බේරී තිබුණි. ඔහු ප්‍රථම වරට ඒ රූව ආශාවෙන් රස වින්දේය. එය දැන් තමාගේය.

‘කියන්නම ඕනෙද...’

‘මි... එන්න... ඉඳගන්න...’

අරවින්ද පැමිණ ඇය අසලින්න ඉඳගත්තේය. එහෙත් දෙදෙනාගේ
ශරීර එකිනෙක නොගැටී...

‘මතකද...’

‘ඉස්සෙල්ලම දවසේ මෙනත උන්නා නේද... මේ වගේම හඳ
එළියක් තිබ්බා....’

ඔහු සිහිපත් කළේය. තමා සිතූ දෙය ඇයට සිහිවූයේ කෙසේද...

‘අරවින්ද...’

සඳක් කළු මුදුනකට බර වෙන්නාක් මෙන් ඇය ඔහුගේ උරහිසට
බරවිය... ඇගේ හිසින් එන සෞම්‍ය සුවඳ ඔහු හඳ පුරා විඳගත්තේය...

‘අද මට මොනවද කියනවා කිව්වා... අහන්න ආසාවෙන් ආවේ...’

ඔහු කෙළ පොදකින් දිවහ තෙමා ගත්තේය.... අරවින්දගේ උර
තලයට ඇගේ මෘදු ළමැද තැවරෙන්නට විය...

‘දවස ගාණේ බලන් හිටියා... මං හිතුවේ නෑ.. මේ ආත්මේ එහෙම
වාසනාවක් මට ඇති කියලා... මං සාමාන්‍ය දුප්පත් කොල්ලෙක්...’

‘මං ඒ දුප්පත් කොල්ලගේ අත් දෙක උඩ ජීවිතේම තියලා ඉවරයි
අරවින්ද...’

දැසින් ගලන කළු ඔහුගේ කම්පයේ බොඳවන්නට විය...

‘මං දන්නවා... ධාතු කරඬුව පිට උඩ තිබ්බාම මාළිගාවේ ඇතත්
අඬනවලු...’

‘ඔයා අඬනවද මහත්තයෝ...’

ඇත්තටම ඔහුගේ දස් වල කළු විය... ඒවා වැටෙන කළු
නොවේ. දස් මත දිලිසෙන කළුවය.

‘කෙහෙන්ද අනුරාධපුරේට ආවේ... කවුද ඔයාව එව්වේ...’

‘ඒක මමවත් දන්නෑ... දකුණු පළවෙනි දවසෙම දලා යන්න බැරි
ගතියක් දුන්නා... කවුද මාව අල්ල ගත්ත වගේ දුන්නා...’

‘අල්ල ගත්තේ මම... මේම.. තද කරලා...’

ප්‍රාර්ථනා ඔහුගේ අත දැඩිව අල්ලාගෙන කීවාය...

‘මං... මං... මේ හැම දෙයක්ම දලා එනවා.. මැනේජර් මහත්තයා මාව බාර ගන්නවා නේද...’

දෙවයේ ප්‍රථම ප්‍රශ්නය එයයි... ඔහු කොන්ක්‍රීට් පඩියෙන් නැගිට ඇගේ දෙපා පාමුළට එක් ඇයව නැගිටිටුවියේය...

‘මේ හැම එකක්ම දලා එන්න තරම් මා..ව වටිනවද...’

‘ඔ..වි... මගේ ජීවිතේ දුන්නත් ඒකෙ වටිනාකම මට ගෙවන්න බෑ... මට උත්තරයක් ඕන...’

අරවින්ද ඔහුගේ දකිත් ඇගේ දෙකමුල් වැසුවාය. විවර වී ඇත්තේ ඇගේ කුඩා දෙනෙතත් මුවත් පමණි... ඔහු ඇගේ දෑස් පතුලටම එබුනේය. එහි ඉන්නේ සඳ එළියක් තමාත් පමණි.

‘අ..නේ.. කි...ය...ත්...න...’

ප්‍රාර්ථනා වෙවිලමින් කීවාය.. ඇගේ දෙනෙල් පට නලියමින් තිබුණි...

‘ඕනනම්... මෙහෙමම එන්න... මට ඕන ඔයාව විතරයි ප්‍රාර්ථනා...’

ඇගේ දෙනෙත් වල තිබූ කළු ඔහුගේ දිගිලි අතරින් බේරී යන්නට විය...

‘ත..ව එකපාරක් කියන්න... මට ඇහුනේ නෑ..’

‘ඇහුනා මැණික... හොඳට ඇහුණා.... එනව නේද මා එක්ක යන්න...’

‘ඔ..වි... මං එනවා මගේ රක්තරත් එක්ක... අ..නේ...’

ප්‍රාර්ථනා ඇඬුම් අතරින්ම ඔහුගේ පපුවට බර විය... ඇය ඔහුගේ බඳ වටා දකම යවා ඔහුව තදින් තුරුල් කරගෙන තිසා වැව් ඉවුරද හඬවමින් ඇඬුවාය...

‘අනේ... ඔයාව මටම ලැබුනනේ...’

ඔහු සැබෑම අරවින්ද බව පසක් කරගන්නට මෙන් ප්‍රාර්ථනා ඒ මුහුණ අතදැවූය. ඔහු වඩාත් සුරක්ෂිත ලෙස ඇගේ මාදු බඳ වටා අත යවා ඇගේ මුහුණ තමා වෙත ළං කර ගත්තේය...

සඳ මොහොතකට රස්තියාදුවේ යන වළාකුළකට සැඟවිණි.

පරිසරය පුරා මෘදු කළුවරක් පැතිරී ගෙන ගියේය..

වසර විසි හයක් පුරා ජීවිතයේ සුරැකි සියළු මල්වර වත්කම් එක් උණුසුම් අනුරාගයකට පුජා කර ප්‍රාර්ථනා දැස් පියාගන්නාය... ප්‍රාර්ථනාගේත් අරවින්දගේත් දෙතොල් එකිනෙක ගැටී එහෙමම උණුසුම් වන්නට විය... ඔහුගේ නිරුවත් ළය මඬලට ඇගේ තුනී රජනය තිබූ ළමැද වඩාත් පුර්ණ ලෙස තදවිය... හදවත් දෙක පරණ යාළු කමක් අළුත් කර ගන්නාක් මෙන් එකිනෙකාගේ ස්පර්ශය රිසිසේ විඳගන්නට විය....

‘ම..ගේ රත්තරන්... දැන් හෝටලේ නෙමේ මා..ව බලාගන්න හො..දේ...’

ඔහුගේ නිරුවත් පපුව දෙතුන් වරක් සිප ඇය කීවාය... ඔහු කිසිවක් කීවේ නැත. එහෙත් ඔහුගේ පපුවට බරවී උන් ඇය හදවතින් බොහෝ දේ අසා දැන ගන්නාය...

"සිත්දුර්" ප්‍රථම අරධය එසේ නිමා විය...

තිසා වැව් තාවුල්ලේ හමුවී ආත්මයෙන්ම බැඳුණ ප්‍රාර්ථනාගේත්

අරවින්දගේත් ජීවිත ඉරණම දෙවිය කෙසේ විසඳුවිද...

ඒ සෙනෙහසේ පවන්ද රැගෙන

සිත්දුර් - 2

ලහදීම පිටවේ...

සුජීව ප්‍රසන්න ආරච්චිගේ නවත් අසිරිමත් නවකතාවක්

නිලමිබරේ

සැප්තැම්බර් | වනආ නිකුත් වේ.

පිදීම -

තමාගේ දේ ඉස්තරම්යි කියාගෙන, එවා අනුන්ට බලෙන් පැටවීමට
උත්සාහ දරන්නන්ට හා එවා ඉස්තරම් යැයි කියා පිළිගන්නා උන්ට.

- සොලමන් රජු

(oxygenys@gmail.com)

"මෙය කර්තෘගේ හෝ ග්‍රන්ථ ප්‍රකාශකයාගේ අනුමැතියක් නොමැතිව ප්‍රතිනිර්මාණය කරන
ලද ග්‍රන්ථයකි. එබැවින් මෙහි අන්තර්ගතයෙන් පිටපත් ලබගැනීම වලක්වා ඇත.
අවශ්‍යනම් මුද්‍රිත පිටපතක් පමණක් ලබගත හැක".

(මොළය පවිච්චි කිරීමෙන් අවශ්‍ය නම් පරිගනකමය පිටපත් (soft-copy) ලබගත හැක.)

"ඔබ මෙම පොතට ඇලුම් කරන්නේ නම් එය මිලදී ගෙන කතුවරයාට සහය දක්වන්න"

- සොලමන් රජු